

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ்

தளம்:3 இதழ்:14 ஏப்-ஜூன் 2016 ரூ60/-

ஒவியம் - கருண்

பண்பாடு என்பது மொழியினுடைய ஒரு கூறு மட்டும்தான். மொழி இல்லாவிடால் என்னாகும் என்று தெரியவில்லை. நான் மொழி வெறியன் கிடையாது. ஆனால், மொழி இல்லாவிடால் நான் என்னவென்று என்னால் சொல்ல முடியாது.

-இளஞ்சாப்

இந்த இதழில்.....

மகப்பூ ஜெயல்	
ஓவியர் கருண்	

உள் ஜெயல்கள்	
ஓவியர் ஜே.கே.	

கலத்துரையாடல்கள்	
போதாமை மொழியின் குறைபாடல்ல...	
- இன்குலாப்	3
இளைஞர்களின் பார்வையில் 'மொழி'	
- சித்தார்த்தன் சுந்தரம்	40

கட்டுரைகள்-மொழி	
மா. அரங்கநாதன்	12
செ. ரவீந்திரன்	14
ந. தெய்வ சுந்தரம்	22
பா. செயப்பிரகாசம்	31
அம்பை	36
மு. இராமசுவாமி	49
'ஜேகே' ஜெயக்குமாரன் (அவுஸ்திரேலியா)	54
ராஜ்ஜா	63
துரை சீனிச்சாமி	66
வீ விஜயராகவன்	73

கதைகள்	
சர்வோத்தமன்	74
டெங் யூ மேய் (ஆங்கில மூலம்)	
- தமிழில்: தி.இரா.மீனா (தமிழில்)	94
மூர்ஜா வெங்கடேஷ்	112
வளவ. துரையன்	120
செ.க. கார்த்திக்	135
தாஜ்	145

67 கட்டுரைகள்	
சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன்	103
லாவண்யா சத்யநாதன்	125
மு. ஞானசூரியன்	141

கவிதைகள்	
வைதீஸ்வரன்	13
சூ. சிவராமன்	46
கு. அழகர்சாமி	108
புஷ்பநந்தினி	110
மு. செல்லா	117
பொன்.குமார்	118
பூ.அ. இரவீந்தரன்	119
பாரியன்பன்	134
மலையாளக் கவிதைகள்	
- தமிழில்: சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன்	
அதிருபன்	144

ஆளுகாணல்	
கோவிந்த் நிஹாலனி	
- பி. லெனின்	83

பூல் அறிமுகம்	
எஸ்.எம்.ஏ.ராம் நாடகங்கள்	
-வெளி ரங்கராஜன்	150

அதிர்வுகள்	
ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள்	152

பார்வைக்குப் படிப்புக்குத்	
புத்தகங்கள்	157

பதிவு	
அதங்கோடு அனிஷ்குமார்	159
கார்த்திகேயன் புகழேந்தி	160

சுயாவிணி: தளம் இதழைப் பிறருக்கு வாங்கிக்கொடுத்து படிக்கச்சொல்லி வருகிறேன். பெரிய ஆளுமைகள் அதிகம் கதை, கவிதைகள் எழுதி பங்களிக்கவில்லை. சார்வாகன் பற்றி அதிகப்படியான தரவுகளைக் கொண்டுவந்தது தளம்தான். மாணவர்கள் பற்றிய சார்வாகன், மற்றும் மா.அரங்கநாதன் கதைகள் படிக்க வேண்டியவை.

சன் கண்ணன்: இதுவரை ஒரு இதழையும் முழுமையாகப் படித்ததில்லை. வாசகதளங்கள் அமைத்து, அதில் தீவிரமாக செயல்பட வேண்டும் என்று எண்ணம் உண்டு.

அஜயன் பாலா: தீவிர இலக்கிய பத்திரிகையாக தளம் மூன்று ஆண்டுகாலம் இடைவிடாமல் வெளிவந்து, தனக்கென தனி அடையாளத்தை அமைத்துள்ளது. சிறுபத்திரிகை நடத்துவது மிகப்பெரிய வேலை, கடின உழைப்பு தேவை. இளைஞர்கள் பொறுப்பேற்கக் முன்வரவேண்டும். தளத்தின் வடிவமைப்பு தனி பாணியைக் கொண்டதாக உள்ளது.

சமுதாய மாற்றத்திற்கும், சிறுபத்திரிகை களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. பிரக்ஞை, எழுத்து, கசடதபற காலத்தில் வந்ததுபோல் ஓவியங்களும், கவிதைகளும் நயமாக இருக்க வேண்டும். சி.க.செல்லப்பாவின் அளப்பரிய சேவை பாராட்டுக்கும், போற்றுதலுக்கும் உரியது. அவரைத் தொடர்ந்து அவர் விட்டுச்

சென்ற வெற்றிடத்தை நிரப்ப வேண்டும். நவீன தமிழ் இலக்கிய முன்னெடுப்புகளில் பிரக்ஞை, எழுத்து, கசடதபற , அஃக் போன்ற பத்திரிகைகள் ஏற்படுத்திய வாதப் பிரதிவாதங்கள் முக்கியமானவை. நவீன உரை நடையின் போக்கைத் தீர்மானிப்பதில் சிற்றிதழ்களின் பொறுப்பு முதன்மையானது.

இந்தியா டுடே இதழ் மொழி பரவலானதற்குப் பின்பு, இடைநிலைப் பத்திரிகைகளாக மாறிப்போன நிலைமை. மேலும் முகநூலின் வருகைக்குப் பின்பு உடனுக்குடன் கருத்து கூறுதல் என்பது ஆழமான சிந்தனைக்கான அவகாசத்தைப் பறித்துக்கொண்டு விட்டது. படைப்பாளிகள் இதிலேயே தேங்கிவிடுகிறார்கள். சிற்றிதழ்கள் இந்த இடைவெளியை நிரப்புகின்றன. புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை இனங்காணுதல் சாத்தியமாகுமா?

மா.வே.சிவக்குமார், பேரா.ராமானுஜம் பற்றிய பதிவுகள் வரவேற்புக்குரியவை.

க்ஷணங்கிணி: புரட்சிகாலங்களில் மக்கள் எதிர்பார்ப்பை பூர்த்திசெய்யும் விதம் நல்ல படைப்புகள் எதிர்ப்பை மீறியும் வந்தவண்ணம் இருந்தன. Virtual World இல் தனிமனிதத் தாக்குதல்கள் சரியல்ல. வழிநடத்துபவர்கள் பாதையைச் சொல்ல வேண்டும். மனுஷி செய்த சிற்பி ராஜன் பேட்டி, அனீஷ் மற்றும்

சர்ஜன் கட்டுரைகள் அருமை.

துரைசீனிசாமி: தளம் இதழில் வந்த கட்டுரைகள் பற்றி பொதுவெளியில் விவாதங்கள் ஏதும் இல்லை.

பழமை குறித்த கட்டுரைகள் அதிகம் வந்துள்ளது. எஸ்.எம்.ஏ.ராம்எழுதிய 'கடவுளின் துகள்' பற்றிய கட்டுரை (போசான்துகள்) முக்கியமானது. குறிப்பிடத்தக்கது.

தெய்வசிகாமணி கட்டுரை, கவிதை பற்றிய பார்வை, இடது சாரிகள் இயக்கம் தமிழகத்தில் இல்லை என்பன கவனிக்கவேண்டியவை.

நவீனத்துவம் பற்றிய புறக்காரணங்கள் சார்ந்து அகக்காரணங்கள் பற்றிய நவீன தத்துவத்தின் அடிக்கல் பின் நவீனத்துவத்தின் தோற்றம் தேசியம் + இலக்கியம் பற்றிய இரட்டை நிலை படைப்பாளிகள் பற்றிய கருத்துக்கள் பேசத்தக்கன.

ஏன் எழுதுகிறேன் எனும் சார்வாகன் - ஹரி ஸ்ரீனிவாசன் கட்டுரை முக்கியமானது. மரபுநிலைமையை - எதிர்ப்பு நிலை அம்பேத்கரின் - பெண் நிலை' பற்றிக் கிருஷ்ணங்கினி மொழிபெயர்ப்பு கட்டுரை விவாதிக்கப்படவேண்டும். வர்ணாசிரம எதிர்ப்பு போராட்டங்களை மார்க்சிய வாதிகள் நடத்தவது ஏன் இல்லை என்பன பற்றி பேச வேண்டாமா.

பி.லெனின்: - LIFE போல கடந்த இதழ்களைப் பேசுவதோடு, வருங்காலங்களில் தளத்தை எப்படி நடத்திச் செல்வது என்பது பற்றியும் நாம் பேசலாம்.

தளம் வாசிக்க வாசிக்க நான் கூடுதல் விவரம் தெரிந்துகொள்கிறேன் என்பதால் மட்டுமல்ல, மேலும் எவற்றைத் தரவேண்டும் என்பது பற்றியும் நாம் விவாதிக்க வேண்டும்.

புகழ்நீதி: வடிவமைப்பு, பக்கங்கள், மாத இதழாகக் கொண்டதல் பற்றி நானும் யோசித்தேன். ஆனால், எடுத்துக்கொள்ளும் பொருளுக்கு உரிய பக்கங்கள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்கிறேன். சிறப்பிதழ் எனக் குறிப்பிடப்படாமலேயே மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை சிறப்பிதழாக தளம் வருகிறது.

தளம்

கலை இலக்கிய இதழ் (காலாண்டு)

ஏப் - ஜூன். 2016 இதழ்-14
(தனிச்சுற்றுக்கு)

ஆசிரியர்
பாரவி

***

இதழ் வடிவமைப்பு
அ. கணேஷ்

அனைத்து தொடர்புகளுக்கும்

தளம்,

c/o. சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
10/2 (8/2) போலீஸ் குவார்டர்ஸ் ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017.

தொ. பே. 044 - 2434 2771

(தியாகராய நகர் பேருந்துநிலையத்திற்கும்
காவல் நிலையத்திற்கும் இடைப்பட்ட சாலை)
மொபைல்: 94452 81820

மின்னஞ்சல்: thalam.base@gmail.com
முகநூல்: www.facebook.com/thalambase
இணையம்: www.pratilipi.com/thalam

படைப்புகளை யூனிகோட்டில்
அனுப்புதல் வேண்டும்.

உரிய படங்களை இணைக்கலாம்.

தனி இதழ் ரூ. 60/- ஆண்டுக்கு ரூ. 240/-
'தளம்' எழுச்சிக்கான ஊக்கத்தொகை

மற்றும் இதழ் கட்டணங்களை,
THALAM என்ற பெயரில், இந்தியன் வங்கி,
தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழக
வளாகக் கிளை, சைதாப்பேட்டை.

சென்னை-15 CURRENT A/C NO:
6087653615க்கு செலுத்தலாம் அல்லது
காசோலை முதலானவற்றை
'தளம்' முகவரிக்கு அனுப்பலாம்.
வலை வங்கி செலுத்த.
எண்:CMRL 600019228 IFSC-IDIB00TI46

'தளம்' இதழில் வெளியாகும்
படைப்புக்களின் உரிமை, படைப்புக்களின்
கருத்துக்களின் பொறுப்பு அனைத்தும்
அவ்வவற்றின் படைப்பாளிகளுக்கே
உரித்தானதாகும். மறுவெளியீடு செய்ய
விழைவோர் உரிய படைப்பாளிகளிடம்
அனுமதி பெறக்கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

இப்போது

மொழியப்படுவன எல்லாம் மொழ்தானா?

சொல்லப்படுவது சொல், எழுதப்படுவது எழுத்து, மொழியப்படுவது மொழி... என இவ்வளவு எளிமை யானதாகவா எல்லாம் இருக்கின்றன? எவ்வித சிக்கலும் அற்றதாக, கேள்விகள் அற்றதாக, எதையும் எளிதாகக் கடந்துவிடலாமெனும் மனப்போக்கை உருவாக்குவதாக கணநேரம் தோன்றுவன எதுவும் உண்மையில் அவ்வாறில்லை. 'எல்லாமே சரியாகத்தான் நடந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏன் தேவையில்லாமல் பிரச்சினை பண்ணுகிறீர்கள் எனக் கேட்க முனைபவர்கள். 'சரியாகத்தான்' 'நன்றாகத்தான்' என்பவற்றை விவாதிக்க முன் வருவதில்லை. எந்த உறுதியுமற்ற, உண்மையுமற்றச் சூழலில் அவர்கள் இருப்பதையும் ஏற்க, உணர் மறுக்கிறார்கள்.

பொதுவாக சொல்லிப்போவது எளிது. குறிப்பாக ஏதாவது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுப் பேசு என அடுத்து ஒரு வெற்றிச்சிரிப்பு கேள்வி விழும! எல்லாவற்றையும்தான் பேசவேண்டும், ஒன்றை முடித்துவிட்டு மற்றதுக்குப் போகலாம் என்பது சரியாகாது என்பதால், எவ்வெவற்றை முதன்மைப்படுத்திப் பேசலாமென்பதற்காகவே பேசுபொருள்களை 'தளம்' தன் ஒவ்வொரு இதழிலும் பார்வைப்படுத்துகிறது.

கலை இலக்கியம் சார்ந்து இயங்கும் 'தளம்' ஆகியன, மையக்கருத்தோட்டமாக இல்லாவிடினும், மையக்கருத்தோட்டத்தைப் பாதிக்கும் ஒரு கூறாக, ஒதுக்கிவிடமுடியாத ஒரு ஆளுமையாக உள்ளன. 'தளம்' போன்றே, மற்ற இதழ்களும், கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகளும் அறிவார்ந்த நோக்கில் அவரவர் புரிதலில் தமக்கெனக் கொண்ட நோக்கில் பயணப்படுவன என்றே 'தளம்' கருதுகிறது.

மொழி பற்றி முன்பைவிட நிறைய இப்போது பேசப்படுகிறது. ஏற்கனவே இதழ் 4-ல் தளம் இப்பொருள் பற்றிக் கருத்துக்களை முன் வைத்திருப்பினும், இன்னும் சற்று ஆழ்ந்து இப்பிரச்சினையைப் பார்க்கலாம் என, சமூகவியல் நோக்கில் விவாதிக்கலாமென மேலும் கருதுகோள்களை இவ்விதழ்வழி முன்வைக்கிறது.

உணர்ச்சிவயப்படுத்துவதா மொழி? மொழி உணர்வு என்பது அம்மொழியால் அடையாளப்படும் அறியப்படும் மக்களை அறியாமை இருட்டில் வைப்பதா? உன் மொழியைக் கடந்து வா, உன் உணர்வை விட்டொழி என்பவர்கள், உன்னை ஒழி என்று சொல்லுவதாகவே ஏன் கொள்ளக்கூடாது? மொழிகளற்ற வெளியில் புகுந்து, மீண்டும் புறப்பட இயற்கை, 'அழித்து உலகை ஆக்குமானால்', உருவாக்கிக்கொள்வன உருவான தங்களை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ள முடியுமா? மனித உயிர்களை, இனத்தை, நாட்டை ஏன், அவர்களை அடையாளப்படுத்தும் காரணியாக மொழி ஆவதை மறுக்க முடியுமா?

எழுப்பப்படும் கேள்விகள் புதிதல்ல, ஏற்கனவேக் கேட்கப்பட்டவையே. கேள்விகளுக்கான பதில்களும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், கேள்விகள் மீண்டும் மீண்டும் ஆணித்தரமாக எழுப்பப்படுவதை தடைசெய்ய இயலுமா? ஏற்கனவே பதில் சொல்லியாயிற்று, போய் வேலையைப்பார், என அடக்கிவிட முடியுமா? கேள்விகள் எழுவது ஐயப்பாடுபற்றி. ஐயப்பாடு எது பற்றி? நோக்கம் பற்றி. நோக்கம் என்ன, எதன்பொருட்டு, எதைக் கொணர என்று பார்க்கும்போது கேள்விகள் மீண்டும் மீண்டும் எழுகின்றன.

தன்னைத் தன் ஆதிக்கத்தைத் திணிக்க முனையும் கூட்டம், தன்மொழியைத் திணிப்பதன் மூலம் மற்ற இனமொழி கூட்டங்களையும் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொணரலாமெனக் கருதுகிறது.

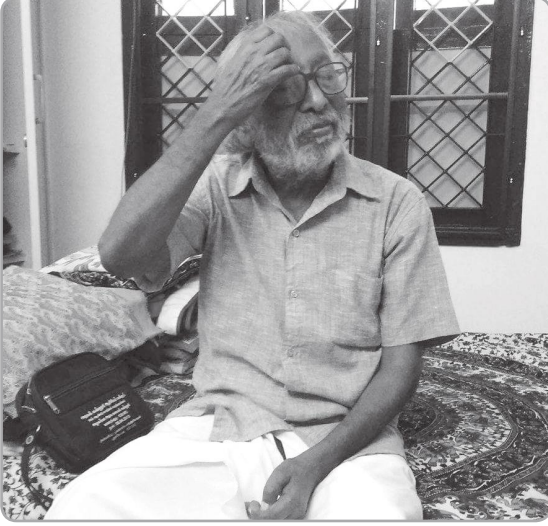
தங்கள் அடையாளத்தை மற்ற கூட்டத்தினரும் ஏற்க, அவர்கள் அடையாளமாகக் கொள்ள, அவர்களை ஆட்படுத்த, அடிமைகொள்ள முதல் ஆயுதமாக தம் மொழியைத் திணிக்க மேலாதிக்கக்கூட்டம் முனைகிறது. ஒருவரை, ஒரு இனத்தை அழிக்க, அவரின் அவரினத்தினை அர்த்தப்படுத்துவதான அவர் மொழியை அழித்தால்போதும் என 'போர்சூழ்ச்சி' வகுக்கிறது. இது புதிதல்ல. காரணங்களும் புதிதல்ல எனும்போது கேள்விகள் எழுவதும், நோக்கம் பற்றிய ஐயுறுவதும் இயல்புதானே.

இந்த 'எதுவும் புதிதல்ல' என்ற அறிவுக்குட்படாத வாதத்தைப் புறந்தள்ளி மொழியை அழிப்பதன் வாயிலாக அடையாளத்தை அழிக்க முற்படும் போக்குகள் இனங்காணப்படாவிடில், மொழி சார்ந்த தேசிய இனங்கள் காணாது போக நேரிடும்.

செம்மொழி எனச் சொல்லி, 7-ம் நூற்றாண்டுடன் தமிழை அத்தோடு நிறுத்திவிடுவது பற்றி, 'செய்தக்க செய்யாமையானுங் கெடும்' என செய்ய வேண்டியதை செய்யத்தவறும் உலகத் தமிழாராய்ச்சிபற்றி, பல்கலைக்கழகங்கள், தமிழ்த்துறைகள் பெயருக்கு காலங்கழிப்பதுபற்றி உடனடியாக ஆய்வுத்தணிக்கைகள் மேற்கொள்வதுடன், மக்களின் தணிக்கைக்கு, உட்படவேண்டும் இவை, உட்படுத்தப்பட வேண்டும் எனவும் தளம் வலியுறுத்துகிறது.

போதாமை மொழியின் குறைபாடல்ல... இன்குலாப்

• ஒரு மனிதனை அல்லது இனத்தை அடையாளப் படுத்துகின்ற இடத்தில் மொழியின் பங்கு என்னவாக இருக்கிறது?

மொழி எப்போதும் ஒரு வெளிப்பாட்டுத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு பொருளாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதைத் தாண்டி, மனிதனை அடையாளப்படுத்துவது என்று சொல்லும்போது, அதில் வெறும் சொல் மட்டுமில்லை. அந்தச் சொல்லுக்குப் பின்னால் உள்ள சமூக வரலாறு இருக்கு. ஒரு சொல்லுக்குப் பின்னால் ஒரு சமூகத்தினுடைய வரலாறு உறைந்து கிடக்கிறது என்று கிறிஸ்டோபர் கால்டுவெல் சொல்வார். ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஒரு தொடர் வரலாறு இருக்கிறது. தமிழ் மொழி என்பது, நம்மைத் தமிழன் என்று மட்டும் அடையாளப்படுத்தவில்லை. தமிழனுடைய எல்லா நினைவுகளோடும்

தான் அடையாளப்படுத்துகிறது. மொழியை, அதன் அடையாளத்தை அப்படித்தான் நான் பார்க்கிறேன். சில விஷயங்களைக் கடந்து வந்திருக்கிறோம். குலக்குறி சமூகத்தை விட்டெல்லாம் நாம் கடந்து வந்திருக்கிறோம். ஜார்ஜ் தாம்சன் தன்னுடைய புத்தகத்தில் குலக்குறியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். கங்காருவைக் குலக்குறியாகக் கொண்ட ஒருவன் முன்னால் இன்னொருத்தனுடைய படத்தை வைக்கிறார்கள். அவனைப் பார்த்துவிட்டு, அவன் என் உறவினன் என்று சொல்லவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, ஓ அவனும் கங்காரு தான் என்று சொல்கிறான். இங்கே நாம் தமிழன்தான் என்று சொல்வது போல. அந்தக் குலக்குறி அடையாளம் ஒரு காலத்தில் தேவைப்பட்டது. இன்று அதைவிட்டு நாம் கடந்து வந்துவிட்டோம். மொழியை, ஒரு சொல்லை அவர்கள் பேசுகிறார்கள் என்கிற அர்த்தத்தில் மட்டுமில்லாமல் ஒரு பண்பாட்டை அவர்கள் புழங்குகிறார்கள் என்கிற அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துகிறோம்.

• மொழி என்பது மனிதனுக்கான அடையாளமாக ஆகிறபோது அது வெறுமனே பண்பாட்டுடன் மட்டும் தொடர்புடைய ஒன்றாக இருக்கிறது என்று கொள்ள முடியுமா?

பண்பாடு என்பது மொழியினுடைய ஒரு கூறு மட்டும் தான். மொழி இல்லாவிட்டால் என்னாகும் என்று தெரியவில்லை. நான் மொழி வெறியன் கிடையாது. ஆனால், மொழி இல்லாவிட்டால் நான் என்னவென்று என்னால் சொல்ல முடியாது. ஒரு சமயம் ஒரு வாதம் வருகிறது. நான் நினைத்தால் இன்று என்னுடைய மதத்தை மாற்றிக் கொள்ள

முடியும். ஆனால் எனது மொழியை எதை வைத்து மாற்ற முடியும்? அது கிட்டத்தட்ட நான் இயற்கையாக வரித்துக் கொண்டது போல இருக்கு. அதனால் நான் மொழியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது பண்பாட்டைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. என்னுடைய கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்கின்ற கருவியாக மட்டும் அது இல்லை. அது ஒரு வரலாறாக இருக்கு. மக்களை இணைத்துப் பார்க்கின்ற ஆற்றலாக மொழி இருப்பதை நான் பார்க்கிறேன்.

• வெளிநாடுகளிலேயே பிறந்து வளர்கின்ற புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் இந்தத் தலைமுறையினருக்கு நீங்கள் சொல்கின்ற இந்தக் கருத்து பொருந்துமா? அவர்கள் அத்தகைய மொழி அடையாளத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

புலம்பெயர்ந்து வந்து கனடாவில் வசிக்கின்ற ஈழத்தமிழர்கள் வீடுகளில் நான் தங்கியிருக்கிறேன். அந்தக் குடும்பங்களில் குழந்தைகள் தட்டுத்தடுமாறித் தமிழ் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் பேசும்போது, அவர்களின் உச்சரிப்பும், வார்த்தைகளைப் பேசுகிற வேகமும் நாம் பின் தொடர்வதற்குச் சற்று சிரமமாகவே இருக்கு. பின் தொடர்வதற்கு அவ்வளவாக முடியாமல் போகிறது என்றே சொல்லலாம். அந்தளவிற்கு அவர்கள் ஆங்கிலத்தை வரித்துக் கொண்டார்கள் என்பது உண்மைதான். இதை ஒரு சாதாரண நிகழ்வு என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது நான் என் மதத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம், ஆனால் மொழியை மாற்றிக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லும்போது, அ. மார்க்ஸ் இதே கேள்வியை என்னிடத்தில் கேட்டார். இப்படி புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் இந்தத் தலைமுறையினருக்கு இப்படி ஏற்பட்டது ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவம். இப்படி நேர்வது தற்செயலான ஒன்று. வேண்டுமென்றே அவர்கள் மொழியைப் புறக்கணித்துவிட்டு அங்கே செல்லவில்லை. ஆனால், புலம்பெயர்ந்த மனநிலையில் இருந்துதான்

தங்களுடைய மனவோட்டங்களை வளர்த்துக் கொள்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்தவர்களிடத்தில் இருக்கின்ற தனி மனோபாவம், அதிலும் தம் பிள்ளைகளுக்குத் தாய்மொழி தெரிய வில்லையே, பண்பாடு தெரியவில்லையே என்று வருந்துகின்றவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். புலப் பெயர்ச்சிகளால் ஏற்பட்ட இந்த நிகழ்வுகளிலிருந்து ஒரு பொதுவிதியை உருவாக்க முடியாது.

• மொழி இல்லாவிட்டாலும் கூட ஒலியின் மூலமாக நாம் நம்முடைய கருத்துகளை மற்றவர்களிடத்தில் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்தானே? அப்படியானால் மொழியின் கூடுதல் செயல்பாடு என்னவாக இருக்கிறது?

நன்னூல் இதை ரொம்ப அழகாகச் சொல்கிறது. 'மொழி முதற்காரணமாம் அணுத்திரள் ஒலி எழுத்து' என்று. இங்கே எழுத்து என்று சொல்வது வெறுமனே க, ச, ஞ இதுமட்டுமல்ல. உச்சரிப்பு உரியவை ஒரு அர்த்தத்தை நோக்கி நகரக் கூடியவை. ஒரு பொருளை நோக்கி நகரக்கூடியதைத்தான் நாம் எழுத்து என்று சொல்கிறோம். அதற்கு முதற்காரணமாக இருப்பது அணுத்திரள் ஒலி. அதாவது அணுக்களின் கூட்டமாகிய ஒலி தான் எழுத்துகளுக்கு முழுமுதற்காரணமாக இருக்கிறது. ஆனால் அதைவிட்டு நாம் எவ்வளவோ தூரம் கடந்து வந்துவிட்டோம். இன்றைக்கு வெறும் சப்தங்களை, ஓசைகளை வைத்துக் கொண்டு எந்தளவிற்குக் இயல்பாகத் கருத்தைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடியும் என்று தெரியவில்லை. பறவைகளின் ஓசைகளைக் கூட இப்போதெல்லாம் கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்திருக்கேன். எங்க வீட்டுப் பக்கத்தில் பூனைக்குருவிகள் என்று சொல்வார்களே அது நிறைய வரும். இலங்கையில் அதை புலினக் குருவி என்று சொல்வார்கள். இங்கே தவிட்டுக் குருவி என்று சொல்கிறார்கள். அவை சாதாரணமாக அமர்ந்து பேசும்போது ஒருவகையாகச் சப்தமிடுகின்றன. பாம்பு, பூனை போன்றவற்றைப் பார்த்தால் வேறு விதமாகச் சப்தமிடுகின்றன. மைனாவை வைத்துப் பார்க்கும்போது இது இன்னும் தெளிவாகத்

தெரிகின்றது. அடித்தொண்டையில் கீ என்று கத்தும் போது மற்றப் பறவைகள் பதறி ஓடும். மைனா, தன்னுடைய சிறகைப் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டு, பாம்பைப் போய் ஒரு அடி அடித்துவிட்டுப் பறக்கும். நான் பார்த்தவரையில் மைனாவைப் போல துணிவுள்ள பறவை எதுவுமில்லை. அந்த ஓசையை வைத்தே கணிக்கமுடியும். இந்தப் பறவைகளைப் பழக்கினால் அவைகளைப் உச்சரிக்க வைக்க முடியும். நான் சொல்ல வருவது என்னவென்றால், வெறும் ஒலி அல்ல அவை. அவற்றினுடைய சூழலுக்கும் சிந்தனைக்கும் ஏற்ப அவை சில ஒலிக் குறிப்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அதை வெறும் ஓசைகள் என்று சொல்லிவிட முடியாது. தமிழ் போன்ற மொழிகள், இந்த ஒலிக் குறிப்பிலிருந்து பொருளை நோக்கி நகர்ந்து அவை பெரும் பொருள் தரக் கூடிய ஒன்றாக மாறிவிட்டது. அவற்றை நாம் எண்ணிச் சொல்லிவிட முடியாது. அந்தளவிற்குப் பேரளவிற்கான சொற்களை அது கொண்டிருக்கிறது.

• கருத்துக்கும் முதன்மையானதா மொழி? கருத்துக்கு முந்தியதாக ஒரு சிற்பம், ஓவியம் இருக்கலாம். அவற்றையும் கூட ஒரு மொழிபோல் உணர்த்தலாம்.

நிச்சயமாக. கருத்துக்கும் முதன்மை யானதுதான் மொழி.

• பேசும்போது சொல்ல வருகிற கருத்து சரியாக வெளிப்படவில்லையெனில், சொல்ல வருகின்ற விசயம் முரண்படுமானால் எது முதன்மைப்படும்?

மொழி இல்லாவிட்டால் என்னால் சிந்திக்கமுடியாது எந்த மொழியும் தெரியா விட்டால் நான் எதன்மூலம் சிந்திப்பேன். ஏன் எனில் நான் உருவாக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு கருத்துக்கும் வடிவம் தரக்கூடியதாகவும் அதைத் தாங்கிச் செல்கின்ற ஒரு பொருளைத் தெளிவாகச் சொல்வது அம்மொழியில் செய்கிற முயற்சியும், பெறுகிற பயிற்சியும் சார்ந்தது. ஒரு பொருள் குறித்துச் சிந்திக்கும் பாங்கில் முரண்பாடு தோன்றலாம். அந்த

முரண்பாட்டை விளக்கிக் கருத்தைச் சொல்வதுதான், தெளிவுபடுத்துவதுதான் மொழியாளுமை. எளிமையாகப் பொருள் படும் படிச் சொல்லவேண்டும். பிறரிடமிருந்து நுட்பமான கருத்துக்களைப் பெறுவதுதான் அறிவு என்பார் வள்ளுவர்.

என்பொருள் வாகச் செலச்சொல்லித்

தான்பிறர்வாய்

நுண்பொருள் காண்பதறிவு.

• மொழி, கருத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான சாதனமாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறீர்கள். மொழி குறித்த எத்தனையோ முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்ட பிறகும் கூட மொழியின் வாயிலாக மனிதனுடைய தலையாயப் பிரச்சினை, இன்னொரு மனிதனைப் புரிந்து கொள்வதே என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே, இன்னொருவரைப் புரிந்துகொள்கிற சாதனமாக மொழி வெற்றி பெற்றிருக்கிறதா?

அதை நான் மறுக்கவில்லை. அதற்காக, மொழி தேவையில்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. இன்னொருவருக்குப் புரிய வைக்கின்ற முறையில் எனக்குச் சொல்லத் தெரிகிறதா என்பதே இங்கு முக்கியம்.

இன்னொரு மனிதனைப் புரிந்துகொள்வதற்கு கிடைத்த சாதனங்களில் மொழிதான் தலையாயதாக இருக்கிறது. ஒரு பிடில் வாசிப்பில் சொல்லமுடியாத அழகைச் சொல்லலாம். ஆனால் இயல்பான வெளிப்பாட்டுக்கு சாதனம் நம்மில் இருக்கும் இயல்பான, உடனடியான சாதனம் மொழிதான். ஒருபிடிலின், தூரிகையின் இசையையும் வண்ணத்தையும் மொழியாலும் இயற்றமுடியும்.

• சிந்திக்கிறோம், அது ஒரு செயல்பாடு. பேசுகிறோம். அது ஒரு செயல்பாடு. இரண்டுமே இரண்டு வெவ்வேறு அவயங்களால் செய்யப்படுகிறது. ஒரே விஷயம் இல்லை. எது, எதைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்ற கேள்வி எழும்போது மூளை, மனம், சிந்தனை பேச்சு, வெளிப்பாடு இவற்றில் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய விஷயமாக மொழி அமைந்திருக்கிறதா? எது முதன்மைப்படுத்தப் படுகிறது?

கட்டுப்படுத்துவது என்பது ஒரு நிலை. என்னிடம் ஒரு செய்தியைச் சொல்கிறீர்கள். எதன் மூலமாகச் சொல்கிறீர்கள்? மொழிதான். அதை வைத்துதான் நான் சிந்திக்க முடியும். எனவே, மொழி, அதைத் தாங்கிச் செல்வதாக முந்தி இருக்கிறது. மொழியை, வெறும் கருவி என்கிற மனநிலையில் பார்க்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். அதற்கும் அப்பால், முன்பே சொன்னது போல ஒரு சொல்லில் ஒரு சமூக வரலாறு உறைந்து கிடக்கிறது என்பதுதான். ஒரு சொல் என்னை மகிழ வைக்கிறது. ஒரு சொல் என்னை வருந்த வைக்கிறது. 'தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாரும் ஆறாதே நாவினால் சுட்ட வடு'. நாவினால் சுடுவது எப்படி? எதை வைத்துச் சுடுவது? ஏன் அது அத்தனைக் கடுமையாக இருக்கிறது. ஏனெனில் அந்தச் சொல்லில் அந்தச் சமூகத்தின் அத்தனை வரலாறும் சேர்ந்திருக்கிறது. கருத்தை உருவாக்குவது என்றால் இரண்டு வகையில் உருவாக்கலாம். ஒன்று எழுத்தால் உருவாக்குவது. இரண்டு எண்ணால் உருவாக்குவது. இந்த இரண்டின் மூலமாகவுந்தான் கருத்தை உருவாக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். எண்களால் உருவாக்குவது என்றால் அதற்கென்று சில வரம்புகள் இருக்கின்றன. அதை வளர்த்துச் செல்வதற்கான வழிமுறை வந்துவிடுகிறது. அது மொழி இல்லையா என்று கேட்டால், அது மொழியினுடைய இன்னொரு வடிவம் என்று நான் பார்க்கிறேன். ஒரு குறியீடு. மொழியைச் சாதாரணம் என்று நினைக்க முடியாது.

• மொழி தான் முதன்மையானது என்றால் நமக்கு ஒரு மொழி தெரிந்திருந்தாலும் புறக்காரணிகள் தானே நமது சிந்தனைக்குள் ஒரு கருத்தியல் உருவாவதற்குக் காரணமாக இருக்கின்றன?

அதை மறுக்கவே முடியாது. ஆனால், மொழிதான் முதன்மையானது என்று கேட்டால், சூழலைப் பொறுத்து அது முதன்மையானது. நான் பேசியாக வேண்டிய இடத்தில் மொழி தெரியாமல், அல்லது சொல்லத் தெரியாமல் நின்றேன் என்றால் அது எனக்கு வருத்தத்தைத் தரும். மொழிதான்

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமா என்று கேட்டால் அப்படியெல்லாம் நான் சொல்லவில்லை. நான் ஒரு கணிதப் பேராசிரியன் கிடையாது. சாதாரணத் தமிழன். என்னுடைய சிந்தனை முறையில், சொற்களை வைத்துத்தான் நான் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். அந்த சொற்களில் எது மகிழ்ச்சி தரக்கூடியது, எது வருத்தம் தரக்கூடியது என்பதை என்னால் உணர முடியும். ஒருத்தரை என்னால் எளிதாகக் கோப்படுத்த முடியும், அவர்மீது கல்லெடுத்து வீசாமலேயே. ஒருத்தரைச் சந்தோஷப்படுத்த முடியும், அவர்மீது பூவை எடுத்து வீசாமலே. இரண்டும் எதனால் சாத்தியமாகிறது? சொல்லால் தான். ஒரு சொல்லின் உள்ளே புதைந்திருக்கின்ற நிகழ்வுகளின் கிடங்குதான் அது. அது வெறும் சொற்களின் கிடங்கு மட்டுமல்ல. உணர்வு, உருவகம், வரலாறு எல்லாம் சேர்ந்திருக்கக் கூடிய ஒரு கிடங்கு. அதற்குள் அந்த சொற்கள் இதுகாறும் வளர்ச்சியடைந்து அடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு மியூசியத்துக்குள் நுழைவது போன்றது. மனசுக்குள் நாம் ஒரு மியூசியத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தேவை வரும்போது ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் போகிறோம். காலங்கடந்தவையும், காலத்துக்குரியவையுமான சொற்களைக் கொண்ட மியூசியம் அது. இந்தச் சொல் என்பது வெறும் ஓசைக் கூட்டமல்ல. அது ஒரு அர்த்தகதியைக் கொண்டது. எந்த ஒரு வெளிப்பாட்டு நிகழ்ச்சிக்கும் புறக்காரணிகள் பங்களிப்புச் செய்யத்தான் செய்கின்றன.

• மொழி, அர்த்தகதியைக் கொண்டது என்றால் ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள்தான் இருக்கிறதா? ஒரே சொல், ஒரு இடத்தில் வசவாகவும், ஒரு இடத்தில் விசாரிப்பாகவும், ஒரு இடத்தில் கிண்டலாகவும் மாறுதே?

ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் என்பதெல்லாம் கிடையாது. அது தொனியைப் பொறுத்தது. மொழியிலிருந்து தொனியை வேறுபடுத்த முடியாது. புலப்பாட்டுத் தன்மையில் தொனியைப் புறக்கணிக்க முடியாது.

• மொழி என்பது, பேசுபவரையும் கேட்பவரையும் இணைக்கிறதா? பிளவுபடுத்துகிறதா?

முதலாவதாக, மொழி என்பது எல்லா கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்துகின்ற தன்மை பெற்றிருக்கிறதா? என்றால் சில சமயங்களில் இயலாமல் போகலாம். மொழியை விஞ்சிய எண்ணங்கள் வருமேயானால், புதைந்து கிடக்கின்ற சில எண்ணங்களை என்னதான் முயற்சி செய்து தோண்டித் தோண்டி, அதற்கு மொழியைக் கொடுக்க முயற்சி செய்து, மொழி மேல் ஏற்றிவைக்க முயற்சி செய்தாலும் எனக்கது கிடைக்காமல் போகலாம். ஆனால் அதுவே நிரந்தர யதார்த்தம் கிடையாது. அது உண்மையாக இருந்திருக்குமேயானால் இன்றைக்கு நமக்குக் கிடைத்த மலினமான தத்துவங்கள் மட்டுமல்ல, ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் உரிய இலக்கியங்கள், தத்துவங்கள் வந்திருக்கவே முடியாது. அனைத்தும் எதைக் கொண்டு நடந்தன என்று கேட்டால் ஒன்று மொழியைக் கொண்டு நடந்தது. அல்லது கணிதக் குறியீடுகளைக் கொண்டு நடந்திருக்கிறது. ஹெகல் போன்றவர்கள் மொழியைப் பயன்படுத்தத் தெரியாதவர்களாக இருந்திருப்பார்களேயானால் செறிவான மெய்யியலை எப்படித் தந்திருக்க முடியும். அதனால் முழுமையாக மொழியை அவர்கள் பாராட்டினார்கள் என்ற குறிப்பை நான் எங்கேயும் வாசிக்கவில்லை. இந்தக் கேள்விகள் அவர்கள் மத்தியில் வரல. ஒரு விஷயம் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. ஒன்றை மலினமாகச் சொல்வதற்கும் ஆழ்ந்து எளிமையாகச் சொல்வதற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கு. இத்தனை ஆண்டுகாலத்தில் நான் தெரிந்து கொண்டது எளிமையாக சொல்வது மிகக் கடுமையானது. என்பதைதான் மார்க்கலை முழுமையாக வாசிக்கவில்லை. சில விஷயங்களைக் கற்றிருக்கிறேன். இன்னமும் கூட மார்க்ஸின் மாணவனாகத் தான் நான் இருக்கிறேன். அப்போ இதை வைத்துப் பார்க்கும்போது அவர்கள் மொழியை எவ்வளவு தூரம் பயன்படுத்த

முடியுமோ அவ்வளவு வலிமையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மார்க்ஸுக்கு முந்திய தத்துவவாதிகள் சிலரும் இதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஒரு அறுவடைதான் மார்க்ஸ். அடிப்படையில் என்னை ஒரு கேள்வி கேட்டீர்கள் என்றால் உடனே பதில் சொல்லாமல் நின்றுவிடலாம். கேட்கிற கேள்வியின் நோக்கத்தைப் பொறுத்து இணைப்போ பிளவோ தோன்றலாம்.

• பேசுபவர்க்கும் கேட்பவர்க்கும் இடையில் மொழி எவ்வாறு இணைப்புப் பாலமாக இருக்கிறது?

ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது என்பதை எப்படிச் சொல்கிறேன் நான்? என்னுடைய மொழியில். அதைச் சொல்லும்போது அதற்கான சொல் என்னிடம் இல்லாமல் போகலாம். ஏதாவது சொல்லைப் போட்டு அந்தப் பிரச்சினையை நான் புரிய வைக்க முயன்றாலும் இந்த வார்த்தையைப் போட்டுச் சொன்னால்தான் அது சரியாக இருக்கும் என்று இருப்பது போல, சொல்லால் விளங்க வைக்கக்கூடிய ஆற்றலில் சில சமயம் நாம் தோற்றுப் போய்விடலாம். திருக்குறளை எடுத்துக் கொண்டால் பத்து உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதித் தீர்த்துவிட்டார்கள். அதன்பிறகும் இன்று வரை புதுப்புது உரைகள் காண்பதற்கு அதில் இடமிருக்கிறது. இது எதனால்? நம்முடைய புரிதல் இன்னும் ஊடுருவி அகலமாகவும் ஆழமாகவும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் அறிகிறோம். இது ஒருவிதப் போதாமையின் வெளிப்பாடாகக் கூட நாம் சொல்லலாம். நான் எந்தவொரு நூலையும் புனித நூலாகச் சொல்ல மாட்டேன். திருக்குறளின் போதாமையும் எனக்குத் தெரியும். அது மொழியின் குறைபாடு அல்ல. புரிந்துகொள்பவரின் குறையாக இருக்கலாம். அல்லது நுதலும் கோட்பாடு, காலத்திற்குப் பொருந்தாததால் இருக்கலாம்.

• மொழி என்பதன் பின்னால் ஒரு சமூக வரலாறு, ஒரு பண்பாடு இருக்கிறது என்று பேசினோம். பண்பாட்டோடும்

சமூக வரலாற்றுடனும் தொடர்புடைய மொழியை, நவீன வாழ்க்கைக்கானதாக எப்படி மாற்றிக் கொள்ள முடியும்?

நவீனப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்யலாம். மொழியை நவீனப்படுத்துதல் என்பதற்கு அப்பால் அந்த அனுபவம், மொழியைப் பேசுபவர்கள் நவீனத்தோடு கொள்ளக்கூடிய உறவைப் பொறுத்து அவர்களை மாற்றியமைக்கும். தமிழில் உள்ள பல சொற்கள் மாற்றத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. விருந்து என்று ஒரு சொல் இருக்கு. பரிமேலழகர் என்ன சொல்கிறார் இதற்கு? உரையாசிரியர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?. உறவினர்கள் அல்லது புதியதாய் வரக்கூடியவர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். குறுந்தொகையில் ஒரு பாடல் வரும். 'அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும் மெல்லியல் குறுமகள்' என்று ஒரு வரி வரும். இரா.பி.சேதுப்பிள்ளை போன்றவர்கள் என்ன விளக்கம் தருகிறார்கள். நள்ளிரவில் விருந்தினர்கள் வந்தாலும் மகிழ்ச்சி கொள்வாள் தலைவி என்று சொல்கிறார்கள். சில பாடல்களில் தலைவனுக்கு என் தோள் விருந்தாகும் என்று தலைவி சொல்கிறாள். அப்போ விருந்து என்பதற்கு என்ன அர்த்தம். பரிமேலழகர் இதைச் சரியாகச் சொல்கிறார். காமத்துப்பாலில் வரக்கூடிய விருந்து என்பதற்கு அது உணர்த்தக்கூடிய பொருளைக் குறிப்பிட்டு விடுகிறார். போரில் மன்னன் வெற்றி பெறட்டும். என் தலைவியோடு போய் விருந்தயர்வேன் என்று சொல்கிறான் தலைவன். இங்கே விருந்து என்பது எதைக் குறிக்கிறது?. கூட்டத்தோடு கூட்டமாகப் போய்ச் சாப்பிடுவதற்கு உட்கார்ந்தான் என்கிற பொருளைத் தரவில்லை. வினைகலந்து வென்றி வேந்தன் மனைகலந்து மாலை அயர்கம் விருந்து என்ற குறளுக்கு என்ன அர்த்தம் என்பது குறித்து நான் ஒரு கட்டுரையே எழுதினேன். ஆராய்ந்து பார்த்தால் விருந்து என்பது உறவைக் குறித்திருக்கிறது. தொன்மைச் சமூகத்தில் கூடி உண்பதும், கூடிக் கலப்பதுமாகிய ஒரு செயல்பாட்டிலிருந்து

பரிணமித்து வந்த சொல்லாகத்தான் விருந்து என்ற சொல்லைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கு. வளரக் கூடிய ஒரு சமூகம் நவீனத்தோடு இணையும்போது நவீனம் தவிர்க்க முடியாத பட்சத்தில் நவீனத்தைக் கற்றுக் கொள்ளும். தன்னுடைய மொழியில் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும்.

• எழுத்து, காலந்தோறும் மாறி வந்திருக்கிறது. அதேபோல இந்த மொழியிலும் மாற்றம் வந்திருக்கிறதா? என்ன மாதிரியான மாற்றங்களை மொழி சந்தித்திருக்கிறது?

சங்ககாலத்து ஔவை மெரினா கடற்கரைக்கு வந்தால், அங்கு நிற்கும் ஔவை சிலையைத் தன்னுடைய சிலை என்று அடையாளம் காணமாட்டாள். "நாடா கொன்றா காடா கொன்றா" என்ற பாடலின் இன்றைய வரிவடிவத்தை அவளால் படித்துப் புரியமுடியாது. எழுத்துமாறி வந்திருக்கிறது. அதேபோலச் சொற்களும் மாறியுள்ளன. நவீன சமூகம் மாறி வருவதற்கு ஏற்ப சொற்கள் மாறும், சில சொற்கள் காணாமற் போகும் 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையினானே' - என்பது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட ஒரு கூற்று.

• பொருள் மாற்றத்தைத்தான் மொழி மாற்றம் என்று சொல்கிறீர்களா?

மொழிமாற்றத்தில் பல சொற்கள் காணாமல் போயிருக்கின்றன. பல சொற்களை நாம் உருவாக்கியிருக்கிறோம். பல சொற்களுக்கு முன்பு வழங்கப்பட்ட பொருளை மாற்றியிருக்கிறோம். சங்க இலக்கியங்களில், கொள்ளை கூட்டுண்ணல் என்ற தொடர் பயிலும் சங்க காலத்தில் கொள்ளை என்கிற ஒரு சொல் கூடி உண்ணுதல் என்ற பொருளில் வந்திருக்கு. பாலைச் சமூகத்தில் கொள்ளையடித்துக் கூடியுண்டார்கள் என்று வரும். அரசு உருவான பிறகு கொள்ளை என்கிற சொல், வரி, இறை என்கிற பொருளில் வழங்கப்படுகிறது. இன்றைக்கு இறை என்று சொன்னாலும் தெரியாது, கொள்ளை என்று சொன்னாலும் புரியாது.

சமூகமே மாறுதலுக்கு ஏற்ப சொற்களை மாற்றி வந்திருக்கிறது. பல சொற்கள் உருவான விதம் எனக்கு வியப்பைத் தருகிறது. உருளைக்கிழங்கு. தமிழில் இந்தச் சொல் எப்படி வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? இந்தச் சொல்லை ஒரு பண்டிதர் உருவாக்கியிருப்பாரா? மக்கள் உருவாக்கிய சொல் அது. டியூப் லைட் என்பதற்குக் குழல் விளக்கு என்று சொல்வார்கள். எங்க ஊர்ப் பக்கம் அதை உலக்கை விளக்கு என்பார்கள். எனக்கு அது ஆச்சரியமாக இருக்கு. இப்படி அர்த்தமுள்ளதாக வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பொருள் மாற்றம் என்பதை வாழ்க்கை மாற்றம் என்றும் பொருள் படுத்தலாம். எப்பொழுதும் கலைஇலக்கியத் தின்பாடுபொருளாக வாழ்க்கைதான் இருந்தது அதற்கேற்ப மொழியும் கலைகளும் பண்பாடும் மாறுதலுற்று வந்திருக்கின்றன.

• சில மொழிகளுக்குப் பேச்சு வடிவம் இருக்கிறது. ஆனால் எழுத்து வடிவம் இல்லை. எழுத்து வடிவம் இல்லாமல் அது எவ்வாறு உயிர்த்திருக்கிறது? அல்லது ஒரு மொழி உயிர்த்திருப்பதற்குப் பேச்சு வடிவம் மட்டுமே போதுமானதா?

போதும் என்று சொல்ல மாட்டேன். நம்ம காலம் அப்படியில்லை. தெலுங்கு மொழிக்கும் கன்னடத்துக்கும் ஒரே லிபி தான். சின்ன சின்ன வித்தியாசம் தான் இருக்கு. துளு மொழிக்கு வரிவடிவம் இல்லை. மலாய் மொழிக்கு அராபி எழுத்துதான் முதலில் எழுதினார்கள். பிறகு ரோமன் லெட்டர்ஸில் எழுதினார்கள். எழுத்து இல்லாத சமயத்தில் அந்த மொழி பேசக்கூடிய ஒரு மக்கள் தொகை அப்படியே இருக்குமானால் வளர்ச்சி பெறும். எழுத்தின் அவசியம் உணரப்படும். எதாவது ஒன்றை எழுதுவார்கள். சிந்தனை வளர்ச்சி பதிவு செய்யப்படாமற் போகலாம். பதிவுசெய்தல் என்பது மனித இயல்பு. அப்பொழுது எழுத்தின் அவசியம் உணரப்படும்.

• எழுத்து வடிவம் என்பது இலக்கியம் முதலான செயல்பாடுகளை வைத்துத்தானே முடிவு செய்கிறோம். பேச்சுமொழியாக மட்டும் இருந்தால் மொழி

உயிர்த்திருப்பது எந்தளவுக்குச் சாத்தியம்?

பேச்சுமொழியாக மட்டும் இருப்பது என்பது அந்த மக்கள் எந்தச் சமூகத்தோடு வாழ்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்து இருக்கிறது. புத்தர் காலத்தில் அவருடைய மாணவர்கள் அவரிடம் போய் அவருடைய போதனைகளையெல்லாம் தொகுத்து நூலாக்க விரும்புகிறோம் என்று கேட்கிறார்கள். எந்த மொழியில் எழுதப் போகிறீர்கள் என்று கேட்கிறார். சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப் போகிறோம் என்று சொன்னதும் சமஸ்கிருதத்தை யார் பேசுகிறார்கள் என்று கேட்கிறார். இதை ஒரு குறையாகச் சொல்ல முடியாது. சமஸ்கிருதத்தை ஏன் அப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் இருந்த எல்லா ஞானத்தையும் அந்த மொழியில் வடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். உருவாக்கப்பட்ட மொழி, திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட மொழிதான் சமஸ்கிருதம் என்பார்கள். ஆனால், ஞானம் பொதுவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற சிந்தனை சமஸ்கிருத மொழிவாணர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவே இல்லை. அவர்கள் பேணும் சனாதன தர்மத்திற்கு விளக்கம் சொல்ல இன்றைக்கும் அதிலிருந்துதான் தேவையானவற்றை எடுக்கிறார்கள். சமஸ்கிருதம் பேசும் குடும்பங்கள் 15000 இருக்கிறது என்று சொன்னால் அவர்களுடைய தாய்மொழி சமஸ்கிருதமாக இருக்காது. அவர்கள் கற்றுக் கொண்டுதான் பேசுகிறார்கள். புத்தர் விடயத்தைப் பொறுத்தவரை, மக்கள் மொழியாக இருந்த அவருடைய கருத்துகளை எழுதுவதற்குத்தான் சீடர்களிடம் சொன்னார்.

காந்தியைப் பொறுத்தவரை இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை என்பதைத்தான் மொழியில் முக்கியமாகப் பார்த்தார். உருதும், பாரசீகமும் சமஸ்கிருதச் சொற்களும் கலந்த மொழி வேண்டும். அது ஒற்றுமைக்குப் பயன்படும் என்று அவர் கருதினார். நேருவும் அதை

ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் பாலகங்காதர திலகர் சமஸ்கிருத ஆட்சி வேண்டும் என்று விரும்பினார். சமஸ்கிருதம் பெரும்பான்மை மொழியாக இல்லை எனும்போது அதை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டி இந்தியை, அதில் எப்படி சொற்கள் அமைய வேண்டும் எனும்போது சமஸ்கிருதத்தில் இருந்து கூடுதலான சொற்களைப் பெற்று இந்தியை வளர்க்கலாம் என்றார் திலகர். காந்தி சொல்கின்ற ஹிந்தி என்பது வேறு, திலகர் சொல்கின்ற இந்துஸ்தானி என்பது வேறு. இந்தியில் எந்தளவுக்குப் பாரதீக சொற்கள் கலந்திருக்கின்றதோ அது காந்திக்கு ஏற்படையது. ஆனால், திலகருக்கு அது ஏற்படையது அல்ல. அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்றால் ஒரு சமஸ்கிருத வடிவத்தை நெருங்கி விட வேண்டும் என்பதே.

• வடமொழியும் தமிழ் மொழியும் மிகப் பழமையானவை என்று சொல்வார்கள். ஆனால், வடமொழி இப்போது வழக்கில் இல்லை. வழக்கொழிந்த மொழியாக இருக்கிறது. தமிழுக்கு அப்படியான ஒரு கழல் உருவாகுமா?

பரந்துபட்ட இந்த மக்கள், இந்த மொழியைப் பேசுகிற மட்டும் அப்படியான ஒரு சூழல் வராது. பண்டிதர்களும் பேராசிரியர்களும் மட்டுமேதான் இம்மொழியைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள் என்றால் கூடிய விரைவில் தமிழும் ஒரு மியூசியத்தை நோக்கிப் போய்விடும். அதில் வியப்படைவதற்கில்லை. உயிரோடு வைத்திருப்பவர்கள் மக்கள்தான்.

• உலகமயமாக்கல் சூழலில் எல்லாவற்றையும் ஒற்றைத்தன்மை கொண்டதாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் மொழி அதன் அடையாளத்தை, நிறத்தை இழக்கும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

அதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கு. ஆனால் அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது என்பது என் விருப்பம். ஏனென்றால் ஒற்றைத்தன்மை என்று வரும்போது பன்முகக் கலாச்சாரம், பன்முகத் தன்மை ஆகியவற்றை ஏறி மிதித்துவிட்டுத்தான் எதுவும் வரும். அதில்

எல்லாக் குரலும் ஒருமித்துக் கேட்கும் என்று சொல்ல முடியாது. மொழியின் மீது பற்று இருக்கிறது எனக்கு. அது வேறு. அப்படி ஆனால் அதைத் தடுக்க முடியுமா என்று தெரியவில்லை. ஒற்றைத்தன்மையாகும் போது பன்முகத்தன்மையில் இருக்கின்ற அழகு கெட்டு விடும் என்று நினைக்கிறேன். மொழி, இவ்வளவு ஓசைகளை வாரி வழங்கி இருக்கிறது. விதவிதமான ஓசைகளை நாம் கேட்கிறோம். அது இல்லாமல் போய்விட்டால் உலோகத்தினால் வார்க்கப்பட்டதாகத்தான் இருக்கும். உணர்வோ அழகோ இருக்காது.

• மக்கள் மொழி என்று ஒன்று இருக்கிறதா?

இருக்கு. நாம் தகுதி வழக்கு கருதி அதைக் கண்டுகொள்வதில்லை. பழைய இலக்கியங்களில் கூட மக்கள் வழக்குச் சொற்கள் பயன்படுத்தியிருப்பதைப் பார்க்கலாம். புறநானூற்றில் ஒருசிறைப் பெரியனார் எழுதிய ஒரு பாட்டு இருக்கு. அதில் கண்ணன்ன மலர் பூக்குன்னு என்று ஒரு வரி வரும். அவர் நாஞ்சில் நாட்டுப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர். அப்படியென்றால் மக்கள் வழக்குச் சொற்கள் இலக்கியங்களில் இருக்கு. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களை அந்நியமாக்கி வைக்கக் கூடியவர்கள் அவர்களை எப்படிப் பேசுகிறார்கள்? அவன் இவன் என்று தான் பேசுகிறார்கள். என்னைக் கேட்டால் மொழியை ஜனநாயகப்படுத்தாமல் உண்மையான ஜனநாயகத்தை அடைய முடியும் என்று தோன்றவில்லை. நமது அரசியல் பண்பாட்டைப் பாருங்கள். தமிழ்நாட்டைத் தவிர வேறு எங்காவது (இந்தியாவைத் தவிர) தலைவர்களைப் பெயர் சொல்லாமல் அழைக்கும் பண்பாடு இருக்கிறதா? திரு என்று அடைமொழியோடு பெயர் சொல்லிக் கூட அழைப்பதில்லை. அவர்களுடைய பட்டப்பெயர் சொல்லித்தான் அழைக்க வேண்டும். வரலாறு முழுக்கப் பாருங்கள். மாபெரும் புரட்சி நடத்திய நாடுகளில் மாபெரும் தலைவர்களைப் பெயர் சொல்லித் தான் அழைக்கிறார்கள்.

மிஸ்டர் ஆப்ரகாம் லிங்கன்தான் மிஸ்டர் அல்லது காமரேட் லெனின்தான். காமரேட் மார்க்ஸ்தான் - இங்கே? பெயர் சொல்லும் பண்பாடு இல்லை. கணவன் பெயரை மனைவி சொல்லக் கூடாது. ஆண்டை பெயரை அடிமை சொல்ல மாட்டான். அடிப்படையில் நமக்கு ஜனநாயகப் பண்பாடு கிடையாது. தமிழ் உரையாடலின் கூறே தகுதி வழக்குச் சார்ந்ததாகிவிட்டது. ஆங்கிலத்தில் come என்பதற்கு வா என்ற

ஒருவழக்குத்தான் உண்டு. இங்கோ, வா, வாங்க என்று ஆளைப் பார்த்து விளிக்கும் மரபு வேறன்றிவிட்டது இம்மரபு என்பது வயது சார்ந்தது மட்டுமில்லை பால், சாதி, வர்க்கம் சார்ந்ததாக இருக்கிறது. சொற்களை மாற்றிப் புழங்குவது ஜனநாயகத் தன்மை கிடையாது. ஒரு ஜனநாயகப் புரட்சி மூலமே இத்தகைய ஆதிக்க விகுதிகளும், விளிகளும் மறையும்.

ஒவ்வொரு புல்லையும்

பெயர் சொல்லி அழைப்பேன்
பறவைகளோடு எல்லை கடப்பேன்
பெயர் தெரியாத கல்லையும் மண்கையும்
எனக்குத் தெரிந்த சொல்லால் விளிப்பேன்
ஒவ்வொரு புல்லையும்...

நீளும் கைகளில் தோழமை தொடரும்
நீளாத கையிலும் நெஞ்சம் படரும்
எனக்கு வேண்டும் உலகம் ஓர் கடலாய்
உலகுக்கு வேண்டும் நானும் ஓர் துளியாய்
ஒவ்வொரு புல்லையும்...

கூவும் குயிலும் கரையும் காகமும்
விரியும் எனது கிளைகளில் அடையும்

போதியின் நிழலும் சிலுவையும் பிரையும்

பொங்கும் சமத்துவப் புனலில் கரையும்!
ஒவ்வொரு புல்லையும்...

எந்த மூலையில் விசும்பல் என்றாலும்
என் செவிகளிலே எதிரொலி கேட்கும்
கூண்டில் மோதும் சிறகுகளோடு
எனது சிறகிலும் குருதியின் கோடு!
ஒவ்வொரு புல்லையும்...

சமயம் கடந்து மானுடம் கூடும்
சுவரில்லாத சமவெளி தோறும்
குறிகளில்லாத முகங்களில் விழிப்பேன்
மனிதம் என்றொரு பாடலை இசைப்பேன்!
ஒவ்வொரு புல்லையும்...

-இன்குலாப்

உரையாடலில் கலந்துகொண்டவர்கள் :

மு. ஞானசூரியன், மனுஷிபாரதி, தஞ்சாவூர் கவிராயர், இன்குலாப், பாரவி மற்றும் கிருஷ்ணாங்கினி.

கலந்துரையாடல் பதிவு மற்றும் உருவாக்கம் : மனுஷிபாரதி

மொழி பற்றி

மா. அரங்கநாதன்

மொழி மற்றும் வளர்ச்சி

மொழி வளர்ச்சி என்பது மொழியியலாளர்கள் கல்வியாளர்கள் மட்டும் சம்மந்தப்பட்டது அல்ல. அது தமிழரின் வாழ்க்கை முறையையும் உள்ளடக்கியது. கட்டாய இந்தி மொழி பற்றி நிலவிய காலத்தில் நேரு தமிழுக்கு ஆதரவாக சொன்ன ஒரு வாக்கியம் மொழி என்பது கட்டாயப் படுத்தி வளரவைக்கும் விஷயம் அல்ல என்பது. உண்மை அதுதான். ஆங்கிலேயர் கூட ஆங்கிலத்தை நம் மீது திணிக்கவில்லை. நாம்தான் அதை கற்றுக்கொண்டோம் என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். மொழி வாழ்க்கை முறையோடு இயைந்து இருப்பது உதவக்கூடும். சர்ச்சில் காலத்தில் ஆங்கிலம் வளர்ந்தது என்பது கூட சரியானது அல்ல. அப்போதிருந்த மக்கள் தம் பரிமாற்றங்கள், வியாபாரம் சம்மந்தமாக ஆங்கிலத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

தமிழ் வளர்ந்திருக்கிறதா என்றால் நிச்சயமாக வளர்ந்துதான் இருக்கிறது. இலத்தீன், வடமொழி, ஹீப்ரு (பின்பு ஆங்கிலத்தை உள்வாங்கி வளர்ந்தது) போன்ற பல மொழிகள் தேங்கிப்போன நிலையில் பண்டைய மொழியான தமிழ் இன்று நவீனத்தை உள்வாங்கி நிலைத்திருப்பது வளர்ச்சியினால்தான். பண்டிதத் தமிழ் ஆதரவாளர்கள் அதை ஒடுக்கிவிடலாகாது. அதே சமயம் மொழி வளர்ச்சி என்பது பழையதை விடாமல் அதன் மீது எழும் நவீன வளர்ச்சிதான். பழையதை உதறுதல் அல்ல. பாரதி பாரதிதாசன் மற்றும் லா. ச. ராமாமிருதம் உள்ளிட்ட எழுத்தாளர்கள் பலரும் அப்படி செய்ய முயன்றவர்களே.

யாழ்ப்பாணம் மலேசியா போன்ற இடங்களில் தமிழ் வளர்ந்த அளவுக்கு நம்மிடம்

வளர்ந்திருப்பதாக தெரியவில்லை. அங்கேயும் கூட தற்போது பல காரணங்களால் ஒரு மந்தநிலை காணப்படுவதாக தெரிகிறது.

தமிழ் பேசத்தெரிந்த ஆனால் எழுதப் படிக்க தெரியாத கல்வியில் வளர்ந்த ஒரு தலைமுறை உருவாகி வருகிறது. தமிழை ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் படிக்கிறார்கள். கணினி, ஃபேஸ்புக், வலைத்தளம் முதலியவற்றில் வார்த்தைகளுக்கு பதிலாக சங்கேத குறிகளை பயன்படுத்தும் முறை வந்துவிட்டது. காலப்போக்கில் சொற்கள் நிறமிழந்துவிடுமா?

மொழி என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட குழு அல்லது வகைமனிதர்களால் வளரவோ தாழ்வோ ஆகாது. தற்போது நிலவும் கலாச்சாரப் பரவல், பண்பாட்டு பரிமாற்றங்களால் பொதுவான மொழி ஒன்று கூட உருவாகக் கூடும். ஆனால் அதை நாம் வரையறுத்து உருவாக்கிவிட முடியாது. நம் காலத்திலேயே உலக மக்களுக்கு எல்லாம் பொதுவாக இருக்கும்படியான எஸ்பரன்டோ என்ற ஒருவகை உலகப் பொது மொழி ஒன்று உருவானது. ஆனால் அது வெற்றிபெறவில்லை.

தமிழ் மொழி, ஒலிக்குறிப்புகள், எழுத்துரு இவை பல்வேறு மாற்றங்களைத் தாண்டியும் இன்றும் உயிர்ப்புடன் வளர்வது என்பது நாமெல்லாம் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம். வள்ளுவர் காலத்து தமிழ் எழுத்துரு இன்று பெரியார் முறை எழுத்துரு வரை மாற்றம் கொண்டாலும் கணினிக் காலத்திலும் தமிழ் உயிர்ப்போடு இருப்பது பெருமை கொள்ளவேண்டிய விஷயம்தான் என்று நினைக்கிறேன்.

உரையாடல் தொகுப்பு : ரமேஷ் கல்யாண்.

கைத்ஸ்வரன் கவிதைகள்

மரண மொழி

சாகப் போகிறவன்
தண்ணீர் கேட்டுக் கதறினான்
அவன் தங்கள் மொழியில் புலம்பவில்லை
என்பதினால் சாக விட்டார்கள் சிலர்
"சபாஷ்" என்றார்கள் அவன்
சக மனிதர்கள்.
உணமை ஒருத்தன்
உள்ளூர்ப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தான்
தன் புலம்பலை மொழி பெயர்க்க
ஒரு மொழியும் இல்லாமல்.

டெர்ரிடா

மூலைக்கு மூலை
மூளையில் வாந்தைகள்
பதங்கிக் காத்திருக்கின்றன
அந்தந்தங்களைக் கடித்துக் குதற
ஒழுங்கற்ற பயங்கரக் கூர்மையுடன்
உணர்வுகளின் ஜவ்வுகளை
கிழித்து நூறாக்க பாய்ச்சலுடன்
வருகின்றன வாந்தைகள்

பொதுவாக வியந்து திறந்த
விடிகளைப் போந்தி
மருட்டி விட சேற்றுக் கால்களுடன்
பண்டிதப் பூசாளிகளாய்
மந்திரிக்க வருகின்றன
மரும வாந்தைகள்
அனுபவங்களை நூர்சந்தியில்
நிற்க வைத்து

திகையறுக்க செய்கின்றன
மூளையின் சாகஸங்கள்
ஒளியேறும் குகைச் சுவற்றில்
விநிந்தசையும் தன் நுடலைப் பார்த்து
பயத்துடன் மகிழும்
கற்கால மனித சந்தோஷம்
வாந்தைகளில் சாத்தியமில்லை.

ஒவியம்: ஜேகே

தமிழ் மொழியின் அடையாள அரசியல்

செ. ரவீந்திரன்

பல முறை சொல்லிய ஒன்றுதான் இது. எல்லாமே அரசியலாகி விட்ட நிலையில் நம்முடைய அடையாளம் எல்லாம் நம்முடைய கடவுச் சீட்டிலே தான். ஒரு காலத்தில் இந்தியாவிற்குள்ளும் நாம் பயணம் கொள்ளுவதற்கும் கடவுச்சீட்டு தேவைப்படும் நிலை வந்துவிட்டால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆனாலும் நம்முடைய அடையாளம் எல்லாம் மொழி வழியே என்பதில் எந்தவிதமான மாற்றுக்கருத்தும் இருக்க முடியாது. உலகெங்கிலும் நாடு, இனம், சமயம் இவற்றின் அடையாளங்கள் எல்லாவற்றையும் விட மொழி என்பதே உண்மையான அடையாளம் என்று சொல்லலாம். நாடு, சமயம் இவற்றின் எல்லைகள் கடந்து உலகெங்கிலும் பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் பரந்து பட்ட புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த அடையாளமே தமிழ்மொழி அடையாளமாகும். இன்று அடையாள அரசியலின் முழுமுதற் காரணியாகத் தமிழ் மொழி வளர்ந்த வரலாறே நாம் பேசப்பட வேண்டிய ஒன்று.

உலகெங்கிலும் தோன்றிய பண்பாடுகளின் வரலாறுகள் எல்லாம் அப்பண்பாடுகளை உருவாக்கிய மனிதர்களின் மொழியை ஒட்டியே எனலாம். தொல்குடி சமூகத்தில் மட்டுமல்ல பழங்குடி சமூகத்திலும் (Aboriginal society) மொழியே அடையாளமாக உள்ளது. ஆனால் இம்மொழியின் வரலாறு பற்றிய சொல்லாடல்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் வரலாற்றுக்கு முந்திய தொன்மங்களிலே புதையுண்டு கிடைக்கின்றன. தொன்மங்களை ஊக வரலாறுகளாக (Qusihistory) கொள்ளலாமா என்பது கேள்வி.

இந்தியாவில் செம்மொழி அந்தஸ்து பெற்ற மொழிகளுள் தொன்மையானவைகளாக சமஸ்கிருதம் தமிழ் இவ்விரண்டையையும் சொல்ல வேண்டும். அதிலும் ஆச்சர்யப்படத்தக்க ஒன்று என்னவென்றால், இந்தியாவில் சமஸ்கிருதம் யாருடைய தாய்மொழி என்பது கேள்வி. 1971 ஆம் ஆண்டு மக்கள் கணக்கெடுப்பில் சமஸ்கிருதத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் எனச் சொன்னவர்களின் எண்ணிக்கை 1500 இருக்கும் என்பது என் நினைவு. இன்று இவர்களுக்கு எனத் தில்லி வானொலி நிலையத்தில் காலையில் செய்தி ஒலிபரப்பு உண்டு. இன்று சமஸ்கிருதத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் எண்ணிக்கை எத்தனையோ? சமஸ்கிருதத்தோடு ஒப்பிடுகையில் தமிழ் உண்மையில் இந்திய மொழிகளுள் முதற்றாய் மொழி எனச் சொல்வதில் பிழை ஒன்றும் இல்லை.

சிவபெருமானின் கையில் உள்ள டமக்கில் (உடுக்கை) இருந்து வலப்பக்கத்தை சமஸ்கிருதமும் இடப்பக்கத்தைத் தமிழும் தோன்றினவாகப் பௌராணிக கதை உண்டு. மொழியின் தோற்றம் பற்றிய தொன்மங்கள் பல உலக மொழிகளில் இருந்தாலும் மொழியின் படிநிலை வளர்ச்சி குறித்து ஆய்வுகள் மேலைநாட்டுக் கல்விப் புலங்களில் Philology என்னும் பெயரில் மொழிவரலாற்றியல் துறைகள் உருவாக்கம் பெற்றன. தொடக்கக் காலத்தில் இத்துறைகள் பெரும்பாலும் செவ்வியல் மொழிகளான கிரேக்கம் லத்தின் முதலான மொழிகளின் இலக்கண இலக்கியங்களை ஒட்டிய முறையில் மொழிகளின் தோற்றம் பற்றிய அளவில்

இம்மொழிகளைப் பயிற்றுவிப்பதோடு ஆய்வுநூல்கள் வெளியிடுவதற்கான சூழல் உருவானது. மரியோ போயின் (Martio Poi) மொழியின் கதை (The Story of Language) மொழி வரலாற்றியலின் தொடக்க நூல்களுள் முதன்மைப்படுத்த வேண்டிய ஒன்று எனலாம்.

இதனை அடுத்து ஜே. வெண்டிரீஸ் (J.Ventreys) மொழிவரலாற்றினைச் சொல்ல வேண்டும். இவரது மொழிநூலில் சொல்லப் பட்டுள்ள செய்தியே இங்கு முக்கியமானது. ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டினை அழிக்க வேண்டுமாயின், முதலில் அவ்வினமக்கள் பேசும் மொழியினை அழிக்க வேண்டும் என்பதுவே அச்செய்தி. இதுவே காலனியவாதிகளின் தாரக மந்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இங்கு லியோனார்டு புளம்பிள்டுவின் (Leonard Bloomfield) மொழி (Language) என்னும் நூலை மொழியியலின் தொடக்கம் எனச் சொல்ல வேண்டும் இந்நூலை அன்று மொழியியல் துறைகளின் பாடநூலாக வைக்கப்பட்டது. அவ்வளவுதான். மொழி வரலாற்றியல் (Philology) மொழியியல் (Linguistics) என வழங்கப்பெறும் துறைகளுள் மொழிவரலாற்றியல் ஆய்வுகள் ஓரங்கட்டப் பட்டுமொழியியல் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் துறைகளைத் தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் தொடங்குவதற்குத் தமிழர்கள் பேரார்வம் காட்டினர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியலுக்கு எனத் தனியே துறை ஒன்று தொடங்கப் பெற்றது. முதலில் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மொழியியல் துறை தமிழ்த் துறையோடு இருந்தது. அதன் பின்னர் மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட பொழுது, மொழியியற்புலம் தனியாக உருவாக்கம் கண்டது. பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன், முத்துசண்முகம் பிள்ளையவர்களால் வளர்த்தெடுக்கப் பெற்ற மொழியியல் துறை, இவர்களுக்கு பின்னால் வந்தவர்களுள் பலர் மொழியியலில் வல்லுநர்களாக இருந்தாலும் அவர்களால் தமிழ்மொழியின் தனித்துவம் பன்முகப்

பரிணாமம் அடையாளம் முதலானவை பற்றிய ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லையே என்பதுதான் இன்றைய அவலம்.

அறுபதுகளில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மொழியியற்துறை மொழியியல் உயராய்வு (Centre for Advanced study in Linguistics) மையமாகச் செயல்படத் தொடங்கியது. தெ.பொ.மீ., இ.அண்ணாமலை, குமாரசாமிராசா, கோ.விஜய வேணுகோபால், கி.ரங்கன் முதலான பேராசிரியர்களால் இத்துறையில் மேற்கொள்ளப் பெற்ற ஆய்வுகள் பதிப்பித்த நூற்கள் குறிப்பாகத் தமிழ் மொழி, இலக்கணம் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு வழிவகுத்தன எனலாம். அதே நேரத்தில் தமிழகத்தின் பழங்குடி மக்களின் மொழி பற்றிய விவரண மொழியியல் (Descriptive Linguistics) ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப் பெற்றன. இருளரின் மொழி, நரிக்கொறவர்களின் மொழியான வக்ரிபோலி பற்றிய நூல்கள் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகளாக வந்தன. இக்காலகட்டத்தில்தான் தமிழ் இலக்கியத் துறையிலா அல்லது மொழியியல் துறையிலா என்பது என்நினைவில் இல்லை (ரா. தேவநேயப் பாவணர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பணியை விட்டு வெளியேறினார். சுனித் குமார் சாட்டர்ஜியோடு ஏற்பட்ட கருத்துவேறுபாடு அவர் பதவியை விட்டு வெளியேறும் அளவுக்கு முற்றியது என்பது மு.தமிழ்க்குடிமகன் கருத்து. இதில் மறுப்பதற்கில்லை. ஏனெனில் வங்காள மொழியிலாளரான சுனித்குமார் சட்டர்ஜி இந்திய மொழியியலாளர்கள் பலருக்கு அன்று 'ஞானப்பிதாவாகவும் இருந்தார். இந்திய அரசாங்கமும் அவரைப் பலநிலைகளில் மொழியியல் ஆய்வுகளில் முன்னிலைப்படுத்தியது. இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களின் பல மொழியியல் துறைகளின் பாடத்திட்டக்குழுவிலும் முதலிடம் வகித்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இக்கால கட்டத்தைதான் அதுவும் அறுபதுகளின் பிற்பாதியிலே தான் இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ள மொழியியல்

துறைகளின் பன்முகச் செயற்பாடுகளாக செயல்முறை மொழியியல் (*Applied Linguistics*) உளவியல் மொழியியல், (*Psycholinguistics*) முதலானவை பற்றிய பயிற்றுமுறைகளும் இடம்பெறத் தொடங்கின. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பெர்டினண்டு டி சசூரின் (*ferndinand de Saussure*) *Course in Geneal Linguistics* என்னும் நூல் 1960இல் வெளியானது. இந்நூல் மொழியியல் பற்றி சசூர் வகுப்பறையில் ஃபிரஞ்சு மொழியில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பே. சசூரின் மொழியியல் பற்றிய இரண்டு வாய்ப்பாடுகள் அல்லது கோட்பாடுகள், மொழியின் உயிர்ப்புத்தன்மை பற்றியன. அவற்றுள் ஒன்று *sign- signified* மற்றொன்று *langue / parole*. சசூரின் முதல் மொழியியல் கோட்பாடான குறி குறிப்பான் குறியீடு தமிழில் பெரிதும் பேசப்பட்டுள்ளன. இக்கோட்பாட்டினை ஒட்டிய படிநிலை வளர்ச்சியே குறியீட்டியல் (*Semiotics/ Semiology*) எனத் தனித் தொரு ஆய்வுத்துறையாக விரிவடைந்துள்ளது. இதுவே மொழியியல் துறைக்கு சசூரின் மிகப்பெரிய பங்களிப்பு எனலாம். தமிழில் தமிழ்வன் குறியீட்டியல் பற்றியதொரு நூலை உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வழியாகப் பதிப்பித்துள்ளார்.

சசூரின் மற்றுமொரு கொடையான *langue/parole* என்னும் மொழி இணைக்கோட்பாடே இங்குப் பேசப்படல் வேண்டும். 'parole' என்பதற்கு பேச்சு என்பது பொருளாகும். 'langue' என்னும் சொல் மொழி என்னும் பொருளில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்னளவில் இதனை மொழிக் களஞ்சியம்/ மொழிக் கிடங்கு எனச் சொல்லுவதே இங்குப் பொருத்தம் என நினைக்கிறேன். தனிமனிதனின் பேச்சு மொழி அவனது தாய்மொழியினொரு கூறே. அதுவே அவனை அடையாளப்படுத்துகிறது. இன்று உலகெங்கிலும் உள்ள தமிழனை அடையாளப்படுத்துவது அவனது மொழி, தமிழ் மொழி என்னும் அடையாளத்தை ஒட்டியே. அது தாயகத் தமிழின் வட்டார மொழியாக இருந்தாலும் கூட அல்லது

இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா என இவற்றுள் ஏதேனும் ஒரு நாட்டில் வாழும் தமிழன் ஒருவனால் பேசப்பட்ட, பேசுகின்ற தமிழ்மொழியாக இருந்தாலும் அது மூலத் தமிழின் ஒரு வெளிப்பாடு. இதுவே அவனைத் தமிழன் என அடையாளப் படுத்துகிறது. இது தமிழ்மொழியின் பெருமையே தவிர இன்றைய தமிழனின் பெருமை அல்ல.

சசூரைத் தொடர்ந்து மொழியியல் துறையில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் எனப் பலரைச் சொன்னாலும், அவர்களுள் நோம் சோம்ஸ்கியை (*Noam Chomsky*) இங்கு முதன்மைப்படுத்த வேண்டும். 1957இல் வெளியான *Syntactic Structures* என்னும் நூல் மொழியியல் ஆய்வில் ஒரு பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. அறுபதுகளின் இறுதியில் மதுரைப்பல்கலைக் கழகத்தின் ஆய்வுமாணவனாக இருந்தபொழுது P. G. Diploma in Linguistics என்னும் படிப்பு தொடங்கப்பெற்றது. இரண்டாண்டுகள் படித்தேன். அப்பொழுது துணைவேந்தராக இருந்த பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. தொடரியல் பாடம் நடத்துவதில் பெருவிருப்பம் கொண்டிருந்தார் வாரம் ஒரு நாள் மாலை வகுப்புக்கு வருவார். குறைந்த பட்சம் இரண்டு மணிநேரமாவது அவருடைய வகுப்பு நடைபெறும். முதல் நாள் வகுப்புக்கு வந்த அவர் என்னிடம் நூலகம் சென்று சோம்ஸ்கியின் *Syntactic Structures* நூலை எடுத்துவரச் சொன்னார். நூலகத்தில் இருந்து நானும் அந்நூலை எடுத்துச் சென்று அவரிடம் கொடுக்க, அதன் பக்கங்களை புரட்டியவாறு எந்தவிதத் தடங்கலும் இன்றிச் சோம்ஸ்கியின் தொடர்பியல் அமைப்புக்கள் மீதான விமர்சன ரீதியான ஆய்வு முடிவுகளை, மதிப்பீடுகளை முன்வைத்தார். மறுவாரம் சோம்ஸ்கியின் *Aspects of Syntax* எனத் தொடர்ந்தார். இவ்வளவும் சொல்வதற்கான காரணம் அவருடைய ஈடுபாடெல்லாம் மொழியியல் நோக்கில் பழந்தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பதாக இருந்தது என்பதே.

உலக மொழிகளில் உள்ள இலக்கண நூல்களுக்கு இல்லாத ஒரு சிறப்பு தொல்காப்பியரின் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு உண்டு. தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதிகாரம் தொடரியல் (syntax) உருபனியல் (morphology) என இவ்விரண்டும் இணைந்த ஒன்று. சொல்லதிகாரத்தின் முதல் இயல் கிளவியாக்கம் அதாவது சொற்களின் வழக் களைந்து தொடராக வெளிப்பாடு கொள்ளும் வகை பற்றியது அதன்பின்னரே சொல்லின் வகைமைப்பாடான பெயரியல், வினையியல் இடையியல் உரியியல் இடம்பெற்றுள்ளன. TG எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்பெறும் (Transformation Grammar) மாற்றிலக்கணக் கோட்பாட்டினை ஒட்டி இவை பேசப்பட வேண்டியன. தொடர் என்பது $S > NP + VP$ இது சோம்ஸ்கியின் தொடரியல் வாய்ப்பாடு. இங்கு S (Sentence) என்பது வாக்கியம் / தொடர் எனவும் $NP + VP$ (NounPhrase + VerbalPhrase) எனவும் விளக்கம் கொள்வன. சோம்ஸ்கியைத் தொடர்ந்து மாற்றிலக்கணத்தார்கள் தொடரமைப்பில் பொருளை/பொருண்மையை (Semantics) முதன்மைப்படுத்தவில்லை. எனவே சோம்ஸ்கியின் மாற்றிலக்கணம் பலத்த விமர்சனத்துக்கு உள்ளது. யான் ராபின்ஸன் (Ian Robinson) *The New Grammarian's Funeral: A Critique of Noam Chomsky's Linguistics* (1975) என்னும் தலைப்பில் 180 பக்க அளவில் ஒரு நூலை எழுதியுள்ளார். நூலின் தலைப்பே நம்மை அதிர்ச்சி அளிக்கவல்லது. ஆனால் இந்நூல் பற்றி நான் அறிந்த அளவில் எந்தவிதமான எதிர்வினையையும் சோம்ஸ்கி செய்யவில்லை. இப்பொழுது சோம்ஸ்கியின் ஈடுபாடெல்லாம் அமெரிக்க அரசியல், ஊடகவியல் என நிலை கொண்டுள்ளது.

ஆனாலும் ஒன்று மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளலாம். சோம்ஸ்கியின் மொழியியல் கோட்பாடு தத்துவம், உளவியல் முதலான துறைகளின் மொழி பற்றிய கருத்தோட்டங்களுக்கு உட்பட்ட ஒன்றாக இருப்பினும் ஒருவனின் மொழி உற்பத்தித்திறன்

திறமை வெளிப்பாடு (Competence and Performance) இவற்றால் அவன் உருவாக்கும் எண்ணிலாச் சொற்றொடர்களைக் கொண்டு மதிப்பிடப் பெறும். இதனைக் கற்றுக் கொள்ள வழிசெய்வதே மாற்றிலக்கணத்தின் (TG) அடிப்பண்பாகும் என உணர்த்தியதே சோம்ஸ்கியின் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கான பங்களிப்பு எனலாம். இதனை ஒட்டியே மரப்பிலக்கணங்கள் பல மீள் ஆய்வுகளுக்கு உட்பட்டன. காலந்தோறும் புத்திலக்கியங்கள் தோன்றுவன போல புத்திலக்கணங்கள் தோன்றாவிட்டாலும் ஏற்கனவே தோன்றிய இலக்கணங்கள் நம் மீள் ஆய்வுக்கு உட்பட வேண்டும். ஆனால் தமிழில் தொல்காப்பியத்துக்குப் பிறகு, குறைந்தது ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து எழுதப்பட்ட இலக்கணநூல் பவணந்தியின் நன்னூல். அதன்பின்னர் இன்று வரை நேர்ந்துள மொழிமாற்றங்கள் குறித்து இன்றைய தமிழ் மொழியின் வடிவமைப்பு குறித்து, முழுமையான இலக்கண நூல் ஒன்று கூட எழுதப்படவில்லை; எழுதுவதற்கான முயற்சியும் இல்லை.

ஏனெனில் இன்று இந்திய மொழிகளுள் தொன்மையான மொழி தமிழ் என்பதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், இந்தியாவில் நடைபெற்ற தொல்லியல் துறை சார்ந்த அகழ்வாய்வுகள், கல்வெட்டுக்கள் மூலம் அறியப் பெற்ற மொழியின் வரிவடிவம், பண்பாட்டுப் படிமுறைகள், மூலத் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒன்றாக உள்ளன என உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றை முற்றாக நிராகரித்த நிலையில் ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தின் மொழியான சமஸ்கிருதத்தை முதன்மைப்படுத்துவதாக இந்திய அரசின் மேலாதிக்கச் செயற்பாடு உள்ளது. இன்று உலகெங்கிலும் சமஸ்கிருதத்துக்கு எனத் தனித்துறை உருவாக்கப் பெற்றுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் பணிபுரியும் பேராசிரியர்கள் ஆய்வாளர்கள் பலருக்குச் சமஸ்கிருதம் ஒன்றே கடவுளின் மொழியாகி விட்டது. உண்மையில் சொல்ல வேண்டுமானால்

இன்று சமஸ்கிருதம் தேவ பாஷையாகி விட்டது; தமிழ் நீசபாஷையாகிவிட்டது.

கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வெளிவந்த பிறகுதான் திராவிட மொழிகள் பற்றியும் அவற்றின் மூத்த மொழியான தமிழ்மொழி பற்றியும் தமிழியற்புலங்களில் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது என்றே சொல்ல வேண்டும். இதற்கு அடுத்த கட்டமாக கிரியர்சன் தலைமையில் இந்திய மொழியியல் கழகம் இந்திய மொழிகள் பற்றிய அடையாளப்படுத்தலும் கணக்கெடுப்பும் தொடங்கின. இந்திய மொழியியல் கழகம் கிரியர்சனை முதன்மை ஆசிரியராகக் கொண்டு இந்திய மொழிகளின் கணக்கெடுப்பினை நான்கு தொகுதிகளாக வெளியிட்டது. அதன் நான்காவது தொகுப்பு கிரியர்சன் பொறுப்பில் ஸ்டென்சைலோ ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. இத்தொகுப்பு திராவிட மொழிகள் மற்றும் முண்டா மொழிகள் பற்றியது. திராவிட மொழிகளுள் தமிழைத் தவிர மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு முதலான மொழிகள் சமஸ்கிருத மொழியின் வரிவடிவத்தினை ஏற்றுக்கொண்டன. க, ச, த, ப முதலான எழுத்துவடிவங்களின் நான்கு வகையான ஒலி வேறுபாடுகள் இம்மொழிகளின் வரிவடிவங்களில் இடம் பெற்றன. குறைந்தது தமிழ்மொழியானது தனது எழுத்து வரிவடிவத்தினை இருவேறு மொழிகளின் உரசலின் ஊடே தக்கவைத்துக் கொண்டது. காலப்போக்கில் தமிழ் சமஸ்கிருதச் சொற்களின் கலப்பும் உருவாவது. இடைக்காலத்தில் மணிப்பிராவள நடை உருவாவதற்கு இணையானது. இதற்கு எதிராகத் தனித்தமிழ் இயக்கம் உருவாக்கப்பட்டதும், அதுபற்றித் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியல் பின்னணிப் பற்றி பேராசிரியர் க. சிவத்தம்பி நூல் ஒன்று எழுதியதும் இங்கு நினைவு கொள்ளலாம். அன்று சமஸ்கிருதம் இன்று ஆங்கிலம். இது சரியா தவறா என்பது கேள்வியல்ல. பன்மொழி, பன்முகப் பண்பாட்டுச் சூழலில் மொழி என்பது கருத்தின் வெளியீட்டுக் கருவியே.

காலனிய ஆட்சி அதன் பின்னர் நாடு சுதந்திரமடைந்த பின்னர் ஏற்பட்ட காங்கிரஸ் ஆட்சியை ஒட்டி இந்திய அளவில் தேசிய மொழிகள் பல இருக்க ஆட்சி மொழியாக இந்தியே இருக்க, அதன் பின்னிணைப்பாக சமஸ்கிருதமே இந்தியாவின் முதல் செம்மொழி என்னும் அந்தஸ்து பெற்றுவிட்டது. தமிழகத்தில் நீதிக்கட்சியின் தொடக்கமும் அதனை ஒட்டிய படிநிலைவளர்ச்சியாக தமிழகத்தில் உருவான திராவிட இயக்கங்கள் ஆட்சிக்கு வருவதற்கான அடையாள அரசின் மொழியாக தமிழ் முன்னிறுத்தப் பட்டது நாம் அறிந்த வரலாறே. சமஸ்கிருதத்துக்கு அடுத்து இந்தியாவின் இரண்டாவது செம்மொழியாக இந்திய அரசின் அதிகார அந்தஸ்து தமிழ்மொழிக்கு வழங்கச் செய்த பெருமை தி.மு.க. அரசுவுக்குச் சேரும். ஆனால் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தின் அன்றைய செயற்பாடுகளும் இன்றைய செயற்பாடுகளும் தமிழ் மொழிக்கு எந்த விதத்திலும் வளம் பெருமை சேர்ப்பன அல்ல. சென்னையிலுள்ள உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் உலகத் தமிழ்ராய்ச்சிக்கு வளம் சேர்க்கும் எண்ணத்தில் உருவாக்கப் பெற்றது மிக அரிய நூல்கள், அச்சுக்கு மீண்டும் வராத நூற்களுள் அவற்றிலும் குறிப்பாக ஆங்கிலநூற்கள் மொழிபெயர்ப்புக்கள் வெளிவந்தன. எங்கெல்லாம் தமிழ் பேசப் படுகின்றன / பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன முதலானவை குறித்த விவரணநூல் ஒன்றினைக் கொண்டு வந்ததே உலகத் தமிழ்ராய்ச்சி நிறுவனம் உலகத் தமிழ் மொழிக்கு செய்த பெரும் தொண்டு. இந்நிலையில் தமிழகத் தொல்லியல் துறையின் முன்னாள் இயக்குநரான முனைவர் ஆர். நாகசாமியின் *mirror of tamil and sanskrit* (2012) என்னும் நூலின் முன்னுரையின் முதல் தொடரே நம்மை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்க வல்லது. எனவே அதனை அப்படியே கொடுப்பது நல்லது: "citing extensively an ancient sangam tamil and also from the ancient tamil grammar, this book establishes for the

first time that, tamil attained classical from status by adopting vedic and sanskrit tradition, especially with the help of brahmins in the stage". இது ஒரு வரலாற்றுத் திரைத்தலை அன்றி வேறில்லை. ஆர். நாகசாமியின் கட்டுரைக்கு எதிர்வினையாகத் "தமிழும் சமஸ்கிருதமும்: இருவேறு கலை மரபின் ந்ரோட்ட இணைவும் எதிர்வும்" என்னும் தலைப்பின் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். இக்கட்டுரை ரவிக்குமாரின் மணற்கேணி இதழில் (செப், அக்டோபர்-2012) வெளிவந்துள்ளது. தமிழனுக்கென்று ஒரு நிகழ்கலை மரபு உண்டா அரங்கக் கலைவடிவம் உண்டா என்னும் ஆர்.நாகசாமியின் கேள்விக்களுக்கான எதிர் வினையாக எழுதப்பட்டதே இக்கட்டுரை. எனவே அதனை அப்படியே இங்குக் கொடுப்பதில் அர்த்தம் இல்லை. இருப்பினும் கட்டுரையின் ஒரு சில வரிகளை இங்குக் கொடுப்பதில் தவறில்லை. "மனிதனாகப் பிறந்த ஒருவனுக்குத் தன்மானம்: அதுவே அவனது ஆளுமை எனச் சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த பெரியாருக்குப் பின்னர் இவ்வியக்கம் காலாவதியாகி விட்டது. இவ்வியக்கத்தை ஒட்டி வளர்த்தெடுக்கப் பெற்ற ஆளும், ஆண்ட இருவேறு அரசியல் கட்சிகளால் இன்று ஒட்டுமொத்த தமிழகமும் பண்பாட்டு மறதியில் (cultural amnesia) மூழ்கியுள்ளது. நாமமது தமிழரென வாழும் தமிழ்ப்பெருங்குடி மக்களைச் சுனாமி, தானே புயல் போன்ற பேரிடர்களைத் தவிர வேறெதுவும் அதிர்ச்சியடையச் செய்வதில்லை" மேலே குறிப்பிடப்பெற்ற மணற்கேணி இதழில்தான் ரவிக்குமாரும் "தமிழின் மரணம் சமஸ்கிருதத்தின் புத்துயிர்ப்பு" என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்றும் எழுதியுள்ளார். ஆனால் கட்டுரையின் ஓரிடத்தில் ஷெல்டன் பொல்லாக்கின் சமஸ்கிருதத்தின் மரணம் கட்டுரையில் கூறியவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என, சுதந்திர இந்தியாவில் சமஸ்கிருதத்துக்கு அளித்துவரும் நிதி நல்கைகள் அளித்தல், ஆய்வு நிறுவனங்கள் சமஸ்கிருதத்துக்கென நாடெங்கிலும்

பல்கலைக்கழகங்கள், சமஸ்கிருதத்துறைகள் இவற்றை உருவாக்குதல் என மத்திய அரசு சமஸ்கிருதத்துக்கு அளித்து வருகின்றது என ஒரு பட்டியல் இட்டுள்ளார் ரவிக்குமார். இதற்கு மேலாக புதுச்சேரியில் சமஸ்கிருதத்தின் வளர்ச்சிக்கு மட்டும் மேற்கொள்ளப் பெற்ற ஆய்வுகள் வெளியீடுகள் முதலானவற்றையும் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். பொல்லாக் 1950இல் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் கூறிய விவரங்களை எடுத்துக்கூறி, "அந்த விவரங்களும் கூட சமஸ்கிருதத்தின் மரணத்தை அறிவிப்பனவாக இல்லை" எனத் தன் வாதத்தை முடித்துள்ளார். இன்று சென்னை ஐஐடியில் சமஸ்கிருதம் ஒரு பாடமாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கு மாநில அரசிடமிருந்து எந்தவிதமான எதிர்ப்பும் இல்லை. ஐஐடியில் பணிபுரியும் பேராசிரியர் மட்டும் தமிழைப் பாடமாக வைத்திருக்கலாம். வெளிமாநிலங்களிலிருந்து வந்து சென்னை ஐஐடியில் படிக்கும் மாணவர்களுக்காவது பயன்படும் என்பதாக ஆங்கில நாளிதழிலில் செய்தி வந்துள்ளது. இது இன்றைய அவலம். ஆனால் 1965இல் மத்திய அரசால் மும்மொழித் திட்டம் என்னும் பெயரில் கொண்டு வந்த இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் போர்க்கொடி தூக்கிய தமிழக மாணவர்களின் வீரப் போராட்ட வரலாறு பற்றிய நினைவுகள் மட்டுமே இன்று நம்மிடையே உள்ளன. அத்தகையதொரு மொழிப் போராட்டம் இன்றைய இளந்தலை முறையினரால் தொடங்கப்படுமா என்பது கேள்வி.

இன்று ஒட்டுமொத்தத்தில் தமிழ்ச் சமூகம் மட்டுமல்ல உலகெங்கிலும் உள்ள தமிழ்ச் சமூகமும் 'கண்காணிப்பு அரசியலின்' கண்காணிப்பின் கீழ், உலகப் பன்னாட்டு வணிகப் பண்பாட்டு நெருக்கடி சமூக வலைத் தளங்கள் மூலமாகவும் வணிக ஊடகங்கள். இவற்றின் ஆதிக்கச் சக்திகளின் அடக்குமுறை மூலமாகவும் உள்ளாகியுள்ளன. இந்நிலையில் சமூகத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் தமிழின் வாழ்வு/ மரணம் பற்றியனவாகவே சொல்லாடல்கள்

வெளிப்பாடு கொண்டுள்ளன. அத்தகைய சொல்லாடல்களுள் ஒன்று : “என்னைப் பொறுத்தவரையில் மொழியும் கலாச்சாரமும் முற்று முழுதாக அழிந்துவிடும். ஈழத்தமிழரின் கலாச்சாரம் என்பது இந்திய தமிழ் சினிமாவின் கலாச்சாரமாக இப்போதே மாறிவிட்டது. தமிழ்மொழியைச் சரளமாகக் கதைப்பவர்கள் முதியோரும் அண்மையில் புலம்பெயர்ந்த இளையவர்கள் மட்டுமே. விடுமுறைக்குப் பெற்றோருடன்போய் ஊர் சுற்றுலா செய்து விட்டு வருவார்கள். பெற்றோருக்குப் பின்பான காலங்களில் அதற்கான சாத்தியமும் இருக்காது. இது தவறல்ல. இதுதான் சாத்தியம். இருப்பினும் தமிழ் வாழும் எமது கலாச்சாரம் கனடாவில் வாழும் என்று எம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோம்” இது கனடாவில் குறும்படங்கள் மூலம் உலகெங்கிலும் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் தமிழ் வெகுஜன வணிகச் சினிமாவுக்கு எதிராகச் செயல்படும் தமிழர்கள் பலரால் பெரிதும் பேசப்பட்ட சுமதி ரூபன், (சினிமா சிறப்பிதமாக வெளிவந்த) அம்ருதா இதழ்க்காக (மார்ச். 2016) கொடுத்த நேர்காணலின் ஒரு பகுதி. கனடாவில் சிறுகதை, அரங்கச் செயற்பாட்டாளர், குறும்பட இயக்குநர் எனப் பல தளங்களில் இயங்கிவரும் சுமதி ரூபன் ‘உறையும் பணிப்பெண்’ என்னும் அவருடைய சிறுகதையை மையமாகக் கொண்டு ‘நியோகா’ என்னும் முதல் முழுநீளத் திரைப்படத்தை உருவாக்கியுள்ளார். யாழ்ப்பாணம் சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவில், நியூயார்க் லாஸ் ஏஞ்சல்ஸ் முதலான இடங்களில் திரையிடப் பெற்ற இப்படம் கனடாவில் இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை என்று நேர்காணலில் சொல்லப்பட்டது. ‘நியோகா’ என்னும் திரைப்படத்திற்கு வைக்கப்பெற்ற பெயர்தான் கொஞ்சம் நெருடலாக இருக்கிறது. சமஸ்கிருத மேல்நிலையாக்கத்தின் தாக்கத்தின் தொனி இப்பெயர் சூட்டலில் உள்ளது. “எனது படைப்புக்கள் அனேகமாக தமிழக கலாச்சாரத்தைக் கேள்வியெழுப்புவதாகவே

அமைந்திருக்கும். அதையும் நான் ஒரு பாத்திரம் மூலம் தான் செய்வேன்” எனச் சுமதிரூபன் சொல்வதைக் கேட்ட பிறகு, பெயரில் என்ன இருக்கிறது எனச் சொல்லத் தோன்றுகிறது. கனடியத் தமிழ் இலக்கியவுலகம் காத்திரமான எழுத்தாளர்களை, படைப்பாளிகளைக் கொண்டது. டோறண்டோவில் இலக்கியத் தோட்டம் மூலம் இயல், விளக்கு முதலான விருதுகளை ஆண்டுதோறும் தமிழ் மொழிக்குப் பெரும்பங்களிப்பைச் செய்து வரும் படைப்பாளிகளுக்கு கொடுத்து வருவதை உண்மையில் மனதார பாராட்டலாம். இன்று சுமதிரூபன், லெனின் சிவம், பிரதீபன் ரவிசந்திரன் முதலானவர்களின் திரைப்படப் படைப்புக்கள் தமிழ் அடையாள அழிப்புக்கான எதிர்ப்புக் குரல்களே.

உலகெங்கிலும் மேலாண்மை அரசின் கலை இலக்கிய வாதிகள் எதிர்ப்புக்குரல் கொடுத்துள்ளனர். குறிப்பாகத் திரைப்படங்கள் இப்பொருள் பற்றியனவாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை பட்டியல் இடுவது இங்குப் பொருத்தமன்று. ஆனால் ஒரு படம் ஜெர்மானிய இயக்குநரான ஹெர்ஷாக்கின் (Herzog) where green ants dream? என்னும் திரைப்படம் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடியினரின் மொழி அழிப்பு பற்றியது. படத்தின் தொடக்கத்தில். ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனின் நிலத்தில் சிறு விமானம் ஒன்று தரை இறங்குகிறது. அந்த விமானத்தை ஏதோ ஒரு பெரும் பறவை என ஆச்சர்யத்தோடு அம்மனிதனும் அவன் குடும்பத்தாரும் அதிசயம் ஒன்றைக் கண்டாற்போல பார்க்கின்றனர். இதற்குள் அவனுடைய குழந்தைகள் அவ்விமானத்தில் ஏறி விமானியின் அறையில் இருந்து கொண்டு விளையாடத் தொடங்குகின்றன. விமானத்தை ஓட்டி வந்த ஆஸ்திரேலிய வெள்ளைக்காரனிடம் விமானத்தைக் கொடுத்து விடுமாறு பழங்குடியின மனிதன் கேட்கிறான். வெள்ளைக்காரனும் விமானத்தைக் கொடுத்துவிட்டு கைமாற்றாக அவனது நிலத்தை வாங்கிக் கொள்கிறான்.

சிலநாட்களுக்குப் பிறகு புல்தோஷர்களுடன் வந்து பழங்குடி மனிதனின் நிலத்தைத் தோண்டத் தொடங்குகிறான், தன் சுரங்கத் தொழிலாளிகளுடன் வந்த வெள்ளைக்காரன். பழங்குடி மனிதன் பூமியின் கீழ் எங்கள் மூதாதையர்களான பச்சை எறும்புகள் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் கனவுகளைக் கெடுத்துவிடாதீர்கள் எனத் தடுக்கிறான். முடிவில் வழக்கு ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள கான்பெரா நீதிமன்றத்திற்குச் செல்கிறது. நீதிபதி விசாரணையைத் தொடங்குவதற்குமுன் அங்கிருந்தவர்களிடம் பழங்குடி மனிதனைச் சுட்டிக்காட்டி இவன் பேசும் மொழி உங்களுக்குப் புரியுமா எனக் கேட்கிறார். இப்பழங்குடி மனிதன்தான் இவன் இனத்தின் கடைசி மனிதன் இவனது குடும்பமே இப்பொழுது எஞ்சியுள்ளது. எனவே இவனது மொழியைத் தெரிந்தவர்கள் யாருமில்லை என வெள்ளைக்காரனின் வக்கீல் சொல்கிறான். உடனே தீர்ப்பின் முடிவாக இவன் பேசும் மொழி இங்குள்ளவர்கள் யாருக்கும் தெரியாது எனவே இவனது வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்கிறேன் என நீதிபதி வெள்ளைக்காரனுக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பை வழங்குகிறார். புல்தோஷர்கள் பழங்குடி மனிதனின் நிலத்தைக் கனிமவளத்துக்காக தோண்டுவதாக, படத்தின் இறுதிக் காட்சியாகப் படம் நிறைவடைகிறது. ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி இன மக்களின் இனமொழியழிப்புக் குறித்த ஹெர்ஷாக்கின் தார்மீகக் கோபம் எல்லாவற்றுக்கும் மெளன சாட்சிகளாக இருக்கும் நம்மை உலுக்குகிறது.

2016 மார்ச் குமுதம் தீராநதி இதழில் தமிழவன் 'ஒரு விவாதத்தைத் தொடங்குமா பல்கலைக் கழகங்கள்?' என்னும் தலைப்பில் கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். இது 'வண்ணத்துப்பூச்சியின் இறகுகள்' என்னும் தலைப்பில் தமிழவன் எழுதும் தொடர் கட்டுரைகளுள் ஒன்று. "உலக அளவில் ஏற்பட்டுள்ள தமிழ்க் கட்டமைப்பைக் கொச்சைப்படுத்துவது இன்று மொழியியலா மரபு இலக்கணமா என்ற விவாதத்தைப்

பயன்படுத்துவது தவறு. ஏனெனில் மலேசியா, ஈழம், தமிழகம், சிங்கப்பூர் போன்ற நான்கு நாடுகளில் தமிழ்மொழி இன்று பெயருக்கு இருந்தாலும், எதிர்காலத்திலும் இருக்குமா என்று தெரியாது. பிறமொழிகளின் ஏகாதிபத்திய அரசியல் நெருக்கடி சூழலில் தமிழுக்கு எதிரான போக்குதான் நிலவுகிறது. நான்கு நாடுகளிலும் தமிழர்கள் அடிமைகளாய் இருக்க வேண்டும். உரிமைகளைக் கேட்க முடியாது. எனவே இன்று தமிழ்மொழிசார் சொல்லாடல்கள் தவிர்க்க இயலாமல் அரசியலோடு இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றன. மொழி உணர்வு ஒரு அடையாள அரசியல் (identity politics) என்று உலகம் எங்கும் மார்க்சியர்களும் பிறரும் குறிப்பிடுவதாகும் (பக்:4749) எனும் தமிழவனின் கூற்றினை மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் நான்கு நாடுகளில் ஒன்றான தமிழகத்தில் "ஒருவேளை பிலாலஜியை அதிக சிரத்தையுடன் (தமிழகத்தில்) பரப்பி மொழியியலைக் குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளுக்கென்று உருவாக்கியிருந்தால் இன்றைய தமிழ்க்கல்வி சீரழியாமல் காப்பாற்றப்பட்டிருக்குமா? பல்கலைக்கழகங்கள் ஒரு விவாதத்தைத் தொடங்குமா?" (தமிழவன்) என்னும் பேராசிரியர் எஸ்.கார்லோஸ் தற்பொழுது பல்கலைக்கழகப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார்.

ஒன்றும் மட்டும் சொல்லிக் கொள்ளலாம், பாவ்லோஃபெரைராவைப் போல. ஒடுக்கப் பட்டோருக்கான கல்வி முறையை மொழி இன அடையாளத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கான விடுதலைக்கான பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கான (towards cultural revolution) ஒன்றாக மாற்றவல்ல கல்வியைக் கற்பிக்க வல்ல கல்விப் புலங்களே இன்றைய நம் தேவை.

தேவை:

தமிழ்மொழி வளர்ச்சித் திட்டம்

ந. தெய்வ சுந்தரம்

மொழி மனித இனத்திற்கே உரிய ஒரு சிறப்பான ஊடகம். உயிரியல் அடிப்படையில் மனித மூளை உருவாக்கித் தந்துள்ள தனித்துவம் மிக்க ஒன்று. ஒரு சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் தங்களுக்குள் கருத்துப் புலப்படுத்தச் செயல்களுக்காகப் பயன்படுத்துகிற பலவித ஊடகங்களில் முக்கியமான ஒன்றாக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், மனிதர்கள் தங்களைச் சுற்றியுள்ள புற உலகத்தைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதற்கும் அதைத் தங்களது மூளையில் சேமித்து வைக்கவும் உதவுகிறது.

மனித மூளையின் அல்லது மனத்தின் ஒரு பகுதியாகவே மொழி விளங்குகிறது. ஒருவரின் மொழியறிவானது அவரது பேசுதல், கேட்டல், வாசித்தல், எழுதுதல் ஆகிய நான்கு வெளிப்பாட்டுத் திறன்களால் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறது. இந்த நான்கு வெளிப்பாட்டுத் திறன்களுக்கும் மனிதரின் வாய், காது, கண், கை ஆகிய நான்கு உடல் உறுப்புகளும் பயன்படுகின்றன. இவ்வாறு மூளை உட்பட ஐந்து உடல் உறுப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட மனித மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் தன்னைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட சமூகத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப தன்னை மாற்றிக்கொள்கிறது வளர்த்துக்கொள்கிறது. தனது சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தியில் பிற உற்பத்தி சக்திகளோடு தானும் ஒரு முக்கிய சக்தியாகப் பயன்படுகிறது. சமூக வளர்ச்சியின் பல்வேறு படிநிலைகளில் தன்னையும் வளர்த்துக்கொள்கிறது.

எழுத்து உருவாக்கம்

வரலாற்றில் மனிதமொழிகள் அனைத்தும் பேச்சு மொழிகளாகவே தொடக்கத்தில்

இருந்திருக்கமுடியும். பின்னர் பல்வேறு சமுதாயங்கள் தங்களின் வளர்ச்சிப் படிநிலையில் தங்களது மொழிகளுக்கு வரி வடிவங்களை எழுத்துகளை உருவாக்கிக் கொண்டன. அதன் பயனாக, எழுத்துகளை உருவாக்கிக் கொண்ட சமுதாயங்கள் தங்களது அனுபவங்களை அறிவுகளை காலம் கடந்து, இடம் கடந்து சேமித்து வைக்கும் திறனைப் பெற்றன. பாறைகளிலும் பாணைகளிலும் கற்களிலும் ஓலைகளிலும் எழுத்துகள் வழியே அச்சமுதாயங்களின் அறிவியல், தொழில்நுட்பம், இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவை பொறிக்கப்பட்டன. எழுத்துகளை உருவாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் அவற்றை எழுதப் பயன்படும் ஊடகங்களிலும் கருவிகளிலும் வளர்ச்சி ஏற்பட்டன. இன்று எழுத்துகள் அச்ச வடிவில் ஏறியதோடு மட்டுமல்லாமல், மின்னணுக் கருவியான கணினியிலும் எழுத்துரு என்றவொரு வடிவத்தில் ஏறிவிட்டன. ஒரு மொழியின் எழுத்துகளின் வடிவங்களும் தாங்கள் பொறிக்கப்படுகிற அல்லது எழுதப்படுகிற ஊடகங்களைப் பொறுத்துத் தொடர்ந்து மாறிவந்துள்ளன.

ஒரு மொழியின் எழுத்து வடிவங்களும் அவை பொறிக்கப்படுகிற அல்லது எழுதப்படுகிற ஊடகங்களும் மாறியும் வளர்ந்தும் வருவதற்கு அடிப்படை அம்மொழி பேசும் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியே ஆகும். அச்சமுதாயத்தின் திட்டமிட்ட செயல்பாடுகளின் விளைபொருளேயாகும்.

மொழி வளர்ச்சி

ஒரு மொழியின் வளர்ச்சி என்பது அம்மொழியின் எழுத்துவடிவங்களிலும்

அவை எழுதப்படுகிற ஊடகங்களிலும் ஏற்படுகிற வளர்ச்சி மட்டுமல்ல; அம்மொழியின் சொற்கள், தொடர்கள் போன்றவற்றில் ஏற்படுகிற மாற்றங்களும் வளர்ச்சியும் அடங்கும். குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் சமுதாயத்தின் கருத்துப் புலப்படுத்தத் தேவைகளுக்கேற்ப அம்மொழியின் அமைப்பும் சொற்கள், தொடர்கள் ஆகியவையும் மாறுகின்றன அல்லது வளர்ச்சியடைகின்றன. சமுதாயப் பொருள் உற்பத்தித்தேவை, கலை, இலக்கியத்தேவை, தத்துவ வளர்ச்சித்தேவை என்று பல வகைத் தேவைகளையொட்டி ஒரு சமுதாயத்தின் மொழி மாற்றமடைகிறது: வளர்ச்சியடைகிறது. புதியபுதிய சொற்களும் புதியபுதிய தொடரமைப்புகளும் தோன்றி நிலவுகின்றன.

தமிழ்மொழிவளர்ச்சி

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றி நிலவுகிற தமிழ்மொழியின் சிறப்பு, அதன் தொன்மை மட்டுமல்ல; தனது வரலாற்றில் எந்த ஒரு காலகட்டத்திலும் தொடர்ச்சி அறுந்து போகாமல் இன்றுவரை தொடர்ந்து நீடித்து வருவது அதன் தனிச் சிறப்பாகும். தொன்மை, தொடர்ச்சியோடு தமிழ் மொழியானது தொடர்ந்து தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் தேவைகளையொட்டி மாறியும் வளர்ந்தும் வருகின்றது என்பது அதனுடைய மற்றொரு சிறப்பாகும். தொன்மை, தொடர்ச்சி, வளர்ச்சி என்ற மூன்று பண்புகளுமே தமிழ்மொழியின் தனிச்சிறப்புகளாகும்.

இலக்கிய வளமும் இலக்கண வளமும் உடைய தமிழ்மொழி தனது வரலாற்றில் தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் தேவைகளை வளர்ச்சிகளை ஒட்டித் தானும் வளர்ந்து வந்துள்ளது என்பது உண்மை. இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சி, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, தகவல்தொடர்புத்துறையின் வளர்ச்சி ஆகியவை இன்றைய தமிழை அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிக்கு இட்டுச்சொல்ல ஒரு அவசியத்தை உருவாக்கியுள்ளது.

மொழிவளர்ச்சித்திட்டம்

பத்தொன்பது, இருபது, இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் பல நாடுகளில் மொழிகள் திட்டமிட்டு வளர்க்கப்படுகின்றன, வளப்படுத்தப்படுகின்றன. மொழி வளம் அல்லது ஆதாரம் ஒரு நாட்டின் பிற செல்வ ஆதாரங்களுக்கு இணையான ஒரு ஆதாரமாக விளங்குகிறது. மொழியியல் துறையின் வளர்ச்சியானது மொழிகளைத் திட்டமிட்டு எவ்வாறு வளப்படுத்துவது என்பதுபற்றிப் பல சிறப்பான கருத்துகளை முன்வைத்துள்ளது. அதனடிப்படையில் புதிதாக விடுதலையடைந்த நாடுகளில் பாதிக்கப்பட்டிருந்த மொழிகள் எல்லாம் திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டுவருகின்றன.

பிறமொழி ஆதிக்கம்

மனித சமுதாய வரலாற்றில் புராதனப் பொதுவுடமைச் சமுதாய அமைப்பைத் தவிர பின்னால் தோன்றிய வர்க்கப் பிரிவினைகளின் அடிப்படையிலான சமுதாயங்களின் வளர்ச்சிகளையொட்டி, ஒரு மொழியின் ஆதிக்கம் பிறமொழிகளின்மீது திணிக்கப்படுகிற ஒரு மொழிச்சூழலும் தோன்றியது. ஆதிக்க வர்க்கங்கள் தாங்கள் சார்ந்த இனங்களின் மதங்கள், பண்பாடுகள், மொழிகள் ஆகியவற்றைத் தங்களுக்கு அடிமைப்பட்ட வர்க்கங்களின் இனங்களின்மீது திணித்தன. இன ஒடுக்குமுறைகளின் ஒரு பகுதியாக மொழி ஒடுக்குமுறையும், மொழி ஆதிக்கமும் தோன்றி நிலவின. ஆதிக்க இனங்கள் தங்கள் மொழிகளை உயர்த்திப் பிடிக்கவும் வளர்க்கவும் முயற்சிசெய்து அதேவேளையில் அடிமைப்பட்ட இனங்களின் மொழிகளை அடக்கவும் அழிக்கவும் முயன்றன. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் மீதும் பிராகிருதம், பாலி, சமசுகிருதம் ஆகிய மொழிகள் ஆதிக்கம் செலுத்த முயன்றன. அதை எதிர்த்து, தமிழகத்தில் 'சைவக் குரவர்கள்' போர்க்குரல் எழுப்பினர். இதற்குச் சமய அடிப்படை காரணமாகயிருந்தபோதும், தமிழின் உரிமையைத் தக்கவைக்க இது உதவியது.

ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப் பின்னர் ஆங்கிலமும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியது. இன்றுவரை அந்த ஆதிக்கம் நீடித்துவருகிறது. பிறமொழிகளின் ஆதிக்கம் மட்டுமல்லாமல், தமிழ்மொழிக்குள்ளேயே சமசுகிருதம், பாரசீகம் மொழிகளின் ஊடுருவலும் அதிகரித்தன. அதையெதிர்த்தும் மறைமலையடிகள், தேவநேயப்பாவணர் போன்றோர் தனித்தமிழ் இயக்கத்தை முன்வைத்தனர். இவற்றோடு இன்று இந்திய நடுவண் அரசின் ஆட்சிமொழி / நிர்வாகமொழி (Official Language) என்ற அரசியல் சட்டத்தில் பிரிவு 343(1) அளிக்கப்பட்டுள்ள உரிமையைப் பெற்றுள்ள இந்தியும் ஆதிக்கம் செலுத்திவருகிறது. தமிழகத்தில் இதையெதிர்த்து தீவிரமான போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. அதையொட்டி, ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தும் உரிமை, தமிழைப் பயன்படுத்தும் உரிமையல்ல, தற்காலமாகத் தமிழர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலமொழியின் ஆதிக்கம் என்பது ஆதிக்க வர்க்கங்கள் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதாகவே தெரிகிறது. இந்திமொழியின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிற அல்லது எதிர்த்துப் போராடுகிற தமிழர்களை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். ஒரு பிரிவினர், இந்திமொழிக்கு உள்ள உரிமைகள் அனைத்தும் அரசியல் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டுள்ள நிர்வாகமொழி உரிமை உட்பட தமிழுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்; தமிழ்மொழியே தமிழகத்தில் உயர்கல்வி உட்பட, அனைத்துக் கல்விநிலையிலும் பயிற்றுமொழியாக இருக்க வேண்டும், உயர்நீதிமன்றம் உட்பட அனைத்து நீதித்துறைகளிலும் தமிழே வழக்காடு மொழியாக இருக்க வேண்டும், ஆட்சி நிர்வாகமொழியாக நடைமுறையில் இருக்க வேண்டும் என்ற பல மொழி ஜனநாயக உரிமைகளை வலியுறுத்துகின்றனர். மற்றொரு பிரிவினர், தமிழுக்குப்பதிலாக ஆங்கிலமே மேற்கூறிய துறைகளிலெல்லாம் நீடிக்க

வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகின்றனர். உலக அளவில் 'மொழி ஏகாதிபத்தியமாக' ஆங்கிலமே தற்போது நீடித்துவருகிறது. அந்த 'மொழி ஏகாதிபத்தியத்தின்' திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியே தமிழகத்திலும் ஆங்கிலத்தை உயர்த்திப்பிடிக்கும் குழுவை உருவாக்குவதாகும். அதில் தற்போது 'ஆங்கில மொழி ஏகாதிபத்தியம்' வெற்றிபெற்றதாகவே அமைந்துள்ளது மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும்.

தமிழகத்தில் ஒருபுறம் உலக ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆங்கில மொழி ஆதிக்கம்; மறுபுறம் அவர்களின் இந்தியத் தரகர்களின் இந்தித்திணிப்பும் ஆதிக்கமும்! இதற்கிடையில் தமிழ் இனத்தின் தமிழ்மொழி தவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலமோகம் தற்போது தமிழகத்தில் தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களே அறிவு உள்ளவர்கள் என்ற ஒரு மாயை செல்வாக்கு செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அயல்நாடுகளில் குறிப்பாக அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து சென்று வேலை பார்ப்பதையே தங்களது வாழ்க்கையின் 'இலட்சியமாகக் கொண்ட' மத்தியதர வர்க்கக் குடும்பத்தினர், ஆங்கில அறிவு தங்களது குழந்தைகளுக்கு இல்லையென்றால், அவர்களுக்கு எதிர்கால வாழ்க்கையே இல்லை என்று தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தவறான, பொய்யான கருத்தியல் திட்டமிட்டு இங்குப் பரப்பப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவு, நடுத்தர வர்க்கத்தினர் தங்கள் குழந்தைகளை ஆங்கிலமொழி, ஆங்கிலப் பண்பாடு ஆகியவற்றை நோக்கித் திருப்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

மொழித்தகுதிக்கான திட்டம் (Status Planning)

தற்போது தமிழகத்தில் தமிழ்மொழிக்கு அனைத்துவகை உரிமைகளையும் பெறுவதற்காகவும், ஆங்கிலம், இந்தி உட்பட பிறமொழிகளின் ஆதிக்கமும் ஊடுருவலும் முழுமையாக அகற்றப்படுவதற்காகவும் தொடர்ந்து தமிழ் இயக்கங்கள்

போராடவேண்டியுள்ளது. தமிழுக்குச் சட்டரீதியான அனைத்து மொழி ஜனநாயக உரிமைகளையும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற இந்த வேண்டுகோளானது மொழி வளர்ச்சித் திட்டத்தில் முதல் படியாகும். இந்திய நடுவண் அரசின் ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாகத் தமிழும் இந்திய அரசியல் சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். இதுவே இந்தியமொழிகளில் மிகத் தொன்மையான, அதேவேளையில் வரலாற்றில் தொடர்ச்சி அறுந்துவிடாமல் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வாழும் மொழியாக நீடித்துவருகிற தமிழ்மொழி பெறவேண்டிய முதல் தகுதி ஆகும். இத்தகுதிக்கான இயக்கத்தில் தமிழகத்தின் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளும் அனைத்துப் பிரிவு மக்களும், தமிழ்நாடு அரசும் உட்பட இணைந்து போராடவேண்டும்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் மாநில அரசின் நிர்வாகமொழியாகத் தமிழ் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் நடைமுறையில் ஆங்கிலமே நீடிக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அதுபோன்று கல்வித்துறையிலும் அரசுப்பள்ளிகளிலும் கூட ஆங்கிலப் பயிற்றுமொழிக் கொள்கையைப் பின்பற்ற அண்மையில் தமிழ்நாடு அரசு முடிவெடுத்துள்ளது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. உயர்கல்வியில் பெயரளவிற்குச் சில பாடங்களுக்குத் தமிழ் பயிற்றுமொழி என்று அறிவிக்கப்பட்டாலும் அதற்குரிய ஊக்கம் தமிழில் படித்தவர்களுக்கு அரசு அளிக்காததால், உயர்கல்வியில் தமிழ் பயிற்றுமொழி என்பது உதட்டளவு வெற்று முழக்கமாகவே இருக்கிறது. உயர்நீதிமன்றத்தில் தமிழ் வழக்காடு மொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து வழக்கறிஞர்கள் போராடி வருகிறபோதிலும், அதற்கு இந்திய நாடாளுமன்றம் ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னும் அளிக்கப்படவில்லை.

இவ்வாறு தமிழ்நாடு அரசு நிர்வாகமொழி, பயிற்றுமொழி, நீதிமன்றமொழி, வணிக மொழி, வழிபாட்டுமொழி என்று அனைத்துத் தளங்களிலும் தமிழுக்குத் தமிழகத்தில்

முழு மதிப்பு அல்லது தகுதி அளிக்கப்பட அனைவரும் தமிழகத்தில் இணைந்து போராடவேண்டும். .

மேற்கூறியவாறு தமிழுக்கு முழு மதிப்பை அரசியல் சட்ட அங்கீகாரம் உட்பட பெறுவதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளும் மொழித்தகுதித் திட்டத்திற்கான (Status planning) நடவடிக்கைகளாகும். இந்த நடவடிக்கைகளின் வெற்றியைப் பொறுத்தே தமிழின் எதிர்கால வளர்ச்சி அமையும். இதற்கான நடவடிக்கைகளில் தமிழகத்தின் அரசியல் கட்சிகள், அரசாங்கம் ஆகியவை ஈடுபடுவதோடு மக்களும் ஈடுபட வேண்டும். இந்திமொழி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த தமிழக மக்களின், குறிப்பாக மாணவர்கள் போராட்டங்களே இந்தி மொழியை நாடு முழுவதும் ஒரே ஆட்சிமொழியாக நீடிக்க வழிசெய்யும் இந்திய நடுவண் அரசின் நடவடிக்கையைத் தற்காலிகமாக தடுத்து நிறுத்தி வைத்துள்ளது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இந்திமொழியை இந்திய அரசியல் சட்டமானது இந்தியாவின் ஒரே ஆட்சிமொழியாக அங்கீகரித்ததன் பயனாக, இந்தியைத் திட்டமிட்டு வளர்ப்பதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் இந்திய அரசியல் சட்டத்திலேயே (பிரிவு 351) அதற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கென்று ஒரு பாராளுமன்றக் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திவளர்ச்சியைத் திட்டமிட்டு வளர்ப்பதற்கான செயல்முறைகளை அது வரையறுத்துக் கொடுக்கும். இதுவரை அக்குழு எட்டு விவரமான அறிக்கைகளைக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அளித்துள்ளது. அதனடிப்படையில் இந்திமொழியைத் திட்டமிட்டு வளர்த்து, இந்திய நடுவண் அரசின் அனைத்துத் துறைகளிலும் முழுமையாகப் பயன்படுத்த வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது. மேலும் இந்திய நடுவண் அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தின்கீழ் ஆட்சிமொழித்துறை என்ற ஒரு துறை தனியாக அமைக்கப்பட்டு, இந்திமொழியின்

வளர்ச்சிக்காக அனைத்து நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுவருகின்றன.

அதேவேளையில் வழக்கிழந்த சமசுகிருத மொழிக்கும் இந்திய அரசு தனது முழுமையான ஆதரவை அளித்துவருகிறது. இதற்குத் தெளிவான அரசியல், மதப் பின்னணி உண்டு. தமிழகத்திலும் 'மத நம்பிக்கையின்' அடிப்படையில் வழிபாட்டுமொழியாகவும், திருமணம், இறுதிச்சடங்கு, புகுமனை புகுதல் போன்ற பல்வேறு விழாக்கள், சடங்குகளில் உச்சரிக்கப்படுகிற சடங்கு மொழியாகவும் சமசுகிருதமே ஆதிக்கம் செலுத்திவருகிறது.

ஆனால் ஆட்சிமொழிகளாக அறிவிக்கப் படாத ஏனைய 22 மொழிகளுக்கும் (தமிழ் உட்பட) அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் எந்தவொரு வளர்ச்சிக்கான நடவடிக்கையும் கிடையாது. இந்த 22 மொழிகளின் சிறப்புகளையும் இந்திமொழிக்குக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டுமென்று கூறி, அரசியல்சட்டத்தின் 8ஆவது பின்னிணைப்பில் இந்த மொழிகள் அட்டவணையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த 22 மொழிகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்களின் கருத்துகளை இந்திமொழிக்கான குழு உள்வாங்கி, இந்தியை மேற்கொண்டு வளர்க்க வேண்டுமென்று அரசியல் சட்டமே கூறுகிறது. இதைவிட இந்திமொழி மொழி ஏகாதிபத்தியம் இந்தியாவில் நீடிக்கிறது என்பதற்கு வேறு எடுத்துக்காட்டு தேவையில்லை

மொழி வளர்ச்சி அல்லது மேம்பாட்டுத் திட்டம் (Corpus Planning):

ஒரு மொழி தனக்குரிய மதிப்பை அல்லது தகுதியைப் பெற்றபிறகு, பெற்ற தகுதிகளுக்கேற்ப அந்த மொழியைத் திட்டமிட்டு வளர்ப்பது அல்லது மேம்படுத்துவதே மொழி வளர்ச்சி அல்லது மேம்பாட்டுத்திட்டம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, நீதிமன்ற மொழியாகத் தமிழ் ஏற்கப்பட்டவுடன், நீதிமன்றத்தின் தேவைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்று வதற்குத் தேவையான சட்டச் சொற்களஞ்சியம்

உட்பட பல்வேறு மொழி ஆதாரங்களைத் திட்டமிட்டு உருவாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நடைமுறையில் சிக்கலின்றி, தமிழானது நீதிமன்ற மொழியாகப் பயன்படுத்தப்படமுடியும்.

சொல், தொடர், கருத்தாடல் என்று பல முனைகளில் தமிழ் வளர்க்கப்படவேண்டும். அப்போதுதான் தமிழானது முழுமையாக நிர்வாக மொழியாக, பயிற்றுமொழியாக, வணிகமொழியாக, வழிபாட்டுமொழியாக, நீதித்துறைமொழியாக நடைமுறையில் நீடிக்கமுடியும்.

மேற்கூறிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு வெறும் தமிழ் உணர்வு மட்டும் போதாது. தமிழ்மொழியை அறிவியல் அடிப்படையில் அணுகும் நோக்கும் அதன் அடிப்படையில் தமிழ்மொழியின் சொற்களஞ்சியம், இலக்கணம், கலைக் களஞ்சியம், பயிற்றுநூல்கள், அறிவியல், பொறியியல், தொழில்நுட்பம் ஆகிய துறைகளுக்குத் தேவையான பாடநூல்கள் போன்றவை உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்ச் சமுதாயம் எதிர்பார்க்கிற அனைத்துத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் திறனுடையதாகத் தமிழ் வளர்க்கப்பட வேண்டும்.

'தமிழ் வாழ்க' என்ற வெற்று முழக்கங்களால் தமிழ் தனக்குரிய மேம்பாட்டைப் பெற்றுவிட முடியாது. தமிழைச் செம்மொழி என்று பெருமையாகக் கூறி, அதைக் 'காட்சியகத்தில்' வைத்து நம்மைநாமே ஏமாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது. வாழும் மொழியாக, வளரும் மொழியாகத் தமிழ் நீடிக்க வேண்டும்.

பண்டைக் காலத்தில் அன்றைய தேவைக்கேற்ப இலக்கிய மொழியாகவும், தத்துவமொழியாகவும் இருந்த தமிழ் இன்றைய தேவைகளுக்கேற்ப அறிவியல் மொழியாகவும் கணினிக்கேற்ற மொழியாகவும் வளர்ந்து நிற்கவேண்டும். அதற்கேற்ற வகையில் தமிழின் சொல்வளமும் இலக்கணவளமும் செழுமைப் படுத்தப்பட வேண்டும். திட்டமிட்ட செயல்பாடுகள் இதற்குத் தேவை.

இதற்கான பணிகளை மேற்கொள்வதற்குத் திறன்படைத்த தமிழ்மொழி, மொழியியல் அறிஞர்களைக் கொண்ட ஒரு உயர்மட்டக்குழு நிறுவப்பட்டு, அதன் வழிகாட்டுதலில் தமிழ் வளர்ச்சிக்கான அடிப்படைப் பணிகள் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்திலிருந்து கலைச்சொல் உருவாக்கம், மொழித்தரப்படுத்தம் வரை பல பணிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும். உலகத் தரத்தில் இன்றைய தமிழுக்கான ஒரு முழுமையான இலக்கணம் எழுதப்படவேண்டும். தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் தமிழ் வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த இலக்கணங்கள். இதில் மாறுபாடு ஏதும் இல்லை. ஆனால் அவை தோன்றிய காலத்தில் நீடித்த தமிழ்மொழி, இன்று மாறாமலும் வளர்ச்சியில்லாமலும் இல்லை. மாறியும் வளர்ந்தும் உள்ளது. எனவே இன்றைய தமிழுக்கான புது இலக்கணங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய தமிழுக்கான பல வகை அகராதிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்மொழி வளர்ச்சியை வரலாற்றுநோக்கில் ஆய்ந்து ஒரு மிகச்சிறந்த வரலாற்று இலக்கணம் எழுதவேண்டும். சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து இன்றுவரை தமிழ்மொழியில் உள்ள சொற்களுக்கான அகராதி உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

பேரா. வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் ஏறத்தாழ 90 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உருவாக்கிய தமிழ் லெக்சிகன் விரிவாக்கப்பட வேண்டும். கடந்த சில ஆண்டுகளில் இதற்காகப் பல இலட்சங்களைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் நிதி ஒதுக்கியும் எதிர்பார்த்த பலன் இல்லை என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. அதுபோன்று சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1965இல் பேராசிரியர் அ.சிதம்பரம் செட்டியார் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதியின் புதிய பதிப்பு வெளிவர வேண்டும்.

தற்போதைய கணினியுடத்தில் பிற மொழிகளுக்கு இணையாகத் தமிழைக்

கணினியில் செயல்படுத்தத் தேவையான செயல்களை மேற்கொள்ள வேண்டும். பலவகை அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், இலக்கணங்கள் போன்றவை உலகத் தரத்திற்கு உருவாக்கப்பட வேண்டும். இன்றைய தமிழுக்கான தரவகமொழியியல் அடிப்படையில் உலகத்தரம் வாய்ந்த ஒரு மின்தரவகம் உருவாக்கப்படவேண்டும். தமிழர்களுக்குத் தேவையான பலவகைத் தமிழ் மென்பொருள்கள் உருவாக்கப்பட வழிவகை செய்தல் வேண்டும். இதற்கான சில பணிகளைத் தற்போது தமிழ்நாடு அரசின் தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையின் கீழ் இயங்கும் தமிழ் இணையக் கல்விக்கழகம் மேற்கொண்டு வருகிறது.

இந்திமொழிக்கும் சமசுகிருத மொழிக்கும் கணினிமொழியியல் அடிப்படையில் வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொள்ள பல கோடி ரூபாயை இந்திய அரசு ஒதுக்கிவருகிறது. இந்தி பேசாத மாநிலங்களிலும் இந்தியை ஆட்சிமொழியாக நிலைநாட்டுவதற்காக, இந்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தானியங்கு கணினி மொழிபெயர்ப்பு மென்பொருள் உருவாக்கத்திற்குப் பல கோடி ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டு வருகிறது. டெல்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் சமசுகிருதக் கணினிமொழியியல் துறை என்ற ஒரு தனித்துறையே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அதுபோன்ற பணிகளைப் பிறமொழிகளுக்கு இந்திய அரசு மேற்கொள்வதில்லை.

தமிழக அரசானது தமிழ் வளர்ச்சிக்காக ஒரு துறையை 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உருவாக்கி, அதற்கு ஒரு இந்திய அரசுப்பணிச் செயலரையும் நியமித்துவருகிறது. அவரது நிர்வாகத்தின்கீழ், தமிழகத்தின் அரசு அலுவலகங்களில் தமிழ் முழுமையாக நிர்வாகமொழியாகப் பின்பற்றப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள 'தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம்' என்ற ஒரு அமைப்பையும் தமிழ்நாடு அரசு நிறுவியுள்ளது. இந்த நிறுவனத்தின் முக்கியப் பணி, அரசு அலுவலகங்களில்

கோப்புகள் தமிழில் உருவாக்கப்படுகிறதா, கையொப்பம் தமிழில் இடப்படுகிறதா என்பதையெல்லாம் கண்காணிப்பதேயாகும். அத்தோடு, நிர்வாகத்திற்குத் தேவையான ஆட்சிச்சொல் அகராதியை உருவாக்குவதாகும். இந்தப் பணிகூட பல ஆண்டுகளாகத் தொய்வடைந்துதான் இருக்கிறது. மேலும் தமிழறிஞர்களுக்கு விருது வழங்குதல், தமிழ் நூல்களுக்கு விருது வழங்குதல், தமிழறிஞர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்குதல் போன்ற பணிகளையே செய்துவருகின்றது. பிற மாநிலங்களில் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்மொழி, இலக்கியங்களைக் கற்பிப்பதற்கான பேராசிரியர்களை உருவாக்கவும் நிதி ஒதுக்குகிறது. ஆனால் நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டமிட்ட முக்கியப் பணிகளை மேற்கொள்வதில்லை. தேவநேயப் பாவாணரின் வழிகாட்டுதலில் நிறுவப்பட்ட செந்தமிழ்ச்சொற்பிறப்பியல் திட்டத்திற்கான இயக்ககம் ஓரளவு தனது பணியை நிறைவேற்றியுள்ளது. அதுவும் அடுத்த கட்டத்திற்குச் செல்லவேண்டும்.

இந்திய நடுவண் அரசானது தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி தகுதி அளிக்கவேண்டுமென்ற தமிழ்மக்களின் வேண்டுகோளின் அடிப்படையில் தமிழுக்குத் தற்போது செம்மொழித் தகுதியை ஒரு அரசாணையின்மூலம் அளித்துள்ளது. அதன் அடிப்படையில் தமிழகத்தில் 'செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்' ஒன்று சென்னையில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்த நிறுவனத்தின்வாயிலாக கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றைப்பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்ள ஆண்டுதோறும் சில கோடி ரூபாய் அளவில் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுவருகிறது. தமிழறிஞர்கள், ஆய்வாளர்களுக்குச் சில விருதுகளையும் வழங்கிவருகிறது. இந்திய நடுவண் அரசின் ஆட்சிமொழிகளில் ஒன்றாகத் தமிழ்மொழி ஆக்கப்படவேண்டும் என்ற தமிழ் மக்களின் நீண்டநாள் கோரிக்கைக்குப் பதிலாக, தமிழர்களை

'அமைதிப்படுத்தவே' 'திசைதிருப்பவே' இத்திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழுக்கான எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சிறப்பான பணியையும் மேற்கொள்ள அந்த நிறுவனத்தால் இயலவில்லை என்பதே உண்மை. இந்நிலையை மாற்றியமைக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

தமிழ் ஆட்சிமொழியாக, பயிற்று மொழியாக, நீதித்துறைமொழியாக, வணிக மொழியாக, வழிபாட்டுமொழியாக, ஊடகமொழியாக முழுமையாகத் தமிழகத்தில் நீடிப்பதற்குத் தேவையான அனைத்து வகைமொழி வளங்களையும் உருவாக்குவதே மொழிவளர்ச்சித் திட்டத்தின் அடிப்படை நோக்கமாகும். ஆனால் அந்தத் திசையில் தமிழகத்தில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டப்பணிகள் நடைபெறவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

உலக அளவில் தமிழ் பரப்பலுக்கான திட்டம் (Acquisition Planning) :

ஒரு மொழியின் சிறப்பு, அம்மொழி பேசும் நாட்டைத் தாண்டி, உலக அளவில் கொண்டுசெல்லப்படவேண்டும். ஆனால் அதன் நோக்கம், பிறமொழிகளின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இருக்கக்கூடாது. பிறமொழிகளின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த முயலும். 'மொழிஏகாதிபத்திய' நடவடிக்கையாக இருக்கக்கூடாது. இதில் நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், ஆங்கிலத்தை அவ்வாறு கொண்டுசெல்லப் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய அரசு 'பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்' என்ற ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளது. இதன் கிளைகள் உலகெங்கும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இந்த நிறுவனத்தின் முக்கிய நோக்கம், தனது முந்தைய காலனி நாடுகளில் ஆங்கிலத்தைத் தொடர்ந்து கல்வி, பண்பாடு, தொழில் ஆகியவற்றில் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தத் தேவையான பணிகளை மேற்கொள்வதாகும். அதற்கான பல திட்டங்களை இந்நிறுவனம் உலகெங்கும் செயல்படுத்திவருகிறது. இதுபோன்ற ஒரு நிறுவனத்தை 'மாக்ஸ்முல்லர்

கழகம் / நிறுவனம் ஒன்றை ஜெர்மனி அரசு உலகெங்கும் நிறுவியுள்ளது. பிரெஞ்சு மொழியை இதுபோன்று உலகெங்கும் பரப்ப 'அலையன்ஸ் பிரான்சிஸ்' என்ற ஒரு நிறுவனத்தைப் பிரெஞ்சு அரசாங்கம் நிறுவியுள்ளது. இவை போல அல்லாமல், தமிழின் சிறப்பை உலகெங்கும் எடுத்துச் சொல்வதற்கும் அங்குள்ள தமிழர்களுக்கு மொழிசார்ந்த பணிகளில் உதவியெய்வதற்கும் செயல்படுகிற நிறுவனமாகத் தமிழ்மொழி நிறுவனம் பல நாடுகளில் நிறுவப்படவேண்டும்.

இந்திய நடுவண் அரசின் ஆட்சிமொழியாகிய இந்திமொழிக்கு இதுபோன்ற நிறுவனம் பல வெளிநாடுகளில் இந்தியத் தூதரகங்களில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தமிழுக்கோ அல்லது அரசியல் சட்டத்தில் ஆட்சிமொழியாக அங்கீகாரம் பெறாத மற்ற மாநில மொழிகளுக்கோ வெளிநாடுகளில் இந்தியத் தூதரகங்களில் இது போன்ற அமைப்பு கிடையாது. இன்னும் சொல்லப்போனால், இலங்கை, மொரிஷியஸ் போன்ற நாடுகளில் உள்ள தமிழர்களுக்குத் தேவையான தமிழ்ப் பாடநூல்களைக்கூட இந்திய நடுவண் அரசுமூலம்தான் தமிழ்நாடு அரசு அளிக்கமுடியும்.

எனவேதான் தமிழ்நாடு அரசு தமிழ்நாட்டுக்குள்ளேயே 'உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்', 'உலகத் தமிழ்ச்சங்கம்' போன்ற நிறுவனங்களை நிறுவி, சில பணிகளை மேற்கொள்ள முயல்கிறது. ஆனால் அந்த நிறுவனங்களும் இந்தப் பணிகளைக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் செய்யவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று வகை மொழிவளர்ச்சித் திட்டங்களோடு மொழித் தகுதிக்கான திட்டம் (Status Planning), மொழி மேம்பாட்டுக்கான திட்டம் (Corpus Planning), மொழி பரப்பலுக்கான திட்டம் (Acquisition Planning) ஆகிய மூன்றோடு ஒரு மொழியின் மதிப்பைக் கூட்டவும் அதன் சிறப்பை வெளிப்படுத்தவும் தேவையான பணிகளை மேற்கொள்வதைச் 'சிறப்பு/

மதிப்பு கூட்டும் திட்டம்' (Prestige Planning) என்று மொழிவளர்ச்சித்திட்டத் துறையினர் அழைக்கின்றனர்.

மேற்கூறிய நான்குவகையான மொழி வளர்ச்சித் திட்டங்களையும் தமிழ்மொழிக்குச் செயல்படுத்த வேண்டும். அதுவே தமிழ்மொழியை அதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்லும்.

ஆனால் தமிழகத்தில் மேற்கூறிய வகையில் திட்டமிட்டுத் தமிழ்வளர்ச்சிப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. தமிழ் வளர்ச்சிக்கான ஒரு தெளிவான மொழிக்கொள்கையை உருவாக்கத் தமிழ்மக்கள், அரசியல் கட்சிகள், அரசுகள் இணைந்து முனையவேண்டும். அதற்கு அடுத்த கட்டமாக, சரியான முறையில் அறிவியல் அடிப்படையில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களை உருவாக்கவும் அதற்குரிய பணிகளைக் கண்காணிக்கவும் தமிழ்மொழி, மொழியியல் ஆய்வாளர்களைக் கொண்ட சயேச்சையான ஒரு நிறுவனத்தைத் தமிழ்நாடு அரசு நிறுவவேண்டும். அதன்கீழ் மேற்கூறிய பணிகள் எல்லாம் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். மொழிக்கொள்கை, மொழிவளர்ச்சி என்று தெளிவாக இரண்டாகப் பிரித்து, அவரவர்கள் செய்யவேண்டிய பணிகளை முறையாக மேற்கொள்ளவேண்டும். மொழி வளர்ச்சிக்கான குழுவில் தமிழ்மொழி, மொழியியலாளர்கள் போன்ற துறை வல்லுநர்கள் மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும்.

திட்டமிட்ட வளர்ச்சி தேவை

எனவே தொன்மையும் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் கொண்ட தமிழ்மொழியானது 21 ஆம் நூற்றாண்டில் பிறமொழிகளுக்கு இணையாக உலகச்சிறப்பு பெற்ற ஒரு மொழியாகத் திகழ்வதற்கு ஒரு தெளிவான மொழிவளர்ச்சித்திட்டம் தேவை. செயல்பாட்டுத் தளங்களில் பயன்பாட்டுத் தளங்களில் தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும் மதிப்பையும் வளர்த்தெடுக்கத் தேவையான தமிழ்மொழி வளர்ச்சித்திட்டம்

உருவாக்கப்படவேண்டும். தமிழ்மொழிக்கான இந்த மொழிக்கொள்கையை உருவாக்குவதிலும் வெற்றிபெறுவதிலும் அனைத்து மக்களும் அரசியல் கட்சிகளும் அரசாங்கமும் பங்கேற்கவேண்டும்.

தமிழ்மொழிக்கான ஒரு தெளிவான மொழிக்கொள்கை உருவாக்கப்பட்டபிறகு, அக்கொள்கையைச் செயல்படுத்தத் தேவையான தமிழ்மொழி வளர்ச்சிப்பணிகளை மேற்கொள்ளத் தமிழ்மொழி, மொழியியல் துறைகளைச் சேர்ந்த அறிஞர்களைக்கொண்ட ஒரு வல்லுநர் குழு உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். இந்தக் குழுவின் வழிகாட்டுதலில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கான அனைத்துப் பணிகளும் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்திலிருந்து அகராதி உருவாக்கம், இலக்கணம் உருவாக்கம், தரப்படுத்தம் ஆகியவற்றிற்கான பணிகள்வரை மேற்கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். வெற்று முழக்கங்களைவிடத் திட்டமிட்ட, தெளிவான பாதையே தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கு இன்று தேவை. 21 ஆம் நூற்றாண்டில் உலகளவில் சிறப்புவாய்ந்த ஒரு மொழியாகத்

தமிழ்மொழி விளங்கவேண்டும். இதற்கான பணிகளை அறிவியல் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

‘தமிழ் வாழ்க, தமிழ் வளர்க’ என்ற முழக்கம் வெறும் வாய் முழக்கமாக மட்டும் இல்லாமல், நடைமுறையில் தமிழ்மொழியை அடுத்தகட்ட வளர்ச்சிக்கு எடுத்துச் செல்லும் முழக்கமாக அமைய வேண்டும். அறிவியல் அடிப்படையில் மொழி ஆய்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். தமிழுக்கான மொழிக் கொள்கையைத் தெளிவாக வரையறுத்து, அதனடிப்படையில் தமிழ் மொழிவளர்ச்சிப் பணிகளை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டும். ஆட்சிமொழி, பயிற்று மொழி, நீதிமன்ற மொழி, வணிகமொழி, வழிபாட்டு மொழி போன்ற பல்வேறு மொழித் தகுதிகளைத் தமிழ் பெற்று, அதற்கேற்ற வகையில் தமிழானது அறிவியல் மொழியாகவும், கணினிமொழியாகவும் வளர்ந்து நிற்கவேண்டும்.

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு

தமிழ் பற்றிப் பல குழப்பங்களை நண்பர்கள் சிலர் ஏற்படுத்திவருகின்றனர். எழுத்துச்சீர்மை, ல-ள-ழ, ந-ன-ண, ர-ற வேறுபாடுகளை இல்லாமல் ஆக்கல், ரோமன் எழுத்தில் தமிழை எழுதுதல் என்று பல வகைகளில் குழப்பங்கள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழர் அனைவருக்கும் தங்கள் தாய்மொழியான தமிழை வளர்ப்பதில் பங்கெடுக்க உரிமை உண்டு என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்கமுடியாது. அதே வேளையில் மொழியானது ஒரு சமூக விளைபொருள். பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பல கோடி மக்கள் இணைந்து உருவாக்கி, வளர்த்துவருகிற ஒன்று மொழி. சமூகத்தின் வளர்ச்சியை தேவையை ஒட்டி மொழியும் வளர்ந்துவருகிறது. மொழியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அமைப்பு போன்றவை பற்றி அறிவியல்பூர்வமாக அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அறிஞர்கள் ஆய்ந்துவருகின்றனர். தற்கால மொழியியல் அந்த ஆய்வின் வளர்ச்சியேயாகும்.

இயற்கையின் மாற்றத்தின் அடிப்படை விதிகளைப் புரிந்துகொண்டு, அவற்றின் அடிப்படையில் இயற்கையை நமது தேவைக்கு ஏற்ப மாற்றி அமைக்கிறோம். அதுபோன்று, மொழியின் மாற்றத்தின், வளர்ச்சியின் அடிப்படை விதிகளைப் புரிந்துகொண்டு, நமது தேவைக்கு ஏற்ப மொழியை வளர்க்கலாம். வளர்க்க வேண்டும். இதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்க முடியாது.

ஆனால் முதலில் மொழியியல் அடிப்படையில் மொழியைப் புரிந்துகொள்வது தேவையானது. மொழி வளர்ச்சித் திட்டம் என்பதே ஒரு தனித் துறையாக இன்று மொழியியலில் தோன்றி வளர்ந்துள்ளது. அதன் அடிப்படையில் உலகில் பல மொழிகள் வளர்த்தெடுக்கப்படுகின்றன.

அதிகார மொழி

பா. செயப்பிரகாசம்

மொழி, உணவு, உடை, வசிக்க இருப்பிடம் வழங்கும்; உழைத்துக்கொள்ள நிலம் நீச்சு அளிக்கும். பிழைக்க, பிறருடன் உறவுகொள்ள மேலாண்மை செய்ய வாழ்வியல் தொடர் பாடல் அனைத்தும் வழங்கும். வாழ்வின் ஆதாரங்கள் மட்டுமன்று, பண்பாடு, சிந்திப்பு என அனைத்துமான மொழியை அகற்றி விட்டுப் பாருங்கள். ஊமையன் கண்ட கனவாய் எல்லாமும் முடமாகியிருக்கும். மொழி என்பது செயல்பாடு.

பேச்சு மொழி ஆதி எனில், பேச்சுக்கும் முந்திப் பிறந்த மொழி ஒன்றுண்டு; ஆதித் தொடர்புமொழி என அனைவரும் ஏற்கிற அழகை. “பிறந்த குழந்தை கூட, அழகைப் புரட்சி செய்து, தன் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறது.” என்ற போராளி நேதாஜியின் வாசகத்தை கவனத்தில் கொள்வது நல்லது. பூமிப் பரப்புடன் கொண்ட முதல் தொடர்பாடல் மொழியில், மற்றொரு உயிரின் தொடர்பாடலால் குழந்தை தன் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறது. அன்னையின் மார்புகளால், மற்றுமுள மனித உறவுகளால், தனக்குத் தேவையானவற்றை அடைந்து கொண்டே வளர்நிலை பெறுகிறது.

அழகையின் அடுத்த நிலையில் அழுத்தம் திருத்தமான ஒலிச்சேர்க்கையுடனான உருவாக்கம் பேச்சு; மனிதனின் துணை நலமாக இயற்கை; இயற்கையின் துணைநலமாக அவன் மனிதர்களுடன் உறவாடாது இயற்கையுடன் உறவாடல் சாத்தியப்படாது; பேச்சாடல் அவசியமாயிற்று.

ஆதி இசைக்கருவி பறை. வாய்மொழி வீச்சை விட, பல திசையையும் சென்றடையும் ஒலிக் கருவிகள் துணையாற்றிட, விலங்குகளை வேட்டையாடி, வேட்டையைப் பகிர்ந்து உண்ண பிற இனக்குழு மேல் தாக்குதல் செய்ய என தமிழனின் வாழ்வைத் தொடக்கியது பறை. வாழ்வை நடத்திய பறை இசையை நாம் கேவலமாக வாழ்வின் ஒரு மூலையில் ஒதுக்கி வைத்தோம். தோம். பறையுடன் சேர்ந்து பாடல் மொழி உதித்தது; ஆடல் பிறப்பெடுத்தது. பாணர், கூத்தர், விறலியர் என்று இசை, கூத்து, பாடல், ஆடல் எனத் தனித்தனிக் கலைமாந்தர் வந்தனர்.

தமிழன் முதன்முதல் நாச்சுமட்டிப் பாடியது “தன்னானே” அது முப்பாட்டன் ராகம். பறை முழக்கி முப்பாட்டன் கண்ட ஆதி ராகத்தை, கற்றோராகிய மேன்மக்கள் பொதுமக்களின் கவனத்திலிருந்து அகற்றி, அவ்விடத்தில் வீணை, வயலின், கீர்த்தனை, கர்நாடகஇசை, இந்துஸ்தானி, பரதநாட்டியம், குச்சிப்புடி போன்ற மேட்டிமைக் கலைகளை நட்டு வளர்த்தது பிற்காலத்தின் வரலாறு.

இது எதனுடைய தொடர்ச்சி யென்றால் தமிழனின் ஆதிமொழியாகிய பேச்சு மொழியை இழிவாய் ஒதுக்கி, கற்றறிந்த மேட்டிமை கொண்டோரின் எழுத்து மொழியை அதிகாரத்தில் அமரவைத்ததின் தொடர்ச்சி.

ஏட்டுமொழி இன்று சகல அதிகாரத் துடனும் நடை போடுகிறது. முன்பிருந்து கோலோச்சிய கவிதை, செய்யுள் போன்ற ஏட்டு மொழியும், இன்று சகலமுமாகப்

பெருக்கெடுத்து ஓடும் உரைநடையும் 'பேச்சு வடிவத்தை' ஆகாத வடிவம் என ஒதுக்கித் தள்ளும் சக்களத்தி உறவுநிலையைக் காணுகிறோம். சிலர் காட்டும் காரணம் அது கொச்சை மொழி. இலக்கணமில்லாமல் பேசப்படுகிறது என்பது. ஆனால் ஆதியில் உரிமையோடு இல்லத்தரசியாக காலடி வைத்தவள் இவள்;

”வாதுக்குச் சக்களத்தி வந்து முளைச் சிருக்கா

கீரைக்குச் சக்களத்தி கிண்டி முளைச் சிருக்கா”

என்னும் கதையாக, 'எட்டுக்குத்துக்கு இளையவள்' இன்றைய உரைநடை; ஆதி மொழியாகிய பேச்சினை அண்டவிடாது சக்களத்தி ஆட்டம் நடக்கிறது. அதே வேளை, முன்னரான இலக்கிய வடிவங்களோ, சமகால வடிவங்களோ, மொழி என்ற அடிப்படையில் தமிழின் குறைகளைக் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ்மொழிக்கு உரிய குறையாக மட்டுமே இதைக் கருத வேண்டியதில்லை. வரிவடிவ அதிகாரம் நடைமுறையில் உள்ள உலக முழுதுமான அனைத்து மொழிகளும் நிறையுடையன அல்ல, குறைபாடுடையனவே!

ஆங்கிலத்தில் எழுத்து வடிவ மொழிக்கும் உச்சரிப்புக்கும் அதலபாதாள வேறுபாடு உண்டு. ஒரு எடுத்துக்காட்டு, *Flowers* என்ற சொல் உச்சரிப்பில் ஓகாரம் வரவேண்டும். ஓகார ஒலி ஒதுக்கப்பட்டு, உச்சரிப்பில் அகரம் ஒலிக்கப்படுகிறது.

Coat - goat இரண்டுமே 'கோட்' தான்; ஓ காரத்தின் பின்வரும் அகர ஒலி ஏன் ஒலிக்கப்படுவதில்லை? *Silent* ஆகிவிடுகிறதாம். இந்த *silent* என்ற சொல் கூட "சிலென்ட்" என உச்சரிக்கப்பட வேண்டும். சைலன்ட் என இல்லாத ஐ ஒலி இணைக்கப்படுகிறது. *in* என்னும் வார்த்தையில் இகரமாக

ஒலிக்கப்படுவது, *silent* என்பதில் ஐ ஒலியாகத் திரிபுபடுகிறது. இவ்வகை ஒலித்திரிபுகள் ஆங்கிலமொழியில் பலநூறு வார்த்தைகளில் காணமுடியும். குறைகள் பல இருந்தும் சீர்செய்யும் எண்ணம் சிறிதும் எழாமல், உலக அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைவசப்படுத்தி, உலக மொழியாய் தன்னை நிறுவிக்கொண்டது ஆங்கிலம்.

நான் படிக்கும் காலத்தில் ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்றுத் தரப்பட்டது. ஆங்கிலம் கற்கும் தொடக்க நிலை மாணவனான எனக்கு வார்த்தைக்கு வார்த்தை வேறுபாடான ஒலிப்புகள் உறுத்தலாயிருந்தன. ஆங்கிலப் படிப்பு மண்டைப் புழுவாய் உளுத்தியது. அந்த மொழிக்குரிய விசித்திரத்தன்மையுடன் ஆங்கிலம் இன்றும் கற்றுத்தரப்படுகிறது. நியாயபூர்வமான அத்தனை கேள்வியும் கற்றலில் உருவான உளவியல் சிக்கலும் அமுக்கப்பட்டு ஆங்கிலம் கற்றுத் தரப்படுகிறது.

உலகில் பெரும்பான்மை மொழிகள் கற்றுத் தருதலில் அதிகாரத் தன்மை கொண்டவை. உச்சரிப்புக்கும், எழுத்து மொழிக்கும் இடையேயான தொலைவு உலகின் பெரும்பான்மை மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. பேச்சு மொழி அப்படியே எழுத்து மொழியாக இல்லை; *Dialects* எனவும் *colloquial* எனவும் என தனி அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கதி தமிழுக்கும் நேர்ந்தது. வரிவடிவம் தோன்றியதும், அது மேன்மக்களின் மொழியாகவும், பேச்சுமொழி கீழ்மக்கள் மொழியாகவும் கருதப்படலாயிற்று.

நாம் எழுதும் வடிவம் மக்கள் மொழியில்லை.

“சொல்லினிடையில் 'ட், ற்' என்ற புள்ளியெழுத்துக்களின் பின் வேறொரு புள்ளியெழுத்து வரவே வராது. அப்படி

எழுதவே கூடாது” என்பது தமிழ் இலக்கணம். புலவர்கள், தமிழறிந்தோர் இன்றுவரை கடைப்பிடித்து வரும் இலக்கணம் . மக்கள் இந்தச் சூத்திரத்தை தாண்டி நடக்கிறார்கள்; ”இப்படிச் சொல்ல ஓனக்கு வெட்க்கமா இல்லே” என்று அழுத்தம் கொடுக்கிற போது, நடுவில் ‘க்’ மிகுந்து வருவதைக் கேட்க முடியும். இலக்கணத்தார் சொல்கிறபடி எழுதினால், மக்களின் உச்சரிப்பில் உள்ள எதையும் போதுமானதாக வெளிப்படுத்த முடியாது. உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துதலில் நமது எழுத்து மொழியின் போதாமை தென்படுகிறது.

சொல்லின் இடையில், இறுதியில் ‘வாரா எழுத்துக்கள்’ என சிலவற்றை இலக்கணம் சுட்டுகிறது. மெய்யெழுத்துக்கள் முதலெழுத்தாக வாரா . ஆய்த எழுத்து, ண, ன, ல, ழ, ள, ற, ரா என்னும் எழுத்துக்களும் முதலெழுத்தாக வாரா எனச் சொல்கிறார்கள்.

“எதுக்கெடுத்தாலும் ஒரு ஓ வச்சே பேசறியே, அது என்ன பேச்சு” என்று பெண்டுகளின் வாயளப்புக்குள் வரும், ஓ குக்கு இவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள்? “ன்னா சொல்ற நீ” என்று நாக்கை மடித்து நடுநாக்கில் அழுத்தம் பதித்து வெளிப்படுத்தும் ‘ன்’ முதலில் வருகிறதே? இலக்கண சுத்தமாய் வரிவடிவத்தில் எல்லாவற்றையும் மக்கள் வெளிப்படுத்த இயலுவதில்லை. அவ்வாறு இலக்கண சுத்தமாய் பேசவும் எழுதவும் வேண்டும் எனக் கூறுவதெல்லாம் மேன்மக்கள் வலியுறுத்துவது. அதனால் மக்கள் ஓசை வெளிப்பாட்டுக்கு ஏற்ப, ஒலிப்புக்குத் தக, புதிய எழுத்தாக்கத்திற்குப் நடந்தாக வேண்டும். இலக்கண வாய்க்காலில் இப்போது கைவைத்தாக வேண்டும். வாமடையைச் சரி செய்து, புதிய புதிய கிளை வாய்க்கால், பாத்திகளில் நீர் பாய்ச்சியாக வேண்டும். மக்கள் தமிழுக்கு ஏற்ற புதிய இலக்கணம் வடித்தாக வேண்டும்.

அவரவர் தாய்மொழி ஆயிரம் சீர்திருத்தங்களுக்கு உரியதாக இருப்பினும், தற்போது எவ்வகைச் சீர்திருத்தத்தையும் அனுமதிக்காத, வளர்ச்சியுற்ற கட்டத்தினை மொழி எட்டி விட்டது, இந்த வளர்ச்சி போதும் என தமிழறிஞர்கள் போலவே அனைத்து மொழியாளரும் கருதுகின்றனர்.

வட்டாரத்துக்கு வட்டாரம் பேச்சுமொழி வித்தியாசப்படுதலால், அனைவருக்கும் புரிதல் சங்கடமிருப்பதால், ஒரு பொதுமை மொழியை, எல்லோருக்கும் பொதுவான ஏட்டுநடையை உருவாக்கும் முயற்சி தீவிரப் பட்டுள்ளது.

“ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும், அவரவர் வட்டார நடையில் எழுதத் தொடங்கிவிட்டால், வாசிக்கிறவர்கள் பாடு பெரும்பாடாகி விடுமல்லவா?”

என்று கேள்வி எழும்பியபோது, கி. ராஜநாராயணன் சொன்னார்

“இந்தக் கேள்வி வாதத்துக்கு சரி என்று தோன்றினாலும், இதில் உண்மையில்லை. தமிழ்த் தாய்க்கு எத்தனையோ முகங்கள். நாம் நினைத்திருந்தது போல் அவளுக்கு ஒரே முகம் இல்லை. ‘முப்பது கோடி முகமுடையாள்’ என்று பாரதி சொன்னது தேசத்துக்கு. தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்த்தாய்க்கு செட்டி நாட்டிலொரு முகம்; கொங்கு நாட்டில் ஒரு முகம்; சோழ நாட்டில் ஒன்று, நெல்லைச் சீமையில் ஒன்று, கரிசல் காட்டில், தொண்டை நாட்டில், நாஞ்சில் நாட்டில், மதுரை மண்ணில், இன்னும் பல. (ஈழத்துத் தமிழையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.) இப்படி வட்டாரந்தோறும் பல திருத்தமான முகங்கள் இருக்கின்றன. முகத்துக்கு ஒரு நாக்கு இருக்கிறது. நாக்குக்கு ஒரு பேச்சு இருக்கிறது. தமிழ்மொழி அவ்வளவு பரந்த விஸ்தாரமான மொழி. நீங்கள் நினைப்பது போல், இப்போது தமிழ் அறிஞர்கள் மேடையிலே பேசுகிற,

எழுதுகிற “ஓட்டல் சாம்பார் மொழி” அல்ல, நமது தமிழ்.”

“அதென்ன ஓட்டல் சாம்பார் மொழி?”

“ஓட்டலில் சாப்பிடுவதற்குப் பல்வேறு நாக்கு ருசி கொண்டவர்கள் வருவார்கள். ஒருவருக்குப் புளிப்பு பிடிக்கும், ஒருவருக்குக் காரம் பிடிக்கும், ஒருவருக்குக் காரமே உதவாது. இப்படி வரும் எல்லாருக்கும் ஒத்துக்கொள்ளும்படியாக ஒரு சமரச(!) சாம்பார் செய்து விடுவான் ஓட்டல்காரன். ஏற்கனவே பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன் என்றாலும் அவசியம் கருதிச் சொல்கிறேன். பெரியார் மேடையிலும் கூட, அவருடைய பேச்சு மொழியிலேயே, தாய்மொழியிலேயே பேசினார். ராஜாஜியும் அவருடைய மண்ணின் மொழியிலே தான் பேசினார். கரிசல்காட்டுக் காமராஜரும் அவருடைய மொழியிலேயே தான் பேசினார். இந்த முப்பெரும் தலைவர்களும் மேடையில் பொய்த்தமிழில் பேசவே இல்லை. மெய்யான தமிழ் மொழியில் பேசினார்கள். நாமோ இன்று மேடையில் முகம் இல்லாத மொண்ணை மொழியில், அதாவது தமிழ்போலத்தெரியும், ஒரு பொய்த்தமிழில் முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்”.

(மக்கள் தமிழ்வாழ்க கி. ராஜநாராயணன்).

கற்றோர் உருவாக்க நினைக்கும் பொதுமொழியும் (ஏட்டு நடை), மக்களின் பேச்சு மொழியிலுள்ள அத்தனையையும் தூக்கிச் சுமந்து செல்லுகிற, மக்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் திறன் உடையது அல்ல. இதைத்தான் “பொய்த்தமிழ்” என்று பெயர் சூட்டுகிறார் கி. ராஜநாராயணன்.

பொய்த்த தமிழில் பேசுகின்ற தமிழ் அறிஞர்கள், திராவிட இயக்கப் பரம்பரையினரின் மேடைச் சொற்பொழிவு படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கு சுவையான உணவானது, பாமரர்களுக்கு புரியாவிட்டாலும் பிரமிப்பூட்டியது.

“என்னமா பேசறான் பாரு” என்று முகமற்ற மொண்ணைத் தமிழுக்கு ஒரு மகுடம் சூட்டினார்கள்.

வட்டாரமக்கள் ஒவ்வொருவட்டாரத்துக்கும் வேறு வேறு உச்சரிப்புகளுடன், ஓசையுடன், வார்த்தைகளுடன் பேசுகின்றனர். ஆனால் அவ்வோசைகளை, ஒலிப்பினை உட்கொண்டு வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் நம் மொழிக்கு இதுவரை உண்டாக்கப்படவில்லை. அதற்குரிய வரி வடிவ எழுத்துக்களும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட நம்மவரைவிட, தமிழ் கற்க விழையும் பிறமொழியாளர், பிறநாட்டவரே இந்த திக்குமுக்காடிப் போகின்றனர்.

வட்டார மொழிப் பயன்பாட்டின் முழுப்பரிமாணத்தையும் தாங்கும் சக்தி, ஆற்றல், உயிர்ப்பு கொண்டதாய் இன்னும் நம் ஏட்டுமொழி ஆக்கப்படவில்லை. ஏட்டு மொழி என்பது கட்டிப்போடப்பட்ட கூண்டுக்கிளி. பேச்சு மொழி, வட்டார மொழி ஒரு சுதந்திரப் பறவை. பாரதிதாசனின் பறவை அது. தென்னங்கீற்றுப் பொன்னூஞ்சல் ஆடி, சோலைபயின்று, சாலையில் ஆடி, சுதந்திரமாய் உலவும் கிளி இந்த வட்டாரப் பேச்சு மொழி.

சில மாதங்கள் முன் வெள்ளத்தை எதிர்கொள்ளும் திறனற்ற அரசால் விளைந்த விபரீதம் தலைநகரின் தலைமீது தண்ணீர் நடந்த கதை; மழைத்துயரங்களை அனுபவித்திருந்த நான், எங்கள் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் எங்கள் ஊரில் வசிக்கிற ‘பொன்னு’ என்ற முதிய சலவைத் தொழிலாளியிடம் கேட்டேன். “நம்ம வட்டாரத்தில் மழை எப்படி?”

“இங்க அடக்கமாத்தான் இருந்தது” என்றார் பொன்னு. எழுத்து வடிவத் தமிழில் இல்லாத உயிர்ப்பு, பேச்சுவழக்கில் இருக்கிறது.

வட்டார அரசு மருத்துவமனையில் பொன்னு ஒரு வாரம் இருந்தார். அங்கு இருப்பதே அவருக்கு சிரமமாயிருந்திருக்கும் போல; “ஆஸ்பத்திரிலேயிருந்து நான் ஓய்வெடுத்து வந்துட்டேன்” என்கிறார். ஒவ்வொரு அசைவையும் உயிர்ப்புள்ள சொல்லால் கட்டி நிறுத்துகிறார்கள். இதுதான் வட்டார மொழி.

நான் முதுகலைத்தமிழ் கற்றவன்; என்னுடைய தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் வகுப்பறை. மாணவர்கள், கல்லூரி மற்றும் பொதுவளாகங்களில் எதிர்ப்படுவோரிடம் தூய நல்ல உரைநடைத் தமிழில் பேசுவார்; நான் அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது, பொது இடங்களில் பேசுகிற மொழி வீட்டுக்குள் செல்லுபடியாகவில்லை என்பதைக் கண்டேன்... வீட்டுக்குள் அவர் பருப்பு வேகவில்லை. வீட்டிலுள்ளோரிடம் பேச்சு மொழியிலேயே பேசி உறவாடினார்.

இரண்டு காரியங்களை உடனடியாக மொழிக்கடனாக நம் தோள்மேற்போட்டுக் கொண்டு செய்ய வேண்டும்.

ஒன்று பேச்சுமொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்கும் உள்ள தொலைவை இடை வெளியைக் குறைப்பது. பேச்சு நடை அல்லது வட்டார நடை என்பது அந்நிய மொழி நடை என்னும் எண்ணத்தை நமக்குள்ளிருந்து அகற்றுவது.

இரண்டாவது மக்களுடைய எண்ண ஓட்டத்தை, உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை, உச்சரிப்பை, ஓசையை தனக்குள் கொண்டு வருதல் போல மொழிச் சீர்திருத்தம் செய்வது. பெரியார் வலியுறுத்திய, செயலாக்கிய எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தினும் கூடுதலானது. மொழியை மக்களின் உணர்வுகளின் ஓட்டத்திற்கு இயைந்ததாக நாலுகால் பாய்ச்சலில் அடையக் கூடிய புதிய வரிவடிவத்தைக் கண்டடைதல். இப்போதுள்ள எழுத்துக்கள், சொற்கள், வாக்கியக் கட்டமைப்புகளில் மிகப் பெரிய

மாற்றம் தேவை. பேச்சு மொழிக்குரிய புதிதான இலக்கணம் செய்தல்.

எல்லாம் நவீனமயமாகிப் போனதில் வாழ்க்கை புரண்டு போயுள்ளது. வேளாண்மையை மையமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை இருந்தது. அதன் மனிதநேய நியதியும் அறமும் வாழ்ந்தன. வேளாண் வாழ்க்கை காணாமல் போனது போல், அவ்வாழ்வு தொடர்பான வார்த்தைகள், சொல்லாடல், சொலவடை, கலை, அனைத்தும் மேன்மக்களின் சிந்திப்பு, இலக்கிய வெளிப்பாடுகளிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாமும் புரண்டு கொடுக்கிறது. மொழியும் புரண்டு போகும். இப்போதைய தமிழ் எழுத்துக்கள் நமது தமிழ்மக்கள் பாரம்பரியமாகப் பேச்சில் ஒலிக்கும் ஒலிகளைக் கூட எழுத்தில் காட்ட முடியாத தன்மை கொண்டவை அந்தந்த மக்கள் பேசுவதை அப்படியே எழுதிக் காட்ட முடியாத அந்த எழுத்துக்களால் என்ன பயன்?

இந்தக் கேள்வி கூடுதலாக நாம் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய கேள்வி.

சமகாலத்தைக் கண்டடைகிற எழுத்தாளன், இலக்கியவாதி, மொழியியல் வல்லுநர் அதற்குரிய மொழியையும் கண்டடைந்தாக வேண்டும்.

அதிகாரம் தலையெடுக்கிற சூழலைக் கண்டறிந்து வெறுக்கிற மனமும், பூண்டோடு அகற்றுக்கிற செயல்பாடும் இலக்கியப் படைப்பாளிகள், கலைஞர்களின் இயல்பு. இருக்கிற நிலைமைகளுக்கு எதிராக இயங்கியவாறே இருப்பது படைப்புச் சிந்தனை. தான் கையாளுகிற மொழியிலும், மொழியின் அதிகாரத்துவத்தை உடைத்தெறியும் எதிர்ப்பு வெளிப்பட வேண்டும்; நிலவும் அனைத்து அதிகாரத்தையும் எதிர்த்துக் குரல் எழுப்புதல் போல, மொழி அதிகாரத்தையும் நோக்கி எழுந்து வர வேண்டும். வருமா?

மொழியும் மௌனமும் வாழ்க்கையும்

அம்பை

என் வளர்ப்பு மகன் ஸோனுவலுடன் மொட்டை மாடியில் உலாத்திக் கொண்டிருந்தேன். அவனுக்கு அப்போது ஐந்தாறு வயது இருக்கும். பூமி எப்படி உருவானது, முதலில் வந்த உயிர் பெண்ணா ஆணா போன்ற வாழ்க்கை பற்றிய கேள்விகளைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே இருப்பான். ஒரு முறை கேட்டான்:

”மம்மா, நாய் ஏன் குரைக்கிறது?”

“அது நாயோட மொழி, ஸோனுவலே” என்றேன்.

“இன்னொரு நாய்க்கு அது புரிவதால் அது மொழியாகிறதா?” என்றான்.

ஒரு நிமிடம் மௌனித்துவிட்டு பின் “அவனை அணைத்துக் கொண்டு சொன்னேன்.” ஆமாம், இன்னொரு நாய்க்குப் புரிவதால்தான் அது மொழியாகிறது.”

குறிப்பான்கள், குறிக்கப்படுபவை என எத்தனையோ விரிவான தளங்களில் மொழி பற்றியும் மொழியியல் பற்றியும் ஆராய்ச்சிகளும், நூல்களும் உள்ளன. ஆனால் அன்று மனத்தில் தோன்றியது எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமானது மொழி என்பது தொடர்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். இன்னும் ஒரே ஒரு நபரையாவது அது எட்ட வேண்டும். அப்படியானால் நமக்கான மொழியை, நாம் தொடர்பு கொள்ள நினைக்கும் மொழியை எவ்வாறு, எப்படித் தேர்வு செய்ய வேண்டும்? மொழி என்றால் அது தாய்மொழியாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா? மற்ற எந்த மொழியின் கலப்பும் அற்றத்தாய்மையான மொழியாகத்தான் அது இருக்க வேண்டுமா? அந்த மொழியை

மட்டும்தான் பாவிக்க வேண்டுமா? மேலும், மொழி என்பது சொற்களால் மட்டுமே ஆனதா? அது சைகையாகவும், சொற்களற்ற இசையாகவும், ஓவியமாகவும், உடலசைவாகவும், காட்சியாகவும் இருக்கக் கூடாதா? இதுபோன்ற கேள்விகளுக்குக் கொண்டுபோய்விட்டது அந்த மொட்டைமாடி உலாத்தல்.

மொழி என்பது வெறியாகவும், தீவிரப் பற்றாகவும், அடையாளமாகவும் இருக்கிறது பலருக்கு. எனக்கு அது நேராததற்குக் காரணம் நான் பல இடங்களில் வளர்ந்து பல மொழிகளின் ஈரம் என்னுள் படர்ந்திருப்பதால் இருக்கலாம். மலையாள நாட்டில் வளர்ந்ததால் தமிழை விட மலையாளம் நன்கு அறிந்த அப்பா. சமஸ்கிருதத்திலும் புலமை உள்ளவர். மராட்டி மொழி அபங்க்களைக் கேட்டு வளர்ந்து, பெங்களூர் வந்தவள் நான். பிறகு கன்னட தேவர்நாமாக்களையும், தெலுங்கு தியாகராஜர் கிருதிகளையும், என் தாயார் இசைப்படுத்திய தேவாரங்களையும் கற்றவள். என் அடையாளம் மொழியா இசையா என்ற குழப்பம் ஒரு புறம் இருக்க என் மொழிக்குள் மட்டுமே நான் சுருங்கிப் போக முடியுமா, சுருங்க வேண்டுமா போன்ற கேள்விகள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. மொழிப்போர்கள் மற்றும் அடையாளங்கள் குறித்துத் தொடர்ந்த சிந்தனை இருந்தது.

ஒரு மொழியின் மேல் உள்ள ஆர்வமும் ஈடுபாடும் அதனால் பிறக்கும் அடையாளமும் பிற மொழிகளை ஒதுக்க வைக்க வேண்டுமா என்றும் எண்ணம் ஓடியது அப்போது என்னுள். வங்காளத்து அத்தனை இலக்கியங்களும், மராட்டி இலக்கியங்களும்

தமிழில் மொழியாக்கம் ஆனபடி இருந்தன என் இளமைப் பருவத்தில். ரஷ்ய மொழிப் படைப்புகள் தமிழில் படிக்கக் கிடைத்தன. குழந்தைகளுக்கான சீன மொழிக் கதைகள் மலிவு விலையில் வந்து குவிந்தன. ஒரு மொழியைப் பாலமாக வைத்துப் பல மொழிகளை எட்ட முடிந்தது. ஒரு மொழி என்பது அடையாளக் குறுகல் அல்ல; அது பல மொழி நதிகள் கலக்கும் பெருங்கடலுக்குக் கூட்டிபோகும் ஒரு வற்றாத நதி எனும் உவகை அளிக்கும் உணர்வு தொடர்ந்து மனத்தில் ஓடிய காரணம் அந்த ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒலித்த வண்ணம் இருந்த மொழி ஒலிகளும் அவற்றின் எதிரொலிகளும் தாம்.

இன்னும் பல மொழிகளைக் கண்டுகொண்டது சமீபத்தில்தான். 23 இந்திய மொழிகளில் 87 பெண் எழுத்தாளர்களின் எழுத்தை ஐந்து தொகுப்புகளாகக் கொண்டு வரும் ஸ்பாரோவின் [SPARROW (Sound & Picture Archives for Research on Women)] பதிப்பு முயற்சியின் போதுதான் எத்தனை வகை மொழிகள் இருக்கின்றன என்று ஓரளவு புலனாகியது எங்களுக்கு. ஹிந்தி தவிர, பீஹாரில் பிஹாரி, மைதிலி, போஜ்புரி மொழிகள், உத்திரப்பிரதேசத்தில் ப்ரஜ், அவதி, கடிபோலி மொழிகள், ராஜஸ்தானத்தில் ராஜஸ்தானி, மார்வாடி மொழிகள், ஹிமாசலப் பிரதேசத்தில் பஹாடி, கட்வாலி, குமாஊங் மொழிகள், மத்தியப் பிரதேசத்தில் புந்தேல்கண்டி, சத்தீஸ்கடி மொழிகள், ஹரியானாவில் ஹரியான்வி மொழி, பஞ்சாபில் பஞ்சாபி, காஷ்மீரத்தில் டோக்ரி, உருது மொழிகள், இந்தியா முழுவதும் உள்ள ஆதிவாசிகள் பேசும் ஸந்தாலி போன்ற பல்வேறு மொழிகள், ஓரியா, குஜராத்தி, பெங்காலி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், கொங்கணி, கொடகு மொழி, துளு, அஸ்ஸாமிய மொழி, மணிபுரி, காஸி, மிஸோ, போடோ, அருணாசலப் பிரதேசத்தின் பல பழங்குடி மொழிகள் (வட கிழக்குப் பிரதேசத்தில் கிட்டத்தட்ட 43 மொழிகள் உள்ளன) இவ்வாறு கணக்கிலடங்கா மொழிகள்

உள்ள நாட்டில் ஒரே ஒரு மொழியை, அது தாய்மொழியாக இருந்தால் கூட, அதை நம் அடையாளமாக ஏற்பது சாத்தியமா? அப்படி ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலமும் அதை ஒரு மொழி சார்ந்த தீவிர வெறியாக்குவதன் மூலமும் ஒரு நபருக்குள் இருக்கும் பல்வேறு மொழிகளின் தடயங்கள் மறைக்கப்பட்டுவிடுமா? அதில் வேறு மொழிகளை உள்வாங்கும் மன ஒலிவாங்கிகள் அடைக்கப்பட்டு மௌனப் படுத்தப்பட்டுவிடுமா? சூர்தாஸ், துளசிதாஸ், வித்யாபதி, கபீர், மீரா, பஹினாபாய், துகாராம் இவர்களின் படைப்புகள் மற்றும் பாடல்களுக்குச் சில செவிகள் திறக்காது போய்விடுமா? ஒரு மொழியை அடையாளமாகப் பூணுவதில் எத்தனை மொழிகளின் மௌனம் அடங்கியுள்ளது? ஒரு மொழி மூலம் தொடர்பு கொள்வது எத்தகைய வரையறைகளுக்குப் பட்டது?

ஒவ்வொருமுறை வேறு மொழியின் கதை ஒன்றையோ கவிதை ஒன்றையோ படிக்கும்போதும் தமிழ்க் கவிதை அல்லது கதை ஒன்றை காஸி மொழி நண்பருக்கோ பஞ்சாபி பேசும் தோழிக்கோ மராட்டிக் கவிஞருக்கோ சிரமப்பட்டு மொழியாக்கம் செய்யும்போதும், மொழியால் தொடர்பு கொள்ளக் கூட எத்தனை மௌனப் பாலங்களைக் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது என்று தோன்றும். இந்தக் காலகட்டத்தில் பெண்களைச் சந்திப்பதும், பெண்கள் வாழ்க்கையையும் சரித்திரத்தையும் ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிகள் மொழி பற்றிய வேறு பல புரிதல்களுக்கும் தொடர்பு கொள்வதன் தன்மைகள் பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கான அவசியத்தை அறிவதற்கும் என்னைச் சித்தப்படுத்தின.

கோலம் போடும் பெண்மணி ஒருவரை நான் கோயமுத்தூரில் சந்தித்தேன் ஒரு முறை. தெரு வாசல் கோலங்கள், சடங்குகளுக்கான கோலங்கள், பல்வேறு கடவுள்கள், தேவிகள் இவர்களைக் கோலத்தில் வரைவது இவருடைய சிறப்பு என்று

சொல்லியிருந்தார்கள் அவரை அறிமுகப் படுத்தியவர்கள். பால் மேல் கோலம் வரைந்து நவராத்திரியின் போது அது விஜயதசமி வரை கலையாமல் இருக்க வைப்பது அவர் தனிச் சிறப்பு. அவர் வீட்டுக்குச் சென்றபோது நான் அவரைப் பேட்டி காண வருவதாக அறிவித்துவிட்டுத்தான் சென்றிருந்தேன். அவரும் காத்திருந்தார். இடுப்பில் பேரப்பிள்ளையுடன். சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து இதற்கும் தனக்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமில்லை என்பதுபோல் தினசரியைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார் கணவர். இடுப்பில் குழந்தையுடனேயே என்னிடம் பேசினார். கோலம் போடுவதை எப்படித் தேர்வு செய்தார் என்று கேட்டேன். இசையில் மிகுந்த ஆர்வம் இருந்ததாகவும் திருமணத்துக்கு முன் இசை பயின்றதாகவும் கூறினார். ஆனால் புகுந்த வீட்டில் இசைக்கு அவ்வளவு வரவேற்பு இருக்கவில்லை. இசை ஒலியுடன் கூடியது. அதை அவர்கள் சத்தமாகவே பார்த்தார்கள். மற்றவர்களைத் தொந்தரவு செய்யும் சத்தம். ஓவியத்திலும் ஈடுபாடு இருந்ததால் யாருக்கும் தொந்தரவு தராத கோலங்களை வரைய ஆரம்பித்தாராம். இவ்வளவு அருமையாக வரையக் கூடியவர் கோலத்துக்காகக் கடவுள்களை அதிகமாக ஏன் வரைகிறார் என்று கேட்டேன். அவரிடம் பதில் இருந்தது. அஸ்தமனக் காட்சி அல்லது ஒரு பிச்சைக்காரரின் தத்ரூபமான உருவப்படம் இவற்றை அவரால் வரைய முடியும்தான். ஆனால் சாமிகளையும் தேவிகளையும் வரைவது வீட்டோரால் சுலபமாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்று. மதம் சம்பந்தப்பட்ட பொருள்கள் குறித்து விமர்சனங்கள் எழுதாது. பொதுவான, மலைகள், மரங்கள், பட்சிகள், உருவப்படங்கள் என்று வரைந்தால் அது வீணான பொழுதுபோக்காகவே கருதப்படும். நேரத்தை அதில் செலவிடுவது ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது. இப்படி அவர் கூறிகொண்டே போனார். அவர் கூறியதில் பலவகை, பல தள மெளனங்கள் இருந்தன. முதலில் இசையின் மெளனம், பிறகு கோலம்

வரைவதைத் தேர்வு செய்வதில் இருந்த மெளனம், கோலம் வரைவதற்கான பொருளைத் தேர்வு செய்யும்போது கடைப்பிடித்த மெளனம், என்னிடம் பேசும்வரை இது குறித்து யாரிடமும் பேசாத மெளனம். இவை எல்லாவற்றையும் விட அவர் வாழ்க்கையின் இத்தனை மெளனங்களை அவர் உணராத மெளனம் என்று பல மெளனங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது அவருடனான உரையாடல்.

இந்த நிகழ்வை இங்கு குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், எந்தத் தறுவாயினுள் பெண்கள் பேச்சு அமைகிறது என்பதைக் காட்டத்தான். பெண்களின் மொழி கூட சில வகைகளில்தான் பார்க்கப்படுகிறது. பாரம்பரிய ஓவியங்களைத் தீட்டும் ஓவியர் ஒருவர் என் தோழி. ஆற்றங்கரையில் மூன்று பெண்கள் நின்றுகொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கும் அருமையான ஓவியம் ஒன்றை அவர் வரைந்திருந்தார். (என் அறையில் இப்போது நான் மாட்டியிருப்பது). வழக்கமாக மிக நுணுக்கமாகவும் அற்புதமாகவும் மைசூர் பாணியில் கடவுள்களை வரைபவர் வேறு ஓவியங்கள் உண்டா என்று நான் கேட்டபோது இதைக் கொண்டு வந்து காட்டினார். ஓவியத்தின் தலைப்பு பின்னால் எழுதப்பட்டிருந்தது: பெண்களின் வம்பு. ஆற்றங்கரையில் மூன்று ஆண்கள் பேசிக்கொண்டிருந்திருந்தால் என்ன தலைப்பிட்டிருப்பாய் என்று நான் கேட்டபோது பட்டென்று பதில் வந்தது: ஆண்களின் உரையாடல், வேறு எப்படித் தலைப்பிட முடியும்? ஆகவே ஆண்கள் மேடையில் முழங்குகிறார்கள், நீண்ட விளக்கங்களுடன் நிதம் வீட்டில் கூட சொற்பொழிவாற்றுகிறார்கள். பெண்களோ வம்பு பேசுகிறார்கள், நச்சரிக்கிறார்கள், நேரம் காலம் தெரியாமல் பேசுகிறார்கள். கல்வித் துறையில் பெரிய பதவியில் இருந்த ஒருவரும் கிட்டத்தட்ட இதுபோல்தான் என்னிடம் கூறினார். அவரிடம் நான் ஸ்பாரோவின் வாய்வழி வரலாற்று ஆராய்ச்சி பற்றிக்

கூறி நிதி உதவி கேட்டேன். அதற்கு அவர் கூறினார்: என்னது?! பெண்கள் அரட்டை அடிப்பது சரித்திரமா? ஆனால் பெண்கள் உபயோகித்துள்ள மொழி நம் பண்பாட்டில் முக்கிய அங்கம் வகிக்கும் மொழிதான். அந்த மொழியின் சொற்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் வடிவங்களில் உழைப்பாளிகளின் பாடல்களாக, மக்கள் பாடல்களாக, கதைப்பாடல்களாக, பக்திப் பாடல்களாக, செய்யுள்களாக, கதைகளாக நம்மை அடைந்திருக்கின்றன. பேசும் மொழி என்பது காலம்காலமாக சரித்திரத்தில் இடம் பெற்றிருப்பது இவ்வாறுதான். இந்த மொழியையும் அதில் உள்ளடங்கி இருக்கும் மொளனங்களையும் ஓலங்களையும் வெளிக்கொணர்வது ஒரு பக்கமிருக்க இதுகாறும் மொளனப்படுத்தப்பட்ட, விளிம்புகளுக்குத் தள்ளப்பட்ட, தற்கால வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்குக் குரலையும் மொழியையும் தருவதும் வாய்வழி வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தும் செயல்பாட்டில் இன்றியமையாததாகும்.

மொளனப்படுத்தப்பட்டது மொழியாகும் போதுதான் அர்த்தமுள்ள தொடர்பு சாத்தியப்படும். இத்தகைய மொழியாக்கும் செயல்பாடுகள் குடும்ப அரசியலை மட்டுமல்ல, அன்றாட வாழ்க்கையின் அரசியலையும் நமக்குத் தெளிவு படுத்தும்.

இந்த மொழி, சொற்களால் கட்டப்பட்டது மட்டும்தானா என்றால், இல்லை என்றுதான் கூற வேண்டும். அது சொற்களாக, மொளனங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக, சொற்களில்லாத சமிக்ஞைகளாக, சைகைகளாக, உடல்மொழியாக, இசையாக, ஓவியமாக, சினிமாவாக உருவாகும் மொழியாக இருக்கும்.

உடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தும், மற்றவரைத் தொடும், தொட்ட நபரிடம் எதிர்வினைகளை உருவாக்கும் மொழியாக அது இருக்குமா என்றால் பதிலளிப்பது கடினம்தான். மொழி புரிய இதயமும் தேவையாக இருக்கிறது. மகாக் கவிஞர் காலிப் இது குறித்து எழுதியிருக்கிறார். அவர் மொழி புரிந்துகொள்ளாமல் போவது அவருக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது! ஒரு காதலிக்குக் கூறுவது இது என்று கருதப்பட்டாலும் இது எல்லோருக்குமான ஒன்றாகவே பார்க்கப்படுகிறது. அவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

ஔறேவா! நான் கூறுவதை அவர்கள் ஒரு போதும் புரிந்துகொள்ளவில்லை புரிந்துகொள்ளப் போவதுமில்லை அவர்களுக்கு இன்னொரு இதுபத்தைக் கொடு அல்லது எனக்காவது இன்னொரு மொழியைக் கொடு.

மொழி பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றா?

இளைஞர்களின் பார்வையில் 'மொழி'

'யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்' என்னும் பரந்துபட்ட சிந்தனை வேண்டும் என எண்ணுகின்ற காலம் இது. அறிவியலின் வியக்கத்தக்க ஆற்றலால் உலகம் மிகச் சுருங்கியதாகத் தோன்றும் காலம் இது. இலக்கியம், அறிவியல், தர்க்கவியல், பொருளியல், சமூகவியல், உளவியல், அரசியல் என பல்வேறு துறைகள் உள்ளன. ஒரு துறையில் மட்டும் புலமை பெறுவது என்பது ஒன்று; ஒன்றில் புலமை பெற்று எல்லாவற்றைப் பற்றியும் ஓரளவுக்காவது அறிந்திருத்தல் நல்லது என எண்ணுவதும் உண்டு. இன்றைய உலகில் எல்லாவற்றையும் சிறிதளவாயினும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருப்பது

'மொழி'. ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒவ்வொருவிதமான கருத்துருவாக்கங்கள் இருக்கின்றன. இவையனைத்தையும் அறிந்து கொள்ள நம்மால் அனைத்து மொழிகளையும் கற்றுக் கொள்வதென்பது இயலாத காரியம். அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் மொழி என்பது முக்கியமானதாக இருந்தாலும் மனித இனத்துக்கு மொழி என்பது 'சுவாசம்' போல இன்றியமையாத ஒன்றாக இருக்கிறது.

இன்றைக்கு அறிவியல் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகளில் 98 சதவிகிதம் ஆங்கில மொழியில்தான் வெளியிடப்படுகிறது. ஆனால், 'லத்தீன் மொழிதான் ஐரோப்பாவின் அறிவியல் மொழி என கொண்டாடப்பட்ட காலம் ஒன்றிருந்தது' என பிரின்ஸ்டன்

பெங்களூர் இந்திய அறிவியல் நிறுவனத்தில் நடந்த உரையாடலில் கலந்துகொண்டவர்கள் :

இடவலமாக: சித்தார்த்தன் சுந்தரம், காந்தி, கண்ணன், சக்திசுமார், ஸ்ரீநாத், பாரதி, ஜனனி, யாழினி, வடிவுக்கரசி, ஹேமபிரபா.

முன்வரிசையில் : கங்காதரன், எசக்கிராஜா

பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த அறிவியல் வரலாற்றாசிரியரான மைக்கேல் கோர்டின் கூறுகிறார். 17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து லத்தீன் மொழிக்குப் பதில் அவரவர் தங்களது மொழிகளில் கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட ஆரம்பித்தனர்.

அறிவியலுக்கு என்றிருந்த பொதுமொழி தனது முக்கியத்துவத்தை இழந்ததால் அறிவியல் முன்னேற்றத்தில் ஒரு தேக்கம் ஏற்படுமோ என அறிவியல் சார்ந்த சமூகம் கவலை கொண்டது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அறிவியலறிஞர் ஒருவருக்கு பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம், ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்கிற நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால், முதல் உலகப்போருக்குப் பின் ஜெர்மன் மொழி அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்தது. இப்படியாக காலத்திற்கேற்ப மொழிகளின் வளர்ச்சியும், வீழ்ச்சியும் இருந்து வந்தன/வருகின்றன.

சர்ச்சைக்குரிய பொருளாக திகழ்ந்து வரும் இம் 'மொழி' குறித்து இன்றைய இளைஞர்களின், குறிப்பாக அறிவியல் துறை சம்பந்தப்பட்டவர்களின், பார்வை எப்படியிருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு வெயில் சுட்டெரித்த மே மாதத்தில் ஒரு நாள் பெங்களூருவில் உள்ள 'இந்திய அறிவியல் நிறுவன'த்தில் (Indian Institute of Science) 'தளம்' சார்பில் ஒரு கலந்துரையாடலுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதில் முதுகலை அறிவியல் மற்றும் முனைவர் பட்ட ஆய்வில் ஈடுபட்டிருக்கும் மாணவ, மாணவியர் 11 பேர் கலந்து கொண்டு தங்களது கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.

'உண்மையில் மொழி என்றால் என்ன? அது வெறும் தொடர்பு சாதனமா? போகிற போக்கில் எதையெல்லாமோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். இருந்தாலும் மொழியை ஒரு விவாதப்பொருளாக எடுத்தால்தான் அதன் முக்கியத்துவம் புரியும் என்று நினைக்கிறேன். ஒருவேளை

இனியாவது மொழியை பிதற்றுவதற்கு பயன்படுத்தாமல் இருப்போம்' என்று சொல்லி கலந்துரையாடலை கார்த்திக் ஆரம்பிக்க ஹேமபிரபா, 'தண்ணீர் பஞ்சம் நிலவும் கோடையிலும் கூட தங்கு தடையில்லாமல் வஞ்சகம் இல்லாமல் நாம் உபயோகிப்பது மொழியாகும்' எனக் கூற, கலந்துரையாடல் ஆரம்பமானது.

மொழி என்றால் என்ன?

'விவிலியத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போல ஒரு காலத்தில் பூமியெங்கும் 'ஒரே பாஷையும், 'ஒரே விதமான பேச்சும்' இருந்தது. மக்கள் கிழக்கேயிருந்து பிரயாணம் செய்கையில், சினேயார் (Shinar) தேசத்திலே சமூழியைக் கண்டு அங்கே குடியேறினார்கள். அப்போது அவர்கள் நாம் செங்கல் செய்து அதை நன்றாக சுடுவோம் வாருங்கள் என ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். கல்லுக்குப் பதிலாக செங்கலும், சாந்துக்குப் பதிலாக நிலக்கீலும் அவர்களிடம் இருந்தது. பின்னும் அவர்கள் நாம் பூமியின் மீதெங்கும் சிதறிப் போகாதபடிக்கு நமக்கு ஒரு நகரத்தையும், வானத்தை அளவும் சிகரமுள்ள கோபுரத்தையும் கட்டி நமக்குப் பேர் உண்டாகப் பண்ணுவோம் வாருங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

மக்கள் கட்டுகிற நகரத்தையும், கோபுரத்தையும் பார்ப்பதற்காகக் கர்த்தர் இறங்கினார். அப்போது கர்த்தர், 'இதோ மக்கள் ஒரே கூட்டமாய் இருக்கிறார்கள்; அனைவருக்கும் ஒரே பாஷையும் இருக்கிறது. அவர்கள் இதைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். இப்போதும் தாங்கள் செய்ய நினைத்தது ஒன்றும் தடைப்பட மாட்டாது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் இறங்கிப் போய், ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறியாதபடிக்கு அங்கே அவர்கள் 'பாஷையைத் தாறுமாறாக்குவோம்' என நினைத்தார்.

அப்படியே கர்த்தர் அவர்களை அவ்விடத்திலிருந்து பூமியெங்கும் சிதறிப் போக பண்ணினார். அப்போது அவர்கள் நகரத்தை எழுப்பும் முயற்சியை விட்டுவிட்டார்கள். பூமியெங்கும் வழங்கின பாஷையைக் கர்த்தர் அவ்விடத்தில் தாறுமாறாக்கினபடியால் அதன் பெயர் 'பாபேல்' எனப்பட்டது. அதற்குப் பின் கட்டடமே அங்கு எழவில்லை. காரணம், ஒருவர் சொல்வது மற்றவருக்குப் புரிந்தால்தானே! இது ஒரு கதை. இப்படி பல கதைகள், ஒவ்வொருவரிடமும்!

இப்படியாக, மக்கள் மொழியைப் பொருத்து குழுவாகப் பிரிந்து உலகம் முழுக்கப் பரவுகிறார்கள். இதைத்தான் பின்னாளில் மானுடவியலாளர்களும் மக்கள் ஓரிடத்திலிருந்து கிளம்பும் போது அவர்கள் பேசிய மொழி அந்த இடத்தில் இருந்த அனைவருக்கும் பொதுவான ஒரு மொழியாகத்தான் இருந்திருக்கும் என்றும் அவர்கள் புலம் பெயர்ந்து செல்லச் செல்ல அவர்கள் எதிர் கொண்ட மக்கள் பேசும் மொழி வேறாக இருந்திருக்கும். இப்படித்தான் பல மொழிகள் தோன்றியிருக்க முடியும் என்கின்றனர். இதிலிருக்கும் உண்மையை ஆராய்வதோடு, மொழி என்று ஒன்றில்லையேல் உலகில் எந்த முன்னேற்றமும் சாத்தியப்பட்டு இருக்காதோ என்று யோசிக்க வைக்கிறது.

அவர்கள் இந்த வித்தியாசத்தை ஆதரிக்கக் காரணம் இருக்கிறதா? மனிதர்கள் மொழியை ஒரு 'தற்காப்பு'க்குத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம் அல்லது செய்கிறோம் என்பது நம்மைப் போல வளர்ந்திருக்கக்கூடிய இன்னொரு சமூகத்திற்குத் தெரியாது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு நமது மொழி புரியாது. இதனால் ஒரு பிராந்தியத்தில் ஏற்பட்ட தொழில்நுட்பத்தையும் வளர்ச்சியையும் இன்னொரு பிராந்தியத்தில் உள்ளவர்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் போகிறது. அப்படித்தான் இருக்க

வேண்டுமென்கிற நிலையில் நாம் மொழியை ஒரு 'defensive' ஆகத் தான் கையாளுகிறோமோ என நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

ஒவ்வொரு உயிரினத்துக்கும் தான் என்ன நினைக்கிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்த மொழி தேவைப்படுகிறது. மனிதன் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. சமூகம் வளர்ச்சியடையும் போது அது சார்ந்த சிந்தனையும், சித்தாந்தமும் வளர்ச்சியடைகிறது அதுதான் பிறகு பண்பாடாகவும், கலாச்சாரமாகவும் உருவெடுக்கிறது. பல சமூகங்கள் உருவாகும் போது அச்சமூகங்களுக்குள் 'நான் சொல்வது பெரிசா, நீ சொல்வது பெரிசா' என்று ஒரு விவாதம் ஏற்படும் கட்டத்தில் சித்தாந்த ரீதியிலான மோதல்களுக்கு அது வழி வகுக்கிறது.

ஒரு மனிதனை கட்டுப்படுத்துவதற்கும், ஆள்வதற்கும் மொழி இன்று பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆங்கிலேயர்கள் நம் நாட்டை ஆண்ட போது ஆங்கிலத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. அது போல அந்தந்த காலகட்டத்திற்கேற்ப மொழி அரசியலாக்கப்படுகிறது ஒருவர் மீது இன்னொருவர் ஆதிக்கம் செலுத்த பயன்படுத்தப்படும் பல விஷயங்களில் மொழியும் ஒன்றாக இருக்கிறது.

ஒரு மொழி அழிக்கப்படுகிறது என்றால் அதன் வரலாறு, மொழி சார்ந்த மக்களின் பண்பாடு அழிக்கப்படுகிறது. என்றுதான் அர்த்தம். அப்படியிருக்கும் போது ஒரு சமூகம் தன் மொழியைத் தற்காத்துக் கொள்வது அவசியமாகிறது.

மொழிக்கான தேவை என்ன?

நமக்குத் தேவையானதை மட்டும் சொல்வதற்கு மொழி தேவையென்றால் அதற்கு சைகை மொழியே போதுமானது. இது குறித்து ஹேமபிரபா, 'சமீபத்தில் நான் படித்த 6174 என்கிற நாவல் கணிதக்குறியீடுகள், சமன்பாடுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. சொல்ல வேண்டிய

விஷயத்தை நாவலாசிரியர் இந்தக் குறியீடுகள் மூலமே சொல்கிறார். எனவே ஒரு விஷயத்தை வெளிப்படுத்தவே மொழி என்பதை விட உணர்வுகளையும், உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தவும், சிறப்பாக சிந்திக்கவும், கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கும் தான் மொழி தேவைப்படுகிறது என்றார். தனி மனித வெளி பாட்டை உணர்வுப்பூர்வமாக வெளிப்படுத்த மொழி தேவைப்படுகிறது என கண்ணன் கூறினார்.

உதாரணமாக வேட்டையாடுவது எப்படி என்பதை ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு சைகை மொழியைக் காட்டிலும் பேச்சு மொழி அதிகமாக உதவுகிறது. பேச்சு மொழி என்று ஒன்று இல்லாத போது கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டவைகளும், நிகழ்வுகளும் தான் அன்றைக்கு ஓவியங்கள், கல்வெட்டுக்கள், பிராமி எழுத்துக்கள், வட்ட எழுத்துக்கள் மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் மூலம் கருத்துப்பரிமாற்றத்தையும், சிந்தனையோட்டத்தையும் நமது முன்னோர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

மொழிகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமா?

ஒரு சமூகம் குறித்து பல விஷயங்களை அறிந்து கொள்வதற்கான ஒரு 'கடவுச் சொல்' தான் மொழி. அந்த குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் மொழியை நாம் அறிந்திருக்கவில்லையெனில் நம்மால் அந்த சமூகம் குறித்து எதையும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இப்படியிருக்கும் பட்சத்தில் மொழியைப் பாதுகாப்பது அவசியமா? உலகம் முழுவதும் எத்தனையோ மொழிகள் இருக்கின்றன. அவையனைத்தும் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமா? எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய ஒரு மொழி இருந்தால் போதாதா?

ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சாரம், பண்பாடு, இலக்கியம் போன்றவை அந்தந்த சமூகம் சார்ந்த மொழிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது ஒரு மொழியை

பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது அவசியமாகிறது. அப்படியில்லாமல் மொழிகள் அழிந்து போகும் பட்சத்தில் அதைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அகழ்வாராய்ச்சிதான் செய்ய வேண்டும். இதுவும் ஒரு பக்கம் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது என்பது வேறு விஷயம்.

முக்கியமாக ஒரு மொழி அழிவின் விளிம்பிற்கு வர காரணம் என்ன? ஒரு மொழி அழிவதால், அதைப் பயன்படுத்தி வந்த மக்கள் மொழியற்றுப் போய்விடவில்லையே! அப்படியெனில், அவர்கள் வேறொரு மொழிக்கு மாறியிருக்க வேண்டும். மொழி மாற்றம் ஏன் நடைபெற வேண்டும்?

இதையெல்லாம் ஏதோ ஒரே நாளில் நடந்த சம்பவம்போல் பேசிவிட்டாலும், மொழி மாற்றத்தின் தாக்கம் நம் அன்றாட வாழ்விலேயே இருக்கிறது. உதாரணமாக, "முன்பு ஒருநாள் 'பாரியாள்' என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் என்னவென்று நான் அம்மாவிடம் கேட்டிருக்கிறேன். இன்று 'புல்லுக்கட்டுக்கு' ஆங்கிலத்தில் என்னவென்று என் அம்மா கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்" என்றார் ஹேமபிரபா.

இன்றைக்கு இந்தியாவில் கிட்டத்தட்ட 780 மொழிகள் பேச்சு வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. ஆனால் கடந்த 50 ஆண்டுகளில் சுமார் 250 மொழிகள் 'செத்துவிட்டதாக' ஒரு செய்திக் குறிப்பு கூறுகிறது. இந்த மொழிகள் எல்லாம் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமா? மனித இனம் பரிமாணம் அடைந்து வருவது போல காலத்திற்கேற்றாற் போல மொழிகளும் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றன. காலவழக்கில் புதிய சொற்கள் உருவாகின்றன. ஒரு மொழியில் அறிவியல், மருத்துவம் குறித்து நல்ல விஷயங்கள் இருக்கிறது ஆனால் இன்னொரு மொழியில் அவை இல்லாத போது எந்த மொழியில் அது இருக்கிறதோ நமக்கு அந்த மொழி அவசியமாகிறது. அந்த நல்ல விஷயங்கள் மூல மொழியிலிருந்து பெறும் மொழிக்கு மொழி பெயர்ப்பு

செய்யப்பட வேண்டும். மொழிகளைப் பாதுகாக்காமல் இது சாத்தியப்படாது. இது தவிர்த்து, ஒரு மொழிக்குப் பின்னால் வரலாறும், அந்த மொழி சார்ந்த மனிதக் கலாச்சாரமும் இருப்பதால் மொழி என்பது பாதுகாக்கப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நிலைக்கு ஒரு மொழி தள்ளப்படுவது ஏன்? ஒரு மொழியைப் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களே அதன் மேல் ஈடுபாடு இல்லாமல் கைவிட்டு விடுகிறார்களா? அல்லது அந்த மாதிரியான ஒரு நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்களா? அப்படியானால் அதன் அரசியல் பின்னணி என்ன? மொழி செத்தால் தான் என்ன? என பல கேள்விகள் கலந்துரையாடலின் இடையில் எழுப்பப்பட்டன.

நாடோடிகள் பேசிய மொழிகள் எல்லாம் காலப்போக்கில் அழிந்து விட்டன. காலத்தின் கட்டாயத்தால் அவர்கள் அந்த மொழியை விட்டு வெளியே வர வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் ஒரு மனித சமூகம் நிராகரிக்கப்பட்டு விடுகிறது. இல்லையா?

சுதந்திரம் அடைந்த நேரத்தில் அந்தமான் நிகோபார் தீவில் வசித்து வந்த பழங்குடி மக்களை எந்த விதத்திலும் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என முடிவெடுக்கப்பட்டது. இன்றைக்கும் அவர்கள் வசிக்கும் பகுதிகள் பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதிகளாக இருந்து வருகின்றன. அரசு நினைத்திருந்தால் அவர்களையும் தேசிய நீரோட்டம் என்கிற ஜோதியில் ஐக்கியமாக்கியிருக்க முடியும். அதற்கு அவர்கள் மற்றவர்கள் பேசும் மொழியைப் பேச வேண்டும். அப்படி கட்டாயப்படுத்தும் பட்சத்தில், அவர்கள் மொழியை சாகடிப்பதோடு தனிமனித உரிமை அல்லது அந்த சமூகத்துக்கான உரிமைப் பறிக்கப்பட்டதாகவேக் கருதப்படும் என்பதால் அப்படி செய்யவில்லை.

ஒருவர் தான் வழக்கமாக பேசும்

மொழியை விட்டுவிட்டு இன்னொரு மொழி பேசுவதற்கானக் காரணம் என்ன? அதற்கான பின்புலம் என்ன?

‘நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும் மொழி எனக்கு வேண்டாம், மற்ற அனைவரும் பேசும் மொழியை நான் கற்றுக் கொள்கிறேன்’ என ஒருவர் நினைப்பதற்கான பின்புலம் என்ன? உதாரணமாக, 1998 ஆம் ஆண்டு நீலகிரியில் ‘படகா’ மொழி பேசும் பழங்குடிகளின் எண்ணிக்கை 4 லட்சமாக இருந்தது ஆனால் 2001 ஆம் ஆண்டு அவர்களின் எண்ணிக்கை 1 லட்சத்து 14 ஆயிரமாக குறைந்துவிட்டிருந்தது. இன்னும் ஒரு சில ஆண்டுகளில் இந்த மொழி ‘கண்டிப்பாக அழிந்துவிடும்’ என்று யுனெஸ்கோ நிறுவனம் அறிவித்திருக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் படித்தால்தான் வேலையும் அதைச் சார்ந்த வசதி வாய்ப்புகளும் கிடைக்கும் என்கிற ஒரு சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமக்குதாய்மொழிக்கல்வியை விட அந்நிய மொழியான ஆங்கிலத்தின் மேல் ‘மோகம்’ அதிகமாக இருக்கிறது. நம் மொழி தெரிந்த ஒருவரைப் பார்க்கும்போது கூட தாய்மொழியில் பேசினால் கௌரவக் குறைவு என நினைத்து ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறோம். பிரான்சு நாட்டினர், சீனர்கள், ஜப்பானியர்கள் எல்லாம் தங்கள் மொழியிலேயே அறிவியலையும், கலையையும், தொழில்நுட்பத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்க, பெரும் பாலான ஆசியர்கள் ஆங்கிலத்தையே தலையில்வைத்துக் கொண்டாடிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். காலனி ஆதிக்கம், தொழிற் புரட்சி மூலம் ஆங்கிலமே தேவை அதிகம் என்ற பிம்பம் ஒருபுறம் வளர்ந்துகொண்டிருக்க, உலகப்போர் சமயத்தில் விஞ்ஞானிகளைத் தத்தெடுத்து கொண்டு அறிவியலையும் ஆங்கிலத்தில் வார்த்துக்கொண்டு இன்று அம்மொழி உலகப் பொதுமொழியாக உருமாறியுள்ளது.

ஆக, தாய் மொழியின் வளர்ச்சிக்குப்

பாடுபடுவோம் என தலைவர்கள் 'அரசியல் செய்தாலும்' கள அளவில் அதன் செயல்பாடு சொல்லிக் கொள்ளும்படியாக இல்லை.

எனவே, குறைவான மக்களே பேசும் மொழியிலிருந்து பெரும்பாலான மக்கள் பேசும் மொழிக்கு பொருளாதார ரீதியிலும், சமூக ரீதியிலும் மக்கள் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

மொழியும், அரசியலும். . . ?

இன்றைக்கு இலங்கையிலும், சிங்கப்பூரிலும் தமிழ் மொழி அரசு மொழியாக இருப்பதோடு பயிற்று மொழியாகவும் இருந்துவருகிறது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் தமிழில் பொறியியல், மருத்துவப் படிப்பு படிப்பதற்கான எந்தவொரு முயற்சியையும் சரிவர நமது அரசும், அரசியல்வாதிகளும் மேற்கொள்ளவில்லை.

1950 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் இன்னும் 15 ஆண்டுகளுக்கு இந்தியும் ஆங்கிலமும் அலுவலக மொழியாக இருந்துவரும் என தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1965ல் ஆங்கிலம் முழுமையாக அகற்றப்பட்டு, இந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழி என்கின்ற நிலைமை வந்தாக வேண்டும் என்பதுதான் இந்தி மொழி ஆதரவாளர்களின் நிலைப்பாடு. 1962லிருந்தே தமிழ்நாட்டில் பதற்றம் உருவாக ஆரம்பித்தது, அப்பொழுதுதான் நேரு, எந்தவிதமான சட்டப்பூர்வமான அங்கீகாரமும் இல்லாத ஒரு வாக்குறுதியைக் கொடுத்தார். இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையில் அவர்கள் மீது இந்தி திணிக்கப்படாது என்ற ஒரு கருத்தைச் சொன்னார். அதை வாக்குறுதியை அன்றிருந்த ஆட்சியாளர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

ஆனால் பன்முக சமூகத்தினர் வசிக்கும் நமது நாட்டிற்கென்று இதுவரை ஒரு 'மொழிக் கொள்கை' இல்லை. மாறாக, 'ஒருமொழி' கொள்கையைக் கொண்டு வர நடுவண் அரசு அவ்வப்போது முயற்சித்து வருவது அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். மொழியும் அரசியலும் நகமும் சதையும் போல காலங்காலமாக இருந்துவருகின்றன.

உலகமயமாதலும், மொழியும். . . ?

உலகமயமாதல், வணிகமயமாதல் போன்ற பொருளாதார கொள்கைகளின் காரணமாக ஆங்கில மூலம் கல்வி கற்பது அதிகமாகி வரும் அதே நேரத்தில், இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு 120 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட நாட்டில் அனைத்து மக்களையும் தமது பொருட்களும், சேவைகளும் சென்றடைய வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக சமூக ஊடகங்களிலும், அலைபேசியிலும் பிராந்திய மொழி பரவலாக புழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது.

இறுதியாக,

தாய் மொழியைப் பாதுகாப்பதோடு அரசியல் ஆதாயத்துக்காக மொழியைப் பயன்படுத்துவதை அரசியல்வாதிகள் நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும். மொழிகளின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான அனைத்து முயற்சிகளையும் தனிமனிதர்களாகிய நாமும், அரசும், அரசு சார்ந்த அமைப்புகளும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் தாய்மொழிக் கல்வியின் சிறப்பு பற்றிய புரிதல் தற்போது அதிகரித்து வந்தாலும், தாய்மொழிக்கல்வி சாத்தியமா? அத்தகைய மாற்றம் யாரிடத்திலிருந்து தொடங்க வேண்டும்? அதற்கான வழிகள்தான் என்ன? மாற்றம் என்பது சமூகத்தின் குரலாக ஒலிக்கத் தொடங்கி, சமூகப் பிரதிநிதிகள் செவிகளுக்கு செல்லவேண்டும் என்பதே உண்மை. அத்தகைய மாற்றத்தின் அவசியம் பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தரும் கல்வியை வழங்குவதில் அரசின் பொறுப்பு எவ்வளவு இருக்கிறதோ, அதே அளவு பொறுப்பு கேட்டுப் பெறுவதில் பொதுமக்களிடமும் இருக்கிறது. இரண்டும் சீராய்ச் செல்லும்போது சமூகம் வளம் பெறக்கூடும்.

கருத்துகளுக்கான கட்டுரை வடிவம் :
சித்தார்த்தன் சுந்தரம்.

எங்கள் கிராமத்திலும்

ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கிறது

ஒப்பந்தரைக்கு ஒலிக்கும்

அதன் மணித்துளிகளுக்குள்

ஓடிச்சென்று நீள்சதுர அறைகளுக்குள்

அமர்ந்துகொள்வதென்பது வரன்முறை

தாயைத் தள்ளிவைத்து

விருந்தாளிக்கு விருந்துவைக்கிற

பெருமைவேறு உண்டதற்கு

வியர்வையரும்பாமல் பணம் சம்பாதிப்பது குறித்து

தொழிற்சாலை

சூ. சிவராமன்

குறிப்பெழுதவும் சுத்திரங்களை

மனதைச் செய்யவும் நிர்பந்திக்கிறார்கள்

அவர்களை ஏற்றிச் செல்ல

வாகவைசதியுமுண்டு

அடக்காது கழுத்துப்பட்டைகளோடு

சீருடைகள்

உயர் காலணிகள்

வடங்கி உற்சாகப்படுத்தவும்

செய்கிறார்கள்

நான்கரைக்கு ஒலிக்கும் அதன்

மணிச்சத்தத்திற்கு

தோட்டாக்களாய் சீறி

வெளியேறுமவர்கள்

வீருதிரும்பியபின்னர்

குழந்தைகளாகிறார்கள்

அந்நாட்களில் அத்தொழிற்சாலைக்கு

"பள்ளிக்கூடம்" என்றொரு

புனைப்பெயருபிருந்ததாகவும்

பேசிக்கொண்டார்கள்.

ஒவியம்: ஜேகே

ஒரு ஜெபத்தில் நுழைந்து

கு. அழகர்சாமி

ஒரு ஜெபத்தில் நுழைந்து

வான் காகின் பருக்கையறை ஜெபத்தில் ஆளில்லையென்று நுகைய
செவ்வகமில்லாததாய் அறையிருப்பதைத் தேர்வேன்.

நேரே ஆரவீசு நிற டேஜை அருகே போய் நின்று அறையைச் சுற்றுமுற்றும் அளப்பேன்.

டேஜையை நேர் நோக்காத மஞ்சள் நூற்காலிகளில் ஜெபத்தை இழுத்துப் போட்டு
இன்னொன்றின் டேஜை கால்கள் நீட்டிக் கால் டேஜை கால் போட்டு அமர்வேன்
அறையில் மஞ்சள் வெளிச்சம் மயங்கி என் டேஜை பரவி வசீகரிக்கப் பார்ப்பேன்.

புது வெண்ணைய் மஞ்சள் நிற மரக் கட்டிலில் இளம் வெள்ளிச்சை வண்ண விநிப்பில்
அதே வண்ணத் தலையணை டேஜை தலை வைத்து இரத்த நிறப் போர்வை
இழுத்துப் போர்த்திக் கொஞ்சம் படுத்தி இளைப்பாறுவேன்.

எழுந்து பின் நீல நிறப் பீங்கான் வட்டிலில் முகம் அலம்பிக்
கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பேன்.

எதிர்க் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும் சுவரில் மட்டைய
படங்களைக் காணத் தவறாமட்டேன்.

ஆரவீசு நிற வாஷ் ஸ்டாண்டில் துணியெடுத்தித் துடைப்பேன்.

பச்சை நிற ஜெபத்துக்கு வெளியே பின்
எட்டிப் பார்ப்பேன்.

அங்கு வான் காக் வரையாத வரைந்து வைக்கக் காத்திருந்ததாய்
அன்றிருந்து தெருக் காட்சிகள் தெரியக் காண்பேன்.

வெளிர் ஊதாச் சுவர்கள் என்னை வெறித்துப் பார்ப்பதாய்
உணர் வெகு நேரம் இருக்க முடியாதென்று நினைப்பேன்.

வெளியே போக வாசலைத் திரும்பி நோக்குவேன்.

இரு வாசல்களில்

கு

நுழைந்த வாசல்?

நுதலந்த வாசல் நோக்கி நடக்க தரையில் தேய்ந்து தெரியும் சிவப்பு நிறம் காலடிகளில் டேலும் தேய்வது போலிருக்கும்.

வெளியே வந்ததாந்தான் தாமதம் வான் காகிதம் பருக்கையறை மறுபடியும் முட்டி போல் தன்னை வரைந்து கொண்டதைப் பார்ப்பேன்.

எப்படி வான் காக்க இப்படி ஓவியத்திற்குள் ஓவியம் ஓவியம் வரைதலை வரைந்து வைத்தான் என்று யோசிப்பேன்.

பருக்கையறையில் தான் இடைப்பாற முடிந்தது ஓவியத்தில் ஒரு நிறுவல் வீடுதான் ஒருமையில் தான் என்று ஆச்சரியமாவேன்.

மொழி சில பகிரல்கள்

மு. இராமசுவாமி

'மொழி' என்கிற விசித்திரம் குறித்து இப்பொழுது யோசித்துப் பார்த்தால், கருத்துப் பகிர்தலுக்குரிய சமூக உபாயமாகவே மொழியின் உருவாக்கம் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. மொழியின் இன்றைய உருமாற்றத்தில், அதன் தொடக்கப் பிரயாசைகள் எப்படி இருந்திருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்கையில், அது மனசிற்குள் அத்தனை எளிதில் பிடிபட்டுவிட மறுக்கிறது. மொழியில்லாத 'மனசு' சாத்தியப்படும் தன்மையை இப்போதும் என்னால் உணர முடியவில்லை. மனசுதான் மொழியாயிருக்கிறது. ஒலியால், உடலால் வெளிப்படும் மன வெளிப்பாடுதான் மொழி! மனவெளிப்பாட்டின் மொழி உருவாக்கம், காரண காரியத்துடன் அல்லது இடுகுறித் தன்மையுடன் அச் சமூகத்திற்குள் அதற்குரிய குறியனை உணர்த்தி, அது தன்னைத் தொடர்ந்து விளக்கப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கிறது. இது சமூக உபயமாகயிருப்பதால், கருத்துப் புலப்படுத்தத்திற்குரிய, தனித்த உள்ளொழுங்கமைப்பானது, ஒலிவழியும் உடல்வழியும், உணர்வலைக்கேற்ப அந்தச் சமூகத்திற்கு உள்ளேயே அதன் இலக்கணமாய் உருப்பெறுகிறது. சாதியப் படிநிலைக்கேற்ப, வட்டாரக் குணநிலைக்கேற்ப, தகவல் தொடர்பின் வீரியத்திற்கேற்ப, வர்க்க, பாலியல் பாகுபாட்டிற்கேற்ப, ஒரே மொழியானது, அச் சமூகத்திற்குள்ளேயே மெலியதாய்ப் பிளவுபட்டும் வலியதாய்த் தனக்குள் பின்னப்பட்டும் சமூகக் கருத்தாடலைத் தொடர்ந்து அச்சமூகத்தில் நிகழ்த்தி வந்துள்ளது. 'பேச்சு வழக்கு' என்பதுபோக, புத்துருவாக்கப் படைப்பலங்காரங்களால் ஆட்டமாயும் பாட்டமாயும் கலை, இலக்கியப் படைப்பாயும் சடங்கின் நிகழ்த்துகையாயும் இன்னும் பலப்பலப் பண்பாட்டுக் கூறுகளாயும்

புதிய அழகுடன் அது தன்னை எப்போதும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டே வருகிறது. தனக்குள் மெல்லிதாய் வேறுபட்டிருக்கிற இந்தப் பண்பாட்டுத் திரட்சிகளே, பாகுபட்டு நிற்கிற சாதிவழியும், மாறுபட்டு நிற்கிற வட்டார வழியும், அச்சமூகத்தில் வேறுபட்டு நிற்கிற வழிபடு தெய்வங்களைப் போலவே, மொழியும், அதன் சமூகப் பண்பாட்டுப் பொருளாதார ஆதிக்கங்களை, அவமானங்களை, பாகு பாகுகளை, பகுமானங்களை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. எல்லா உயிரினங்களையும் போலவே, மனித அடையாளத்திற்குள்ளும் அதன் பாங்கில் மொழியானது பதுங்கிக் கிடந்து, சமூகக் கருத்துப் பகிர்தலாய் அது வெளிப்படுகிற நிலையில், சமூக உளவியலாய், தன்னின் அடையாளம், தன் சாதிய அடையாளம், தன் வட்டார அடையாளம், தன் பாலின அடையாளம், தன் இன அடையாளம் என்பதாய் அது வெளிப்படுகிற நிலையிலேயே, அதனுடன் சேர்ந்து ஓர் அரசியலும் உருப்பெறத் தொடங்கி விடுகின்றது. அதன்காரணமாகவே, ஓரினத்தை ஓரலகாய்க் கட்டமைக்கும் முயற்சியில் மொழித் தரப்படுத்தலும், அவ் இனத்திற்குரிய பொது மொழியாய் - தாய்மொழியாய் அதைக் கொண்டு நிறுவும் முயற்சிகளும் தொடர்ந்து நிகழ்கின்றன.

ஆதிக்கம், ஆதிக்க எதிர்ப்பு என்கிற இருமை அரசியல் நிலைபாடுகளின் அடிப்படையிலேயே, மொழிவழி ஒத்தவர்கள், ஓரினமாக ஒன்றுசேரும் / ஒன்றுசேர்க்கும் பண்பாட்டுக் குரலாக, மொழி வழியிலான பருணமையான அரசியல் ஒன்று உருப்பெறத் தொடங்குகிறது. வேறுவேறு மொழி ஒழுங்கமைப்புகளைத் தங்கள் குறியன்களாய்க் கொண்டிருக்கிற இருவேறு சமூகங்களிடையே ஒன்றின் மேலான ஒன்றின் ஆதிக்கம் அல்லது அதிகாரம் மேலெழுகிறபோதும்,

அதை எதிர்க்கிற சக்திகள் தங்களுக்குள் ஒருங்கிணைகிறபோதும், மொழிவழியில் இனத்தின் அடையாளச் சிக்கல் அவர்களால் அங்கு முன்னிறுத்தப்படுகிறது. பிரெஞ்சு மொழியின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்து தன் அடையாளத்தை இழந்திருந்த செர்மன் மொழியானது தன்னை விடுவித்துக் கொண்டதற்கும், அதன்மூலம் தன் இனத்தை உறுதிப்படுத்தியதற்கும், அதுபோலவே வடமொழி ஆதிக்கத்திற்கு எதிர்க்குரலாய்த் 'தனித் தமிழ்' தன்னை அடையாளப்படுத்தி இங்கே இருத்திக் கொண்டதற்கும், மொழியைக் காப்பதற்காய்த் தழுவலுக்குப் பலர் தங்கள் உடல்களை ஈகை செய்வதற்கும் இந்த அடையாளச் சிக்கலே காரணமாயமைகிறது. 'மதராஸ்' மாநிலமானது, 'தமிழ்நாடு' என்பதாய்த் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டதற்கும், 'ஓட்டுகோரின்' தூத்துக்குடியாக, 'டின்னவேலி' திருநெல்வேலி என்பதாக மாறியதற்கும் இந்த மொழியுணர்வின் அடையாளச் சிக்கலே அடிப்படைக் காரணமாய் அமைகிறது. இது, மொழிவழியே இனத்தை, நிலத்தை, அதன் மேலாண்மையை அடையாளப் படுத்துவதாகும். ஆயின் 'அடையாளத் தேடல்' அரசியல், மொழியின்வழி நிறுவப்படுகிற இயல்புத் தேவையானது, வரலாற்றின்போக்கில் தானாகவே ஏற்பட்டு விடுகிறது. மொழிவழி ஓர் இனத்தின் அரசியலைப் பேசத் தொடங்குகையில், அதனுள்ளே உட்கறாய் உறைந்திருக்கிற சாதிய, மதவாத, வர்க்க, பாலினப் பாகுபாட்டு அரசியலானது, உணர்வாலும் உடலாலும், எழுத்தாலும் அந்தச் சமூகத்தில் புதிய கருத்தாடலுக்குத் தொடர்ந்து உள்ளாகத் தொடங்குகின்றது. இந்தவகைப் பாகுபாடுகளின் ஒழிப்பினூடாக மட்டுமே உருவாக வேண்டியதிருக்கிற, மொழி இன நில அதிகார அரசியலுக்கான மொழிவழித் தேசியத்தின் சமத்துவச் சமூக அரவணைப்பிற்கு, மொழியானது இன்றியமையாத அடையாளமாக உதவக் கூடியதாயிருக்கிறது.

1956 இல் 'சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழி' எனும் சட்டத்தைப் பண்டாரநாயக அரசு கொண்டு வந்ததன் அடிப்படை, தமிழர்களை

இரண்டாம் தரக் குடிமக்களாக்கும் ஆதிக்க அரசியல் என்பது வெள்ளிடைமலை! ஆயின் 'அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ்', 'இலங்கைத் தமிழரசு கட்சி' ஆகியவற்றின் பாராளுமன்ற சனநாயக நடவடிக்கைகளின் இயலாமைகளிலிருந்து என்பதுகளில் வெடித்துக் கிளம்பிய 'தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள்' அமைப்பின் அதன் கால் நூற்றாண்டுக் கால ராணுவ நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் மொழி சார்ந்த இன அடையாளத்தைக் காப்பாற்றுகிற நில மீட்பிற்கான உயிர்ப் பணயப் போராட்டமாகும்! அதற்காகச் சாதிய, பாலினப் பாகுபாடுகளை அகற்றுகிற போராட்டத்தில் அது ஈடுபட்டிருந்து, அதைத் தன் அமைப்பில் நிதர்சனமாக்கியதையும் காணமுடிந்தது. ஆக, 'புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்' எனும் குறிக்கோளை இயக்கி வந்ததே 'மொழி சார்ந்த இனம்; இனம் சார்ந்த நிலம்; நிலம் சார்ந்த அறம்; அறம் சார்ந்த அதிகாரம்' எனும் அரசியல் கருத்தியலேயாகும். 'தமிழ்த் தேசியம்' என்கிற மொழிவழி இனத்தின் தேயம் பற்றிய கருத்தியல் தமிழக மண்ணிலும் ஓர் அரசியலாய்ப் புதிய அழுத்தம்பெற ஆரம்பித்ததும் அப்பொழுது இருந்துதான்! 1938 இல் தமிழ் மண்ணில் எழுந்த இந்திமொழி ஆதிக்க எதிர்ப்பானது, 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே' எனும் விடுதலைக் குரலாய் தமிழகத்தில் எழுந்திருந்தபோதும், 1965 இல் மாணவர்/ மக்களின் பேரெழுச்சியாய் இந்திய மைய அரசை நோக்கியே அது எழுந்திருந்தபோதும், புறக் காரணியாய் இருந்த ஈழத்தைத் தொட்டே, 1980 களில் 'தமிழ்த் தேசியம்' என்கிற கருத்தியல் ஆழப்பட்டுள்ளது. மொழிவழியில், 'தாயக மக்கள்' என்பதாய் ஈழத் தமிழர்/ சிங்களவர் மத்தியில் தமிழகத்தவர் பெரிதுமாய் அடையாளப்பட்டிருந்ததும் தமிழக மக்கள் மத்தியில் ஈழத் தமிழர் தங்கள் தொப்பூள்கொடி உறவு என்பதாய் உரத்துப் பேசப்பட்டதும் அப்பொழுதுதான் இங்கு நடந்தது. இவையெல்லாம், மொழிவழி மட்டுமே சாத்தியப்படுகிற, தேயம் பற்றிய கருத்தியலின் அரசியல் வெளிப்பாடாகிறது. அடையாளம் என்பது தீவிரத் தன்மை பெறுகிற நிலையில், மொழி, கருத்துப் புலப்படுத்தலுக்கான ஒரு கருவி என்கிற கருத்தாக்கத்தை விட்டு விலகி,

மனிதனை இயக்குகிற உயிர்க்கரு என்பதாய் உணர்வுபூர்வ உருவாக்கம்பெற்று விடுகின்றதும் இங்கு மிக இயல்பாய் நடந்துவிடுகிறது.

இதுவே மொழியின் வரலாறாய், அடையாளமாய், அரசியலாய், முகமாய் ஆகிப்போயிருக்கிறது. கருத்துப் புலப்படுத்தலுக்கான 'குறியன்' என்பதாய் மட்டுமே, 'மொழி'யின் அடிப்படைச் சமூகக் கருத்தியலைப் புரிந்து கொண்டால், சமூகத்தில் கருத்துப் புலப்படுத்தலைத் தருகிற எதுவொன்றும் 'மொழி'யாகி விடுகிறது என்பதே உண்மையாகும். பாலினப் பாகுபாட்டிற்கேற்ப வதையின்/ வதைபடுவதன் மொழியும் மாறுவதை, நம்மூர்க் காவல் நிலையங்களும் ஈழத்தின் விடுதலைப் போரும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது. 'ஆணென்றால் உடல்வதை; பெண்ணென்றால் பால்வதையா?' என்கிற வ. ஐ. ச. செயபாலனின் கவிதை வரியானது, பாலினப் பாகுபாட்டின் வதைமொழியை அப்பொழுது கேள்வி கேட்டிருந்தது. 'இரட்டைக் குவளை' எனும் தீண்டாமையின் மொழியாய்ச் 'சேரிமொழி' இன்னமும் தமிழ் மனவெளியிலிருந்து அகலாத பாகுபாட்டுச் சாதியச் சமுதாயத்தில், மொழியை எப்படி ஒற்றை முகத்துடன் மட்டுமே அணுகமுடியும் என்கிற கேள்வியும் விடைதேடி நிற்கிறது. பாகுபாடுடைய ஒரு சமுதாயத்தில், எதிரெதிர்க் கருத்தியல் முரண்களின் மோதுகை இயங்கியலே நம் சமூக மேன்மைக்கான பொது அறமாய் முன்னிறுத்தப்படுகையில், அதுவே மொழியிலும் வெளிப்படும் என்பதும் தவிர்க்க முடியாததாகவே இருக்கும். ஆதிக்கமற்ற மனித விழுமியம் நோக்கியதாய் அமைகிற மொழியின் நல்லறமே, இங்கு எப்பொழுதும் வேண்டப்படுவதாயிருக்கும்!

இந்த மண்ணில், மதங்கள் தம்மை இருத்திக் கொள்வதற்கான பெரும் போராட்டத்தில், மொழியை அவை கையகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறதை வரலாறு நமக்கு அழகாகச் சுட்டிச் சென்றிருக்கிறது. கதைகளில், பாடல்களில், கலைவடிவங்களில், பக்தி நூல்களில் தமிழ்மொழியின் உபாசகர்களாகக் கடவுளர்கள் காட்டப்பட்டிருப்பது கவனத்திற் குரியது. சமணம் பவுத்தத்தைத் தமிழ்

மண்ணிலிருந்து அப்புறப்படுத்த, சைவமும் வைணவமும் தங்களைத் தமிழ்ச் சமயமாகவும் தங்களின் கடவுளரைத் 'தமிழ்க் கடவுள்' என்பதாகவும் அவர்கள் நிறுவ முயன்றிருப்பது, 'மொழி சார்ந்த இனம்; இனம் சார்ந்த நிலம்; நிலம் சார்ந்த சமயம்; சமயம் சார்ந்த அறம்; அறம் சார்ந்த அதிகாரம்' என்கிற கருத்தியலின் அரசியலாகவே உள்ளது. கருத்துப் புலப்படுத்தலுக்கான மொழியின் நீட்சி, அதிகார அரசியலை நோக்கியே நகர்வதென்பது நடைமுறையில் தவிர்க்க முடியாததாகிறது. எல்லாவகை அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றத் துடிக்கும் அரசியல் நெறிமுறை நோக்கியே, மொழியின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் அமைந்திருக்கின்றன. இதற்கு உதவும் வகையில், வழக்குமொழி என்பதுபோக, படைப்புமொழியாயும் சமூகப் பகிர்தலுக்கான கருத்தைக் கடத்திச் செல்கிற 'மொழி'யின் முகங்கள் பல திசைகளில், பல உயரங்களில், பல அழகுகளில் பக்கமெங்கும் கிளைபரப்பிச் சுவையூட்டி நிற்பதையும் நன்கு காண முடிகிறது. இந்தப் பன்மைத்துவம் மொழியின் அடிநாதம் வரையிலும் வெவ்வேறு நிலைகளில் மொழி முகங்களாய் இறங்கி, நல்லறத்தை நோக்கியே அதை வழிநடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒலிக்கோர்வையின் மனப்படிமம் இசையின் காட்சிமொழியாகிறது; வரிவடிவம் என்கிற எழுத்துரு, பேச்சொலியின் காட்சிமொழியாகிறது; கோடுகள்/ வண்ணங்களின் இணைவில், ஒவியம் என்கிற இன்னொன்று காட்சிமொழியாகிறது; பருமன்களின் வைப்புமுறை இணைப்பில் சிற்பம் எனும் இன்னொரு காட்சிமொழி உருப்பெறுகிறது; நிகழ்த்துநரின் நகர்வுக் கோர்ப்பு, நடனம் என்கிற மற்றொரு காட்சிமொழியாகிறது; நாடகத்தில், நடிகரின் உடலசைவும் குரலசைவும் ஒன்றிணைந்து புதியதொரு காட்சிமொழியாய் உருவாகிறது; திரையில், ஒளிப்பதிவின் ஒழுங்கமைந்த நகர்வுக் கோர்வைத் தொகுப்பில் உருப்பெறுகிற காட்சி மொழியானது, அவ்வூடகத்தை அடையாளப் படுத்த உதவுகிறது. இந்தக் காட்சி மொழிகளும் காலத்திற்கேற்பவும் வட்டாரத்திற்கேற்பவும் பாகுபாட்டு அரசியலுக்கேற்பவும் மாற்றத்திற்குத்

தொடர்ந்து உட்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. வடமொழி நாடகத்தில் உயர்ந்த பாத்திரங்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் பேச, மற்றைய பாத்திரங்கள் பிராக்ருத மொழியில் பேசுகிற மொழிவழிப் பாகுபாட்டை நாட்டிய சாஸ்திரம் நமக்குச் சொல்லிச் செல்கிறது. நாடகக் கதாபாத்திரங்களுக்கு இடையில் காட்டப்பெறும் மொழிவழியிலான இந்தப் பாகுபாடு, கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். உரையாடல் மொழியின் அமைப்பிற்கேற்ப உடலின் மொழியும் அமைகிறது. உரையாடல் மொழியின் ஏற்ற இறக்கம் எனும் முரண் மோதுகையின் இயங்கியலில் கதாபாத்திர உணர்வின் இசைமை லயம் வெளிப்பட்டு, அது பார்வையாளரிடம் சுவையாகப் பரிமளிக்குகிறது. அதேபோல், அதற்கிசைய உருவாகும் உடலசைவின் ஏற்ற இறக்கம் எனும் முரண் மோதுகையின் இயங்கியலில் கதாபாத்திர உணர்வின் காட்சிப்படிம நயம் வெளிப்பட்டு, அதுவும் பார்வையாளரிடம் கலைச் சுவையுணர்வை உருவாக்குகிறது. நாடகமானது, மனிதக் குணங்களின் மோதுகையை முன்வைத்து அதன்வழி அறத்தைச் சமூகத்திற்குப் போதிக்கிற அழகிய கலை வடிவமாகும். நிகழ்த்துகிற அந்தக் கணத்திலேயே காட்சிமொழியாய்க் காற்றில் கரைந்துபோகிற, அந்தக்கணத்திலேயே மனத்தில் பதிந்துபோகிற இன்னொரு பதியன்மொழியாகி நிற்கிறது நாடகம். ஆக, நாடகம் மட்டுமே, பாகுபாட்டிற்குரிய மோதுகை முரண் மொழியை இருமை எதிர்வாய் முன்னிறுத்தி, அதிலிருந்து முன்மொழியும் புதிய இயங்கியல் அறத்தைத் தன்மொழியாய் முன்னிறுத்துகிறது.

மொழியின் உருவாக்கமானது, இருமை எதிர்வுகளின் அடிப்படையில், ஒன்றின் நிபந்தனையாய் இன்னொன்று அமைய, மொழியின் பொருள் உருவாக்கம் அமைந்திருக்கிறது. ஒலியன் அளவில், 'கல்' என்பதில் 'க'வை அப்புறப்படுத்தி அந்த இடத்தில் 'ப'வை வைத்தால், அது 'பல்' என்கிற இன்னொரு பொருளை அடையாளப்படுத்துகிறது. இதைப் போன்றே, 'வெப்பம்' என்கிற மொழி உருவாக்கம், 'குளிர்ச்சி' என்கிற எதிர்நிலை மொழி உருவாக்கத்திற்கான நிபந்தனையாய்

மட்டுமே இருக்கிறது; 'நாடு' என்பதன் எதிர்நிலை உருவாக்கம் 'காடு' என்பதாய், 'உள்ளே' என்பதன் எதிர்நிலை உருவாக்கம் 'வெளியே' என்பதாய் அமைந்திருக்கிறது. 'இரவு'க்கு எதிராய் 'பகல்'; 'வெளிச்சம்' என்பதன் எதிர்நிலையாய் 'இருட்டு'; 'பிறப்பு' என்பதன் எதிர்வு 'இறப்பு'; 'நல்லது' என்பதன் எதிர்வாய்க் 'கெட்டது' என்பதாய்... இப்படியே இது நீளும். இந்த இருமை எதிர்வுகளின் மோதுகை இயங்கியலே மொழியை வளப்படுத்த உதவுகின்றன. 'பகல்' என்கிற மொழியின் தேவை இல்லாத நிலையில் 'இரவு' என்பதன் மொழியின் தேவைக்கு அங்குப் பொருள் இராது. இந்த முரண்களே மொழிக்குப் புதிய பொருண்மைகளைத் தந்து மொழிக்கு ஆக்கம் செய்கின்றன. பேச்சுமொழிக்குள் அல்லது எழுத்துமொழிக்குள் அமையும் இந்த எதிர்மை முரண் மோதுகையைப் போன்றதே, உடலசைவின் இருவேறு எதிரெதிர்நிலை அசைவுகளின் இணைப்பில் உருவாக்கும் புதுமொழியானது, சொல்லும் காட்சியின் கருத்தைப் பார்வையாளரிடம் கருத்தியல் சுவையாய்ப் புலப்படுத்துகிறது. நடனமொழியில், மேலும் கீழுமான, நேரான வளைவான உடலசைவுகளின் எதிரெதிர் அசைவு இயக்கங்களின் இயங்கியல் இணைவு, சுவையனுபவத்தில் புதிய பொருளைத் தருவதைப் போலவே, ஓவியமொழியில், மேலும் கீழுமான, நேரானவளைவான, எதிரெதிர்க் கோடுகள் / வண்ணங்களின் இயங்கியல் இணைப்பில், புதுப்பொருளை உருவாக்கித் தருவதைப் போலவே, திரைமொழியில், அடுத்தடுத்து எதிரெதிராய் இயைபுபட வைக்கப்பட்ட ஒளிப்பதிவுத் தொகுப்பின் வைப்புமுறை, பார்வையாளருக்குப் புதுப் பொருளையும் சுவையையும் உருவாக்கித் தருகிறது. நாடக மொழியிலும் இந்த இயங்கியல் சுவையனுபவப் போக்கை, மிகவும் நன்றாகக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. நாடகம் என்கிற கலைவடிவமே, எதிர்மைகளின் முரண் மோதுகையை எல்லா நிலையிலும் முன்னிறுத்தி, கருத்தியல் விடைதேடும் இயங்கியல் வடிவமாயிருக்கிறது. நாடகம் என்பதன் குணப் பண்பே, முரண் மோதுகையில் விடியலைத்

தேடுவதுதான்! முரண் இயங்கியலில் இயற்கை/ வாழ்க்கை நகர்கிறதைப் போலவே, வாழ்வின் முக்கியக் கூறில் ஒன்றான கருத்துப் புலப்படுத்தத்திற்கான மொழியும், தன்னளவில் இயங்கிச் சமூகக் கருத்தாடலை அழகுபட நகர்த்திச் செல்லுகிறது.

ஆக, பெண்மொழி, தலித்மொழி, திருநங்கைமொழி என்பதாய்ச் சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்டிருக்கிற விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கிற இவர்களின் வாழ்வியலானது இவர்களுக்கு உருவாக்கித் தந்திருக்கிற இவர்களின் அடங்கிக் கிடந்த மொழியானது, வெடிகுண்டாய் வெடித்தெழும் போது, கலை இலக்கியத்தில் அழுத்தமாகக் கால் பதிக்கும்போது, அது, இதுவரையும் கேட்டறியாத புதிய குரலாயிருக்கையில் அந்தமொழி கவனத்திற்குரியதாயிருக்கிறது. 'அடங்க மறுப்போம்; அத்து மீறுவோம்' என்கிற குரல் அதைப் பிரதிநிதிப்படுத்தக் கூடியதாய் இருக்கிறது. இதைக் காலத்தின் கொதிநிலை தான் உருவாக்கும். அதைப் போலவே உலகம் முழுவதும் சிதறிக் கிடக்கும் தமிழ் இனமும் தன்னை ஒருங்கிணைத்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவையின் அடிப்படையில், அது உருவாக்கும் அரசியல் புதியமொழியாய்ச் சமூகத்தில் ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது. 'விழவிழ எழுவோம்... விழவிழ எழுவோம்.... ஒன்று விழ நாங்கள் ஒன்பதாய் எழுவோம்' என்கிற புதியதான ஒலிப்பு ஒன்று உருவாகத் தொடங்குகிறது. தொழில் நுணுக்கம் கைவரப் பெற்றவர்களால் மொழிச் செயல்பாட்டிலும் ஒரு புதுவேகம் கூடிவரத் தொடங்குகிறது. காலத்தின் கைபிடித்து அதனுடன் ஓட முடியாதவர்கள் பின்தங்கிப் போகின்றனர். ஆக, பயன்பாட்டுத் தேவையை உணருகிறவர்கள், காலத்திற்கு ஏற்ற தொழில்நுணுக்க மொழியைக் கைக்கொண்டு, கருத்தியல் தளத்தில் தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியதிருக்கிறது. அதற்கான நாடகமொழி, ஓவியமொழி, கவிதைமொழி, திரைமொழி, கணினிமொழி எனும் இதுபோன்ற பல்வகைக் கருத்து வெளிப்பாட்டு வடிவங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது. கடலலைகள் நின்றபின் குளிப்பதென்பது முடியாது. சிக்கல்கள் அனைத்தையும் எதிர்கொண்டேதான்,

அதற்குள்ளிருக்கும் நமக்கான பிடிமானத்தைப் பிடித்தபடியேதான் பயணப்பட வேண்டிய திருக்கும். இது தவிர்க்க முடியாதது. நம் நிலையிலிருந்து சமூகத்தை, அதன் செயல்பாட்டைக் கண்டு கறுவுவதைவிடவும், சமூகநிலையில் நம் இடத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு அதிலிருந்து நம் செயல்பாட்டை எப்படி அறவழியில் அமைத்துக் கொள்வது என்பதே முக்கியமானது. அதற்கு எல்லா வடிவ மொழிகளின் இருப்பும், ஓர் இனத்தையே அடையாளப்படுத்தும் 'தாய்மொழி'யின் மேலாண்மை அரசியலை முன்வைத்தே சமூக வேண்டியதிருக்கும் என்பதனால் அது உணர்வுநிலையில் உயிர்த்துடிப்புடன் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதும், பெரிய அளவில் அந்தச் சமூகத்தின் ஆன்மாவையே ஆட்டிப் படைக்கிறது என்பதும் முக்கியமானது. 'இருண்ட காலத்தின் கவிதை இருண்ட காலத்தைத்தான் பேசும்' என்கிற பிரெக்டிவ் வரியைப்போல, எல்லா நிலையிலும் தொடர் செயல்பாடுகள் மட்டுமே வாழ்வை அர்த்தப்படுத்தக்கூடியது. 'மாறும் என்பது மட்டுமே மாறாதது' என்கிற பொய்யாமொழி, எவ்வொருவரையும் சமூகத்தையும் மொழியையும் கைவிடாதிருக்கிற நிலையில், தொடர்ந்து இலக்கை நோக்கியே, இயலும் மொழிவழி தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருப்பது மட்டுமே, இனநில அடையாளத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளப் போராடுபவர்களின் மொழியாயிருக்கும் என்று இப்போதைக்கு நம்பலாம். ஆக, 'மொழி' என்பதன் மிக எளிய பொருள், கருத்தைப் புலப்படுத்தும் 'குறியன்' என்பதாகவே அடிப்படையில் அமைந்திருக்கிறது. எதன் பின்னொட்டாய் 'மொழி' எனும் சொல் அமைகிறதோ, அதன் 'கருத்துப் புலப்படுத்தக் குறியன்' என்பதாகவே அது இயல்பில் அமைகிறது. ஆயின் மொழிக்கு ஓர் அடையாளச் சிக்கல் உருவாகையில், அதுவே இனத்தின் அடையாளமாக முன்னிறுத்தப்படுகையில், அந்த மொழியானது, அந்த இனத்தின் இருப்புக்கான உயிர்க்கருவாய் மாறி, அதுவே அரசியலுக்கு உட்படுகிறது என்பதாகத்தான் கருத வேண்டியதிருக்கிறது.

தமிழ்: மொழி மட்டுமல்ல

'ஜேகே' ஜெயக்குமாரன் (அவுஸ்திரேலியா)

புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் தமிழை ஏன் நம் குழந்தைகள் கற்கவேண்டும்...? பள்ளி வாழ்விலும் பின்னரும் வரப்போகின்ற அடையாளச்சிக்கலை நம் பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ள தமிழறிவு அவர்களுக்கு மிக அவசியம்.

தமிழை ஏன் நம் குழந்தைகள் கற்க வேண்டும்? ஒரு புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் நம் இரண்டாம் தலைமுறை, தமிழைக் கற்று என்ன பிரயோசனம் வரப்போகிறது? தமிழ் படிப்பதால் என்ன வேலை கிடைத்துவிடப் போகிறது? லத்தீன் மொழி படித்தால்கூட மருத்துவப்படிப்பு வார்த்தைகளை புரிந்து கொள்வது இலகுவாக இருக்கக்கூடும். மான்டரின் மொழி படித்தால் எதிர்காலத்தில் உத்தியோகங்களுக்குப் பயன்படலாம். பிரெஞ்சு, ஸ்பானிஷ் மொழிகளைப் படித்தால் கூட வேறு நாடுகளுக்குச் செல்லும்போது சமாளிக்கலாம். தமிழை எதற்காகப் படிக்க வேண்டும்? பெற்றோர்களின் மொழி தமிழ் என்பதற்காக குழந்தைகளும் படிக்க வேண்டுமா? இரண்டாயிரம் ஆண்டு பழமையான மொழி என்பதால் படிக்க வேண்டுமா?

வள்ளுவனும் பாரதியும் கம்பனும் தமிழில் இருப்பதால் தமிழைப் படிக்கவேண்டுமா? அற்புதமான இலக்கியங்கள் இருப்பதால் படிக்கவேண்டுமா? எந்த மொழியில்தான் இலக்கியங்கள் இல்லை? சமகாலத்தில் தமிழில் அப்படி என்னதான் சிறப்பு இருக்கிறது? சிந்தித்துப் பாருங்கள். பாரதிக்குப் பிறகு பள்ளியில் சொல்லிக் கொடுக்கிற

மாதிரி எந்த அறிஞனுமே உருவாகாத, உருவானாலும் அப்படியான அறிஞர்களை பாடத்திட்டங்களில் உள்வாங்காத, பழைமையிலே குளிர்காயும் ஒரு மொழியை எதற்கு எம் பிள்ளைகள் மெனக்கெட்டுப் படிக்கவேண்டும்? திருக்குறளைக் கூட தமிழில் பொழிப்புரை மூலம்தானே புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

அதற்குப்பதிலாக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பையே படிக்கலாமே? உலகின் எந்த நடைமுறைகளையும் மாற்றியமைக்க முடியாத, செல்வாக்குச் செலுத்த முடியாத, தம்மினத்தின் விடுதலையைக் கூட பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தம்முள்ளேயே பிணக்குற்று நிற்கும் ஒரு சாதாரண, *hogan* என்று எள்ளி நகையாடப் படக்கூடிய ஒரு இனம் பேசக்கூடிய ஒரு மொழியை, அவுஸ்திரேலியாவில் பிறந்து வளரும் இக்குழந்தைகள் ஏன் படிக்க வேண்டும்? தமிழ் எங்கள் மூச்சு, தமிழ் எங்கள் பேச்சு, உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு போன்றவை எல்லாம் வெறுமனே உணர்ச்சிவயமான வெற்றுக்கோசங்களேயொழிய, தமிழ் மொழியைப் படிப்பதற்கான காரணங்களாக அவை அமைய சந்தர்ப்பமில்லை.

அப்படியென்றால், தமிழை எதற்குத்தான் நாம் படிக்கவேண்டும்?

இந்தக் கேள்வி இப்போதில்லை, இருபது வருடங்களுக்கு முன்னமேயே இங்குள்ள மாணவர்களுடைய வயதில் நான் இருந்தபோது எனக்கு எழுந்தது. ஒரு மழைநாளில், மொத்த ஊரையுமே ஒரே இரவில் இடம்பெயரச் சொன்னபோது எழுந்தது. ஐந்து கிலோமீட்டர் தூரத்தை சாமான் சக்கட்டுகளை காரியரில் கட்டி ஒரு இரவு முழுதும் சைக்கிள் உருட்டியபடி நடந்து கடந்தபோது எழுந்தது. பின்னாலே சரிந்துவிழும் சூட்கேஸ் கட்டுகள். சைக்கிள் ஹாண்டிலில் இரண்டு பெரும் பைகள். மழை. மக்கள் கூட்டம். தாகம் எடுத்தாலும் சைக்கிளை எங்கேயும் நிறுத்திவிட்டு குடிக்கமுடியாது. மூக்கு வழியே ஓடிவரும் மழைத்துளிகளையே குடித்தபடி நகருவோம். தூரத்தே குண்டுச்சத்தங்கள் கேட்கும். குளிர்பயம். நடுக்கம்.

அப்போது எனக்கு அந்தச் சிந்தனை வந்தது.

எதற்காக தமிழனாய்ப் பிறந்து தொலைத்தேன்? நான் ஏன் ஈழத்திலே பிறந்தேன்? அதுவும் போயும்போயும் ஒரு யுத்தகாலத்தில் ஏன் பிறந்தேன்? ஏன் என் அம்மா அப்பாவுக்குப்போய்ப் பிறந்தேன்? எங்கேயாவது யுத்தம் இடம்பெறாத நாட்டிலே நான் பிறந்திருக்கக்கூடாதா? இரவிலே, இடம்பெயராமல் மக்கள் நிம்மதியாக தூங்கக்கூடிய நாட்டிலே பிறந்திருக்கக் கூடாதா? அமெரிக்காவிலோ, இங்கிலாந்திலோ, பிரான்ஸிலோ, நியூசிலாந்திலோ, கனடாவிலோ, நோர்வேயிலோ பிறந்திருக்கக்கூடாதா? ஆங்கிலம் பேசி, அழகான பண்ணைவீட்டிலே ஒரு குதிரை லாயம், டிசெம்பருக்கு கிறிஸ்மஸ் கொண்டாட்டம், ஆண்டுக்கொருமுறை உலகச் சுற்றுலா, எனக்கேன் இப்படியொரு பிறப்பு அமையவில்லை?

பதினைந்து வயதில் எழுந்த இக்கேள்வி பல ஆண்டுகளாகவே என்னை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அது உறுத்திக் கொண்டிருந்த போதெல்லாம் நான் என்னை விடுத்து இன்னொருவராக மாறவே முயன்று கொண்டிருந்தேன். பில் கிளிண்டனாக, ஸ்டீவ் ஜொப்ஸாக, ஏ.ஆர்.ரகுமானாக, சச்சினாக, டேவிட் லெட்டர்மென்னாக, அமெரிக்கனாக, ஆங்கிலேயனாக, என் கனவுகள் எல்லாம் சிலிக்கன் வாலியிலும், மவுண்டின் வியூவிலும், நியூ யோர்க் ஓப்ராவிலும், புரோட்டேவியிலும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. நன்றாகப்படிப்பது, உழைப்பது, யுத்தபூமியை விட்டுத் தப்பியோடுவது. இவைதான் என்னுடைய முழுச்சிந்தனையும். சிங்கப்பூர் சென்றேன். நன்றாக உழைத்தேன். அமெரிக்கா செல்வது அடுத்த கட்டம். வாழ்வில் யாராகவெல்லாம் மாறவேண்டும் என்று நினைத்தேனோ அவர்களாக ஆவது இறுதிக்கட்டம். இதுவே வாழ்க்கையின் இலட்சியமானது. அலுவலகத்தில் என் பெயரை நாக்கில் இலகுவாக புரள்வதற்காக ஜேகே என்று அழைக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள். பிடித்திருந்தது. ஜெயக்குமரன் என்ற பெயர் மறந்துபோயிருந்தது. உடைகள் மாறின. உடல் மொழிகள் மாறின. நான் யார் என்பதையே மறக்க முயன்றுகொண்டிருந்தேன். என் நண்பர்கள் எவரும் தமிழர்களாக இருக்க வில்லை. தமிழ் மீது ஒரு ஏளனம் இருந்தது. தமிழ் படிச்சு என்னத்தைக் கிழிச்சம்? உயிரழிவையும் நாட்டை விட்டு துரத்தியதையும் தவிர தமிழ் எங்களுக்கு வேறு என்னத்தைச் செய்தது? தமிழை கெட்ட வார்த்தையால் திட்டினேன். தமிழர்களை கீழ்த்தரமானவர்களாக கருதினேன்.

ஆனால் ஒவ்வொருமுறையும் நான் என்னை மாற்ற முயன்றபோதும் அது முடியாமல் தோற்றுப்போனேன். சிங்கப்பூர் பூங்காக்களிலும் பேருந்துகளிலும் விசரன் பேயன் மாதிரி அலைந்திருக்கிறேன். இரவு இரண்டு மணிக்கு பூங்காவிலே

தனியே நடந்திருக்கிறேன். வீடு திரும்புதல் என்பதே விரும்பாமல், நான் யார், இங்கு என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறேன் என்கின்ற குழப்பத்தில் தினமும் காலையில் விழித்திருக்கிறேன். நல்ல வேலை. நிறையப்பணம். யுத்தமில்லாத, சூட்டுச்சத்தங்கள் இல்லாத வாழ்க்கை. ஆனால் நிம்மதியில்லை.

ஒருநாள் சீனத்தோட்டம் ஒன்றில் நடந்து கொண்டிருந்தபோது என்னைத் தாண்டி பல்வேறுபட்ட மனிதர்கள் கடந்துபோனார்கள். சிங்கப்பூர், மலேசியர். அமெரிக்கர். வியட்னாமியர். இந்தியர். பங்களாதேசி என்று ஒவ்வொரு இனத்தவர். இவர்கள் எவருமே என்னைக் கண்டுகொள்ள வில்லை. இவர்களில் ஒருவராக நான் இல்லை. அப்படியென்றால் என் இடம் எது என்ற குழப்பம் வந்தது. என் அடையாளம் என்ன? *What is my identity?* நான் யார்? நான் இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறேன்? என்கின்ற குழப்பங்கள் கொடுத்த அலைச்சல் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

இந்தக்குழப்பத்துக்கான பதிலை ஒரு நாவல் தந்தது. ஒரு இருநூறு பக்க நாவல் என்னுடைய பத்து வருட குழப்பத்துக்கு பதில் தந்தது. ஒரு நாவல் ஒருவருடைய வாழ்க்கையை மாற்றுமா என்றால், ஆம் மாற்றத்துக்காக தயாராக இருப்பவனை அது மாற்றும்.

அந்த நாவலின் கதையை இப்போது சொல்லப்போகிறேன். புகழ்பெற்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் ஜூலியா பா லாகிரி எழுதிய “*The Namesake*” என்கின்ற நாவலின் கதை. இந்தக்கதை அனேகமாக புலம்பெயர்ந்தவர்கள் அனைவருக்குமே பரிச்சயமான கதையாக விருக்கலாம். சொந்த வாழ்க்கையில் நடந்த கதையாக இருக்கலாம். நடக்கப்போகின்ற கதையாக இருக்கலாம். இந்தக் கதையில் வருகின்ற கோகுலாகவும் மௌஷ்மியாகவும் நம் புலம்பெயர் இரண்டாம் தலைமுறைக்

குழந்தைகள் மாறிவிடக்கூடாது என்பதற்காக இந்தக்கதையை உங்களுக்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தியாவின் கல்கத்தா நகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த அசோக், அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற எம்.ஐ.டி பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியல் படிக்கவென புலம்பெயர்ந்து வருகிறான். சில வருடங்களுக்குப்பின்னர் கல்கத்தாவைச்சேர்ந்த ஆஷிமா என்கின்ற பெண்ணைப் நிச்சயத் திருமணம் முடித்து இருவரும் அமெரிக்காவில் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிறார்கள். குழந்தை பிறக்கிறது. ஊரிலே என்றால் சொந்தக்காரர் புடைசூழ திருவிழாபோல நடக்கும் குழந்தைப்பேறு இங்கே யாருமேயில்லாமல் ஆஸ்பத்திரி வார்டிலே இடம்பெறுகிறது. குழந்தைக்கு கோகுல் என்று பெயர் வைக்கிறார்கள்.

கோகுல் வளர்கிறான். புலம்பெயர் குடும்பங்களின் பிள்ளைகளைப்போல வளர்கிறான். வீட்டிலே தாயும் தந்தையும் இந்தியர்களாக, இந்திய வாழ்க்கையையே வாழ்கிறார்கள். விடுமுறை என்று ஒவ்வொரு வருடமும் அவர்கள் கல்கத்தாவுக்கே செல்கிறார்கள். வேறு எந்த நாடுகளுக்கும் செல்வதில்லை. வீட்டிலே ஒரு விருந்து என்றால் இந்தியர்களே வருவார்கள். இந்திய உணவுகள், இந்தியக்கதைகள், இந்தியப்பகிடிகள், இந்தியத் திரைப்படங்கள், அவர்களின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாலே அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்குள் நுழைந்த உணர்வு ஒன்று ஏற்படும்.

கோகுல் வளர்ந்து பள்ளிக்குப்போகிறான். அப்போதுதான் தன் வீடும் பள்ளியும் வேறு வேறு என்பது அவனுக்கு புரிகிறது. முதல் சிக்கல் நிறம். அப்புறம் பெயர். அப்புறம் உணவு. பழக்க வழக்கங்கள். கோகுல் வெள்ளையின மாணவர்களால் மட்டம் தட்டப்படுகிறான். கோகுலுக்குத் தான் ஒரு அமெரிக்கன் இல்லையோ என்கின்ற குழப்பம் வருகிறது. தான் மட்டும் ஏன்

வெள்ளையனாக இருக்கவில்லை என்று கவலைப்படுகிறான். வீடும் தாய் தந்தையும் அந்த உணவும் அவர்கள் வைத்த பெயரும் அவனுடைய வெறுப்புக்கு உள்ளாகின்றன. குடும்பத்தோடும் வீட்டோடும் அவனுக்கு மிகப்பெரிய இடைவெளி ஏற்படுகிறது. பதின்ம வயது கோகுல் தன் குடும்பத்தை எள்ளி நகையாடுகிறான். தன் பெற்றோரை இந்தியர்கள் என்றும் தன்னை அமெரிக்கன் என்றும் பிரித்துப்பேசுகிறான். குடும்பத்தின் இந்தியக் கலாச்சாரத்தி லிருந்து அமெரிக்காவின் கலாச்சாரத்துக்கு மாறுவதற்கு முயல்கிறான்.

இருபதுகளில் கோகுலின் இந்தக் குழப்பம் மேலும் அதிகமாகிறது. பதினெட்டு வயதில் கோகுல் தன் பெயரையே மாற்றிவிடுகிறான். அவனுக்கு அமெரிக்க வெள்ளையினப் பெண்களோடு தொடர்பு ஏற்படுகிறது. ஒரு வெள்ளைக்காரியின் வீட்டிலேயே அவளின் அம்மா அப்பாவோடு போய்த் தங்கி விடுகிறான். தன் தாய் தந்தையோடு தொடர்பே கொள்வதில்லை. ஏறத்தாழ அவன் தன்னை வெள்ளையனாகவே நினைத்து வாழத் தொடங்கிவிட்டான்.

அப்போதுதான் கோகுலின் தந்தை இறந்துவிடுகிறார். கோகுலும் அவனுடைய வெள்ளைக்காரக் காதலியும் அவன் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். வீட்டில் மீண்டும் இந்தியத்தனம். ஓப்பாரி. சோகம். அந்த வெள்ளைக்காரி முகத்தைச் சுழிக்கிறாள். இங்கே இருக்க வேண்டாம். எங்கேயாவது சுற்றுலா போவோம் என்கிறாள். அப்போதுதான் கோகுலுக்குத் தான் யார் என்பது முகத்தில் அடிக்கிறது. பெற்ற தகப்பன் இறந்த துக்கத்தில்கூட பங்குகொள்ள முடியாமல் சுற்றுலா போவோம் என்கின்ற உறவு என்னத்துக்கு என்று அவளோடு முரண்படுகிறான்.

கோகுல் போலவே அமெரிக்காவில் பிறந்து வளர்கின்ற இன்னொரு பெண் மௌஷ்மி.

கோகுலுக்குள் இருக்கும் அடையாளப் பிரச்சனைதான் மௌஷ்மிக்கும். அவளும் பல ஆண் நண்பர்களோடு தொடர்பு வைத்தவள். தன்னை ஒரு இந்தியப்பெண்ணாக உணர்வதை நிராகரித்தவள். பெற்றோர்கள் வற்புறுத்தலால் கோகுலும் மௌஷ்மியும் திருமணம் முடிக்கிறார்கள். ஆனாலும் மௌஷ்மிக்கு அந்த வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லை. அவளுக்கு ஒரு பிரெஞ் சக்காரனோடு தொடர்பு ஏற்படுகிறது. கோகுலும் மௌஷ்மியும் பிரிகிறார்கள். இருபத்தாறு வயதில் கோகுல் மீண்டும் தனித்து விடப்படுகிறான். தான் உண்மையில் யார் என அறிய முற்படுகிறான். தன்னுடைய அடையாளம் எதுவென கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தெரியவர, மீண்டும் தன் தாயோடும் தங்கையோடும் சேருகிறான்.

Identity Crisis எனப்படுகின்ற அடையாளச் சிக்கல் பதின்ம வயது மாணவர்களுக்கே வருகின்ற ஒரு பொதுவான பிரச்சனை. எல்லோருமே இதைக்கடந்தே வருவார்கள். ஆனால் இரண்டாம் தலைமுறை குடியேறிகளின் அடையாளச்சிக்கல் என்பது இலகுவில் கடந்துவிடக்கூடிய விடயம் அல்ல. எனக்கு ஏற்பட்ட அடையாளச்சிக்கலை விட கோகுலுக்கும் மௌஷ்மிக்கும் ஏற்பட்ட அடையாளச்சிக்கல் இன்னமும் மோசமானது. கோகுலுக்காவது அவன் தெளிவான பின்னர் மீள்வதற்கு அவன் தாயும் தங்கையும் இருந்தார்கள். மௌஷ்மியின் வாழ்க்கையே தறிகெட்டுப்போய்விடுகிறது.

இந்த எல்லாக்கதைகளின் நபர்களுக்கும் ஒரு விடயம் நன்றாகப் புரிந்திருந்தால் எந்தச் சிக்கலுமே வந்திருக்காது.

“End of the day you can't change who you are. It's just simple as that. You can't change who you are. You better accept it and more importantly you better embrace it”

பெயரை மாற்றலாம். மொழி மாறலாம். துணையை மாற்றலாம். ஊரை மாற்றலாம்.

தோலின் நிறத்தைக்கூட மாற்றலாம். ஆனால் எங்கள் அடையாளத்தை மாற்றமுடியாது. எனக்கு அந்த அடையாளம் எது என்று யோசித்தபோது, அது வேறு எதுவுமில்லை தமிழ் என்பது விளங்கியது.

Tamil is my identity. Because I am a Tamil ... I am Tamil.

இங்கே தமிழ் என்பது வெறும் மொழியல்ல. தொடர்பாடல் ஊடகம் அல்ல. உத்தியோகம் பார்ப்பதற்காக படிக்கும் விடயம் அல்ல. தகைமை அல்ல. தமிழ் என்பது அடையாளம். தமிழ் என்பது ஒரு உள்ளுணர்வு. தமிழ் என்பது எமெக்கெல்லாம் வீடு. *Feeling home* என்பார்களே அது.

Sweet home Tamil.

தமிழ் என்னுடைய அடையாளம் என்று அறிந்த கணத்தில் இருண்டு கிடந்த உலகம் உடனேயே வெளுக்கத்தொடங்கியது. நான் தனியாள் இல்லை என்பது புரிந்தது. நான் வாழ்ந்த உலகமும், என் அம்மா அப்பா வாழ்ந்த உலகமும் விளங்க ஆரம்பித்தன. என் முன்னாலே ஒரு பெரும் வாழ்க்கையும் வரலாறும் விரிந்தன. என் அப்பம்மாவும் அம்மம் மாவும் தமிழே பேசினார்கள். தமிழிலேயே கதைகள் சொன்னார்கள். அவர்கள் வாழ்வும் தமிழோடே இருந்தது. வயல்களில் விவசாயம் செய்தார்கள். மரக்கறிகள் நடடார்கள். வண்டிகளில் நெல்லு மூட்டைகளை ஏற்றி சந்தைக்கு கொண்டு சென்று விற்றார்கள். புகையிலை வளர்த்து சுருட்டு சுற்றினார்கள். பனைகளில் ஏறிக் கொண்டு இறக்கினார்கள். கடல்களில் மீன் பிடித்தார்கள். கோயில்கள் கட்டினார்கள். ஏராளமான கடவுள்களைப் படைத்தார்கள். நிறைய இலக்கியம். நிறைய விஞ்ஞானம், நிறைய சமூகவியல் படைத்தார்கள். வீடு தேடி வந்தவனுக்கு சோறு போட்டார்கள். தம்மினத்துக்கு ஒரு அநீதி என்றவுடன் உயிரைக்கொடுத்து போராடினார்கள். உங்கள்

பெற்றோரும் என் பெற்றோரும் நானும் நீங்களும் எம் அடுத்த சந்ததியும் நன்றாக இருக்கவேண்டும் என்று முகம்தெரியாத ரமேஷும் சுரேஷும் ராதாவும் பாமினியும் குண்டடிபட்டு இறந்துபோயிருக்கிறார்கள். "Can you believe it? They died for us."

இவையெல்லாமே எமது அடையாளம்.

அவுஸ்திரேலியா என்பது பல்லினங்கள் வாழும் தேசம், அதுவே அவுஸ்திரேலியனின் அடையாளமும் கூட. இங்கே எல்லோருமே ஆங்கிலம்தான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஆங்கிலம் அவர்களின் அடையாளம் அல்ல. ஒரு அவுஸ்திரேலியன் பூர்வீகக் குடியாக இருப்பான். ஒரு அவுஸ்திரேலியன் ஆங்கிலேயனாக இருப்பான். ஒரு அவுஸ்திரேலியன் மாசிடோனியனாக இருப்பான். ஒரு அவுஸ்திரேலியன் சைனீஸ்காரனாக இருப்பான். இத்தாலியனாக இருப்பான். பிரெஞ்சுக்காரனாக இருப்பான். வியட்னாமியாக இருப்பான். இந்தியனாக இருப்பான். ஒவ்வொரு அவுஸ்திரேலியனும் அவனுடைய பூர்வீக தேசத்தாலேயே அடையாளப்படுத்தப்படுகிறான். இங்குள்ள மாணவர்கள் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக் கொள்ளவேண்டிய கேள்வி இது.

I am not an aborigine. I am not English. I am not Macedonian. I am not Italian. I am not French. I am not Vietnamese. I am not Indian.

Then who am I?

I am Tamil.

இது எம்முடைய இரண்டாம் தலைமுறை பிள்ளைகளுக்குப் புரியவேண்டும். எம் அடையாளம் என்பது எமது இனம். எமது இனத்தின் அடையாளம் என்பது எம் மொழி. தமிழ். அது தெரியாமல் போனால் இருபதுகளில் நம் இரண்டாம் தலைமுறை கோகுல் போன்றும் மெளண்டி போன்றும் திசைமாறிப்போகின்ற நிலை வந்துவிடும்.

ஹரிசா குவேர்சின் என்ற ஆராய்ச்சியாளர் இந்த அடையாளச்சிக்கலைப்பற்றி இப்படிச் சொல்கிறார்.

A child connects to his parents, family, relatives, culture, history, identity and religion through his mother tongue. Native language links the child with the culture of the society the child comes from and shapes his identity. A lot of children from immigrant families, who don't know their native language well, are at a crossroads of identity crisis. When a child doesn't know his language well we cannot say that he will be nurtured with his culture properly for the fact that the relationship between language and culture is deeply rooted. Mother tongue is one of the most powerful tools used to preserve and convey culture and cultural ties.

Children who are unaware of their culture, their language, and their history will lose confidence in themselves, the family, society and the nation to which they belong and will have no other option than seeking an alternate identity.

பள்ளி வாழ்விலும் பின்னரும் வரப் போகின்ற அடையாளச்சிக்கலை நம் பிள்ளைகள் எதிர்கொள்ள தமிழறிவு அவர்களுக்கு மிக அவசியம். புள்ளிகள் அதிகம் வரும் என்று இரண்டாம் மொழியாக லத்தீன் மொழியையோ பிரெஞ்சு மொழியையோ பயில்வதால் அவர்களுக்கு அந்த மொழிகளில் பரிச்சயம் மாத்திரமே கிடைக்கும். தமிழ் மொழியை பயில்வதால் இந்த மாணவர்களுக்கு தாம் யார், தம் வரலாறு என்ன, தம் பின்னணி என்கின்ற அடையாளம் கிடைக்கும். மாணவர்கள் தம் அடையாளத்தைக் கொண்டாடத்தொடங்குவார்கள். ஒரு இத்தாலியன் தன்னை இத்தாலியனாக உணர்வதுபோல நம் பிள்ளைகளும் தம்மை தமிழர்களாக உணரத்தொடங்குவார்கள்.

தமிழ் எங்கள் அடையாளம். தமிழ் உங்கள் அடையாளம். அதைத்தொலைத்தால் உங்களையே தொலைத்ததாகிவிடும் என்பதை உண்மையில் எம் பிள்ளைகளுக்கு சொல்லுவதைவிட பெற்றோர்களுக்கே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தன் பிள்ளைக்கு பிறந்தநாள் கொண்டாடுகிறார்கள். புதிய உடுப்பு, ஐபாட், மொபைல் என்று எல்லாமே வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். நீச்சலும் டெனிசும் பரதநாட்டியமும் பியானாவும் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். பெண் குழந்தை பிறந்தவுடனேயே கூடவே இன்வெஸ்ட்மென்ட் புரப்பர்டி வாங்குகின்ற பெற்றோரைக்கூட கண்டிருக்கிறேன். இதையெல்லாம் செய்யும் பெற்றோர்கள் ஏன் நம் பிள்ளைகளோடு காலம்பூராகத் தொடரப்போகின்ற தமிழ் என்ற அடையாளத்தை சரியாகக் கொடுக்கத் தவறுகிறார்கள்? எம் பிள்ளைகள் அடையாளச் சிக்கல்களில் அல்லப்படுவதற்கு நாமே காரணமாகலாமா? எப்படித்தூங்க முடிகிறது? என் பிள்ளைக்கு தமிழ் தெரியாது என்கின்ற எண்ணமே ஒரு பதைபதைப்பை ஏற்படுத்தவேண்டாமா? என் பிள்ளை தான் யார் என்று தெரியாமல் தறிகெட்டுப் போகப்போகிறதே என்பது உங்களுடைய முக்கிய கவலையாக இருக்கவேண்டாமா? முதலில் பெற்றோர்கள் தாம் தமிழர்களாக உணர்தல் வேண்டும். அவர்கள் முதலில் தம்முடைய அடையாளச்சிக்கல்களிலிருந்து மீள வேண்டும். தமிழ்மீதும் அளவு கடந்த காதலும் மதிப்பும் கொள்ளவேண்டும்.

"If the parents embrace their identity, then the children also will follow the suit"

ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தமிழை பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிப்பது தமிழை வளர்ப்பதற்காகவல்ல. தமிழை யாரும் வளர்க்கத் தேவையில்லை. அது தன்னாலே வளருகின்ற மழைக்காடுபோல. தானே முகிலைக்கூட்டி தனக்குத்தானே மழை பொழிந்து காலமெல்லாம் நிலைத்து நிற்கும் இயற்கை வனம்போல தமிழும்

இலக்கியவாதிகளாலும் அறிவாளிகளாலும் எப்போதும் தன்னை உயிர்ப்பித்து வளர்த்தே வந்திருக்கிறது. இனிமேலும் வளரும்.

தமிழை நாங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கற்பிக்கவேண்டியது அவர்கள் வளர்வதற்கே. மொழியைக் கடத்துவது ஒன்றும் அவ்வளவு கடினமான காரியமும்ல்ல. காடுகளிலும் பாலைகளிலும் உணவுக்காக அலைந்த நம் முன்னோர்களே தம் பரம்பரைகளுக்கு இந்தச் செழுமையான மொழியைக் கடத்தியிருக்கிறார்கள். ஒரு காட்டுவாசி செய்திருக்கிறான். படித்து, சொந்த வீடு, நிலம், சொத்து, மூன்று வேளையும் சாப்பாடு, சகல சுகபோகங்களும் இருக்கின்ற நாகரிக சமூகம் என்று சொல்லிக்கொள்கின்ற நாமே நம் குழந்தைகளுக்கு நம் மொழியை கொண்டுசெல்ல முடியாமல் இருக்கிறது என்றால் அது எந்தப்பெரிய அவமானம்? அதிகம் வேண்டாம். வீட்டிலே பிள்ளைகளோடு தமிழிலேயே பேசுங்கள். பிள்ளை பள்ளிக்குப்போனபின்னரும் தமிழிலேயே பேசுங்கள். ஆங்கிலத்தை அது தன்னாலே பயின்றுகொள்ளும். தமிழை, நீங்கள் ஆதரவு கொடுக்காவிட்டால் அதனால் பயில இயலாது. தமிழ் பயிலாவிட்டால் தன் அடையாளம் தொலைந்துவிடுமே என்கின்ற எண்ணம் சிறுபிள்ளையிடம் இருக்கப்போவதில்லை. நாம்தான் பொறுப்புடன் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். இதிலே குடும்ப நண்பர்களோடு கூட்டாக இணைந்து செயற்படவேண்டும். எல்லா நண்பர்களிடமும் இதை எடுத்துச்சொல்லுங்கள். உங்கள் வீட்டில் மாத்திரம் தமிழ் பேசினால் போதாது. நண்பர்களின் பிள்ளைகளும் தமிழ் பேசவேண்டும். பிள்ளை வளரும் பருவத்தில் உங்களோடு பேசும் நேரத்தைவிட உங்கள் நண்பர்களின் பிள்ளைகளோடே அதிகம் பேசிப்பழகப்போகிறது. அவர்கள் அப்போது பேசும் ஊடகம் தமிழாக இருப்பதை நீங்கள் உறுதிப்படுத்தவேண்டும்.

ஆசிரியர்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் தாழ்மையான சில வேண்டுகோள்கள்.

தமிழை வெறுமனே ஒரு மொழியாக படிப்பிக்காதீர்கள். தமிழை பிள்ளைகள் ஒரு கொண்டாட்ட மனநிலையோடு படிப்பதை உறுதிசெய்யவேண்டும். திருக்குறள் கூட வேண்டாம். “கற்கக் கசடறக் கற்றவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக” என்பதில் இருக்கின்ற இறுக்கமான மிரட்டலான மொழிநடை வேண்டாம். பல் உடைந்துவிடும். எளிமைப் படுத்துங்கள். கதைகளாகச் சொல்லுங்கள். ஒவ்வொரு திருக்குறளுக்கும் நூறு நீதிக்கதைகள் இருக்கின்றன. கதைகளினூடாக நீதியைச் சொல்லுங்கள். கதைகள் எப்போதுமே எம் மனதைவிட்டு அகலாது. கதைகள் சொல்லப்பட்ட மொழியும் அகலாது. சிறுவயதிலே படித்த முலாம்பழக்கதையும், அம்புலிமாமாக் கதைகளும் அவற்றின் மொழியோடு அப்படியே எம் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. என் அம்மா எனக்கும், என் அம்மாவுக்கு என் அம்மம்மாவும், அம்மம்மாவுக்கு பூட்டியும் என்று நம் மூதாதையினர் எல்லோருமே கதைகளினூடே எம் அடையாளங்களை மெருகேற்றி வந்திருக்கிறார்கள். கதை, சொல்லப்படும் மொழியிலேயே நம் மூளையில் தங்கி விடுகிறது. “கந்தன் ஒரு கமக்காரன்” என்று தொடங்கிய கதை இப்போது நான் ஆங்கில மொழியில் தொழில் புரிவதால் “Kanthan is a farmer” என்று மாறப்போவதில்லை. பாடல்களை விட கதைகளுக்கு ஒரு பலம் உண்டு. பாடல்களை சமயத்தில் அர்த்தம் புரியாமலும் ஞாபகப்படுத்தமுடியும். கதைகள் அப்படியல்ல. அவற்றை சொல்லும்போது மொழியின் அர்த்தத்தோடு சொல்லப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மொழிச்சொல்லின் அர்த்தங்களும் காட்சிகளோடு படிக்கிறது. அந்தக்கதையை ஞாபகப்படுத்தும்போதெல்லாம் மொழியும் விரிகிறது. நிறையக் கதைகள் சொல்லுங்கள்.

எம் தமிழ்க் கதைகள் அவுஸ்திரேலியாச் சூழலுக்கு ஏற்றபடி மாற்றப்படுவதும் முக்கிய

மாகிறது. “கந்தன் நல்ல கமக்காரன், காய்கறித் தோட்டம் செய்திடுவான்” என்பதை “பீட்டர் கிப்ஸ்லாண்டிலேயே மிகப்பெரிய சோளப் பண்ணை வைத்திருக்கிறான்” என்றுகூட மாற்றலாம். தப்பில்லை. அவுஸ்திரேலியா விலேயே நிறைய ஆதிவாசிக் கதைகள் சிறுவர்களுக்காக இருக்கின்றன. மாத்தளை சோமு தமிழிலேயே எழுதியிருக்கிறார். கங்காரு எப்படி குட்டியை மடியில் காவிக்கொண்டு திரிகிறது என்பதற்கு ஒரு கதை சொல்லலாம். கடல் ஏன் உப்பாக இருக்கிறது, பூனை ஏன் எலியைத் துரத்துகிறது என்று ஏராளமான ஆதிவாசிக் கதைகள் இருக்கின்றன. தமிழில் சொல்லுங்கள். ஊர்ப்பூராகக் கதையடிக்கத்தெரிந்த எமக்கு சொந்தப் பிள்ளைகளுக்கு கதை சொல்வதா கடினம்?

இன்னொன்று உங்கள் குடும்பக்கதைகளை குழந்தைகளுக்குச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் சிறு வயதில் எந்தப்பாடசாலைக்குப் போனீர்கள். சைக்கிளில் சென்றீர்களா? நடந்து சென்றீர்களா? உங்கள் ஊரிலே மழை பெய்தால் காகிதக்கப்பல் விடுவீர்களா? உங்கள் பாட்டி என்ன கதை சொல்லுவார்? உங்கள் தாத்தா கடை வைத்திருந்தாரா? நாங்கள் சொல்ல வெட்கப்படுகின்ற, தேவையில்லை என்று நினைக்கின்ற சின்ன சின்ன விடயங்களில்கூட குழந்தைகளுக்கு ஆர்வமாகவிருக்கும். ஓரளவுக்கு பெரியவர்கள் என்றால் எங்கள் நாட்டில் நிகழ்ந்த யுத்தத்தைப் பற்றியும் அண்ணனும் அக்காளும் தம்பியும் தங்கையும் எப்படியெல்லாம் எமக்காக போராடினார்கள் என்பதையும் சொல்லுங்கள். சரியோ பிழையோ நம் வரலாற்றை அடுத்த தலைமுறைக்கு சொல்லாமல் மறைப்பது தவறு. நம் பிள்ளைகள் தம் பூர்விகத்தினை தெரிந்து வைத்திருப்பது அவர்களின் உரிமை.

உங்களுக்குத்தான் சொல்ல நேரம் இல்லையென்றால் மாணவர்களுக்கு வாசிக்கப் பழக்குங்கள். தமிழில் வாசிக்கப் பழக்குங்கள்.

அம்புலிமாமாவிலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம். இன்றைக்கு ஏராளமான சிறுவர் நூல்கள் வந்துவிட்டன. தயவுசெய்து தொலைக் காட்சியோ ஐபாடோ யூடியூபோ வேண்டாம். வாசிப்பு சிறுவர்களுக்கு ஒரு உலகத்தை திறந்துவிடும். இரண்டு கதைகளை வாசித்துப் பழகிவிட்டால் மூன்றாவது கதையை அவர்களே ஆர்வத்தோடு வாசிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். என் அக்காவின் மகன், சிங்கப்பூரில் பிறந்தவன். பத்து வயது. நூலகத்தில் மகாபாரதம் எடுத்து வாசித்து, அண்ணர் தானே ஒரு மகாபாரதத்தை ஜெயமோகனுக்கு போட்டியாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். சிறுவர்களை நாங்கள் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. அப்படி குறைத்து மதிப்பிடுவது அவர்களுக்கு நாம் செய்யும் அநீதியும் கூட.

குழந்தைகளையும் தமிழில் கதை சொல்ல விடலாம். தமிழ்ப்போட்டிக்கு வந்த சிறுமி ஒருத்தியிடம் “சின்ரெல்லா” கதையை தமிழில் சொல்லச்சொன்னேன். ரசித்து அனுபவித்து குழந்தை சின்ரெல்லா கதையைச் சொன்னாள். சித்தி என்ற தமிழ் வார்த்தை குழந்தையின் மூளைக்கு எட்டவில்லை. “சின்ரெல்லாவை அவவிண்ட அப்பாண்ட செக்கண்ட் பொண்டாட்டி கொடுமைப்படுத்தினா” என்கிறாள். எவ்வளவு அழகு. இதே மெல்பேர்னில் பாட்டி வடை சுட்ட கதையை மையமாக வைத்து பட்டிமண்டபம் செய்திருக்கிறோம். பேசியவர்கள் எல்லோருமே நம் தமிழ்ப்பள்ளி மாணவர்கள்.

இன்னொன்று தமிழை அட்சரம் பிசகாத ஆஸ்பத்திரி சுத்தத்தோடு அணுகாதீர்கள். எந்த மொழியுமே காலத்தின் ஓட்டத்தில் வேறு மொழிகளோடு கலக்கவே செய்கிறது. நாம் அன்றாடம் பேசுகின்ற சப்பாத்து, கக்கூஸ், குசினி போன்றவை ஐரோப்பிய வார்த்தைகள். நாம் தமிழ் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்ற பல சொற்கள் தமிழ் சொற்களே கிடையாது. அவற்றில் நிறைய

சமஸ்கிருதமும் சிங்களமும் கலந்திருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சுவீகரித்துக்கொண்டே தமிழ் இத்தனை வளர்ந்திருக்கிறது. பிறகு ஆங்கிலக் கலப்புக்கு மட்டும் ஏன் தடை போடுகிறீர்கள்? மொபைலை மொபைல் என்றே சொல்ல விடுவோம். செல்லிடப்பேசி, தொலைக்காட்சி, மகிழ்ந்து என்று அன்றாடம் பயன்படுத்தும் ஆங்கில வார்த்தைகளை தமிழ்ப்படுத்தி சாகடிக்கவேண்டாம். ஒரு குழந்தை நம்மோடு பேசும்போது தமிழ் தவறாகப் பேசிவிடுவேனோ என்கின்ற பயத்திலேயே பேசாமல் விட்டுவிடுகிறது. அதனை அளவுக்கேற்ற ஆங்கிலத்தை கலந்து பேசவிடுங்கள்.

முக்கியமான விடயம். என் நண்பரின் மகள் ஒருவர் வகுப்பில் லத்தீன் மொழியை இறுதியாண்டில் மாத்திரமே படித்து அதிக மதிப்பெண்கள் எடுத்தாள். இப்படி ஏராளமான மாணவர்கள் லத்தீனையும், சிங்களத்தையும், பிரெஞ்சையும் படித்துக் கூடுதல் மதிப்பெண்கள் பெறுகிறார்கள். ஆனால் வீட்டிலே தமிழ் படித்து, தமிழ் பள்ளிக்கு ஒழுங்காகச் சென்று பயின்று, தமிழிலே சிறந்த ஆளுமை கொண்ட மாணவர்களுக்கும் இங்கே ஐம்பது மதிப்பெண்கள் கிடைப்பதே அரிதாக இருக்கிறது. இதிலே மாணவர்களை குறை சொல்லமுடியவில்லை. காரணம் இதே மாணவர்கள்தான் ஏனைய பாடங்களில் அதிக புள்ளிகளை பெறுகிறார்கள். ஆகவே VC வகுப்பிலே நாம் மாணவர்களை பரீட்சைக்கு தயார்செய்யும் முறையிலே எங்கேயோ தவறு இருக்கிறது. அல்லது பரீட்சையையும் திருத்துவதையும் நாங்கள் மிகக்கடினமாக மேற்கொள்கிறோம் என்பது அர்த்தமாகிறது. மாணவர்களை தமிழ் படிக்கவைப்பது அவர்கள் என்றென்றும் தமிழோடு தொடர்பில் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே. ஆனால் நாமே அவர்கள் தமிழை விட்டு விலகுவதற்கு காரணமாக அமைந்துவிடக் கூடாது. பரீட்சைகளில் இனிமேல் சிறிது இலகுத்தன்மையை காட்டுங்கள்.

தமிழ்ப் போட்டிகளிலும் இதுவே நடக்கிறது. திருக்குறளை அப்படியே ஒப்புவிப்பதன் மூலம் என்ன பெரிதாக நிகழ்ந்துவிடப் போகிறது? பொழிப்பைக்கூட அப்படியே ஒப்புவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் புள்ளியைக் குறைக்கிறார்கள். குழந்தையும் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி ஒப்புவித்துவிட்டு லொலிபொப்பை வாங்கிக்கொண்டு அடுத்த கணமே திருக்குறளை மறந்துவிடுகிறது. ஒரு தொடர்பாடல் போட்டியிலே கம்பராமாயணப் பாடலைக் கொடுத்து வாசிக்கச்சொல்கிறார்கள். இது கிட்டத்தட்ட சிறுவர் துஷ்பிரயோகமாக எனக்குப்படுகிறது. பேச்சுப்போட்டிகளிலும் இன்னமும் பாரதி பிறந்த இடம் எட்டயபுரம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். இம்மாதிரியான முடிவுகளை எடுக்கும் நிலையில் இருப்பவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டிலேயே இன்னமும் இருப்பதுவும், மாற்றங்கள் செய்ய முயல்பவர்களுக்கு முட்டுக்கட்டைகள் போடுவதுமே இப்படியான விடயங்கள் நடப்பதற்கான முக்கிய காரணங்கள்.

இறுதியாக ஒருவிடயத்தை சொல்லி முடிக்கிறேன்.

எங்கள் வேலை குதிரைக்கு தண்ணீர் காட்டுவது. குடிநீரின் சுவையைக் சொல்லிக் கொடுப்பது. நீரின் குளிர்ச்சியையும் இதத்தையும் தெரியவைப்பது. அதைச் சரியாகச் செய்யவேண்டும். பின்னர் நீர் குடிப்பதுவும், நீச்சல் அடிப்பதுவும் குதிரை தானாகவே செய்யவேண்டிய வேலை. ஆனால் நாங்களோ குதிரைக்கு நீச்சல் சொல்லிக்கொடுக்கிறோம் என்று தலையை உள்ளே போட்டு அழுத்துகிறோம். குதிரையோ மூச்சுத்திணறி திமிறிக்கொண்டு பயத்தில் பாய்ந்தோடிவிடுகிறது. அதற்குப்பிறகு குளத்தைக் கண்டாலே அது மிரள்கிறது. வேண்டாமே.

பாவம் டால்ஸ்டாய்!

ராஜ்ஜா

சபர்மதி ஆசிரமத்திலே ஒரு நாள் தனக்கு வந்த கடிதங்களையெல்லாம் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தார் மகாத்மா காந்தி. ஆசையாய் பிரித்த ஒரே ஒரு கடிதம் மட்டும் அவரை தலை சொரிய வைத்தது. ஆசைக்குக் காரணம் அக்கடிதம் உலக மகா எழுத்தாளர் லியோ டால்ஸ்டாய் அவர்களிடம் இருந்து வந்ததால். தலை சொரிய வைத்ததற்குக் காரணம் டால்ஸ்டாய் தன் தாய் மொழியான ரஷிய மொழியில் எழுதி அனுப்பி வைத்திருந்ததால்.

நல்லவேளையாக ஆசிரமத்திலே ஒருரஷியர் இருந்தார். அவரது உதவியால் டால்ஸ்டாய் அனுப்பிய செய்தியை புரிந்து கொண்ட காந்தி பதில் கடிதம் எழுதிவிட்டு நக்கலாக சிரித்துக் கொண்டார். டால்ஸ்டாயின் கையில் கிடைத்த அக்கடிதம் அவரை புளகாங்கிதம் அடைய வைத்தது. பிரித்தார். இஞ்சி தின்ற குரங்கு போல் ஆனது அவரது தாடி வைத்த முகம். காந்தி தன் தாய் மொழியான குஜராத்தி மொழியில் பதில் அனுப்பியிருந்ததே காரணம். பாவம் டால்ஸ்டாய்! குஜராத்தி மொழி தெரிந்தவரைத் தேடி டால்ஸ்டாய் ரஷிய நாட்டிலே எங்கு அலைவார்?

ஞானம் பிறந்தது டால்ஸ்டாய்க்கு. அதன் பின் அவர் காந்திக்கு எழுதிய கடிதங்கள் அனைத்துமே ஆங்கிலத்தில்தான். அவரது பித்தத்தை தெளிய வைத்தவர் காந்தி.

இந்திய மொழிகளில் மிகப் பழமை வாய்ந்தவை தமிழும் சமஸ்கிருதமும். கடைசியாகப் பிறந்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் மொழி காசுப்பிரோ. எத்தனையோ மொழிகளில் நமது நாடு பேசினாலும் எழுதினாலும் அனைத்து மொழிகளையும் ஒன்றிணைக்கும் பாலமாக இருப்பது ஆங்கிலம்தான்.

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போதுகூட நமக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுக்க முன் வந்தவர்கள் “வெள்ளையனே வெளியேறு”, “ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி ஒழிக” என்று கோஷமிடச் சொன்னார்களே அன்றி “ஆங்கில மொழி ஒழிக” என்று யாரையும் கத்தச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுக்கே தெரியும் ஆங்கில மொழியைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டால் நமது நாடு பாளம் பாளமாக வெடித்துப் பிரிந்து போகும் என்று.

தாய்மொழி மீது பற்று இருக்க வேண்டியதுதான். மற்ற மாநிலத்திற்கோ மற்ற நாட்டிற்கோ போகும்போது யாருடைய தாய்; மொழியும் கைகொடுக்காது. கெக்கெ பெக்கெ என்று பேக்கு மாதிரி விழிபிதுங்கிப் போய் நிற்க வேண்டியதுதான். எங்க ஊரு புதுச்சேரி ஐம்பத்தைந்து (55) மொழிகளில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அனைவரையும் ஒன்று கூட்டுவது என்னமோ ஆங்கில மொழிதான்.

இதுவே ஆங்கில மொழியின் மகத்துவம். நமது தாய்மொழி தமிழ் வேண்டுமானால் கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே பிறந்திருக்கலாம். அதற்காக நாம் மார் தட்டிக் கொண்டு கர்ஜனைகூட செய்யலாம். நமக்கு அந்நிய மொழியான ஆங்கிலம் பிறந்ததே பதினோராம் நூற்றாண்டில்தான். பிறந்த ஆண்டு 1066 என்று சொல்லுவார்கள் ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள். பத்து நூற்றாண்டுகளைக்கூட இன்னும் கடக்காத இம்மொழி இருபத்து ஆறே எழுத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு எப்படி உலக மொழி ஆனது? எப்படி இவ்வளவு வார்த்தைகளை தன்னுள்ளே அடக்கி வளம்

பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது? இதைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியெல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க உலக மொழிகள் பலவற்றிலிருந்தும் வார்த்தைகளை கடன் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு எல்லாம் தனதே என்று பெருமை பேசும் ஒரே மொழி ஆங்கிலம் என்பதுதான் உண்மை. ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு. ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவருக்கும் தாழ்வே என்ற உண்மையை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது ஆங்கில மொழி.

இந்த ஆங்கில மொழியை எப்படி கசடற கற்றுக் கொள்வது? சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை பலரும் கேட்கும் கேள்வி இது. இதற்கு பதில் என்னவோ ஒரே வார்த்தைதான்: கற்க.

நாம் எதைக் கண்டு பயப்படுகிறோமோ அது நம்மை பயமுறுத்திக் கொண்டேதான் இருக்கும். அதற்கு நாம் பயம் காட்டிவிட்டால் அது நம்மோடு தோழமையை வளர்த்துக் கொள்ளும். வெற்றி நமதே. எல்லாம் சாணக்கிய நீதிதான்.

நாற்பது ஆண்டு காலமாக ஆங்கில மொழி இலக்கியப் பேராசிரியராக இருந்து சமீபத்தில் பணி நிறைவு பெற்றவன் என்ற முறையிலும், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆங்கிலத்தில் படைப்பிலக்கியம் மற்றும் மொழியாக்கம் செய்து கொண்டிருப்பவன் என்ற முறையிலும் நான் எப்படி இந்த ஆங்கில மொழியைக் கற்றுக் கொண்டேன் என்று சொல்வது ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள விரும்புவோருக்கு ஒரு சிறு வழிகாட்டியாக அமையும் என்றே நினைக்கிறேன்.

எனக்கு மொழிகளின் மீது ஆர்வம் இருந்ததே முதல் காரணம். நாம் சிந்திப்பதெல்லாம் மெளன மொழியில்தான் என்றால் அதை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள மொழி மிகவும் அவசியம். மொழிவளம் இல்லை யென்றால் 'சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன்... மொழி கைகொடுக்க மாட்டேங்கிறதே! என்ன செய்ய?' என்று அழுது புலம்ப வேண்டியதுதான். ஆர்வமே நமது நண்பன்.

தெருவிலோ மேடையிலோ யார் ஆங்கிலத்தில் முழங்கினாலும் அங்கேயே நின்று அவர்களைக் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறேன். குப்பக்காட்டான் மிட்டாய்க் கடையை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதிரிதான். நான் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றாலும் எந்தெந்த கிறிஸ்துவக் கோயிலில் எப்பெப்போ ஆங்கிலப் பிரசங்கம் நடக்கும் என்று தெரிந்துகொண்டு மற்றவர்கள் வருவதற்கு முன்பே நான் ஆஜராகிவிடுவேன். ஆங்கிலேயப் பாதிரிமார்களே நடத்தும் பிரசங்கம் என்றால் அன்று எனக்கு ஜூரமே அடித்து பேதி ஆகிக் கொண்டிருந்தால்கூட தவறாமல் சென்று கேட்பேன். கற்றலின் கேட்டலே நன்று என்ற கொள்கையில் அதிக பிடிப்பு உள்ளவன் நான். இன்றும் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும் ஆங்கில மொழியின் புதுப்புது வார்த்தைகளையும் புதுப்புது அர்த்தங்களையும் தெரிந்து கொள்ள பின்னிரவு நேர ஆங்கிலப் படங்களை பார்த்து விட்டுத்தான் உறங்கச் செல்கிறேன். இரவு நேர அமைதியில்தான் கற்பனை வளமும் பெருகும். என் வீட்டார் டி.வி. பார்த்த நேரம் போக எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் பி.பி.ஸி. நியூஸ் பார்ப்பேன். எந்தெந்த சேனல்களில் அரசியல், இலக்கியம் பற்றிய உரையாடல்கள், நேர்காணல்கள் காட்டுகிறார்களோ அவற்றை கண் கொட்டாமல் பார்த்து என் ஆங்கில ஞானத்தை பெருக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றேன்.

பள்ளி மாணவனாய் இருந்த காலத்திலே ச்சேம்பர்ஸ் ட்வென்டியத் சென்சுகரி டிக்ஷனரியை என் அப்பா வாங்கிக் கொடுத்தார். இப்போது எண்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான புத்தகங்கள் கொண்ட என் வீட்டு நூலகத்திலே முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டோட்கஜன் டிக்ஷனரிகள் உண்டு. எல்லாம் பழைய புத்தகங்கடகளில் வாங்கிச் சேர்த்த பொக்கிஷங்கள்தான். அதில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து விடுவேன். டிக்ஷனரிக்குள் ஒரு விரலைவிட்டு

குத்திக் குடைந்து வருகிற பக்கத்தை பிரித்து வைத்துக் கொள்வேன். தினமும் ஒரு அரை மணி நேரமாவது அந்தப் பக்கத்தில் எனது கண்கள் பயணிக்கும். கற்றுது விரல் அளவு கல்லாதது டிக்ஷனரி அளவு என்பதை அப்போதைக்கப்போது எனக்குள் சொல்லிக் கொள்வேன். தெரியாத வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் தெரிந்து கொள்வதோடு, அவற்றை எப்படி உபயோகப்படுத்துவது என்பதையும் கற்றுக் கொண்டு, சொந்த வாக்கியங்களில் அமைத்து எனது ஆங்கில ஆசான்களிடம் காட்டி தலையில் கொட்டும் வாங்கியிருக்கிறேன். முதுகில் தட்டும் வாங்கியிருக்கிறேன். கற்றுக் கொள்ளும் பருவத்திலே ஆர்வம் உள்ளோருக்கு உதவி செய்ய ஆண்டவன் பலரது ரூபத்தில் வருவான்... யாமிருக்க பயமேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு.

ஓவ்வொரு வார்த்தைக்குள்ளும் பல வார்த்தைகள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும். அவற்றையெல்லாம் சிண்டைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து வருவது ஒரு வகையான வீரவிளையாட்டுதான். உதாரணத்திற்கு 'டீச்சர்' என்ற ஆங்கில வார்த்தைக்குள் நானுற்றுப் பதினேழு வார்த்தைகள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கின்றன என்றால் நம்பவா முடிகிறது. நம்பித்தான் ஆக வேண்டும். வகுப்பறைகளிலே என் மாணவர்களுக்கு இந்த விளையாட்டை விளையாட கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறேன். அவர்களோடு நானும் சேர்ந்து விளையாடியிருக்கிறேன். வெள்ளைத் தாளிலே நான்கு நீண்ட கோடுகளை போட்டுக் கொண்டு விளையாட ஆரம்பிப்போம். முதலிலே ஓர் எழுத்து வார்த்தைகள். அதன்பின் ஈரெழுத்து கொண்ட வார்த்தைகள். பின்னர் மூன்றெழுத்து என்று போய் பத்து எழுத்து கொண்ட வார்த்தைகள் வரை பதிவு செய்து கொண்டே இருப்போம். நிறைய வார்த்தைகளைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தங்களது மூளையை கசக்கிப் பிழிந்து வார்த்தை மேல் வார்த்தைகளை அடுக்கிக் கொண்டே போவர். தெரியாதவர்கள் கையில்

இருக்கும் டிக்ஷனரிக்குள் நீச்சல் அடித்து வார்த்தைகளை வலை போட்டுப் பிடிப்பார். ஆக அனைவருமே புதுப்புது வார்த்தைகளை தங்கள் மண்டைக்குள் ஏற்றிக் கொண்டே இருப்பார். பொருள் தெரியாத வார்த்தைகளை தெரிந்து கொள்ள அகராதி பேருதவியாக இருக்கும்.

இப்பூவுலகில் நமக்குக் கிடைத்த நல்ல நண்பர்கள் புத்தகங்கள்தான். அவை அறிவுக்கு விருந்தாக ஆவது மட்டுமல்லாமல் நமது மொழிவளத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்யும். கண்டது கற்க பண்டிதன் ஆவான் என்று சொல்வார்கள். அரையணா ஓரணா காலத்தில், அப்பா வாங்கி வந்த தின்பண்டங்களை சுமந்து வந்த தாளைக்கூட படித்துவிட்டுத்தான் சீழே போட்டிருக்கிறேன். இரண்டு மூன்று புதுவார்த்தைகள் கிடைக்குமே.

எந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையையும் எளிய ஆங்கிலத்திலே சொல்ல முடியும். அதற்கு எளிய ஆங்கிலத்திலே எழுதி புகழடைந்த தலை சிறந்த எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை நாம் படிக்க வேண்டும். ஒரு தமிழர், ஒரு ஆங்கிலேயர், ஒரு அமெரிக்கர் அதாவது நம்ம ஆர்.கே. நாராயண், சோமர்செட் மாம், எர்னெஸ்ட் ஹெமிங்வே இம்மூவரின் புத்தகங்களை நான் ஒன்று விடாமல் படித்திருக்கிறேன். இவர்களைப் போல ஆங்கிலத்தை எளிமைப்படுத்தியவர்கள் உலகில் யாருமே இல்லை என்பேன்.

இவற்றையே என் மாணவர்களுக்கு போதித்திருக்கிறேன். என் மாணவர்களில் பலர் ஆங்கிலப் பேராசிரியர்களாக பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களும் மிகச் சிறந்த முறையிலே மற்றவர்களுக்கு ஆங்கில மொழியை திறம்பட சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எந்த மொழியையும் நாம் விளையாட்டாகவே கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆர்வம் வேண்டும். நல்லதொரு ஆசான் வேண்டும். அவ்வளவேதான்.

மொழி

துரை சீனிச்சாமி

“LANGUAGE- The cultural Tool” என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ள சிலகருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் “டேனியல் எல் எவரட்” (Daniel L. Everett)

அமெரிக்காவின் நியூயார்க் நகரிலுள்ள (Baneam Books, 2012) நிறுவனம் 2012 ஆம் ஆண்டு இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளது. இதுபற்றிய பல கருத்துக்களை, இன்றைய நோக்குகளை உள்ளிணைத்து இந்நூலில் பேசப்படுகிறது.

தனது நூலின் அறிமுகத்தையே “The Gift of Prometheus” (புராமித்தியஸின் கொடை) என்ற பெயரில் டேனியல் எல் எவரட் அமைத்துள்ளார். மொழிபற்றிய அடிப்படை யான வினாக்களையும் இப்பகுதியில் கூறியுள்ளார். இந்நூலின் அமைப்பு பற்றியும் விளக்கி உள்ளார். நூல் நான்கு பகுதியாகின்றது. தொல்மனிதர்களின் பரிணாமவளர்ச்சியில் செய்தித் தொடர்பும் பிரச்சனைகளும், அவர்களது உயிர் இருப்புப்பற்றியும் இப்பகுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இப்பகுதியில், அக்காலத்தில் மொழிக்கான மனித உயிரியல் சார்ந்த சிறப்பான அறிவு இன்மையும் மனித இனங்களின் உள் தொடர்புகள் மொழியின் தோற்றத்தை ஏற்படுத்தி வடிவமைத்திருக்கலாம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அடுத்தபகுதி ஐந்திலிருந்து எட்டுவரையிலானது. இப்பகுதியில், மனிதச்செய்தித் தொடர்புப் பிரச்சனைக்குரிய தீர்வினை, இயற்கையும், சூழலும் வழங்கி உள்ளமைகுறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இப்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் செய்தித் தொடர்புப் பிரச்சனைக்கு உலக அளவில் பல தீர்வுகள் உள்ளன. ஏனெனில், மொழிகளிடையே

பல வேறுபாடுகளும் காணப்படுகின்றன. மொழிகளை அறிந்து கொள்ள, கற்க பயன்படுத்த - உயிரியல், மனவியல், மற்றும் சமூகப்பண்பாடு சார்ந்த நோக்குகள் தேவையாகும்: மொழிச் செயல் பாட்டிலுள்ள வடிவங்கள், ஒலி அமைப்பு. தொடரமைப்பு மற்றும் பிறவும் குறித்து அறியவேண்டும். மொழி உள்ளோர்மை (Instinct of Language) என்பது அரிஸ்டாட்டில் கூறியுள்ள சமூக உள்ளோர்மை (Social Instinct) எனலாம்.

மூன்றாவதுபகுதியில், ஒன்பதாவதுபத்தாவது இயல்கள் உள்ளன. இவற்றில், புறக்கண்ணுக்குப் புலனாகாத அகக்கண் அறியும் பண்பாடு என்ற கைகளினால், மனித மொழி இலக்கணங்களின் பொருண்மைகள் வடிவமைக்கப்படுதல் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இறுதியாக அமையும் நாலாம் பகுதியில் பத்து, பதினொன்று மற்றும் பனிரெண்டாம் இயல்கள் அமைகின்றன. இப்பகுதியில், மொழிப் பிரச்சனைக்கான தீர்வுகளின் வேறுபாடுகளும், பண்பாடுமற்றும் மொழி வேறுபாடுகளும், மனித இன இருப்புக்கு இவற்றின் தேவைகளும் ஆராயப்படுகின்றன. இலக்கணம் என்பது மனித இனமகிழ்ச்சிக்கு எப்படி இட்டுச்செல்லும் என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

‘இலக்கணம் மகிழ்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்வது’ என்ற இக்கருத்தே நூலின் முடிவுப் பகுதியாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பத்து இயல்களின் சாராம்சத்தைக் காணும் முன், மொழியின் இன்றியமையாமை அதன் வலு குறித்து விளக்க இரண்டு புராணக் கதைகளை ஆசிரியர் எவ்வாறு காட்டுகிறார் என்பது குறித்துக் காணலாம். இவ்வாறு அவரே தனது

நூலின் பகுதிகளைப் பிரித்துக்காட்டி விளக்கி உள்ளார்.

இரண்டு புராணங்களும் மொழி ஆற்றலும்

இந்நூலாசிரியர் விளக்கும் இரண்டு புராணங்களில் ஒன்று: புராமித்தியஸ் புராணக் கதை, இரண்டு: பைபிள் கூறும் ஹீப்ருபுராணக் கதையான (Babel)பாபேல் கோபுரம் பற்றியது ஷீயஸின் (Zeus) படைப்புகளே உலக மக்கள். ஆனால் தொல்கால மனிதர்கள் இரவு வந்தால் அஞ்சினார்கள். அவர்களுக்கு 'தீ' தேவை. ஆனால் தீயை அவர்களுக்கு வழங்கினால், தன்னைவிட ஆற்றலுடையவர்களாக மனிதர்கள் மாறிவிடுவர் என்று எண்ணி அவர் வழங்காமலிருந்தார். இத்தீயைத்திருடிவந்து மக்களுக்குக் கொடுத்தார் புராமித்தியஸ். இதனை அறிந்த ஷீயஸ் புராமித்தியஸீக்குக் கொடுமையான தண்டனை வழங்கினார். காசுலஸ் மலைப்பாறையில் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டார். தினமும் பகலில் பெரிய பருந்து வந்து அவருடைய ஈரக்குலையைப் பிய்த்துத் தின்னும். இரவில் தினமும் அவர் மறு உயிர்ப்புப் பெறுவார்:

இது மறுநாள் அனுபவிக்கப் போகும் வேதனைக்காகவே. வீரன் ஹெர்குலிஸ் வந்து அப்பருந்தைக்கொண்டு, அந்தச் சங்கிலியை உடைத்த பிறகே புராமித்தியஸின் விடுதலை சாத்தியமானது. தொல்கால மனிதர்கள் நெருப்பைக் கண்டுபிடித்துப் பயன்படுத்தி பண்பாட்டு வளர்ச்சி பெற்றது பற்றிய கதை இது. இது அப்படியே நடந்ததல்ல: அதன் ஊடுபொருளை அறிய வேண்டும். இதுவே. புராண நவீற்சிமுறை. புராணம் வேறு வரலாறு வேறு. புராணத்தில் காணப்படும் பொருண்மைகளுக்கு வரலாற்று நவீற்சி உண்டு. ஆனால், நிகழ்வுகளை அப்படியே வரலாறாகக் காண்பது அறியாமை. பாபேல் (Babel) கோபுர நிகழ்வுகளையும் இப்படித்தான் நோக்கவேண்டும். மனித ஆற்றல் பற்றிய கடவுளின் அம்சமாக இப்புராணத்தின் கதைபுணையப்பட்டுள்ளது. மனிதரின் ஒன்றுபட்ட உழைப்பாற்றலும்.

செய்திப்பரி மாற்றமுமே கடவுளரை அச்சமுட்டியதாகவும், அதனால் அவர்கள் பல மொழி பேசுபவர்களாகச் சிதறடிக்கப்பட்டார்கள் உலகெங்கும். ஆக, உலகின் பலமொழிகளும் பண்பாட்டின் தேவைகளாக, அவர்கள் வாழ்ந்த சமூகச் சூழலில் உருவாயின என்பதே இதன் உட்பொருளாக அமைகிறது. முதலாவது சொல்லப்பட்டது, மக்களின் பெளதிக நெருப்பு, (Physical Fire) இரண்டாவது சொல்லப்பட்டது மக்களின் அறிவுத்தீ (cognitive fire) என்கிறார் நூலாசிரியர். இவ்விருநெருப்புக்களில், அறிவுத்தீ சார்ந்ததே மொழி. இது, மனிதன் அதனை அமைப்பதற்கு முன் இருக்கவில்லை என்கிறார் ஆசிரியர் மொழியின் பங்களிப்பு என்பது, உலகுபற்றிய நம் அறிவாக்கமாக அமைகிறது. இதற்குரிய கருவியே மொழி. இது. நமது மாபெரும் அறிவுசார்ந்த நுட்பவியல் என்கிறார். (It is our greatest display of cognitive technology)(P.3)

மொழி: மனிதனின் இயல்பா அல்லது பண்பாட்டு உருவாக்கமா? :

மொழி என்பது பேராற்றலுடைய ஒரு கருவி என்பதே இந்நூலாசிரியரின் கருத்து. இந்த மொழி மனிதரிடம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதே இந்நூலின் முக்கிய விவாதம். திடீரென மொழி தோன்றியதா அல்லது படிப்படியாக. பண்பாட்டு இணைவுகளால் உருவான ஒன்றா? இவ்வாறு கேட்கும் ஆசிரியர், மொழி என்பது, மனிதனின் பகுத்தறிவு போலவே, உயிரியல் சார்ந்த சூழலின் இருப்பு சார்ந்தும் தோன்றியது என்கிறார். (Language, Like human reasoning itself, emerges at the nexus of our Biological endowment and our environment existence) (P5) ஆனாலும், மொழி என்பது உயிரியல் சார்ந்ததே என்றுகூறும் அறிவியலாளர்களின் கருத்துக்களைக்கூறியே அது தொடர்பான செய்திகளை விவாதிக்கிறார். இரண்டாவது இயலான 'மொழி ஒரு சமூகக்கருவி' (Language as a social tool) என்பதில் அறிவியலாளரின் ஏழுவகையான விவாதக் கருத்துகளைக் கூறுகிறார். அவை வருமாறு:

1. மொழி பற்றி குழந்தைகள் எதையும் கற்றுக்கொள்வதில்லை. மொழியின் அமைப்புவிதிகளை, குழந்தைகள், தங்கு தடையின்றி இயல்பாக பேசுவதற்கு எதையும் கற்றுக் கொள்வதில்லை.
2. மக்கள், அவர்களின் மொழியை பெரிய அளவு அறிவுத்திறத்தால் அறிந்துகொள்வதில்லை.
3. எல்லா மொழிகளுக்கும் அடிப்படையான ஒற்றுமைகள் உள்ளன. இதனால், எல்லா மனிதர்களும், பொதுவான இயல்பிலிருந்து மொழிமூலம் கொண்டிருக்கலாம்.
4. 'கிரியோல்' போன்று புதிய மொழிகள் திடீரெனத் தோன்றுகின்றன. அப்படி அவை அமைந்தாலும் அனைத்துலகத் தன்மை (Language universals) என்று மொழியியலாளர்கள் கூறும் கூறுகளை உள்ளமைத்தே உள்ளன.
5. மேலும் உலக குழந்தைகள், மொழிகற்பதில், ஒரே மாதிரியான காலகட்டங்கள் சார்ந்த முறையிலேயே செல்லுகின்றனர். மொழி வளர்ச்சிக்கான அக்கட்டுமானம் இருப்பது போல அவர்கள் செயல்படுகின்றனர்.
6. பெரியவனாகிய பிறகு (அல்லது பருவம் Puberty உற்ற பிறகு) யாரும் மொழியைக் கற்றறிவதில்லை. இதன் மூலம் பெறப்படும் கருத்து: மொழி என்பதை உள்செறிவது (கற்றறிவது - Learning) என்பதே ஆகும். (இங்கே, Learning என்பது படிப்பது என்பதிலிருந்து வேறானது, நனவிலியாக நிகழக் கூடியது.
7. மொழிக்கான சிறப்புக்கூறாக மூளையின் பகுதி தெளிவாகக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இது எல்லாச்சமூக மக்களுக்கும் ஒன்றே போல அமைவதே, இதற்கு, உயிர்மரபணுக்கூறு (Gene) தான் காரணமாக முடியுமே அன்றி, பண்பாடு அல்ல.

உயிரியல் சார்ந்த அறிவியலாளர்களின் இக்கருத்துகளை முன்வைக்கும் ஆசிரியர்,

இதுபற்றிய பெரிய விவாதமாகவே இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

மொழி என்றால் என்ன?

இவ்வாறாக மொழி என்பது இயற்கையாக மக்களிடம் இருப்பது என்பதை விளக்கும் ஆசிரியர். மொழி என்றால் என்ன என்பதை மூன்று மேற் கோள்களுடன் விளக்குகிறார். முக்கியமாக நோம் சாம்ஸ்கியின் (Noam Chomsky)யின் கருத்தை எடுத்துக்கொண்டு கூறுகிறார்: "ஒரு மொழியின் இலக்கணத்திற்கு பொருண்மை என்பது இரண்டாம் நிலைபெறுவதே. சில விதிகளைப் பின்பற்றி சில குறியீடுகளை முறையாக இணைத்தால் அப்போது அங்கே தொடர்கள் உருவாகின்றன. அதுவே இலக்கணம் ஆகும். (According to Chomsky meaning is secondary to grammar and all we need to understand a formal grammar is that if we follow the rules and combine the symbols properly, then the sentences generated are grammatical") (p.33)

இவ்வாறாக மொழியின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறும் சாம்ஸ்கியை எடுத்துக்காட்டும். எவ்வெட்டும், மொழி என்றால் என்ன என்பதை அதன் பிறகு விளக்குகிறார். மனிதர்களுடைய அறிவுறுத்திறம்+பண்பாடு+செய்தித்தொடர்பு ஆகியவற்றின் விளைவே மொழி என்கிறார் (cognition+culture+communication=Language) (p.35) இந்த மொழியின் தோற்றத்திற்கு உயிரியல் மரபே (genetic) காரணம் என்று கூறுவது, இது பற்றிய பாதி அளவு அறிதல் மட்டுமே என்கிறார். (Any genetic account of Language is only going to get us at best half way to an understanding) (p.37). குழு சார்ந்த உணர்வுத் தோற்றமே மொழியின் வெளிப்பாட்டுக்கான முதற் காரணம். இது நெருப்பைச் சூழ்ந்து இருப்பதிலிருந்தே உருவாகிறது. அதன் பிறகு மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் நினைத்துக் கொள்வதும் (mind reading) அதன் மூலம் கூட்டுணர்வு சார்ந்து உறவும் திட்டமிடலும் உருவாகின்றன. இது மனிதனின் உயிரியல் சார்ந்தது முதலில் உருவாகி, பின் பண்பாட்டுக்

கண்டுபிடிப்புகள் மூலமாக பரிணாம வளர்ச்சி பெறுகிறது. நெருப்பு அனைத்துலக மக்கள் சார்ந்த தேவையின் காரணமாக பொதுமை பெறுகிறது. இதுபோலவே, மொழியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பரிணாம வளர்ச்சி பெறுகிறது என்கிறார் ஆசிரியர். மனிதர்களுக்கிடையிலான செய்தித் தொடர்பு முறை நெருப்பிலிருந்தே தொடர்கிறது. இதுபுதிய குழு அனுபவங்களால் வளர்கிறது. எனவே, சில முக்கியமான செய்திகளைப்பறிந்து கொள்ளலாம். அதாவது, பேச்சுமுறைமை உருவாவதற்கு முன்பே மொழி உருவாகி இருக்கலாம் என்பதே. இன்றைக்குள்ள homo sapiens எனப்படும் ஆதிகால மனிதர்கள், மெய்யெழுத்துக்களோ உயிரெழுத்துக்களோ இல்லாமல் கருத்து பரிமாற்றம் செய்து கொள்வது இதனை உணர்த்துவதே எனலாம். (There are Modern day examples of Homo sapiens who communicate without consonants and vowels, illustrating clearly the possibility that language could have developed before speech) (p.44).

மொழியின் உருவாக்கம், அதில் உயிரியலின் பாதிப்பங்கு, மீதி வளர்ச்சி பரிமாண வளர்ச்சியாக, பண்பாட்டு வளர்ச்சியாக நெருப்புத் தேவையிலிருந்து வளர்தல், மொழியும், பேச்சும் ஆகியன குறித்த ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை. இலக்கணம் மொழி அமைப்பு குறித்த நோம்சாம்ஸ்கியின் கருத்துக்களும் மேலும் விரிவான ஆய்வுக்கு உரியவை.

பண்பாடு

அடுத்ததாக, பண்பாடு என்றால் என்ன என்பது பற்றி விரிவாக இந்நூல் விளக்குகிறது. ஒரு பண்பாட்டை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் மனிதமொழியையும் கருத்து (செய்தி)த் தொடர்பையும் அறிந்து கொள்வது முன் தேவை என்கிறார் இந்நூலாசிரியர் (An understanding of human language and communication presupposes an understanding of culture) (p.47). இவ்வாறு

கூறியபின் தொடர்பு முறை குறித்து விரிவாக விளக்குகிறார் ஆசிரியர். பண்பாடு, மொழி, கருத்துத் தொடர்பியல் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியவை: “கருத்தியல்களாலும் மதிப்புகளாலும் வேலியிடப்பட்ட நிலையில், மனம் வளரும் உருவாக்கும் ஒருகளமே பண்பாடு மனிதர்கள் தங்களின் உயிர்வாழும் விருப்புக்கான வழிமுறையைக் கண்டு கொள்கிறார்கள். இந்த முறையில், மொழியும் பண்பாட்டின் ஓர் உருவாக்கமாக இருக்க முடியுமா? மனித கண்டுபிடிப்பாக, கருவியாக அமையமுடியுமா,” (culture is the field in which mind grows and creates-the field fenced in by shared ideas and values. Constrained by these ideas and values, members of the culture create the perimeters of their existence and just means of survival. Could language as we know it just be one of the many creations of culture, a tool of human invention)(p.49) என்பதே இதன் அடிப்படைச்சாரம்.

இந்த வகையில் மொழி என்பது ஒரு பண்பாட்டுக் கருவியாகவே உருவானது என்கிறார் இந்நூலாசிரியர். சிந்திப்பதும் தொடர்புடுத்துவதுமே (Thinking and communicating) இதன் இரண்டு செயல்பாடுகள் என்கிறார்.

இன்னொரு முக்கியமான கேள்வி முன் வைக்கப்படுகிறது. மொழியியலாளர் நோம்சாம்ஸ்கியின் கருத்தை ஒட்டியே இது முன் வைக்கப்படுகிறது. மொழி தொடர்பான சிக்கல்களில் அல்லது பிரச்சனைகளில் இது மிகவும் முக்கியமானது. இந்நூலின் முதல் பகுதியான முதல் நான்கு இயல்களின் இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ள கருத்து இது. மொழி என்பது innate அல்ல என்பதை பல சான்றுகளுடன் எவரெட் எடுத்துக்கூறுகிறார்.

“Does Plato have a problem” என்ற தலைப்புடன் கூடிய இந்நூலின் நாலாவது இயல் மிக முக்கியமானது. மொழி பற்றிய அடிப்படையான கருத்தைக் கூறுவது. தமிழ்

மொழியைச் சிவன் படைத்தான் என்று கருதும் நமது நாட்டில் இன்னமும் சமஸ்கிருதத்தை தேவ பாஷை என்றே கூறிவருகின்றனர். சமஸ்கிருதம் முடியாட்சியின் சமூகக் கருத்தியலாக, வருணநெறியின் (மனுதர்த்தின்) குறியீடாக இன்று வரை காப்பாற்றப்பட்டு வருகிறது. சுப்பிரமணிய பாரதியும் சமஸ்கிருதத்தை தேவபாஷை என்று கூறுவது சரியே என்றும் கூறியுள்ளான். மொழிபற்றிய இத்தகைய பிற்போக்குத்தனமான கருத்துக்களுக்கு எதிரான கருத்துக்கள் கூற யாரும் இன்று கிடையாது. இந்நிலையில் மொழி என்பது எவ்வாறு தோன்றியது, அதன் இயல்பில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டுத்தாக்கங்கள் குறித்து எழுதும் இந்நூலாசிரியரின் கருத்துக்கள் நம் கவனத்திற்குரியன. கலந்துரையாடல்களை இவ்விவாதங்களின் வழி உருவாக்க வேண்டும். விளைவு ஒன்றுமியிருக்காது என்று ஒதுக்கி விடாமல், அறிவுடன் சிந்திப்பவர்கள் இந்த விவாதத்தில் உண்மையாக ஈடுபடவேண்டும்.

நோம் சாம்ஸ்கியின் ஒரு கருத்து இங்கே முக்கியமானது. அதுவே கலந்துரையாடலுக்குரியது. சாம்ஸ்கி அனைத்துலக இலக்கணப் பொதுமை (universal grammar) குறித்துக் கூறுகிறார். இதனால், மனிதர்களிடம் அறிவுத் தோற்றம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை பொதுமையச் செய்தியாக இன்றைய புதுவிய மொழியியல் மூலம் ஏற்பட்டுள்ளது. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கருத்து ஏற்கனவே கூறியதுதான் என்றாலும் அது விரிவாக இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

மொழி என்பது இயல்பானது, மனிதன்தொடர்பான உயிரியலமைப்பில் இயற்கையாக இருந்து வருவது என்பது ஒரு கருத்து. இயல்பிலே இருப்பது என்பதுவும் இரண்டு நிலைகளில் விளக்கப்படுகிறது. ஒன்று: மரபணு (Gene) மூலமே உருவாகிறது என்றகருத்து. அந்த மரபணு Fox P2 என்று அறிவியலாளர்கள் விளக்கி உள்ளனர். இதுவே மொழியின் மரபணு என்று கூறப்பட்டுள்ளது (பக்.71). இது, 1994ல் வெளியான மிர்னா

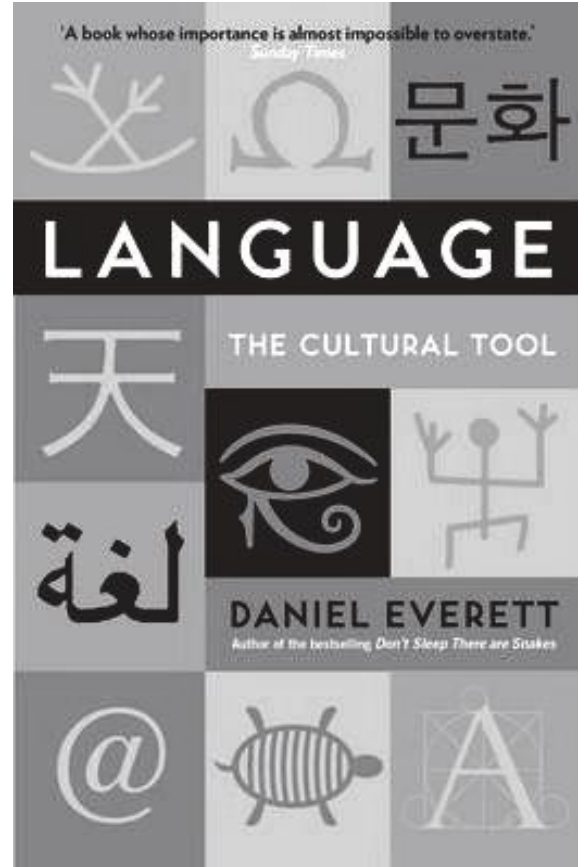
கோப்நிக் (Myrna Gopnik) என்ற Me Gill பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரின் கட்டுரையிலேயே தொடக்கத்தில் பேசப்பட்டது. (இக்கட்டுரை Journal of Neuro linguistics என்ற இதழில் வெளியானது.) ஆனால் இந்த மரபணு, மொழிக்குரியது என்று மட்டுமில்லாமல் வேறு பல செயல்பாடுகளும் உடையது என்று பின்னர் கண்டறியப்பட்டது. எனவே, Fox P2-ஐ மொழிக்கே உரிய மரபணு என்று கூறுவது தவறானது என்கிறார். (Because of its multifunctionality, it would be a mistake to label Fox P2 a language gene) (P.71) Marcus என்பவரும் Fisher என்பவரும் இதனை இவ்வாறு முடிவு செய்தனர் (பக்.71). ஆனால், இந்த மரபணுக்கூறு மொழிக்கருவி பண்பாடு ஆகியவற்றின் பண்பாட்டுப் பரிணாம வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட, இணை வாக்கத்தினால் மொழி என்ற தொடர்புச் சாதனமாக உருவாகி இருக்கலாம் என்பது ஆசிரியரின் கருத்து. (But the adaptations of fox P2- are themselves caused by interaction with and shaping by the language tool and human culture as cultural evolution interacts with biological evolution) (P.72) உயிரியல் பண்பும் பண்பாட்டுப் பரிணாமவளர்ச்சியும் இணைவாக்கம் பெற்று மொழி உருவானது என்பதே இதன் கருத்து.

அடுத்து, இரண்டாவது நிலையானது, மொழியின் இயல்பற்றிக் கூறும்போது மனித மூளையின் ஒரு பகுதி, மொழிச் செயல்பாட்டுக்குரியது என்பதாகும். ஆனால் மூளையின் வளர்ச்சியே கற்றலின் மூலம் (learning process) ஏற்படுவதே. இந்தக் கற்றல் முறைமை என்பது பண்பாட்டு வளர்ச்சி முறைமையிலான கற்றலே. இப்படியில்லாமல், குறிப்பிட்ட மூளையின் ஒரு பகுதியே மொழிக்கான காரணம் என்பது மொழியில் தன்னியம் (linguistic nativism) ஆகும் என்கிறார் (பக்.73) ஆனால் இதற்கு ஆதரவும் ஆதாரமும் இல்லை என்கிறார். மொழிக்கான மூளைப்பகுதி Brocas கண்டு சொன்ன இடம் எனப்படும். ஆனால், இது, மொழி பற்றிய

சிறப்பான இடம் இல்லை என்பதில் இன்று அறிவியலாளரினடையே கருத்தொற்றுமைக உள்ளதாக ஆசிரியர் கூறுகிறார். இங்கு ஓர் அடிப்படையான வேறுபாட்டைக் கூறுகிறார். கிரேக்க அறிஞர் பிளாட்டோவின் கருத்தோடு இதனை ஒப்பிட்டு விளக்குகிறார். “அறிவின் மூலம் என்பது, பிளாட்டோவைப் பொறுத்தவரை, அது விண்ணுலகில் (Heaven) இருப்பதாகும். மரபணுவில் இருப்பதல்ல (genes). ஆனால், சாம்ஸ்கி போன்ற பரிணாம வளர்ச்சி உளவியலாளர்களைப் பொறுத்த வரை, மொழி மூலத்தின் முன்நிலை அல்லது அறிவின் முன்நிலை என்பது விண்ணுலகமல்ல: மனிதமுளையே இவற்றிற்கான சான்றாதாரமாகும். (This is because, again for Plato the source of our knowledge was heaven not the genes. But for Chomsky the evolutionary psychologists and others searching for the potential sources of apriori linguistic or other knowledge, heaven is not the place to look. The evidence must be in human brain”) (p.75).

இந்த மூளை முறைமை என்பது பண்பாடு சார்ந்த கற்றல்முறைமையால் ஏற்படுவது. (This is because we already know that brain specialization results from, non-innate, cultural learning, as new connections between Neu's are formed) (p.77) மூளைவடிவத்தை பண்பாட்டு வளர்ச்சி மாற்றி அமைக்க முடியும் என்கிறார். மமுனித உடலியலும், உயிர்க் கூறு பற்றிய இயலும் மொழி என்பது மனிதரிடமே இயல்பாக அமைந்திருப்பது என்பதை மறுப்பதாகக் கூறுகிறார். இறுதியாக. (79) மேற்குறித்த 79 பக்கங்களில், மொழி உருவாக்கம் தொடர்பான அடிப்படைப் பிரச்சனைகள் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ளன. இந்தப்பிரச்சனைகளை எடுத்துக்காட்டுவதே இப்போதைக்கு இக்கட்டுரையின் நோக்கம். 351 பக்கங்களுடன் அமைந்த நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ள கருத்துகள் மேலும் தொடர்ச்சியாக விளக்கப்படும்.

இப்போதைக்கு, மொழி என்றால் என்ன? மொழி உருவாக்கம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? அதற்குக்காரணம் மனித இயல் சார்ந்த மரபணுவா அல்லது பண்பாட்டு முறைமைக் கேற்ற செய்தித் தொடர்பின் விளைவா என்பன போன்ற சில கேள்விகள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. மொழி என்பது பற்றி நுண்மயப்படுத்தி, அரசியலில் எதிர்ப்பும் இணைப்பும் உருவாக்கி, சிந்திக்கும் திறனை அழித்து, வசூல் வேட்டைக்காக மொழி ஆளாகிவிட்ட இன்றைய சூழலில் இது போன்ற கருத்துக்கள் குறித்த உரையாடல்கள் மிகவும் தேவை. மேலும் இது தொடரும்.

மொழிகளின் கொடுத்தல் - கொள்ளல்

வீ. விஜயராகவன்

தொன்று தொட்டே மொழிகளை இணைத்த பெருமை கொசவுக்கே உரித்தானது! 'மசக' என்ற வட மொழிச் சொல் மூலம் இந்தியிலும், சங்க இலக்கியத்தில் 'உதும்பர தருவில் பிறந்திறு மசகம் இவரினும் (எண்ணினாலும்) கோடி' (சீவக சிந்தாமணி) என எதுகை மோனை ரீங்கரிக்கத் தமிழிலும், பிரெஞ்சு, ஜெர்மானிய வழி 'mosquito'-வாக மருவி ஆங்கிலத்திலும் பரிணமித்து, உங்களுக்கு முன்பே என்றோ உலகம் சுற்றி வந்து விட்ட 'கொசு' பற்றிய 'கடி'த் தகவலால் உங்கள் உறக்கம் கெட வாய்ப்பில்லை!

தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலத் தொடர்பு மூலம் வழக்குக்கு வந்த சொற்கள் பல. தமிழ் 'மனம்', (இந்தியில் 'மன்') மனஸ் எனும் மூல வடமொழியின் கூட்டணியில், 'மன்ஸ்' என்ற ஐரோப்பிய வேர்ச் சொல் உருவாகியதன் முடிவு 'man'. 'கொல்' உயிரைப் பறிப்பதையும், மற்றும் 'அடக்குவதையும் குறிக்கும். இதுவே ஆங்கிலத்தில் முறையே 'kill' மற்றும் 'quell' ஆனது. இதே போல் தமிழ் 'கல்' ('கல்வியின் வேர்ச்சொல் 'மண் பறித்தல்') ஆங்கில வடிவில் 'cull', சும்மா 'கலா'ய்க்கவில்லை, இதை நீங்களே ஆற, அமர 'மெல்லுங்கள், (அல்லது) ஆங்கிலத்தில் 'mull'லுங்கள்!

'சமர்த்' எனும் வடமொழிச் சொல், ஆங்கிலத்தில் மிடுக்காக 'smart' ஆகிப் போனாலும், தமிழ் கலாசாரப் பக்குவத்தில் 'சமத்தாக', சுட்டித்தனத்தை விட அடக்கமே மேலிட, கை கட்டி அமர்ந்து விட்டது. 'துரிதம்' அமைத்த பாலத்தில் 'துரித்' மூலம் 'துரத்து' 'trot' ஆன பின்னர் திரும்பி வந்து,

என்னைத் 'த்ராட்'ல (அலைய) விட்டுட்டான் என்று சென்னைக்கே உரித்தான மொழியில் சமீப காலம் வரை நம்மைத் 'துரத்தி'க் கொண்டிருந்தது!

'நாசி'தான் 'nose' என்றால் ஏன் புருவம் (brow) உயர்த்துகிறீர்கள்?. நமது 'சங்க' முழக்கம் போகும் வழியில் உருது, அரபு என இடற, மொழி வழியில், இடவலம் மாறிப் போனதே 'conch' (ங-ஞ திரிபும் இலக்கணத்தில் ஏற்பு) என்று யார் காதில் ஊதுவது? உண்மையில் 'உருண்டை' தான் ஐயா உருண்டு, உருண்டு போய் 'round' ஆகி விட்டது!

'களை' என்ற வினைச் சொல்லைக் 'clear' ஆகப் புரிந்து கொண்டால் வடமொழி 'ஆக்ரோஷ்', ஆக்ரோஷத்துடன் 'aggression' ஆகப் பொதுப்படையாகிப் போனதும் புரியும். 'கண்ணும் கருத்துமாக' என்பது சுருங்கி 'care' போதுமானதாகி விட்டது. இதைச் சற்று நீட்டி, 'காதுகண் வசம்'தான் 'cognition' என்றால் ஏன் மிகையாகத் தோற்ற வேண்டும்?

'கரைந்து உருகியில் வரும் 'கரையே 'cry'. அவ்வாறே 'கோ' விலிருந்து 'cow'; 'குலுங்கு' வதின் வினை கருதி 'cling' வந்திருக்கலாம்! இவ்வாறே 'கிசு கிசுக்கும்' உதடுகளின் நெருக்கத்தில் 'kiss' பிறக்க வாய்ப்புண்டு எனக் கற்பனையாவது பண்ணக் கூடாதா?. 'valley'யும் ஒரு வகையில் 'வெளியே. ஆறும், அருவியும் மருவி 'river' ஆகப் பெருகி ஓடியது. திணைப் புனம் தேடித் திரண்டு வந்த கிளிகளை விரட்டிய 'பறவையோட்டி'யைப் பார்வையிட்டவன் கடத்திய சொல் 'parrot';

அழிவு / மாற்றம் 'ஆட்டம்' காணுதல் எனில் 'autumn' உருவாவது இயற்கையே.

'பொன்னும், மணியும்' 'money'க்கு மூலம் ஆகவே, 'காசு'தான் 'cash'! பொதுவாக ரத்தினங்களைக் குறிக்கும் 'பரல்' வேறு மொழியில் முத்து எனப்படும் 'pearl'! ஆகாயமான மூல 'ஆகாசம்' அடங்கிய 'கோசமே' ஆங்கில 'cosmos'க்கு முன்னோடி. 'குரலு'க்குப் பின்னேதான் 'carol', 'களிப்பை' வைத்துத்தான் 'களிப்பு உசப்பு' அதாவது 'Calypso'! (இந்தக் களிப்பு நடனம் தோன்றிய மேற்கிந்திய ட்ரினிடாட் மூதாதையர் இந்தியர்/தமிழர்).

'நளியிரு முன்னீர் நாவாய் ஓட்டி
வளி தொழில் கண்ட. கரிகால் வளவ!
(புறநானூறு பாடல் 66)

என்பதன் மூலம் 'நாவாய்' நீண்ட படகு மட்டுமன்றி, பெருகும் வணிகத்திற்கும், போருக்கும் ஏற்ற பெருங்கலன் எனத் தேறும். இவை பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே இயங்கியிருப்பது தெளிவாகிய நிலையில் 'Navy', 'naval' சொற்களின் மூலம் தேடியலையத் தேவையில்லை. பரங்கியர் கடல் படுகையில் இறக்கிய 'நங்கூர'மும் 'anchor' ஆகி விட்டது.

கடல் கடக்கும் கடின வாழ்வில், பெண் துணை நாடல் 'அகத் திணை'யின் போக்கில் உறவு விளிம்பின் ஓர் அலகு; 'பரத்தை'யின் குழுவியைக் குறிக்கும் ஏச்சு வடிவமே 'brat', பின்னர் பொது வழக்கில் மிதவசையாக ஏற்கப் பட்டு விட்டது. 'பரத்தை இல்' மருவிய வடிவு 'brothel' என்று கொண்டால், மொழியின் தூய்மைக்குப் பங்கம் விளைந்து விடாது, தொன்மைக்குச் சான்றான சிற்சில கறைகளும் அடங்கியதே மொழியும், மக்கள் இருப்பும்.

இந்த இடத்திலும் 'பரிமாற்ற' நியதியில் பல சொற்கள் தமிழில் இணைந்து விட்டன. சிவப்பு விளக்குப் பகுதி, மஞ்சள் பத்திரிகை,

நீலப் படச் சுருள் என நீளும் இந்த வண்ண மய மாய உலகத்தில், நம் பங்குக்கு, நமக்குப் பிடித்தமான 'பச்சை, பச்சையான விவரணைகள், வார்த்தைகள் எனக் கோடித்து வைத்திருக்கிறோம். உளவியல் படி பச்சை நிறம் புனைவு / படைப்புத் திறன் (creativity) செழுமையைக் குறிக்கும். இதன் வேர்ச்சொல் வடமொழியின் 'க்ரியா' தமிழில் க்ரியா ஊக்கி, கிரயம் (அநுபவிக்கும் உரிமை) என அறிவியல், மனையியல் துறைகளில் அன்றாட வழக்குச் சொற்கள்.)

சொல்லிக் கொண்டே போகலாம் ஹோரா (hour), திவசம் (days), மாதஅந்தம் (month). 'கொலவெறி... கொலவெறி ட' யையும் அவ்வப்போது பாடி வைத்துக் கொள்ளலாம். இந்த 'வெறி'யை, எந்த உயர்வு நவீனசியையும் என்றுமே அடக்கி வாசிக்கும், ஆங்கில மொழியில் 'very' எனக் குடும்பப் புழக்கத்தின் இயல்பான அடை மொழியாக, ஓர் வீட்டு விலங்கு போல சவீகரித்து வளர்த்து வந்துள்ளனர், thank you very much!

இவற்றையெல்லாம் வைத்துப் பார்த்தால், தமிழ் தனக்கே இயல்பான ஒரு நேச நெருக்கச் சூழலில், கொடுத்தல்கொள்ளல் எனமதிப்புடன் இருந்து வந்தததோடு, மற்ற மொழிகளிடையே செம்மொழியோ இல்லையோ சமமான same மொழி போன்ற செல்வாக்கோடு வலம் வந்தது தெளிவாகிறது. மீனோடு வில்லையும், புலியையும் கொடியாகப் பிடித்துப் பறக்க விட்டுக் கடல் பல கடந்த அநுபவம் பழுத்த தமிழை, வீட்டு முகப்பிலேயே பிராண வாயு கேட்கும் பொன் சட்டம் வேய்ந்த தொட்டி மீனாகப் பிடித்து வைத்து, வீச்சு நொடிந்த வெறும் பார்வைப் பொருளாகவா ஆக்க முடியும்?

ஆனால் இதற்கென முனை(ப)வர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்!

உதவ்

சர்வோத்தமன்

வடபழனி முருகன் கோயில் நிறுத்தத்தில் 25G பேருந்தில் ஏறினேன். டிப்போ சென்றே ஏறியிருக்கலாம் என்று தோன்றியது. பேருந்தில் நிறைய கூட்டம் என்று சொல்ல முடியாது. நிற்பதற்கு இடம் இருந்தது. நடத்துனரிடம் பாங்குரோவ் ஹோட்டல் ஸ்டாப் என்று சொல்லி டிக்கேட் வாங்கினேன். என் அருகில் நின்றவன் டிக்கட் வாங்குவதற்காக கம்பியின் இடுக்கில் இருந்த கையை எடுத்து சட்டை ஜோபிக்குள் விரல்களை விட்டான். அப்போதுதான் அவன் கையில் இருந்த புத்தகத்தை பார்த்தேன். செர்கய் ஐஸன்ஸ்டீன் எழுதிய ஃபிலிம் சென்ஸ் என்ற நூல். அவனது ஒரு தோள் பட்டையில் சிறிய கேமிரா பை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அண்ணா நூலகத்தில் அந்த நூலின் சில பகுதிகளை வாசித்திருக்கிறேன். இயற்பியல் புத்தகம் போல இருந்தது. இன்று நாம் பார்க்கும் சினிமாக்களில் அநேகமாக அவர் முன்வைத்த படத்தொகுப்பு பாணியின் தாக்கம்தான் இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. காட்சி என்பது ஷாட்களின் தொகுப்பு என்று எண்ணம் எல்லோருக்கும் உள்ளது. இன்று இருவர் பேச வேண்டும் என்றால் மாறி மாறி ஒஎஸ்எஸ் ஷாட் எடுத்து விட்டு தேவைப்பட்டால் ஒரு அண்மைக்காட்சியும் எடுத்துவிட்டால் அடுத்த காட்சிக்கு நகர்ந்துவிடலாம். இந்தக் காட்சியை இந்த இயக்குனர்தான் எடுத்திருப்பார் என்பதற்கான எந்த தடயமும் பெரும்பாலான திரைப்படங்களில் இருப்பதில்லை. சுடும் வெயிலில் உருகும் தார் போல உக்கிரமான ஒரு உணர்வை அதிக வெட்டுகள் இல்லாத ஒரு காட்சியால் கொடுத்துவிட முடியும். அதிக வெட்டுகள் நம்மை சோர்வடைய வைக்கின்றன. மணி கௌல் இயக்கிய திரைப்படங்களில்

ஓவியம்: ஜேகே

காட்சிகளில் கிட்டதட்ட வெட்டுகளே இருக்காது. அவர் ப்ரெஸ்ஸோனின் தாக்கத்தில் அப்படியான படங்களை எடுத்தார். நகர்வு இல்லாத போது அங்கே நேரம் உறைகிறது. நேரம் உறையும் போது நாம் காட்சியிலிருந்து அந்நியமாகிறோம். அந்நியமாகும் போது நாம் படத்தை பார்ப்பதில்லை. ஆராய்கிறோம். பரிசீலிக்கிறோம். ஆனால் நாம் மகிழ்ச்சி என்று சொல்லும் எல்லாமே நம்மை மறக்கும் போது பெறுவதுதானே. மணி கௌல் பாணி திரைப்படங்கள் அடிப்படையில் அப்படி நம்மை மறந்து திரைப்படத்தை பார்ப்பதை அனுமதிக்க மறுக்கின்றன. இந்த வகைமையை ஒரு மதம் போல பின்பற்றி எடுக்கப்படும் திரைப்படங்களும் அதிக சோர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால் தார்க்கோவ்ஸ்கியின் படங்களை பார்க்கும் போது நாம் கனிகிறோம்.

பேருந்து பவர் ஹவுஸ் நிறுத்தத்தில் நின்றது. நீல நிறத்தில் நின்றிருந்தார் அம்பேத்கர். இங்கே பக்கத்தில் சப் ஸ்டேஷன் இருக்க வேண்டும். நான் பார்த்ததில்லை. அம்பேத்கர்தான் உண்மையான பவர் ஹவுஸ். அவர்தான் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு பெரு நகரங்களும் தொழிற்சாலைகளும் உண்மையான விடுதலையை அளிக்கும் என்பதை உணர்ந்திருந்தார். காந்தி கிராம சுய ராஜ்ஜியம் பேசினார். ஆனால் அம்பேத்கர் முன்வைத்த பெருநகரங்கள் இன்று அதீத மக்கள் தொகை நெருக்கடியால் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதோ இந்தப் பேருந்தில் கூட இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டில், சென்னையில் எத்தனை பேருக்கு ஒரு பஸ் என்று தெரியவில்லை. அடுத்த ஐந்து ஆண்டுகளில் சென்னை பெங்களூர் போன்ற ஊர்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதை கற்பனை கூட செய்ய முடியவில்லை. மாலை நேரத்தில் ஏன் அதிக பேருந்துகள் இயக்கப்படுவதில்லை. ஜன்னலுக்கு வெளியே ஒன்பது பேர் அமர்ந்து செல்லக்கூடிய இன்னோவா காரில் ஒருவன் மட்டும் அலுவலகம் முடிந்து

சென்று கொண்டிருக்கிறான். இவர்களை போன்றவர்களிடம் அதிக வரி வசூல் செய்யப்பட வேண்டும். இவர்கள் சாலையின் பாதுகாப்பு ஆக்கிரமித்து கொள்கிறார்கள். பள்ளி மாணவர்கள் நிறைய ஏறினார்கள். நிற்பதற்கே சிரமமாக இருந்தது.

பேருந்து வள்ளுவர் கோட்டம் சென்ற போது கொஞ்சம் கூட்டம் குறைந்தது. மறுபடியும் முன்பு போல சௌகரியமாக நிற்க முடிந்தது. என் அருகில் ஐஸன்ஸ்டீனின் புத்தகத்தை வைத்திருந்தவனை பார்த்து புன்னகைத்தேன். அவனும் புன்னகைத்தான். அவன் அநேகமாக திரைத்துறையில் உதவி இயக்குனராக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அல்லது ஏதேனும் திரைப்படக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருக்கலாம் அல்லது மாணவனாக கூட இருக்கலாம். எல்லா கதாபாத்திரங்களுக்கும் அவன் முகம் பொருந்தியது. வலுவான தோள்கள். அநேகமாக தினமும் உடற்பயிற்சி செய்பவனாக இருக்க வேண்டும். இந்த புத்தகத்தை வாசித்து விட்டீர்களா என்று கேட்டேன். கொஞ்சம் வாசித்திருக்கிறேன் என்றான். அவன் ஏதேனும் திரைப்படக் கல்லூரி மாணவனா என்று கேட்டேன். படத்தொகுப்பாளன் என்று சொன்னான். ஒரு திரைப்படத்தின் பெயரை சொல்லி அதில் படத்தொகுப்பாளராக பணிபுரிந்ததாக சொன்னான். அந்தப் படத்தின் டிரெயிலரை இணையத்தில் பார்த்திருந்தேன். நன்றாகத்தான் இருந்தது. முற்றிலும் புதியவர்கள். முழு நீளத்திரைப்படத்தின் படத்தொகுப்பாளர் என்கிறீர்கள், இப்படி ஜன நெருக்கடி நிறைந்த பேருந்தில் பயணம் செய்கிறீர்களே என்று சிரித்தவாறு கேட்டேன். அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. வெறுமனே சிரித்தான். நான் அந்தப் புத்தகத்தை வாசித்திருந்ததை பற்றிச் சொன்னேன். படத்தொகுப்பு முறைகள் பற்றி எனது எண்ணங்களை சொன்னேன். தார்க்கோவ்ஸ்கியின் படங்களில் பெரும்பாலும் காட்சிகளை கோர்ப்பதற்கு மட்டுமே படத் தொகுப்பு பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பதை பற்றி

சொன்னேன். அவன் கேட்டுக்கொண்டான். படத்தொகுப்பில் நிறைய வெட்டுகள் இருப்பதை பற்றி கேட்டேன். அப்படித்தான் வேண்டும் என்று அனைவரும் கேட்கிறார்கள். அவனுடைய தேர்வை பற்றி கேட்டேன். அவன் அது இயக்குனரின் முடிவு என்றான்.

பேருந்து பாம்குரோவ் ஹோட்டல் ஸ்டாப்பில் நின்றது. நான் காதர் நவாஸ் கான் சாலையில் இருக்கும் அலுவலகம் சென்று எனது வேலைக்கான உத்தரவு கடிதத்தை பெற வேண்டும். எல். ஐ. சிக்கு எதிரே தர்காவுக்கு அருகில் இருக்கும் ஒரு அலுவலகத்தில் ஒப்பந்த ஊழியனாக வேலை. மாதம் பன்னிரண்டாயிரம் சம்பளம். ஒரு வங்கியின் பரிவர்த்தனைகளை பரிசோதித்து தவறுகளை நிவர்த்தி செய்யும் பணி. வேலை. பெரிய வேலை. அலுப்பாக இருந்தது. நான் இந்த வேலையில் இன்னும் பத்து வருடங்கள் இருந்து வெளியே வந்தால் அதன்பின் என்ன செய்வது. மறுபடியும் வேறொரு வங்கியின் பரிவர்த்தனைகளை பரிசோதிக்கும் வேறொரு வேலைக்கு செல்ல வேண்டும். பத்து வருடங்கள் கழித்து அந்த வேலையையும் ஒரு மென்பொருளே செய்து விடும். இங்கு படித்து நகரங்களுக்கு வரும் பட்டதாரிகள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள். உண்மையில் பெரு நகரங்களும் தொழிற்சாலைகளும் வேலைகளும் நமக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றனவா. நான் இறங்கவில்லை. நீங்கள் எங்கு செல்கிறீர்கள் என்று என் அருகில் இருந்தவனிடம் கேட்டேன். கடற்கரை என்றான். நான் உங்களுடன் வரலாமா என்று கேட்டேன். தாராளமாக வரலாம் என்றான். என்னுடைய பெயர் வேங்கடன் என்றேன். தெளபீக் என்றான்.

வாலாஜா சாலையில் பேருந்து சென்ற போது பெரும்பாலான கூட்டம் வடிந்திருந்தது. நாங்கள் அமர்ந்திருந்தோம். அவன் அந்தப் புத்தகத்தை சிறிது புரட்டினான். திடீரென்று டிக்கெட் பரிசோதகர் ஏறினார். நான்

பாம்குரோவ் ஹோட்டலுக்குத்தான் டிக்கெட் வாங்கியிருந்தேன். என்னிடம் இன்னும் இருபது ரூபாய் தான் இருந்தது. நான் தெளபீக்கிடம் புலம்பினேன். பரிசோதகர் வந்தால் தான் அபராதம் கட்டுவதாக சொன்னான். பரிசோதகர் வந்த போது விஷயத்தை சொல்லி அபராதம் கட்டினான். அண்ணா சதுக்கத்திற்கு பேருந்து வளைய முற்பட்ட போது சிக்னல் சிவப்புக்கு மாறியது. அங்கேயே இறங்கினோம். சிறிது தூரம் நடந்து வந்தோம். சிவப்பில் இருந்து பச்சைக்கு மாறின விளக்குகள். குதிரை படைகளும் யானை படைகளும் சிறிப் பாய்ந்தன எதிரிகளை தாக்க. நாங்கள் சப் வே வழியாக கடற்கரைக்கு சென்றோம். அந்தி. கடலுக்கு சிறிது தொலைவில் அமர்ந்தோம். தெளபீக் தன் பையிலிருந்து கேமிராவை எடுத்தான். நான் சில புகைப்படங்களை எடுத்து விட்டு வருகிறேன் என்று சென்றான். மக்காசோளம் விற்பவரின் தள்ளுவண்டி கடை, பஜ்ஜி கடை, வேர்க்கடலை விற்பவர், அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சில பிள்ளைகள், வெகு தொலைவில் சென்று கொண்டிருந்த மனிதர்களின் உருவம், ஒளி வழிந்து செல்லும் சாலையில் வாகனங்களின் ஓட்டம், பிச்சை எடுத்தவர்கள், பல வண்ணங்களில் பலூன் இருந்த பலகை, குட்டிப்பெண் மணலில் ஏற்படுத்திய கால்தடம் என்று நிறைய புகைப்படங்களை எடுத்திருந்தான் தெளபீக். மக்காசோளம் விற்பவரின் கடையில் அந்த தீப்பொறிகள் அந்தி வெளிச்சத்தில் புகைப்படத்தில் நன்றாக வந்திருந்தது. அவர் புகைப்படத்தை பார்த்த விதம் நாங்கள் வேடிக்கைக்கு அல்ல என்பது போல இருந்தது. பலூன்களின் வெவ்வேறு வண்ணங்களும் ஒளி கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விதமும் அழகாக இருந்தது. நன்றாக இருக்கிறது என்றேன். நன்றி என்றான் தெளபீக். எனக்கு அலைபேசியில் அழைப்புகள் வந்து கொண்டே இருந்தது. நான் எடுக்கவில்லை. இது உங்கள் கேமிராவா என்றேன். தலையசைத்தான். இது போன்ற கேமிராக்களை வைத்து இன்று திரைப்படங்கள்

கூட எடுக்கிறார்களே என்றேன். சிரித்தான். அதன் விலையை கேட்டேன். ஒரு லட்சம் என்றான். மாற்று லென்ஸுகள் கூட வைத்திருந்தான். நீங்கள் யாரிடமாவது படத்தொகுப்பை கற்றுக்கொண்டீர்களா என்று கேட்டேன். இல்லை எனது சில நண்பர்கள் குறும்படங்கள் எடுத்தார்கள், நான் புகைப்படங்கள் எடுப்பேன், பிறகு படத்தொகுப்பும் செய்துக் கொடுத்தேன். அதில் ஒருவன் இப்போது முழு நீளத் திரைப்படம் எடுத்தான். நான் அதில் வேலை செய்தேன் என்றான். அவனுக்கு வயது முப்பதுக்குள் தான் இருக்கும் என்று தோன்றியது.

அவன் எடுத்த வேறு சில புகைப்படங்களை பார்த்துகொண்டிருந்தேன். கேமிராவில் சில கோணங்களை வைத்து வியூ பைண்டரில் பார்த்தேன். அருகில் குழுவாக சென்று கொண்டிருந்தவர்களின் கால்களை மட்டும் எடுத்தேன். இரண்டு பெண்களும் ஒரு ஆணும். பின்னே கடற்கரை. தெளபீக்கிடம் கேமிராவை கொடுத்துவிட்டேன். அவனைப் பற்றி கேட்டேன். கெமிக்கல் இன்ஜினியரிங் முடித்து விட்டு இங்கே ஒரு யூரியா உற்பத்தி நிறுவனத்தில் சிறிது காலம் பணிபுரிந்தேன். எனக்கு வேலை பிடிக்கவில்லை. விட்டு விட்டேன். தந்தை மொத்த மரவியாபாரம் செய்கிறார். இங்கே சென்னையில் கூட லக்ஷமன் ஸ்ருதி சிக்னலுக்கு செல்லும் சாலையில் எங்களின் ஒரு கடை இருக்கிறது என்றான். எங்கள் அருகில் ஒரு காதல் ஜோடி முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பெண் பொக்கென சிரித்தாள். நான் பார்ப்பதை உணர்ந்து மௌனமானாள். சட்டென்று நிறைய இருட்டிவிட்டது. அவன் என்னைப் பற்றி ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. நான் எழுந்த சென்று கடல் அருகில் நின்றேன். அலைகள் வந்து வந்து போயின. ஒரே இடத்தில் நீண்ட நேரம் நின்றதில் பள்ளம் விழுந்தது. அடுத்து வந்த பெரிய அலையில் கீழே விழுந்தேன். தெளபீக் வந்து எழுப்பிவிட்டான். மேலே சென்று அமர்ந்தேன். உடை முழுதும் மணல்.

உங்களிடம் வண்டி இருக்கிறதா என்று கேட்டேன். இருக்கிறது. என்ன வண்டி . டியூக் என்றான். பிறகு எதற்கு அத்தனை ஜன சந்தடி நிறைந்த பேருந்தில் வந்தீர்கள் என்றேன். நானே இயக்க விரும்பும் படத்திற்கு கதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றான். வயிற்றில் ஒரு பெரிய ஓட்டை ஏற்பட்டது போல உணர்ந்தேன். நீங்கள் இயக்கவிருக்கும் படத்தில் என்னை உதவி இயக்குனராக சேர்த்து கொள்வீர்களா என்று உடனே கேட்டேன். எனது படிப்பு வேலை குறித்துக் கேட்டான். சொன்னேன். நாளை எனது அலுவலகம் வாருங்கள் என்றான். சாலிக்கிராமம் அருணாச்சலம் சாலையில் ஷோபா மண்டபம் அருகே குசால் தாஸ் தெருவில் வலது பக்கம் மூன்றாவது வீடு என்றான். அவன் என்னிடம் பிறகு அதிகம் பேசவில்லை. எனக்கும் எதுவும் கேட்க தோன்றவில்லை. எழுந்து நடந்தோம். ஈரம் காய்ந்து உடையிலிருந்து மணல் உதிர்ந்தது. பஜ்ஜி சாப்பிடலாம் என்று சொல்லி இரண்டு பிளேட் வாங்கினான். அவனே காசும் கொடுத்தான். தூக்குவாளியில் டீ வைத்திருந்த ஒருவனிடம் இருவருக்கும் டீ வாங்கினான். மறுபடியும் அண்ணா சதுக்கம் வந்தோம். பதினேழாம் நம்பர் பேருந்தில் ஏறினோம். நிறைய இருக்கைகள் காலியாக இருந்தன. அமர்ந்துகொண்டோம். நான் தங்கியிருக்கும் இடத்தை பற்றி கேட்டான். வடபழனி சிவன் கோயிலுக்கு பின்னே இருக்கும் சைதாப்பேட்டை சாலையில் ஒரு அறை எடுத்து தங்கியிருக்கிறேன் என்றேன். ஏன் வடபழனியில் இருக்கும் ஒரு சாலையின் பெயர் சைதாப்பேட்டை சாலை என்று இருக்கிறது என்றான். தெரியவில்லை. சைதாப்பேட்டை மேட்டுப்பாளையம் அருகே கூட ஒரு சாலையின் பெயர் கோடம்பாக்கம் சாலை என்று இருக்கிறது என்றேன். அவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. நடத்துனர் வந்து ஃபோன்களை பிறகு நோண்டலாம், முதலில் எல்லோரும் டிக்கேட் எடுங்கள் என்றார். அப்போதுதான் என் அலைபேசியை எடுத்துப் பார்த்தேன். நிறைய

அழைப்புகள். நான் உத்தரவு கடிதத்தை பெற வேண்டிய அலுவலகத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது. இன்னும் ஆயிரம் ரூபாய் அதிகம் தர சம்மதமாக இருப்பதாக குறுஞ்செய்தி ஒன்று சொன்னது. என் எதிரில் ஒரு பெண் பெரிய பூக்கூடையை வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்தாள். தெளபீக் டிக்கேட் வாங்கினான். பேருந்து நகர்ந்தது. எங்கும் சிலைகள் இருக்கும் சாலை. காந்தி கூட ஒரு ஓரத்தில் இருக்கிறார். காந்தி ஒரு பெரும் நிகழ்வு இல்லையா. அந்தக் காலத்தில் நிறைய பேர் காந்தி இறந்துபோவார் என்றே நினைக்கவில்லையாம். காந்தி எங்கு சென்றாலும் அங்கு அவரால் அமைதியை கொண்டுவர முடிந்திருக்கிறது. அதீத பணம் வைத்திருக்கும் ஒருவன், அதிகாரமும் பணமும் இருக்கும் ஒருவன் ஐன நெருக்கடி உள்ள ஒரு சாலையில், பேருந்தில் செல்லும் போது சலிப்படைவானா. அல்லது வேடிக்கை பார்ப்பானா என்று தெரியவில்லை. அது அவன் வர தேவையில்லாத இடம் இல்லையா. தெளபீக்கை பார்த்தேன். அவன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் உறங்கிவிட்டேன். பவர் ஹவுஸ் அருகே வரும் போது தெளபீக் எழுப்பிவிட்டான். நீல நிறத்தில் கையில் புத்தகத்துடன் அம்பேத்கரின் சிலை. நான் புன்னகைத்தேன். அம்பேத்கர் சூட் அணிந்து நிற்பதும் காந்தி வேஷ்டி அணிந்து நிற்பதும் குறியீடு தானே. இன்று காந்தி இருந்திருந்தால் இந்தப் பெருநகரங்களை எப்படி பார்த்திருப்பார். அம்பேத்கர் இன்றைய பெருநகரங்களைதான் விரும்பினாரா. தெரியவில்லை. அந்தப் பூக்கூடை பெண் அந்த நிறுத்தத்தில் இறங்கினாள். நான் அடுத்த நிறுத்தத்தில் இறங்கினேன். தெளபீக்கிடம் அடுத்த நாள் வருவதாக சொல்லிச் சென்றேன்.

செல்லும் வழியில் ஒரு நகர் வண்டி கடையில் இரண்டு இட்லி வாங்கி சாப்பிட்டேன். அறைக்கு சென்ற போது உடனிருப்பவன் உத்தரவு கடிதம் வாங்கிவிட்டாயா என்று கேட்டான். இல்லை என்றேன். ஏன் என்றான். தண்ணீர் குடித்துவிட்டு உடைகளை கழற்றி வீசி

ஊங்கி அணிந்து பாயை விரித்து படுத்தேன். உடனே உறங்கிவிட்டேன். மறுநாள் காலை எழும் போது அறையில் இருப்பவன் வேலைக்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான். குடி தண்ணீர் காலியாகிவிட்டது. வாங்கி வை என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றான். அவனிடம் காசு கேட்க மறந்துவிட்டேன். வெளியே வந்து நின்றேன். கீழே குடியிருப்பில் ஒரு பெண் அவளது குழந்தையை குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ஒருவன் பல் விளக்கி எச்சிலை தூப்பினான். அது ஓடும் நீரில் கலந்து சென்றது. வெயில் தூய்மையாக இருந்தது. வராந்தாவிலிருந்த ஒரு கால்பந்தை எட்டி உதைத்தேன். அது பறந்து சென்று சுவற்றில் பட்டு படிக்கட்டில் உருண்டு ஓடியது. குழந்தை பந்தை பார்த்து பால் பால் என்று கத்தியது. புன்னகைத்தேன். உள்ளே சென்று குளித்து உடை மாற்றி கீழே கடையில் டீ குடித்து விட்டு அருணாச்சலம் சாலை நோக்கி சென்றேன். அருணாச்சலம் சாலைக்கு திரும்பும் இடத்தில் காமராஜர் சிலை இருந்தது. காமராஜர் காலத்தில்தானே தமிழ்நாட்டில் பெரிய தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் வந்தது. தெளபீக்கின் ஊரான நெய்வேலியில் அனல்மின் நிலையம் வந்தது கூட அந்தக் காலத்தில்தான்.

ஆனால் காமராஜர் காந்தியின் பக்தர் அல்லவா. ஏன் பக்தர் கடவுளின் போதனைகளை முக்கியமானதாக கருதவில்லை. சிறிது தூரம் கடந்ததும் விஜய்யின் புகைப்படங்களை கொண்ட பெரிய பெரிய பேனர்கள் இருந்தன. அருகில் ஷோபா திருமண மண்டபம். அதை ஒட்டி சென்ற சாலையின் பெயர் குசால் தாஸ் சாலை. மூன்றாவது வீட்டு மாடிக்கு சென்றேன். கதவு திறந்திருந்தது. நான்கு தடியன்கள் அமர்ந்து சாராயம் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தெளபீக் பற்றி விசாரித்தேன். வந்துவிடுவார். அமருங்கள் என்றார்கள். நாளிதழை புரட்டினேன். இரண்டு மானிட்டர்களை கொண்ட கனிப்பொறி இருந்தது. வெளியே போய் நின்றேன். தெளபீக் அவளது பைக்கில்

வந்து இறங்கினான். என்னை பார்த்து கை அசைத்தான். அவன் வந்தவுடன் அதுவரை குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் அமைதியாக குடிப்பதை நிறுத்தி இடத்தை சுத்தம் செய்து எழுந்தார்கள். இன்னொரு முறை இப்படி செய்வதை பார்த்தால் வாப்பாவிடம் சொல்லிவிடுவேன் என்று கத்தினான் தெளபீக். அவன் இவ்வளவு விரைவாக வருவான் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை என்று தோன்றியது.

தெளபீக் தன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். நேர்காணலுக்கு வந்தவனை போல நான் அவனுக்கு எதிரில் அமர்ந்தேன். தெளபீக் சொன்னான். வேங்கடன், இன்னும் படத்திற்கு தயாரிப்பாளர் கிடைக்கவில்லை. ஒரு வேளை என் வாப்பாவே கூட தயாரிக்கலாம். அது இன்னும் முடிவாகவில்லை. அதுவரை இங்கே செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. படத்தொகுப்பு செய்வதற்காக நான் இதை அலுவலகமாக மாற்றினேன். நேற்றே உங்களிடம் சொல்லியிருப்பேன். ஆனால் நீங்கள் மிகவும் ஏமாற்றமாக உணர்வீர்கள் என்று தோன்றியது என்றான். நான் உங்களுடன் சேர்ந்து படத்தொகுப்பை கற்றுக் கொள்கிறேன் என்றேன். அவன் சிறிது நேரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இதற்கு முன் படத்தொகுப்பு செய்திருக்கிறீர்களா என்று கேட்டான். இல்லை என்றேன். உதவி இயக்குனராக வேண்டும் என்கிறீர்கள். இப்போது படத்தொகுப்பு செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள். நீங்கள் தெளிவாக இல்லை வேங்கடன் என்றான். நான் அமைதியாக இருந்தேன். யாரோ இருவர் பேசிக் கொண்டு வரும் சத்தம் கேட்டது. அவன் பணியாற்றிய படத்தின் இயக்குனரும் ஒளிப்பதிவாளரும் வந்திருந்தார்கள். என்னை அவர்களுக்கு அறிமுக படுத்தினான். ஐஸன்ஸ்டீனின் நூல்களை எல்லாம் வாசித்திருக்கிறார் என்று சொன்னான். உதவி இயக்குனராக இருந்து இயக்குனராவது எல்லாம் காலாவதியான விஷயம். குறும்படங்கள் எடுங்கள்.

மினியெச்சர் முழு நீளத் திரைப்படங்களை போன்ற குறும்படங்கள். திரையிடுங்கள். தயாரிப்பாளரை பிடியுங்கள். படம் எடுங்கள் என்றான் வந்த இயக்குனர். எல்லோரும் சிரித்தார்கள். தெளபீக் என்னிடம் நாங்கள் வெளியே செல்கிறோம் என்றான். நான் தலையசைத்து கிளம்ப எத்தனித்தேன். உங்களுக்கு பிடித்த நிறம் எது என்று கேட்டான் தெளபீக். மஞ்சள் என்றேன். சரி. கொஞ்சம் இருங்கள் என்று சொல்லி ஒரு ஸ்பானிஷ் மொழி திரைப்படத்தின் டிவிடியை எடுத்தான். ப்ரோஜக்ட்டரை போட்டான். படம் ஆரம்பித்ததும், நீங்கள் இதை பார்த்துக்கொண்டிருங்கள் நாங்கள் வந்துவிடுவோம் என்று சொல்லிச் சென்றான். ஏதோ இரண்டு சகோதரர்கள் பற்றிய கதை. சிறு ஊரில் இருக்கிறார்கள். நகருக்கு குடிபெயர்கிறார்கள். அவர்களின் தந்தை ஒரு உணவகம் துவங்குகிறார். குடும்பத்தில் பொருளாதார பிரச்சனைகள் குறைகிறது. அங்கு ஹோட்டலில் பணிபுரியும் ஒரு பெண்ணுடன் தந்தைக்கு தொடர்பு ஏற்படுகிறது. எனக்கு நான் ஏன் இங்கு இருக்கிறேன் என்றே புரியவில்லை. எனக்கு இங்கு வேலை அநேகமாக சாத்தியமில்லை என்று தெரிந்துவிட்டது. இப்போது கிளம்பி போனால் நன்றாக இருக்குமா என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன். பருமனான உடல் கொண்ட ஒருவர் கதவை திறந்து உள்ளே வந்தார். கதவு தானாக முடிக்கொண்டது. விளக்கை போட்டார். என்னைப் பார்த்து தெளபீக் இல்லையா என்று கேட்டார். வெளியே சென்றிருப்பதாக சொன்னேன். என் அருகில் அமர்ந்து அவரும் படத்தை பார்த்தார். அந்தப் பெண்ணுடன் தன் கணவர் தொடர்பு வைத்திருப்பதை அறியும் அவரது மனைவி அவரை விட்டு ஊருக்கு செல்கிறார். இரண்டாவது மகன் தன் தாயுடன் செல்கிறான். பின்னர் அவன் ஒரு புகைப்பட போட்டி ஒன்றில் வெற்றி பெறும் செய்தியை அவனது தந்தை பார்க்கிறார். மஞ்சள் நிறத்திற்கும் இந்தப் படத்திற்கும்

என்ன சம்மந்தம் என்று புரியவில்லை. உடல் நலிவுற்றிருக்கும் மனைவியை பார்க்க கணவரும் முதல் மகனும் ஊருக்கு வருகிறார்கள். எளிமையான வாழ்க்கையை தொடங்கிய அதே ஊரில் அந்தப் உறவு முடிகிறது. படம் நிறைவுற்றது. அவர் எழுந்து விளக்குகளை போட்டார். நீங்கள் யார் என்றார். தெளபீக்கை பார்க்க வந்தேன் என்றேன். என் ஊர் பற்றி கேட்டார். கும்பகோணம் அருகே அம்மாபேட்டை என்ற ஊர் என்றேன். என் தந்தையின் வேலைப் பற்றி விசாரித்தார். நெசவுத் தொழில் செய்வதாக சொன்னேன். என்னைப் பற்றி கேட்டார். கூறினேன். அவரின் முகம் தெளபீக்கின் முகம் போல இருந்தது. அவனுடைய தந்தையாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பச்சை நிறக்குவளை நிறைய நீரை எடுத்து முழுதும் குடித்தார். தெளபீக் மட்டும் வந்தான். வாப்பா எப்ப வந்தீங்க என்றான். என்னை அறிமுகப்படுத்தினான். சினிமா குறித்து நிறைய தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். கெட்டிக்கார பையன் என்றான் தெளபீக். நான் அவனது தந்தையை பார்த்து சிரித்தேன். எனக்கு இதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது தம்பி, இவனுக்கு இதில் ஆர்வம், சரி என்று விட்டுவிட்டேன் என்றார். தலையசைத்தேன். அவன் வேலை செய்திருந்த படத்தின் போஸ்டர்களை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். தாடி வைத்து கூலிங் கிளாஸ் அணிந்திருந்த கதாநாயகன், அவன் பின் நான்கு இளைஞர்கள் நான்கு பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கதாநாயகனின் தலைக்குப் பின்னால் நான்கு வழிச்சாலை. ஒரு சிவப்பு நிற அம்பாஸிடர் வண்டி. ஒருவன் கையில் விளக்கும் அதை சுற்றி பிரகாசமும் இருந்தது. அற்புத விளக்காக இருக்க வேண்டும். படத்தின் பெயர் அலாவுதீனும் அற்புத விளக்கும். படத்தில் வரவிருக்கும் பூதம் போஸ்டரில் இல்லை. சஸ்பென்ஸாக வைத்திருக்கலாம். போஸ்டர் நன்றாக இருக்கிறது என்றேன். தெளபீக் சிரித்தான். நன்றாக வடிவமைத்திருக்கிறார்கள் என்றான். நான் கிளம்புகிறேன் என்று சொல்லி எழுந்தேன். தெளபீக் என்னிடம் குறும்படங்கள்

எடுக்க முயற்சி செய்யுங்கள். நான் என்னால் முடிந்த உதவிகளை செய்கிறேன். உங்களுக்கு நல்ல திறமை இருக்கிறது என்றான். ஆமாம், உங்கள் மாதிரி பசங்களுக்கு உதவணும். உங்கள் மாதிரி பசங்களுக்குத்தான் உதவ வேண்டும் என்று சொன்னார் தெளபீக்கின் தந்தை. தெளபீக் சிரித்தான். தெளபீக் என்னிடம் ஐஸன்ஸ்டீன், ப்ரெஸ்லோன், குரோசோவா எல்லாம் இருக்கட்டும். இங்கே தேவை வெற்றி மட்டுமே. அதை நோக்கி பயணியுங்கள் என்றான். என்னிடம் ஒரு குறும்படத்திற்கான கதை இருக்கிறது தெளபீக். அப்படியென்றால் எடுத்து வாருங்கள். நன்றாக இருந்தால் நாங்கள் உதவுகிறோம் என்றான். உங்களை போன்றவர்களுக்கு உதவுவதன் மூலமே எங்களுக்கான நற்பலன்களை பெற முடியும் என்றார் தெளபீக்கின் தந்தை. நான் ஏன் அங்கு இருக்கிறேன் என்று எனக்கு புரியவில்லை. நான் கிளம்பினேன். வெக்கையாக இருந்தது. அறைக்குச் சென்றேன். தண்ணீர் இல்லை. கீழே கடைக்கு போயி தண்ணீர் கேனை எடுத்து வந்தேன். பணம் பிறகு தருவதாக சொன்னேன். குறும்படத்தின் ஸ்கிரிப்ட்டை எடுத்துப் பார்த்தேன். "தலைகீழாய் வெளவால்கள்" இன்னும் என்பதுதான் தலைப்பு. ஒரு வருடம் முன்பு எழுதியது. எட்டு காட்சிகள். மொத்தமே இருபது ஷாட்டுகள் தான். பக்கத்து அறையில் இருந்தவனிடம் நூறு ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு காதர் நவாஸ் கான் சாலையில் இருக்கும் அலுவலகம் சென்றேன். அலுவலகத்தில் பெரிய மீன் தொட்டி இருந்தது. ஒரு பெரிய லேவண்டர் நிற வாஸ்து மீன் நீந்திக் கொண்டிருந்தது. திவாகரின் எண்ணுக்கு அழைத்தேன். அவர் எடுக்கவில்லை. நான் வந்திருக்கிறேன் என்று குறுஞ்செய்தி அனுப்பினேன். நீண்ட நேரம் வரவேற்பறையில் காத்திருந்தேன். மறுபடியும் அழைத்தேன். வெளியே வந்த திவாகர், ஏன் நேற்று வரவில்லை, உங்களுக்கு இனி அந்த வேலை இல்லை என்றார். நான் உடம்பு சரியில்லை, அதனால் வர முடியவில்லை என்றேன். நீங்கள் போகலாம் என்றார். நான்

அப்படியே தலைகுனிந்து நின்றேன். நீங்கள் ஒழுங்காக வேலைக்கு செல்வீர்கள் என்று எப்படி நம்புவது என்றார். போவேன் என்று உறுதியாக அவரை பார்த்து சொன்னேன். சிறிது நேரம் என்னை பார்த்துக்கொண்டே இருந்தவர் அமருங்கள் என்று சொல்லி உள்ளே சென்றார். வேலைக்கான உத்தரவு கடிதத்தை கொண்டு வந்தார். வேலை என்பது வேலை மட்டுமல்ல வேங்கடன், அதுவே உங்கள் அடையாளம் என்றார். உங்கள் உபதேசம் வேண்டாம் என்று சொன்னேன். அவர் அதன் பின் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கையெழுத்து போடுங்கள், நாளை காலை எட்டு மணிக்கு அலுவலகம் சென்று விடுங்கள் என்றார். எனக்கு ஒரு உதவி வேண்டும், எனக்கு ஒரு மாதம் கழித்து கொடுக்கும் சம்பளத்தில் ஆயிரம் ரூபாயை இப்போது முன்பணமாக தர முடியுமா, என்னிடம் சுத்தமாக பணம் இல்லை என்றேன். திவாகர் ஒன்றும் சொல்லாமல் இரண்டு ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்துக் கொடுத்தார். நன்றி என்றேன். அவர் உள்ளே சென்று விட்டார்.

கத்திரிக்காய் கொஜ்ஜூடன் சிக்கன் பிரியாணியை குழைத்து சாப்பிட்டேன். பாங்குரோவ் ஹோட்டல் அருகில் நிறுத்தத்தில் நின்றேன். எதிரில் ஆப்ரஹாம் என்ற பெயர் பலகை கொண்ட பெரிய வீடு. சாலிக்கிராமம் செல்லும் பேருந்து வந்தது. ஏறினேன். பேருந்து காலியாக இருந்தது. சாலிக்கிராமம் பேருந்து நிறுத்தம் சென்று வண்டி நின்றபின் நடத்துனர் வந்து தட்டி எழுப்பினார். இறங்கி தெளபீக் அலுவலகம் சென்றேன். பெரிய பெரிய குடியிருப்புகள், ஹோட்டல்கள் வரத்தொடங்கிவிட்டன. இந்தச் சாலையின் நிறமே மாறிவிட்டதாக தோன்றியது. ஆனந்த் சினி சர்வீஸ் என்ற பெரிய வேன் நின்று கொண்டிருந்தது. டிரைவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். இது ஒரு பொன் மாலை பொழுது பாடல் இசைத்துக் கொண்டிருந்தது. இங்கே பிரசாத் ரிக்கார்டிங் ஸ்டுடியோவில்ல்தானே இளையராஜா தினமும்

வந்து இசையமைக்கிறார். ஏன் இளையராஜா தனக்கென்று ஒரு ஸ்டுடியோவை உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. ஒரு வேளை அதன் நிர்வாக பிரச்சனைகள் இசையிலிருக்கும் கவனத்தை திசை திருப்பிவிடும் என்று நினைத்திருக்கலாம். படிகளில் ஏறி தெளபீக் அலுவலகம் சென்றேன். தெளபீக்கின் தந்தை மட்டும் அமர்ந்து நாளிதழை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். உள்ளே வரச் சொன்னார். என்ன சொல்லுங்கள் என்பது போல பார்த்தார். தெளபீக்கை பார்க்க வேண்டும் என்றேன். அவன் ஒரு தயாரிப்பாளரை பார்க்க சென்றிருக்கிறான் என்றார். அவர் உட்கார சொல்லவில்லை. தண்ணீர் கேட்டேன். கொடுத்தார். குடித்தேன். தெளபீக் வருவதற்கு நிறைய நேரம் ஆகுமா என்று கேட்டேன். தெரியவில்லை என்று நாளிதழை பார்த்தவாறே சொன்னார். நான் ஐநூறு ரூபாயை எடுத்துக்கொடுத்தேன். எதற்கு என்றார். நேற்று உங்கள் மகன் பேருந்தில் எனக்கு டிக்கெட் இல்லாததால் நாநூறு ரூபாய் அபராதம் கட்டினார். டீ, பஜ்ஜி வாங்கி கொடுத்தார், வரும் போது அவர்தான் டிக்கெட் எடுத்தார். அதுதான் என்றேன். பரவாயில்லை தம்பி வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இது போன்ற உதவிகளை செய்யத்தானே எங்களிடம் பணம் இருக்கிறது என்றார். உங்கள் மகன் நன்றாக இருக்க வேண்டாம்? என்று சொல்லி ஐநூறு ரூபாயை அவரிடம் கொடுத்தேன். பணத்தை வாங்கிக் கொண்டார். உங்கள் மகனை அவருடைய பைக்கில் செல்லச் சொல்லுங்கள், ஏற்கனவே பேருந்துகளில் நிறைய ஜன நெருக்கடி என்று சொல்லி வெளியே வந்தேன். தென்ன மரம் காற்றில் பலமாக அசைந்தது. காற்று வேர்வையில் பட்டு உடல் ஜில்லென்று ஆனது. படிக்கட்டில் வேகமாக நடந்து கீழே வந்தேன். அறைக்கு கீழே இருந்த கடையில் தண்ணீருக்கு கொடுக்க வேண்டிய முப்பது ரூபாயை கொடுத்து விட்டு கதவை சாத்தி நன்றாக தூங்கினேன்.

கேமிராவிற்றென்று ஒரு மொழி இருக்கிறது

கோவிந்த் நிஹாலனியுடன் லெனின்

லெனின்: முதலில் 16m.m இலிருந்து 35m.mற்கு பெரிதுபடுத்திவிட்டு எடிட் செய்தீர்களா அல்லது 16m.m.இல் எடிட் செய்தீர்களா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: முதலில் 16m.mஇல் எடிட் செய்தோம். அதில் நிறைய பிரச்சனைகள் இருந்தன.

லெனின்: எந்த மூவியொலா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: ஒரு சிறிய வகை மூவியொலாதான். சிறிய திரை கொண்டது. நிற்குகொண்டு அதை இயக்குவது அலாதியானது. அதன் கைப்பிடியைத் திருப்பும்போதெல்லாம் 'ச்சக்' என்ற சத்தம் வரும். படச்சுருள் இணைப்புகளுக்கு ஏ,பி என்ற ரோல் கட்டிங் இருக்காது. ஒவ்வொரு ஓபிலிமையும் இணைப்பதற்கு ஒருவித பசையை (film cement) உபயோகிக்க வேண்டும். அந்த ஓபில்ம்களைப் ப்ரொஜெக்ட் செய்யும்போது 'கட்' வரும் இடத்திலெல்லாம் ஒரு ஓப்ளாஷ் அடிக்கும். அந்த ஓப்ளாஷை மறைக்க வேலை செய்ய வேண்டும்.

லெனின்: ஓ, (film cement) பசையைக் கொண்டுதான் இணைக்க வேண்டுமா? அப்பொழுது டேப் பயன்பாட்டில் இல்லையா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: இல்லை. பிற்பாடுதான் டேப் வந்தது. இது போன்ற பிரச்சனைகள் இருந்தாலும் அதில் படங்களின் வண்ணங்கள் அருமையாக இருந்தன.

லெனின்: 16m.m. ஓபில்மிற்கு எந்த நெட் (Stock : Kodak, Fuji, ORWO, Tevnt) உபயோகப்படுத்தியிருந்தீர்கள்? 'கோடக்' கா? (Kodak)

கோவிந்த் நிஹாலனி: இல்லை. பெரும்பாலும் ஓப்ப்யூஜி (Fuji). கோடக்கைவிடவும் ஓப்ப்யூஜி விலை மலிவாக இருந்தது. சில சமயம் ஓப்ப்யூஜி கிடைக்காமல் கோடக்கையும் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம். ப்ரொஜெக்சுன் முடிந்த பிறகு இரண்டு ஓப்ரேம்களை ஒட்டுவதற்கு (Lillies) வில்லிஸைப்¹ பயன்படுத்தினோம். சிறிய கலர் ஓபில்டர்கள் போன்றவைகளையும்.

லெனின்: அப்படியென்றால் முதலில் வில்லியில் பார்த்துவிட்டு, லைட்டிங்குடன் கலர் கரெக்சன் செய்தபிறகு பிரிண்ட் எடுத்தீர்களா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: ஆமாம். லிக்விட் கேட் பெயிண்டிங்கினால் ஒரு வசதியும் இருந்தது. ஆனால் இன்னொரு பிரச்சனை என்னவென்றால் லிக்விட் கேட்டில் சில சமயம் குமிழிகள் உருவாகி ப்ரிண்டில் பார்க்கும்பொழுது அக்குமிழிகள் தெரியும். கிட்டத்தட்ட அம்முயற்சிகள் எல்லாம் சோதனைகள்தான்.

1. (Lilies) ஒவ்வொரு ஷாட்டையும் Colour Correction செய்வதற்கு, அந்த ஷாட்டிலிருந்து இரண்டு Frame எடுத்து முதலில் Lab-ல் கொடுத்து பிரிண்ட் செய்ததை Colour Correction செய்து பிறகு, முழுமீல் கரெக்சன் செய்தால் வேஸ்டேஜ் வராது.

லெனிள்: 16m.m இல் எடிட் செய்த பிறகு 35m.mற்கு மாற்றுவதற்கு எத்தனை அடிகள் பிலிம் தேவைப்பட்டது?

கோவிந்த் நிறூலனி: தோராயமாக பனிரெண்டிலிருந்து பதிமூன்றாயிரம் அடிகள் தேவைப்பட்டன.

லெனிள்: 35m.m நேரடியாக உபயோகித்தீர்களா? அல்லது ப்ளோ அப் செய்ய நடுவில் எதுவும் தேவைப்பட்டதா?

கோவிந்த் நிறூலனி: நேரடியாக 35m.m பிரிண்ட் தான். 16m.m நெகடிவிலிருந்து மாற்றுவதற்குத் தேவையான லென்ஸின் இடையே செல்லும் லிக்விட் 35m.m ஃபிலிமிற்குக் காட்சிகளை வழங்கும். அசல் நெகடிவிலிருந்து நேரடியாக 35m.m பாசிடிவிற்குக் காட்சிகள் மாறும்.

லெனிள்: இப்படித்தான் படத்திற்குத் தேவையான அத்தனை பிரதிகளையும் எடுத்தீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலனி: அந்த நாட்களில் அவை அத்தனை தேவைப்படவில்லை. எனக்கு இரண்டாம்தர பிரிண்ட்களில் விருப்பமில்லை.

லெனிள்: மிகப்பெரிய வேலைப்பளுதான்.

கோவிந்த் நிறூலனி: ஆனால் டிஸ்ஸால்வ்² (Dissolve) அல்லது ஃப்ரீஸ் அல்லது டைடில் கிடைப்பதற்கு 35m.mஇல் ப்ளோ அப் செய்யும்பொழுது அது அத்தனை தரமானதாக இல்லை. நம்மிடம் இருந்த

லேப்களும் அதைச் செய்யும் கட்டமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆக்ரோஷ் மற்றும் ஓர்த் சத்யாவின் கடைசிக் காட்சியில் ஒரு ஃப்ரீஸ் ஷாட் இருந்தது. அதன் ஒரு ஃப்ரீம் செய்வதற்குப் பல தினங்கள் எடுத்தன. முதலில் ப்ளோ அப் செய்ய வேண்டும், ஆப்டிகல் சென்று மீண்டுமொரு நெகடிவ் எடுத்து அதை 35m.m நெகடிவுடன் பொருத்த வேண்டும். மற்ற ஒவ்வொன்றும் 16m.mஇல் இருக்கும் அதனால் 35m.mஇலிருந்து திரும்பவும் 16m.mஇன் நெகடிவுடன் பொருத்தி நெகடிவுடன் இணைக்க வேண்டும்.

லெனிள்: டப்பிங் எப்படி செய்தீர்கள்? 16m.m இலேயே டப்பிங் செய்தீர்கள் என்றால் கடைசியில் மிக்சிங், பின்னணி இசை போன்றவற்றை எவ்வாறு கையாண்டீர்கள்?

கோவிந்த் நிறூலனி: கடைசியாக 16m.mஇல் இவற்றை ப்ராசஸ் செய்வதற்கென்று ஒரு இடம் இருந்தது. 35m.mஇல் வேலை செய்வதற்கிணையான பணம்தான் 16m.mஇற்கும் ஆனது. அதனால் 16m.m எடுத்த படமானாலும் அதன் ரஷ்களை 35m.mஇல் வெளியிட்டேன். ஆனாலும் நல்ல சிங்க் இருந்தது. சிங்க்ரனாமீட்டர்³ தொழில்நுட்ப வசதியால் ரோலரில் ஒரு பக்கம் 16m.mஉம் மறுபக்கம் 35m.mஉம் இருந்தன. தமஸ் போன்ற

2. (Dissolves) ஒரு காட்சியிலிருந்து மற்றொரு காட்சி இடையே வரும் effect-க்கு (or Transition) டிஸ்ஸால்வ் என்று பெயர்.
3. சிங்க்ரனா மீட்டர் தான் Picture and Sound Lipsync அணைந்துசெல்வதற்கு உதவிசெய்யும் கருவியாகும்.

படங்களை 16m.mஇல் எடுத்து 35m.mஇல் எடிட் செய்தேன். 35m.m இலிருந்து 16m.m மார்க் செய்தேன். சிங்க்ரனாமீட்டரின் தேவை அப்பொழுது அதிகமாக இருந்தது. இப்பொழுது அது ஒரு நல்ல தொல்பொருளாகிவிட்டது.

லெனின்: உங்கள் படைப்புகளுக்கான பின்னணி இசை குறித்து சொல்லுங்களேன். நான் அறிந்தவரையில் நீங்கள் படித்த கல்வி நிறுவனத்தில் அதற்கான தேர்ச்சி பெற்றிருந்தீர்கள் அல்லவா? குறிப்புகள் எடுத்து இசையமைப்பாளரிடம் கொடுப்பீர்களா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: நான் அவருடன் அமர்ந்து வேலை பார்ப்பேன்.

லெனின்: எடிட்டிங்கிலா அல்லது ஸ்டூடியோ விலா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: தியேட்டரில். எடிட்டிங்க் டேபிளில் தேவையானவற்றை விவரித்துவிடுவேன். ஒன்று இரண்டு, மூன்று, கட் என்று குறித்துவிட்டு கடைசியாக ஃபைனல் மிக்ஸிங்க் செல்லும்பொழுது இலகுவாக இருக்கும்.

லெனின்: 24 ஓப்ரேம்ஸா அல்லது 16 ஓப்ரேம்ஸா?

கோவிந்த் நிஹாலனி: இசையைப் பொறுத்தவரை படத்தின் ரஷலை 35m.mற்கு பெரிதுபடுத்திவிட்டு இசைக்கான வேலையை அதில் செய்வோம். இதைத் தாண்டி வேறு வசதிகளும் அன்று இல்லை. எல்லாமும் பம்பாய் டைரக்டர் சாந்தாராம் சவுண்ட் எஞ்ஜினியர் செய்ததுதான்.

லெனின்: ஆமாம். அவர் நீங்கள் எதிர்பார்த்ததை வழங்கக்கூடியவர். திரைக்கதையாசிரியரும் கூட.

கோவிந்த் நிஹாலனி: ஆமாம். இருவரும் முதலில் இணைந்து பணியாற்றியது டெண்டுல்கரின் நாடகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு திரைப்படம். முதல் திரைப்படம். “ஷாந்ததா! கோர்ட் சாலு ஆஹே”, (அமைதி, அனுமதி, வழக்கு தொடங்கிவிடப்பட்டது) படத்திற்கான மிக்ஸிங்கில் இருந்தபொழுது அவர் திடீரென்று,

“இதன் மிக்ஸிங்கை நாளைக்குச் செய்யலாம்” என்றார். ஏன் என்றதற்கு “இதற்கென்று சில சப்தங்கள் தேவைப்படும். நாம் இப்பொழுது அடுத்த காட்சிக்குச் செல்லலாம்” என்றார்.

அடுத்தநாள் வெளியில் வரும்பொழுது அவர், “எனக்குத் தேவையான சப்தம் கிடைத்து விட்டது” என்றார். கூறிவிட்டு அவரே பிலிம் ஆப்ரேட்டர் அறைக்கு சென்று அந்த சப்தத்தை ஒலிபரப்பினார். அந்தக் குறிப்பிட்ட காட்சியில் உரையாடல் களுக்கிடையே ஒரு சிறிய இடைவெளி இருந்தது. ஒருவர் ஒரு அறையிலிருந்து வெளி வருகிறார், பிறகு பேசுகிறார். ஆனாலும் ஏதோவொரு அமைதி அக்காட்சியில் நிலவுகிறது. இவர் என்ன செய்திருக்கிறார் என்றால், அன்று வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகு, தன்னுடைய டேப் ரெக்கார்டரில் கழிகலனில் தண்ணீர் வெளியேற்றுவதைப் பதிவு செய்திருந்தார். ஏனெனில் அந்தக் காட்சியில் அக்கதாபாத்திரம் கழிவறையிலிருந்து வெளி வருவதுபோல் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் வெளிவரும் பொழுது திரையில் தேவைக் கதிமான அமைதி இருப்பதுபோல் தெரிந்தது. அதனால் அந்த இடத்தில் Ambience எனும் Room Sound அல்லது சுற்றுச்சூழலில் உள்ள சப்தங்கள் (live sound) ஒலிப்பதிவை இணைத்தார். இந்தச் சிறு மாற்றம் திரையில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது. அத்தேவையில்லா அமைதியும் மறைந்தது.

லெனின்: அத்தகைய மாற்றத்தை அவர் அச்சிறு ஒலியில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்!

கோவிந்த் நிஹாலனி: அப்படியொரு அருமையான திறமையாளர் சத்யதேவ் துபே. நாங்கள் கஷ்டப்படுகிறோம் என்பதை உணர்ந்திருந்தார். எத்தனை சாப்பாடு வருகிறது என்பதை எண்ணிய பிறகு உண்ணுமளவிற்கு எங்கள் நிலைமை இருந்தது. பின்னாட்களில் நாங்கள் நல்ல அருமையான நண்பர்களானோம். ஆகையால் அவர் எப்பொழுதும் ஒருபடி அதிகமாகவே பொறுப்பெடுத்துக்கொண்டு எனக்காக வேலை செய்தார்.

லெனிள்: சமீப காலமாக மூவியொலா, ஸ்டீன் பெக் போன்றவைகள் இல்லாமல் உங்கள் டிஜிட்டல் எடிட்டிங் வேலைகளுக்கு என்ன கருவியைப் பயன்படுத்துகிறீர்கள்?

கோவிந்த் நிறூலனி: என் எடிட்டிங் வேலைகளுக்கு நானே செல்வேன். என்னுடைய வேலைகளுக்காக சொந்தமாக ஸ்டீடியோ உள்ளது. எனக்கு விருப்பமான எடிட்டிங் மென்பொருள் (AVID) ஏவிட் தான்.

லெனிள்: (FCP) எஃப்.சி.பி பயன்படுத்துவதில்லையா?

கோவிந்த் நிறூலனி: அப்பொழுது எனக்கு ஒருவிதமான பதட்டம் எப்போதும் இருந்தது. செல்லலாய்டில் வேலை செய்தபொழுது விரைவான முடிவுகள் எடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு முறை முடிவை மாற்றும்பொழுதும் வேலைகள் அதிகமாகும். உதாரணமாக நான்கு ஃப்ரேம் வேண்டாம் இரண்டு ஃப்ரேம் போதும் என்று ஃபிலிமை வெட்டிய பிறகு நினைத்தால், மீண்டும் அதைக் கொண்டு வந்து ஓட்டி, பொருத்த வேண்டும். சில நேரங்களில் அந்த ஃபிலிம் துணுக்குகள் தொலைந்துவிடலாம். ஆனால் இப்பொழுதோ எடிட்டிங் ஸ்டீடியோ செல்லும்பொழுது எந்த பதட்டமும், பயமும் இல்லாமல் செல்ல முடிகிறது. கணினியின் மவுசைக் கொண்டு ஃப்ரேம்களை இணைப்பது, நீக்குவது எல்லாம் ஒரே அழுத்தில் செய்துவிடலாம். இத்தகைய (Avid, FCP Software or System) மெஷின்கள் வந்தபொழுது விரைவாக முடிவெடுக்க ஒருவித நிர்பந்தம் இருந்தது. இவைகள் தேவைக்கதிகமான தேர்வுகளை வழங்கின. முதலில் (Rough cut) ஒரு எடிட் செய்து, ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு மீண்டும் வேறொரு வகையில் எடிட் செய்யலாம். இரண்டில் எது சரியாக இருக்கிறது என்று பார்ப்பது என்று நேரம் அதிகம் செலவாகியது. தொழில்நுட்பம் கைக்கூடிய பிறகு இவைகளில் வேலை பார்ப்பது மிகச் சுலபமானது. உரையாடல்களைப் பொறுத்தவரை நான் மிகத் தீவிரமாக இருப்பேன். இங்கு ஓட்டியது, அங்கு வெட்டியது, ஒன்றோடொன்று மேற்குவிந்தது

(Overlapping) என்றெல்லாம் கடினமாக இருந்த வேலை இத்தொழிநுட்பத்தால் சுலபமாகிறது. உடனுக்குடனேயே எது தேவை, எது தேவை இல்லை என்பதைத் தீர்மானிக்க முடிகிறது. மற்றுமொரு முக்கிய வசதி பற்றி சொல்லவேண்டுமென்றால் மெஷினில் எடிட் செய்யும்பொழுது எல்லாம் சரியாகச் செல்ல, ஒரு அழுத்தில் மூன்றாவது திரையில் செல்லும் காட்சிகளை தொலைவிலிருக்கும் பெரிய திரையிலும் பார்க்க முடியும். முதல் திரையிலிருந்து மூன்றாவது திரைவரை ஒரு ஒழுங்கில் காட்சிகள் செல்வதைத் தொலைவில் இருக்கும் திரையில் பார்க்கலாம். எஃப்.பெக்ட்ஸ், இரண்டு காட்சிகளின் ஒத்திசைவு என்று அனைத்தும் அபாரமாக இருக்கிறது.

லெனிள்: இப்பொழுதெல்லாம் டிஜிட்டல் கேமெரா பயன்படுத்துகிறீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலனி: ஆமாம். அடுத்து நான் எடுக்கவிருக்கும் திரைப்படம் டிஜிட்டல் கேமெராதான். ஆனால் தொலைக்காட்சிக்காக எடுப்பதால் ஹை டெஃப்ரென்சிவ் கேமெரா 16 x 90 ப்ரேமில் முடியாது. ஆகையால் 4k ரெசல்யூஷனில் எடுத்துவிட்டு அதிலிருந்து 16 x 9 ஃப்ரேமிற்கு மாற்ற வேண்டும். 4k ரெசல்யூஷனில் எடுப்பது எதிர்காலத்திலும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். அந்த சேனலில் இருப்பவர்கள் கேட்பது 4kயில் படமெடுத்துவிட்டு, 2kக்கு திரையில் காட்ட வேண்டும் என்பது. 4kவை தேவையெனில் தயாராக எதிர்காலத்தில் அவர்களால் உபயோகிக்க முடியும். எனக்கிருக்கும் தேர்வுகளையும் பார்க்க வேண்டும். (Red) ரெட் மற்றும் அலெக்ஸா படிப்புகள் உள்ளன. நல்ல சலுகை கிடைத்தால் அலெக்ஸா தேர்ந்தெடுப்பேன். 35m.m ஃபிலிமிற்கு D5 கேமெராதான் மிகச் சரியாகவிருக்கும். இல்லையென்றால் சோனியில் D5 கேமெரா இன்னும் சிறந்தது. 4k ரெசல்யூஷன். செலவு குறைச்சலானதும் கூட. சோனி மிகச் சமீபத்தில் மற்றுமொரு கேமெராவையும் சந்தையில் இறக்கியுள்ளது. அல்ஃபா வகை. இன்னும் பார்க்கவில்லை. அதைப்பற்றி படித்தேன்.

லெனின்: புதுவகை கேமெராவைத் தேர்ந்தெடுப்பதாக இருந்தால் அதைவைத்து சோதனை செய்துவிட்டுத்தான் ஷூட்டிங் செல்வீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலானி: நிச்சயம். புதிய லென்ஸ் என்பதற்காக மட்டும் அல்ல. லைட்டிங், மேக் அப், செட்களில் உபயோகிக்கும் வண்ணம், மனதில் இருக்கும் ஒரு சில முக்கிய காட்சிகள் எப்படி வருகின்றன என்று பார்க்க என்று பல காரணங்கள். குறிப்பிட்ட கேமெராவில் வண்ணங்கள் எவ்வாறு வசப்படுகின்றன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 2k பரவாயில்லை என்றிருக்கும். 4k யில் மிகச் சிறிய வண்ணங்களும் பார்க்க முடியும். 8k என்றால் இன்னும் அற்புதமாக வண்ணங்கள் தெரியும். (D.I) Digital Imaging வகைகளில் 4k சிறப்பாக இருக்கிறது. ஆனால் 4k யை சேமிக்க நிறைய இடம் தேவைப்படும். மொத்த செயல்வரிசைகளும் மாறும். நம்முடைய லேப்களைப் பொறுத்தவரையில் இப்பிரச்சனையால் 2kதான் செய்ய விரும்புகின்றனர். நான் செய்ய விரும்புவது, 4kவில் ஷூட் செய்து, 4kவில் டி.ஐ செய்து பிறகு 2kவில் ப்ரிண்ட் செய்வது. திருத்தங்கள் 4kவில் செய்யும்பொழுது அதன் கலர் திறம் பிரமாதமாக இருக்கும்.

லெனின்: உங்கள் படங்களுக்கான திரைக்கதைகளையும் நீங்களே எழுதுவீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலானி: என்னுடைய பெரும்பான்மையான படங்களுக்கு திரைக்கதை டெண்டூல்கர் தான். அவரே ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் என்பதால் அத்தனை திருத்தங்கள் தேவைப்படாது. ஆனால், நான்தான் கடைசியில் முடிவெடுப்பது. சில படங்களுக்கு நானே எழுதியிருக்கிறேன்.

லெனின்: நீங்கள் எழுதியது என்னென்ன படங்கள்?

கோவிந்த் நிறூலானி: துரோகால் படம் என்னுடைய திரைக்கதைதான். நேகம் படமும் வேறொருவரின் நாடகத்தைத் தழுவி நான் திரைக்கதை எழுதினேன். வேறொருவரின்

நாவலைத் தழுவி எழுதப்பட்ட திரைக்கதை தமஸ். யார் திரைக்கதை எழுதினாலும் கடைசியில் என் விருப்பப்படிதான் படம் எடுப்பேன். இந்தப் புரிதல் தொடக்கத்திலிருந்தே இருவருக்கும் இருக்கும்.

லெனின்: பின்னணி இசை, இசை போன்றவைகளின் தேர்வுகளை திரைக்கதை எழுதும்போது நீங்களே முடிவுசெய்வீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலானி: பெரும்பான்மையான சமயங்களில் திரைக்கதை எழுதும்பொழுதே இசையும் முடிவு செய்யப்பட்டுவிடும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு காட்சியிலிருந்து அடுத்த காட்சிக்கான மாற்றம் (transition) மிக முக்கியமானது. அதற்கு என்ன மாதிரியான சப்தமோ இசையோ தேவை என்பதை எழுதும்பொழுதே குறித்துவைத்து விடுவேன். திரைக்கதையில் எதுவும் குறிக்காமல், எழுதிமுடித்த பிறகு, எனக்கென்று ஒரு பிரதி எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அதில் என் குறிப்புகளைப் பதிந்து கொள்வேன். இசை பற்றி மட்டுமல்ல, மற்ற அனைத்துக் குறிப்புகளும் அதிலிருக்கும். கிட்டத்தட்ட ப்ரொடக்சன் ஸ்க்ரிப்ட் போன்றது அது. ஆனால் என் உதவி இயக்குனர்களுக்குக்கூடத் தெரியாது. பல நேரங்களில் தேவை முடிந்த பிறகு, அவற்றைக் கிழித்தெறிந்துவிடுவேன்.

பொதுவாக நான் திரைக்கதை எழுதும்பொழுது காட்சிகளைப் பொறுத்த வரையில் வெறும் கேமெராமேனாக என் சிந்தனைகள் இருக்காது. ஒரு திரைப்படக் கர்த்தாவாகத்தான் சிந்திப்பேன். கேமெரா கோணங்கள் மட்டுமல்லாது, இசை, சப்தங்கள், மௌனம், வண்ணங்கள் என்று அனைத்தைக் குறித்தும் என் சிந்தனை இருக்கும். அந்த வகையில் சில விஷயங்களை முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்திருக்க முடியும். முன்கூட்டியே எதிர்பார்ப்பதால், தயாராகவும் இருக்க முடியும். ஆனாலும் கடைசி நிமிட குழப்பங்கள் வரத்தான் செய்யும். அப்படியான சமயங்களில்தான் இயக்குனராலும் எதிர்பார்த்ததைவிடவும் சிறப்பாக ஒன்றைச் செய்ய முடியும்.

லெனின்: ஏற்கெனவே எழுதியதை படப்பிடிப்பு சமயத்தில் நீங்கள் மாற்ற விரும்புவதில்லையா?

கோவிந்த் நிறூலனி: அப்படியில்லை. மாற்றத்தை எப்பொழுதும் ஏற்றுக்கொள்பவன் நான். ஏதாவதொரு யோசனை மனதுள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். சரியான காட்சியை எடுப்பது வரை. ஒருதடவை எடுத்துவிட்டால் மீண்டும் மாற்றுவது அதிக பொருள் விரயம். எதுவாக இருந்தாலும் காட்சிதான் முக்கியம். கடைசி நிமிடம் ஷூட் செய்த அனைத்தையும் நிராகரித்துவிட்டு புதிதாக ஷூட் செய்திருக்கிறேன்.

லெனின்: எழுதப்பட்டதற்குத் தொடர்பில்லாமல் அனைத்தையும் காட்சியில் மாற்றுவதைக் குறித்து எதுவும் வருத்தமடைந்திருக்கிறீர்களா?

கோவிந்த் நிறூலனி: இதுதான் என்று எதுவும் சட்டங்கள் இல்லை. எதிர்பார்ப்பது திரையில் வரும்வரை மாற்றங்கள் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும். படைப்புத் திறனைப் பொறுத்தவரையில் ஏதாவது சிந்தனைகள் மனதுள் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். திரைக்கதை எழுதியாகிவிட்டது என்றால் அது கல்லில் செதுக்கப்பட்டதாக அர்த்தம் இல்லை. ஆனால் சில நேரங்களில் எழுதப்பட்டதை அப்படியே எந்த மாற்றமும் இல்லாமலும் எடுத்திருக்கிறேன். எல்லாமும் நடக்கும். இதுதான் என்று எழுதிவைக்கப்பட்ட நியதிகள் இல்லை என்பதுதான் நான் சொல்ல வருவது.

லெனின்: எடிட்டருடனான உங்கள் உறவு/புரிதல் எப்படி?

கோவிந்த் நிறூலனி: முதலில் எடிட்டரை அனைத்து ரஷனையும் பார்க்க வைப்பேன். பிறகு அவருடன் அமர்ந்து வேலையைத் தொடங்குவேன். முதலில் ஒப்புதலாகிய காட்சிகளைக் காண்பிப்பேன். பிறகு அவரிடம் ஸ்க்ரிப்பைக் கொடுத்துவிட்டு, எடுக்கப்பட்ட காட்சிகளையும் எந்த ஒழுங்கில் எடுக்கப்பட்டதோ அதே ஒழுங்கில் கொடுத்துவிட்டு அதற்குத் தகுந்தாற்போல் ரஃப் கட்⁴ (Rough Cut) கொடுக்கச் சொல்வேன்.

நடுநடுவே எதையும் எடிட் செய்யாமல், எப்படி கொடுத்திருக்கிறேனோ அப்படியே ரஃப் கட் கொடுக்கச் சொல்வேன். எடுக்கப்பட்ட காட்சிகள் அனைத்தும் ஒருங்கிணைத்த பிறகு அவருடன் அமர்ந்து அவருக்கு என்னென்ன கருத்துகள் தோன்றுகின்றனவோ அதைக் கொடுத்து முதல் கட் செய்யச் சொல்வேன். ஒருங்கிணைந்த காட்சிகளைக் கொண்ட முதல் கட் கிடைத்தபிறகு இப்பொழுது எனக்கு எதெது தேவை அல்லது வேண்டாம் என்று குறிப்பிடுவேன்.

முன்பே குறிப்பிட்ட மாதிரி எனக்கு ஒரு காட்சியிலிருந்து மற்றொரு காட்சிக்குச் செல்லும் பொழுது திரையில் ஏற்படும் மாற்றம் மிக முக்கியமானது. முதல் காட்சியிலிருந்து இரண்டாவது, இரண்டிலிருந்து மூன்றாவது, நான்காவது என்று ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் இடைநிலை மாற்றம் முக்கியம்.

லெனின்: ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் இப்படி துல்லியமாக இருப்பதற்குத் தனிப்பட்ட காரணம் எதுவும் உண்டா?

கோவிந்த் நிறூலனி: ஆமாம். அதுதான் படத்தின் வேகத்தை நிர்ணயிக்கும். அதுமட்டுமல்ல, சவுன்ட் ட்ராக் போன்றவைகளையும். உதாரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட காட்சியில் அடுத்து இரண்டு, மூன்று வரி உரையாடல்கள் தேவையில்லை என்றால் அதை வெட்டிவிட்டு அப்படியே அடுத்த காட்சிக்கு செல்ல முடியும். சில சமயம் முதல் காட்சியிலிருந்து இரண்டாவது காட்சிக்குத் தான் செல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. நேராக ஐந்தாவது காட்சிக்குச் செல்ல முடியும். இத்தகைய சாத்தியங்கள் எடிட்டருடன் அமர்ந்து காட்சிகள் பார்க்கும்பொழுது கிடைக்கும். அவரும் சமயங்களில் சில அலோசனைகள் வழங்குவார்.

லெனின்: உங்கள் இயக்கத்தில் பெரும்பாலானவை நாடகங்களிலிருந்து திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டதற்குக் குறிப்பிட்டக் காரணம் எதுவும் உண்டா?

4. (Rought Cut) ஷூட்டிங் முடிந்தபிறகு Editing Room-ல் Cut செய்யும் முதல் பதிவு.

கோவிந்த நிறூலனி: நாடகங்களின் தழுவல்களுக்கு முக்கியக் காரணம் என் நண்பர் சத்யதேவ் துபே. நல்ல எழுத்தாளர் மற்றும் நாடக இயக்குனர். அவர், டெண்டூல்கர் மற்றும் க்ரீஷ் கர்னாட் இவர்களுடனான உரையாடல்கள் மற்றும் இவர்கள் அனைவரும் ஷ்யாம் பெனெகலுடன் தொடர்புடையவர்கள். ஷ்யாம் பெனெகலின் படங்களுக்கு நானும் வேலை பார்த்திருக்கிறேன். அடிப்படையில் எனக்கு இவர்கள் அனைவருடனும் வேலை பார்ப்பது பிடித்திருக்கிறது.

என்னைப் பொறுத்தவரை இலக்கியம், நாடகம், சினிமா என்ற எந்த வித்தியாசங்களும் கிடையாது. நாவலோ, சிறுகதையோ, நாடகமோ, திரைப்படமோ அனைத்துமே வரலாற்றின் தோற்றுவாய். ஒரு நாடகத்தை அப்படியே காண்பிக்க வேண்டுமா, அல்லது இங்கும் அங்குமாக சில மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டுமா அல்லது மொத்தமாக கலைத்துப் போட வேண்டுமா என்பதெல்லாம் நான் மூன்றுவிதமாக முடிவெடுக்கிறேன். நாடகங்களிலிருந்துதான் ஒரு அடிப்படைக் கட்டமைப்பு கிடைக்கிறது; நல்ல கதாபாத்திரங்கள் கிடைக்கின்றன. ஒரு நல்ல இலக்கியப் பிரதியில் அழகான கதாபாத்திரம் தயாராகக் கிடைக்கிறது. அதை வைத்து நாம் நம் கற்பனைகளை விரித்துக் கொண்டு செல்ல முடியும். அதிர்ஷ்டவசமாக, நான் உபயோகப்படுத்திய கதாபாத்திரங்களுக்கான எழுத்தாளர்கள் அனைவருக்கும் என்னுடைய இந்த பாங்கு பிடித்திருக்கிறது. பிறரைப் பொறுத்தவரையில் கதை அல்லது உள்ளடக்கம்தான் பிரதானம். என்னைப் பொறுத்தவரையிலும் கதாபாத்திரங்கள் தான் பிரதானம். திரைப்படம் என்பது மனிதர்களைப் பற்றியது. அம்மனிதர்கள்தான் என் படத்தின் கதாபாத்திரங்கள். அவற்றில் என் கவனம் தீவிரமாக இருந்தால், அவர்களே திரைப்படத்தை செலுத்துவர்.

ஆனால் சில வகையான படங்களுக்கு கதைக்களம் மிக முக்கியம். உதாரணத்திற்கு த்ரில்லர் வகைப் படங்களைச் சொல்லலாம்.

அவன் அதைச் செய்தான், அங்கே சென்றான், அவனைக் கொன்றான் என்று சம்பவங்கள் மிக முக்கியமானவை. அதன் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படும் கதாபாத்திரங்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இவைகளை சிறந்த அனுபவத்தின் வழிதான் ஆக்க முடியும்.

லெனின்: ஆமாம். உங்கள் படங்களில் நான் கவனித்திருக்கிறேன். கதாபாத்திரங்களின் உணர்வுகளைக் கடத்த சில காட்சிகள் சற்று நீட்டிக் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும்.

கோவிந்த நிறூலனி: கதைகளைப் பொறுத்துதான் அவை அமையும். ஒரே கதாபாத்திரத்தில் கவனம் செலுத்தும் பொழுது, அதனை இன்னும் இன்னும் ஆழமாகக் காண்பிக்க முடியும். அதனால்தான், ஒரு கதாபாத்திரத்திற்காக ஒரு திரைப்படத்தில், குறிப்பாக நாடக பாணி கதைகள், ஒரு நிதானமான ஒழுங்கைக் கட்டமைப்பது முக்கியம். படத்தின் வேகத்தையும் இது முடிவு செய்யும்; பரபரவென்றிராமல் நிதானமாகச் செல்லக்கூடிய வேகம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு திரைப்படம் இரண்டு விதமான போக்கைக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒன்று: கதைக்களத்தின் அடிப்படையில், மற்றொன்று: திரையில் சிறிய சிறிய காட்சிகளில் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்துவதில். இதில் பின்னணி இசையையும் சேர்க்கலாம். இவற்றைவிட முக்கியமான மூன்றாவது, சற்று கடினமானதும் கூட, ஒரு கதாபாத்திரத்தின் அகத்தின் ஆழத்தை வெளிக்கொணர்வது. அவர்களுக்குள் ஓடும் எண்ணவோட்டங்கள், அவர்கள் நினைப்பது என்ன போன்றவை.

லெனின்: இவைகளைக் குறிப்பாக உங்கள் நடிகர்களிடம் கேட்பீர்களா?

கோவிந்த நிறூலனி: நான் ஒரு மோசமான நடிகன். என் நடிகர்களுக்கு என்னால் நடத்துக் காண்பிக்க முடியாது. விளக்கத்தான் முடியும். ஆனால் எது தேவையோ அதை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிவிடுவேன். இதுவா அதுவா என்று மீண்டு மீண்டும் சில பாவனைகளைச் செய்து பார்த்து அவற்றில்

சிறந்தவற்றை என்னால் பெற முடியும். மேடை நடிகரான சத்யதேவ் துபே அவர் நடிகர்களுடன் ஒத்திகை செய்வதைக் கவனித்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு சிறந்த வசனகர்த்தாவும் கூட. பெனெகலின் நிறைய படங்களுக்கு அவர் வசனம் எழுதியிருக்கிறார். அந்த நாட்களில் அவர்களிடமிருந்து நான் கற்றுக் கொண்டவை ஏராளம்.

லெனிள்: வ்யாம் பெனகலின் ரே ஆவணப் படத்தை நீங்கள்தான் ஒளிப்பதிவு செய்தீர்கள் என்று நினைவு. அந்த அனுபவத்தைக் கூற முடியுமா?

கோவிந்த் நிறூலனி: ஆமாம். அதை நான்தான் எடுத்தேன். மிக உயர்ந்த அனுபவம் அது. எனக்கு அதில் இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. அவரைப் போன்ற மேதை ஒருவர் பேசுவதை நேரில் கேட்கக் கொடுத்து வைத்தது மட்டுமல்ல அவரை கேமராவின் வழியும் கேட்க நேர்ந்தது. ஆமாம், கேமராவிற்கே உரிய குணம் அது. அதற்கென்று ஒரு மொழி இருக்கிறது, அதை நாம் கேட்க முடியும். ஒரு நடிகர் தனக்குள் கொண்டிருக்கும் எண்ணங்களை, வெளியில் பேசாத வார்த்தைகளை நாம் கேட்க முடியும். (இருவரும் சிரிக்கின்றனர்)

ரேவுக்கும் எனக்கும் நல்ல உறவு இருந்தது. அவரை நான் மாணிக்தா என்றுதான் அழைப்பேன். கொல்கத்தா செல்லும் பொழுதெல்லாம் அவருக்கு தொலைபேசிவிட்டு, பார்க்க வரலாமா என்று கேட்பேன். ஒவ்வொருமுறையும் என்னை அன்பாக வரவேற்று அவர் எப்பொழுதும் எழுதுவதற்காகப் புழங்கும் அறைக்கு அழைத்துச் செல்வார். அவர் உயரத்திற்கு ஏற்றாற்போல் பெரிய கருப்பான சேர் ஒன்றில் அமர்ந்திருப்பார். புத்தகங்கள், பெயின்ட், தூரிகைகள் சகிதம் இருப்பார். இருவரும் நன்றாக வம்பளப்போம். எப்பொழுதும் டியும், சிங்காடாவும், இன்னும் சில இனிப்பு வகைகளும் கிடைக்கும்.

என்னுடைய முதல் படம் ஆக்ஷோஷ் வெளியான பிறகு அதைப்பற்றிய அவர் அபிப்பிராயத்தை

அறிய விரும்பினேன். நான் இல்லாதபொழுது கொல்கத்தாவில் படத்தைப் பார்த்திருந்தார். படம் பற்றி 'சற்று நாடகத்தனமான சினிமா' என்ற பார்வை கொண்டிருந்தார். அதற்குப் பிறகு அவரைப் பார்த்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர் வெளிப்படுத்திய அன்பை வைத்து அவருக்குப் படம் பிடித்திருந்தது என்று என்னால் உணர முடிந்தது.

ஒரு நாள் மும்பையில் ஒரு சந்திப்பு ஏற்பாடாகியிருந்தது. மிகப் பிரபலமான மற்றும் சிறந்த திரைப்பட விமர்சகர் இக்பால் மசூத் வீட்டில் இரவு உணவுக்கான சந்திப்பு. ரே யின் நெருங்கிய நண்பர். ரே முதலிலேயே வந்துவிட்டிருந்தார். நான் சற்று தாமதமாகத்தான் சென்றடைந்தேன். அவருக்குப் பின்னால் அமர்ந்திருந்தேன். உணவுக்கிடையேயான உரையாடலின் நடுவில் ரேயிடம் அவர் அப்பொழுது என்ன படம் செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்று வினவினேன்.

ஃப்ரென்ச் டெலிவிஷன் ஒன்றிற்காக ஒரு படம் எடுத்து முடித்திருப்பதைச் சொன்னார். முப்பது நிமிட திரைப்படம். ஒரு உந்துதலில் எதைப் பற்றிய படம் என்று அவரிடம் கேட்டேன். எனக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தவர் என் பக்கம் முழுமையாகத் திரும்பி, நேருக்கு நேராகப் பார்வையை வைத்து காட்சிக்குக் காட்சி படத்தை முப்பது நிமிடங்கள் விவரித்தார். முப்பது நிமிட படத்தை, அதே முப்பது நிமிடங்கள் எடுத்து எனக்காக அத்தனை ஈடுபாட்டுடன் அவர் விவரித்ததை நினைத்தால் இன்னும் பூரிப்பாக இருக்கிறது. அத்தனை நெகிழ்வாக உணர்ந்த தருணங்கள் அவை. என்னை சரிக்குச் சமமாக பாவித்து, நான் அப்படி எப்பொழுதும் உணராதபோதும், என்னிடம் அவர் கொண்டிருந்த மரியாதை எங்களிருவருக்குமிடையேயான உறவை பலப்படுத்தியது.

ஒரு தடவை கொல்கத்தாவில் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. இருவரும் எங்கள் அப்போதைய வேலைகளைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் வேலையைப் பற்றிச் சொன்ன பொழுது மருத்துவர்கள்

அவர் நிறைய மனஅழுத்தம் தரக்கூடிய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டாமென அறிவுறுத்தியதாகவும் அதனால் சிறிய சிறிய படங்களை, செய்துகொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னார். இப்சன் நாடகத்தைத் தழுவி ஒரு படம் செய்யவிருப்பதாகச் சொன்னார்.

நானும் கிட்டத்தட்ட அதே வேலைகளில் இருந்தேன். என்னுடைய தமஸ் திரைப்படத்திற்குப் பிறகு, மூன்று ஐரோப்பிய நாடகங்களைத் தழுவி படம் இயக்கும் ஆயத்தங்களில் இருந்தேன். அதனால் அவரிடம் இப்சனின் எந்த நாடகம் என்று கேட்டபொழுது, 'தி எனிமி ஆஃப் த பீப்ள்', என்றார். எனக்கு ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி. மீண்டும் அவரிடம் அதைத் தழுவிவதா அல்லது மூலத்தையே எடுக்கிறீர்களா என்றதற்கு, அதை பெங்காலி பாணியின் அடிப்படையில் தழுவி எடுக்கவிருக்கிறேன் என்றார். மறுபடியும் ஒருமுறை முழுத் திரைக்கதையையும் விவரித்தார். முழுப்படமும் எடுத்து முடியாததால் ஷாட்டிற்கு ஷாட் விவரிக்காமல் சீனிற்கு சீன் விவரித்தார். அத்தனை அற்புதமாக விவரிப்பார். ஒவ்வொரு வர்ணனையிலும் காட்சிகளைப் பார்க்கலாம். துல்லியமாகவும், கச்சிதமாகவும் இருக்கும் அவருடைய விவரணைகள். எப்பொழுதும் அவருடன் ஒரு நல்ல புரிதல் இருந்தது.

டாகுமென்டரி எடுத்தபொழுது அவரை இன்னும் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள, அவரின் அகத்தை அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. பெனெகலும் ஆழமான கேள்விகளைக் கேட்டார்.

லெனின்: எத்தனை நாட்கள் டாகுமென்டரி எடுக்க உங்களுக்குத் தேவைப்பட்டன?

கோவிந்த் நிறூலனி: நிறைய நாட்கள். கொல்கத்தா சென்றிருந்தோம் அவருடன் ஷூட் செய்வதற்கு. பின்பு அவரை மும்பை அழைத்திருந்தோம். ப்ரித்வி காட்டேஜில் ஷூட்டிங் செய்தோம். இப்பொழுது அங்கு ப்ரித்வி தியேட்டர் உள்ளது. அப்பொழுது அது சசிகபூர் அவர்கள் தந்தைக்குச் சொந்தமான

காட்டேஜ். அங்குதான் மொத்த ஷூட்டிங்கும் எடுத்தோம்.

லெனின்: உங்கள் படங்கள் குறித்து நீங்கள் நினைப்பது என்ன?

கோவிந்த் நிறூலனி: பட வேலைகள் இன்னும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. கடைசிப் படம் எடுத்துவிட்டதாக நினைக்கவில்லை. இவ்வளவு விரைவிலும் என் கடைசிப் படம் வரக்கூடாது. நிறைய செய்வதற்கு எண்ணம் உண்டு. பார்க்கலாம்.

லெனின்: உங்களுடைய அடுத்த படம் என்ன?

கோவிந்த் நிறூலனி: இதுதான் ஒரு இயக்குனன் பதிலளிக்க பயப்படும் கேள்வி. இருந்தாலும் சுவாரசியமான ஒன்றாக அது இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஒரு விஷயம் நிச்சயம். முன்பு இருந்த சிந்தனைகளிலிருந்து இது மாற்றம் கொண்டதாக இருக்கும். ஆக்ரோஷ், ஓர்த் சத்யா, தேவ் வரை. தமஸும். இப்பொழுது அதே வகைப் படமாக இருக்கலாம். ஆனால் பார்வையில் மாற்றமிருக்கும். முன்பு இப்படங்கள் வன்முறையையோ, மனித உரிமை மீறலையோ, ஒடுக்குமுறையையோ அம்பலப்படுத்துபவையாக இருந்தன. அதுவே அன்று முக்கியமாக இருந்தது. அவை எதுவும் மகிழ்ச்சியான முடிவுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது அதே மாதிரி எதிர்மறையான முடிவுகளைக் கொண்ட படங்களே வருகின்றன. இன்று ஒரு இயக்குனருக்கு, இங்கு உதாரணமாக எனக்கு, அத்தகைய தேக்கத்தை (ஒரே மாதிரி படங்கள்) எதிர்கொள்வது பெரிய சவால். அத்தகைய படங்கள் ஒரு விதத்தில் வசதியானவைதான். கதாபாத்திரத்தை பெரிதாக விவரிக்கத் தேவையில்லை. போலிஸ், அரசியல்வாதி, அரசு ஊழியர் (எவ்வாறு ஊழல் செய்கிறார் என்பதிலிருந்து எவ்வாறு ஆடை அணிந்து கொள்கிறார் என்பதுவரை) என்று இதைப்போன்ற அனைவரும் ஒரே மாதிரிதான் மீண்டும் மீண்டும் படங்களில் வருகின்றனர். இத்தகைய வசதிகளைத் துறந்துவிட்டு, ஒரே மாதிரியான

அணுகுமுறையைத் துறந்துவிட்டு ஆனாலும் இந்த கதாபாத்திரங்களை அவர்களுக்கான பிரச்சனைகளுடன் நேர்மையாக அணுகுவது ஒரு இயக்குனருக்கு முக்கியம். இது எங்கு என்னைக் கொண்டு செல்லும் என்று என்னால் யூகிக்க முடியவில்லை. ஆனாலும் முன்பு செய்ததையே நான் மீண்டும் செய்ய விரும்பவில்லை. ஒரு திரைத்துறை மாணவனாக வேறு வகைப் படங்களையும் எடுக்க விரும்புகிறேன். உதாரணமாக அது இசை பற்றியதாக, திரில்லராக, அமானுஷ்யமானதாக, மாயாஜாலமாக, நகைச்சுவையாக, எது வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட வகைப் படமாக இருந்தாலும், அதன் உள்ளடக்கம் அந்தக் குறிப்பிட்ட வகையையும் தாண்டிச் செல்வதாக இருக்க வேண்டும். அதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. இப்படம் குறிப்பிட்ட வகையைச் சேர்ந்தது என்று அப்பட்டமாக இருக்கக்கூடாது.

லெனின்: இசை தொடர்பான படங்கள் எடுப்பது பற்றி?

கோவிந்த் நிறூலனி: இசை எப்பொழுதும் எனக்கு விருப்பமானது. இசை தொடர்பான எதுவும். இருந்தாலும் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டதை மீண்டும் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. இசை இயக்குனருடன் ஒரு இணக்கமான புரிதல் இருக்க வேண்டும். புதுப் புது விஷயங்களைக் குறித்து ஆராய வேண்டும். இசை குறித்த ஞானம் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளரும் அவசியம். இசைக்கு இணையான அழகான கவிதைகள் முக்கியம். ஷாஹீர் லுத்யான்வியும் Kaifi Azmi-யும் செய்தது போல. எத்தனை அருமையான கவிதைகளை வடித்தவர்கள்! இருவரும் சமூகத்துடன் பிணைந்திருந்தவர்கள். ஆரோக்கியமான திரைப்படப் பாடல்களை வழங்கியவர்கள். அவர்கள் வெளிப்படுத்திய சமூக அக்கறை அற்புதமானது. இன்றும் இளைஞர்களுக்கு அவர்களைப் பிடிக்கிறதென்றால் அதுவும் ஒரு காரணம். இன்றைக்கு இவர்களைப் போன்று எழுதக்கூடியவர்கள் யாருமில்லை. இருக்கலாம், இன்னும் கண்டடையப்படவில்லை. ஒரு

இசைக் கலைஞருடன் சேர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும். அவருடைய இசை ஞானமும், என்னுடைய சிந்தனைகளும் சேர்ந்து ஒரு படைப்பு உருவாக வேண்டும். என்னிடம் இது தொடர்பாக ஓரிரு ஆலோசனைகள் உள்ளன. பார்க்கலாம். இந்த ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை எனக்குண்டு. இதைப் பற்றிப் பேசினால் செயல்படுத்த முடியாது என்று.

லெனின்: நிச்சயம் நடக்கும். நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல காட்சிகள் மாறி வருகின்றன. நீங்களே சில விஷயங்களில் மாற்றம் வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள்.

கோவிந்த் நிறூலனி: மாற்றம் என்று சொல்ல மாட்டேன். சிந்தனையில் வளர்ச்சி என்று சொல்லலாம். ஒன்றைச் செய்த பிறகோ, செய்யவிருக்கும் செயல்களுக்கோ ஒருவர் அவமானப்படக்கூடாது. உங்கள் வாழ்க்கையை மற்றவரின் அங்கீகாரத்திற்காக வாழ்வதில்லை. உங்களுடைய ஏற்பு மிக முக்கியம்.

லெனின்: நான் நவ்ஷத், ஆர்.டி. பர்மன் மற்ற இசைக் கலைஞர்களுடன் நாட்கணக்காக வேலைப் பார்த்திருந்தாலும், என்னை எடிட்டர் என்று அழைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. இன்னும் கற்றுக்கொண்டேதான் இருக்கிறேன். இருந்தாலும் உங்களுடைய அடுத்த படத்திற்கு என்னை ஏன் படத்தொகுப்பு வேலைக்கு அழைக்கக்கூடாது? நீங்கள் எனக்கொரு ஆசிரியர். உங்களிடமிருந்தும் கற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். என்னைப்பொறுத்தவரையில் எதுவொன்றும் அறிதலின் அங்கம்தான்.

கோவிந்த் நிறூலனி: நிச்சயமாக. நீங்கள் எத்தனைப் படங்களுக்கு எடிட் செய்திருக்கிறீர்கள்?

லெனின்: முன்னூறு படங்கள் வரை.

கோவிந்த் நிறூலனி: முன்னூறா? அப்பாடி!

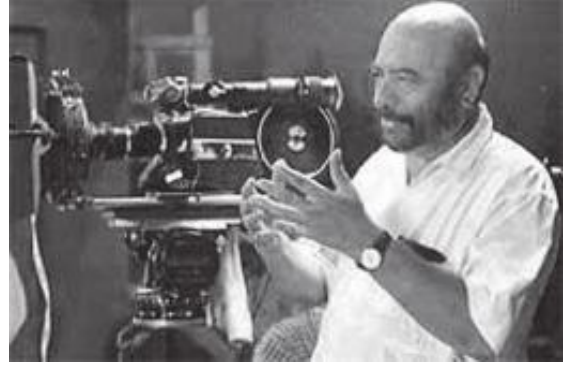
லெனின்: ஆமாம். கடந்த முப்பது வருடங்களாக பரதன், பத்மராஜன், எம்.டி. வாசுதேவன் நாயர் என்று என் படங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துதான் வேலை பார்த்திருக்கிறேன். முன்னூறு என்ற எண்ணிக்கையெல்லாம் ஒன்றுமில்லை எனும்

அளவிற்கு அங்கு ஆயிரம் படங்களைத் தாண்டியும் படத்தொகுப்பு செய்தவர்கள் உண்டு.

கோவிந்த் நிறூலனி: ஆச்சரியம். இரண்டு வாரங்களில் அவர்கள் படமெடுத்து முடிக்கிறார்கள்.

லெனின்: செம்மீன் படமெடுத்த பொழுது அதை முதலில் வேறொருவர் எடிட் செய்தார். ஆனால் இயக்குனர் ராமு கரியத், இந்தப் படத்திற்கு ரிஷிகேஷ் தான் வேண்டுமென்று விரும்பினார். அன்று சிங்கிள் பாஸிட்டிவ் எடிட்டிங்தான் செய்தார்கள். ரிஷிகேஷ் முதலில் எடிட் செய்ததைப் பார்த்துவிட்டு இது என்ன சிங்கிள் பாஸிட்டிவ் எடிட்டிங். எனக்கு இது புரியவில்லை. டபுள் பாஸிட்டிவில் மீண்டும் எடுங்கள் என்று சொன்னார். மீண்டும் ப்ரிண்ட் எடுத்தோம். அது ஒரு அனுபவம். பொதுவாக கேரளாவில் மிக வேகமாக படத்தொகுப்பு செய்வார்கள். மூன்று, நான்கு நாட்களில் வேலை முடிந்துவிடும். பதினைந்து நாட்களுக்குள் படமெடுப்பு முடிந்துவிடும். இரண்டே நாட்களில் டப்பிங்கூட செய்துவிடுவார்கள். சங்குண்ணி என்ற படத்தொகுப்பாளர் இரண்டாயிரம் படங்களுக்கு மேல் எடிட் செய்திருக்கிறார். அது நிச்சயம் ஒரு சாதனைதான். ஆனால் என்னால் அந்த அளவிற்குச் செய்ய முடியாது. ஏனெனில், நான் பார்த்து வளர்ந்த படங்கள் வேறு. சத்யஜித்ரே ஷத்ராஜ் கே கிலாடி திரைப்படத்திற்கு நெகடிவ் பாதுகாவலன் நான்தான். ஜெமினி ஸ்டூடியோவில். சாந்தாராம் ஸ்டூடியோவில் அவற்றின் வேலைகள் நடப்பதைக் கவனித்திருக்கிறேன். என்னுடைய தந்தை பீம்சிங், மெஹர்பான், ஆத்மி, மே சுப் ரஹ்லிங்கி போன்ற படங்களை எடுத்தவர். என்னுடைய கற்றல் வேறு வழியில் இருந்தது. உங்களருடைய ஆக்ரோஷ் திரைப்பட ஷூட்டிங்கில் 16m.mஇல் ட்ராலியில் ஷூட் செய்தது அந்நாட்களில் மிக மிக அரிதான ஒன்று. நான் ஏற்கெனவே உங்களிடம் இதுகுறித்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

கோவிந்த் நிறூலனி: மூர்த்தி போன்றோருடன் வேலை செய்யக் கிடைத்தது எனது பாக்கியம். என்னுடைய முழு கற்றலனுபவமும் ஜனரஞ்சக சினிமாவில்தான் இருந்திருக்கிறது. மூர்த்தி பாபு எப்பொழுதும் இருப்பார். ஆனால் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் நான் வேறொருவரிடம் வேலைப் பார்த்துவிட்டு திரும்ப வர முடியும். நான் சினிமா குறித்து மட்டும்தான் சிந்தித்தேன். எனக்கு மற்ற விஷயங்களைக் குறித்த அக்கறையில்லை. 16m.m, 35m.m என்றெல்லாம் கவலைப்பட்டதில்லை. ட்ராலியில் எடுக்க வேண்டுமென்றால் எடுப்பேன். ஷாட்தான் முக்கியம்.

லெனின்: நாம் மீண்டும் விரைவில் சந்திப்போம் என்று நம்புகிறேன். உங்கள் அடுத்த திரைப்பட வேலைகள் நடக்கும்பொழுது நான் நிச்சயம் வருவேன். ஒரு பார்வையாளனாக. கற்றுக் கொள்பவனாக. எனக்குத் தோன்றும் ஆலோசனைகளையும் வழங்குவேன்.

கோவிந்த் நிறூலனி: நிச்சயம் வர வேண்டும். என் காதுகளில் ரகசியமாக உங்கள் ஆலோசனைகளை வழங்க வேண்டும். (சிரிக்கிறார்கள்). அதை எப்பொழுதும் நான் வரவேற்பேன். எனக்குப் பிடிக்காதது கேள்விகள் கேட்பதுதான். படப்பிடிப்புத் தளத்தில் இதை ஏன் செய்கிறீர்கள் அதை ஏன் செய்கிறீர்கள் என்ற கேள்விகள் தொந்தரவளிப்பவை. அது கற்றுக்கொள்ளும் இடமல்ல. வெளியில் கற்றுக்கொண்டு வந்து அங்கு நிரூபிக்க வேண்டும்.

ஹான் என்னும் ஏமாற்றுக்காரர்

சீனமொழிச் சிறுகதை

மூலம்: டெங் யூ மேய் - ஆங்கிலம்: ஷாங் சோக்குவான்
தமிழில்: தி. இரா.மீனா

முப்பது வருடங்களாயிற்று அந்தச் சாலையில் நடந்து. இப்போது அங்கு பல வரிசையான கட்டிடங்களோடு ஒரு பள்ளியும் இருந்தது. தன் வாலிபப் பருவத்தில் காண்ஜிகுவின் ஓவியங்கள் வரைய தொரான் பார்க்கிற்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. இப்போது அந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு உடைய ஏரியின் அருகில் நின்ற போது எதையோ இழந்தது போலிருந்தது. இப்போது ஹான் எங்கே இருப்பார்?" நாட்டின் நவீனத்துவத்திற்கு பெரும் பயன் தரக் கூடியவன் . பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பண்டைய பொருட்கள் சந்தையில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்டவன். அணையும்மெழுவர்த்தி போல தன் வாழ்நாளின் இறுதி குறிக்கப்பட்ட நிலையில் காண்ஜிகு இருக்கிறான். ஹானைக் கண்டுபிடிக்கா விட்டால் சாவிற்ருப் பிறகு கூட அவனால் நிம்மதியாக இருக்க முடியாது.

அவனுக்கும் ஹானுக்கும் இடையில் தவறான புரிந்து கொள்ளல் ஏற்பட்டது ஒரு சிறிய குறும்பால்தான். காண்ஜிகுவால் பண்பாட்டு முறையில் ஓவியங்கள் வரைய முடியும். சில சமயங்களில் பழைய படங்களை வரைவதுமுண்டு. ஒருநாள் மிகப் பழமையான ஓவியத்தைப் பார்த்த பிறகு அதைப் போல வரைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு எழுந்தது. அந்த வேகத்தில் 12 ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜாங் ஜூடான் என்ற கலைஞரின் 'குளிர்கால உணவு விழா' [கோல்டு பெஸ்டிவல்] என்ற ஓவியத்தை ஒரு பாதுகாக்கப்பட்ட மண் தாளில் அருமையான மை கொண்டு வரைந்தான். அதை அவன் வரைந்தது ஒரு வேடிக்கையான செயல்தான். ஆனால் அது ஒரு செய்திதாளின் நிருபரின் கவனத்தை முழுமையாகக் கவரும் என்று சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நாயூ என்ற

அந்த நிருபர் மன்சு என்ற உயர் பரம்பரையில் வந்தவர். அவர் அதை ஒரு புகழ்பெற்ற மரவியாபாரியிடம் கொடுத்து சரியாக சட்டமிட்டு வண்ணமும் தந்து கியூலாங் என்ற அரசரின் பொய் முத்திரையையும் பதித்து விட்டார். அதை காண்ஜிகுவிடம் காண்பித்து " இதைப் பாருங்கள். ஜாங்கின் கலையையும் மிஞ்சி விட்டது. இது நிச்சயமாக ஹானின் கலைத் திறமைக்கு ஈடானது "என்றார்.

ஒரு சிறந்த கலாவல்லுனன் என்பதால் ஹான் காங்மோ அடகு கடையின் உதவி மேலாளராகப் பணி புரிந்து வந்தார்.

"நீங்கள் என்னை அதிகமாகப் புகழ்கிறீர்கள். என் திறமை ஹானுடையதைப் போல அவ்வளவு உயர்வானதில்லை" என்று மறுத்தார்.

"புகழ்ச்சியா? கண்டிப்பாக இல்லை. நீங்கள் என்னை நம்பவில்லை என்றால் இதைச் சோதித்து விடுவோம்"நாயூ எதிர்த்தார்.

"எப்படி"

"நான் இதை காங்மோ அடகு கடைக்கு எடுத்துச் செல்கிறேன். ஹான் கண்டு பிடித்து விட்டால் சும்மா விளையாட்டாகச் செய்தது என்று சொல்கிறேன். அப்படி இல்லாமல் இதை அவர் நம்பி விட்டால் உங்களுக்கு நல்ல திறமை உண்டு என்பது உறுதி செய்யப் பட்டுவிடும். நாம் கிடைக்கும் பணத்தை பங்கு போட்டுக் கொள்ளலாம்."என்று சொல்லி விட்டு ஒரு நீல நிறத் துணியில் அதைச் சுற்றி எடுத்துப் போனார்.

நாயூவின் எண்ணம் முதலில் காண்ஜிகுவிடம் தான் சொன்னதை உறுதிப் படுத்த அந்த ஓவியத்தை அடகு வைப்பதுதான் ஆனால் அந்த ஓவியம் கையில் கிடைத்ததும் மனம் மாறியது. மனிதர்களை முட்டாளாக்க

வேண்டுமென்றால் ஒரு ஆடம்பரத் தோற்றம் வேண்டும். அந்த அடகு கடை உரிமையாளரும் முதலில் ஆடையைப் பார்த்து விட்டுத்தான் பொருளைப் பார்ப்பார். அதனால் அன்று நாயு ஒரு சில்க் கவுனும், நாகரிமான கோட்டும், சாட்டின் செருப்பும் அணிந்து கொண்டு போனார். கையில் விலை உயர்ந்த சிகரெட் பெட்டியும் வைத்திருந்தார். விரலில் புகைக்கப்படாத சிகரெட்டும்..

ஓவியத்தை மேஜையில் வைத்து விட்டு ஆயிரம் யுவானை விலையாகச் சொல்லி விட்டு சுவரில் இருந்த படங்களின் பக்கம் திரும்பினார். அவருடைய தோற்றத்தைப் பார்த்த ஹான் ஒரு காலத்தில் செல்வ நிலையில் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது கஷ்டத்தால் பரம்பரைப் பொருளை அடகு வைக்க வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். அம்மாதிரியானவர்கள் பொருட்களை விற்க மாட்டார்கள். அடகு வைத்ததை திரும்பப் பெறவும் மாட்டார்கள்.

நாயுவின் தோற்றத்தையும், அதிக பணம் கேட்பதையும், அலட்சியத்தையும் பார்த்து பயந்த ஹான் “ ஒரு பழைய ஓவியம் இது. அறுநூறு யுவான் கடனாகத் தர முடியும் ..” என்றார். அந்த நாட்களில் ஒரு மூட்டை மாவு இரண்டு யுவான் தான். எனவே அறுநூறு யுவான் மிகப் பெரிய தொகை. நாயு திரும்பி வந்து இதைச் சொன்னதும் காண்ஜிகு மனம் விட்டுச் சிரித்தார். ஆனால் அதே நேரத்தில் அவருக்கு பயமாகவும் இருந்தது. இந்த கதை வெளியே தெரியுமானால் அவர் மரியாதை நண்பர்களிடையே குறையும் நண்பர்களையும் பாதிக்கும் என்று நினைத்தார். அவர்களிடையே அப்படி ஒரு நெருக்கம் இல்லையென்றாலும் அவர்கள் நண்பர்களே. அவர்கள் இருவருக்கும் பீஜிங்கின் இசைநாடகம் மிகப் பிடித்தமானது. குறிப்பாக ஷெங் சியானின் நிகழ்ச்சிகள். எப்போது ஷெங்கின் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும் அவர்கள் இருவரும் போய்ப் பார்ப்பார்கள் அவர்கள் இருவரின் வருகையும், ஆதரவும் ஷெங்கை மகிழ்ச்சிப் படுத்தும். அவர்கள் வராவிட்டால் தன் நிகழ்ச்சி தரம் குறைந்து விட்டதாக நினைப்பார்.

“அதைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். ஹான் போலிப் படங்களை வைத்துப் பிழைப்பவர் என்று எல்லோருக்கும் ஏற்கனவே தெரியும். இம்முறை வெறுக்கத் தக்க வெகுமதி கிடைத்திருக்கிறது, அவ்வளவுதான். உங்கள் புகழுக்கு அவமானம் என்று நீங்கள் நினைத்தால் நாம் திரும்பவும் இதைச் செய்ய வேண்டாம். நாம் இதைச் செய்தது யாருக்கும் தெரியாது. நாம் இதைச் செய்தது பணத்திற்காக இல்லை. உங்கள் திறமையை பரிசோதிக்கத்தான். இப்போது அவர் பணம் கொடுத்து விட்டார். அதை மறுத்து நாம் நம்மை முட்டாளாக்கிக் கொள்ளக் கூடாது. நீங்கள் உண்மையாகவே பணத்தைக் கொடுத்து அந்த ஓவியத்தை மீட்பீர்களா?” காண்ஜிகுவின் குழப்பத்தைப் பார்த்து நாயு கேட்டார்.

“இல்லை. என்னால் முடியாது”

“பணம் இருந்தால்கூட உங்களால் மீட்க முடியாது. அடகுச் சீட்டு இப்போது என்னுடையதாகி விட்டது”.

அவருக்கு முன்னூறு யுவானைக் கொடுப்பதைத் தவிர கானுக்கு வேறு வழியேயில்லை. “நான் இப்போது அந்த அடகுச் சீட்டை ஒரு ஜப்பானிய அடகுக் கடைக்கு எடுத்துப் போகிறேன். அவனை ஏமாற்றி இருநூறு அல்லது முநூறு யுவானை வாங்குவேன். அதனால் நான் இந்த சீட்டுக்குப் பணம் கொடுக்கிறேன்”

“சில சமயங்களில் நீங்கள் மிக சாமர்த்தியசாலியாகத் தானிருக்கிறீர்கள்” காண் சொன்னார்.

“ஜப்பானியரை ஏமாற்றுவது தேசப்பற்று என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?”

ஹான் தன் போலியான படங்களோடு மக்களை ஏமாற்றியதாக காண் கேள்விப் பட்டிருந்தாலும் தான் அது போல வஞ்சனை செய்யவாம் என்று எதிர்பார்த்ததில்லை. சில நாட்களில் ஹான் தன் பிறந்த நாள் விழா அழைப்பிதழைக் கானுக்கு அனுப்பி இருந்தார்.

விழாவிற்காக லோட்டஸ் ஹாலை ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அது ஏரியை பார்த்திருக்கும் இடம். சோர்வடைந்த நிலையில் தான் ஹான்

இருப்பார் என்று கான் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் ஹான் எப்போதையும் விட உற்சாகமாக இருந்தார். மூன்று கோப்பைகள் ஓயின் குடித்த பிறகு நண்பர்களைப் பார்த்துப் பேசத் தொடங்கினார். “என்னுடைய பிறந்த நாள் விழாவிற்காக மட்டும் நான் உங்களை அழைக்கவில்லை. நான் செய்த தவறை உங்களுக்குச் சொல்லவும்தான்”

“உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். நான் போலியான படங்களை வைத்து பிழைத்தவன் என்று. நான் ஏழையாக இருந்த போது அப்படித்தான் இருந்தேன். இப்போது நான் எனக்குள்ளேயே பிடிபட்டு விட்டேன்.. இது ஒரு வகையான தண்டனைதான். யாரையும் குறை சொல்ல முடியாது. இதற்கு நானே பொறுப்பு. அடிப்படையில் நாம் எல்லோரும் உண்மையானவர்கள்தான். இதுபோன்ற இழப்பு உங்களுக்கு ஏற்படக் கூடாது என்பதால் இதை உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இது போன்ற தவறைச் செய்ய வேண்டாம்.” என்று சொல்லி விட்டு அந்த ஓவியத்தைக் கொண்டுவரக் கட்டளை இட்டார்.

அவருடைய இரண்டு உதவியாளர்கள் வந்தனர். ஒருவர் கையில் ஓவியமும், இன்னொருவர் கையில் ஓவியத்தை நிறுத்த உதவும் சட்டமும் இருந்தன. கூடி இருந்தவர்கள் அனைவரும் அதைப் பார்த்து விட்டு “எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது?” என்றனர்.

“நீங்கள் எல்லோரும் கவரப்பட்டீர்கள் அல்லவா? அதில் உள்ள குறையைக் கண்டுபிடிக்க முயலுங்கள். அதிலிருந்து நாம் சிலவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்” காணைப் பார்த்தபடி சிரித்தார். “கான் திறமைசாலி. நீங்கள் முதலில் பாருங்கள் “என்றார்.

கானின் முகம் சுருங்கியது. என்றாலும் அவர் குடித்துக் கொண்டிருந்ததால் யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படவில்லை. லேசாக முன்னே போய்ப் படத்தின் இடது ஓரத்தைப் பார்த்தார். அவருடையது என்று தெரியும் வகையில் விரலின் அடையாளம் இருந்தது. ஆனால் எந்த வித்தியாசத்தையும் கண்டு பிடிக்க

முடியவில்லை. ஏதாவது இருந்திருந்தால் அதை முன்பே அவர் சரி செய்திருப்பார். மூல ஓவியத்தோடு இது சமமாகாது என்று ரகசியமாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.” தூரிகைக் கோடுகள் மெலிதாக இருக்கின்றன. அழகும் சிறிது தரம் குறைந்திருக்கிறது. இந்தக் கலைஞன் 12 ம் நூற்றாண்டுத் தாளையும் மையையும் பயன்படுத்தி இருப்பதில் ஹான் ஏமாந்திருக்க வேண்டும்” என்று விமர்சித்தார்.

“இந்தத் தடவை நான் ஏமாந்தது என் கர்வத்தாலும், அஜாக்கிரதையாலும்தானே தவிர கலைஞனின் திறமையால் இல்லை. நான் சொல்ல நினைப்பது என் போல நீங்கள் யாரும் நடந்து கொள்ள வேண்டாம் என்பதுதான். எப்போதும் இயல்பாக இருப்பது நல்லது. இந்த ஓவியம் பார்ப்பதற்கு மிக அசலாக இருக்கிறது. உன்னிப்பாக கவனித்தால் அதில் உள்ள குறை தெளிவாகத் தெரிந்துவிடும். உதாரணமாக ஓவியத்தின் பொருள் “கோட்டு உணவு விழா” என்பது. அது இளவேனில் காலத்தில் நடப்பதுதான். ஜாங் ஜூடான் வாழ்ந்தது கைபெங்கில். பொதுவாக அப்பருவத்தில் மக்கள் இளவேனில் கால ஆடையைத்தான் அணிவார்கள். ஆனால் இந்த ஓவியத்தில் சிறுவன் பருத்தி குல்லாவால் தலையை மூடி இருக்கிறான். ஜாங் ஜூடான் அந்த மாதிரியான தவறைச் செய்திருப்பார் என்று நினைக்கிறீர்களா?” இன்னொரு விஷயம். இளம்பெண் தன் கணவனின் கல்லறையில் அமுகிறாள். ஹஸ்பெண்டு என்ற சொல்லின் இறுதி உச்சரிக்கப் படும் போது வாய் மூடியதாக இருக்க வேண்டும். இங்கு அது “அ” என்று திறந்த தன்மை கொண்டதாகத் தெரிகிறது. இதனால் தான் இது ஜாங் ஜூடானின் ஓவியம் இல்லை என்கிறேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

இந்த விளக்கம் கான் உட்பட எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

பிறகு ஓயினை அந்தப் போலியின் மீது ஊற்றி அதைத் தீக்குச்சியால் கொளுத்தினார். சிரித்தார். “வஞ்சிக்கப் படுவதில் இருந்து காப்பாற்றவே இது. இப்போது இசை நாடகம் ஆரம்பிக்கும் முன்னால் இன்னொரு முறை

குடிக்கலாம்” என்று அறிவிப்பது போலச் சொன்னார்.

ஓவியம் அழிக்கப்பட்டதை அடுத்து கானுக்குப் பெரும் நிம்மதி ஏற்பட்டது. அந்த நிகழ்ச்சியை ரசித்துப் பார்த்தார். நட்பின் அடையாளமான அந்த நிகழ்ச்சியில் ஷெங் மிகச் சிறப்பாக நடித்தார். ஹான் ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். கானால் மேடைக்குப் போக முடியவில்லை. நிகழ்ச்சி முடிந்த பிறகு மேடையின் பின்புறம் போய் ஹான் தன் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தார்.” நிகழ்ச்சிக்கு நீங்கள் வரும் போதெல்லாம் உங்களுடன் வரும் நண்பரை பார்த்து நீண்ட காலமாகி விட்டது. அவர் எங்கே? அடுத்த முறை அறிமுகப் படுத்துவீர்களா?” என்று ஷெங் கேட்டார். தான் நீண்ட காலமாக வரவில்லை என்பது ஹானுக்கு வருத்தம் தந்தது. ஆனால் கானும் அங்கு வரவில்லை என்பது அப்போதுதான் தெரிய வந்தது. ஷெங்கின் வார்த்தைகள் திடுக்கிட வைத்தன. தம் துறையைச் சேர்ந்த யாரோ தான் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நிகழ்ச்சிக்குப் பலரை வரவழைத்து விருந்தின் போது நடப்பதை அறிய வேண்டும் என்பதுதான் அவரின் திட்டம். ஹானுக்கு ஒரு சிறிதளவுகூட கானின் மீது சந்தேகமில்லை. உடனே காணைத் தேடினார். யாரோ கூப்பிட்டதால் கான் போய்விட்டதாக உதவியாளர் சொன்னார்.

பின்பு நாயூ தோட்டத்தில் இருந்து தன்னைக் கூப்பிட்டதால் கானுக்கு எரிச்சல் வந்தது.”எதற்கு இங்கு வந்தீர்கள்?” என்று உறுமினார்.

“நான் உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும். ஜப்பானியக் கடையில் இந்த சீட்டை அடகு வைக்கப் போனேன். அவன் ஓவியத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் தருவேன் என்று சொல்லி விட்டான். அந்த அபாயமான செயலைச் செய்யலாமா? அவன் ஒப்புக் கொண்டால் சரி. கண்டுபிடித்து விட்டால் ஹானைப் போல சும்மா விடமாட்டான். சிறைதான் நமக்கு “

“நீ ரொம்பவும் பேராசைக்காரன்.” கான்

திட்டினார். பிறகு” அந்த ஓவியம் ஹானால் எரிக்கப் பட்டு விட்டது” என்றார்.

முதலில் நாயூக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. திடீரென்று குதித்தார்.” ஆ.. ஹான் நம்மிடம் மாட்டிக் கொண்டார்”

“நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? அறுநூறு யுவான் அவர் இழக்கும்படி செய்தாயிற்று. நானும் அவரும் நண்பர்கள். அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்பவர்கள்.”

“நண்பர்களா? இல்லை. வியாபாரம் என்றால் வியாபாரம்தான். கையில் கிடைத்த வாய்ப்பைத் தவற விடுவது முட்டாள்தனம் விலகி இருங்கள். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”

நாயூ போன பிறகு கானுக்கு சஞ்சலம் ஏற்பட்டது. நாயூவை விட ஹான் மிக நல்ல மனிதன் நாயூ மேலும் ஹானிடமிருந்து பணம் கறப்பதை அனுமதிக்கக் கூடாது. சிக்கல் வராத வகையில் அடகுக் கடைக்குப் போய் நாயூவின் திட்டத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என்று முடிவு செய்தார்.

கடையை அடைந்த போது ஹான் வரவேற்றார். தன் அறையில் உட்கார வைத்தார். 15 தரும்படி உதவியாளரிடம் சொன்னார். “நான் உங்களைப் பார்த்து பல நாட்களாகி விட்டன. எங்கேயாவது போயிருந்தீர்களா?”

கான் பதில் சொல்வதற்கு முன்னால் கணக்கர் உள்ளே வந்து “ஐயா! தவறு நடந்து விட்டது “ என்றார்.

“என்ன தவறு?”

“ஒருவர் தன் அடமானப் பொருளை மீட்க வந்துள்ளார்”

“மீட்க வந்துள்ளாரா? அதற்கு என்ன? தங்கள் அடகுப் பொருட்களை மக்கள் மீட்பது சகஜம் தானே ?”

“ஆனால் அந்த மீட்பு பொருள்..”கணக்கர் ஹானின் காதருகே வந்து ரகசியமாகச் சொன்னார்

“சத்தமாகச் சொல்லுங்கள். கான் வழிப்போக்கரல்ல” கட்டளையிட்டார்.

“அந்த ஓவியம்..”

“எது?”

“நீங்கள் நேற்று எரித்த அந்தக் கோல்டு உணவு விழா..”

கானுக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடல் நடுங்கியது. நாயு இப்படி ஒரு சதி நடத்துவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

“அவர் அடகு வைத்த ஓவியம் போலி . அதற்கு நான் கொடுத்த பணத்தோடு அவர் திருப்தி அடைந்திருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் நான் கோர்ட்டுக்குப் போவேன் என்று சொல்லுங்கள்” என்று அமைதியாகப் பேசினார். “ஐயா ! நாம் வாடிக்கையாளரிடம் அப்படிப் பேச முடியாது. அவர் தன் அடகுப் பொருளை மீட்க வந்திருக்கிறார் எதுவாக இருந்தாலும் அதை நாம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். முடியவில்லை என்றால் பணத்தை இரு பங்காகத் தர வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தாலும் அதை அவர் பெற்றுக் கொள்வார் என்று தோன்றவில்லை. கோர்ட்டுக்குப் போவோம் என்று நான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?”

அந்தக் கணக்கரின் வாதம் ஹாளை சிறிது சமாதானப் படுத்தியது. வெளியே சத்தம் கேட்டது.” என்ன? என் பரம்பரை பொருளை நீங்கள் வைத்துக் கொள்வீர்களா? முடியுமா? அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கா விட்டால் அதற்குரிய விலையைக் கொடுங்கள்” என்று நாயு கூச்சலிட்டான்.

காட்டுமிராண்டித்தனம்! என்ன நடக்கிறது என்று போய்ப் பார்க்கிறேன் “ சொல்லி விட்டு எழுந்தார் ஹான்

கோபத்தோடு கானும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்.

வாடிக்கையாளரின் உயரத்தை விட ஓரடி உயரமாக கடையின் கவுண்டர் இருந்தது. ஹான் தன் கடை மனிதர்களோடு நின்றார். “ஓவியம் இங்கிருந்தது என்றால் கொடுத்து விடுங்கள். இல்லாவிட்டால் நான் வேறு வழி பார்க்க வேண்டியதுதான்” நாயு சவால் விட்டான்.

ஹானின் பின்னால் நின்றபடி கான் எட்டிப் பார்த்தார். நாயுவின் பின்னால் சாம்பல் நிற

உடையில் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு துப்பறியும் அதிகாரி என்று கானுக்குத் தெரிந்தது. ஹாளை துன்புறுத்துவது என்று நாயு கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது அவரைச் சமாதானப் படுத்தும் வகையில் .”ஓ.. நாயுவா ?நாம் எல்லோரும் நண்பர்கள். ஏன் நீங்கள்.. ..

“நாம் பேசிக் கொண்டிருப்பது வேடிக்கையான விஷயமில்லை. நீங்கள் பேச வேண்டாம். என் முன்னோர்களுக்குச் சொந்தமான ஓவியம் ஒன்றை அடகு வைத்தேன். இப்போது அதை மீட்க வந்திருக்கிறேன். அது போலி என்று முதலில் சொன்னார்கள். இன்னொரு நாள் தருகிறேன் என்றார்கள். நான் பொறுமை இழந்து விட்டேன்.”

கான் எப்படியாவது நாயுவை சமாதானப் படுத்திட முயன்றபோது ஹான் பேசினார்” பொறுமை போய் விட்டதா? எனக்கு உன்னை விட பொறுமை போய் விட்டது. கடை திறந்த போதே வந்திருப்பாய் என்று நினைத்தேன். ஏன் தாமதமாக வந்திருக்கிறாய்? உனக்கு மீட்க வேண்டுமா? முதலில் பணத்தை எடு”

“நான் பணம் கொண்டு வரவில்லை என்று பயமா?”கேட்டு விட்டுத் தன் பையில் இருந்து ஒரு வெள்ளைத் தாளுடன் எண்ணூறு யுவானை நாயு தூக்கி எறிந்தார். அந்தப் பணத்தை எண்ணிய பிறகு அறுநூறு யுவானைக் கணக்கரிடம் ஹான் கொடுத்தார். பிறகு ஒரு பாக்கெட்டை எடுத்து அதைக் கவுண்டரில் வைத்தார்.

“எடுத்துக் கொண்டு போ”

இதைக் கேட்டதும் கானும் கடை பணியாளர்களும் பின் வாங்கினர். நாயு அதிர்ச்சி அடைந்து பாக்கெட்டை எடுக்க முன்னேறினார். அதை எடுக்க முடியாதது போலக் கை நடுங்கியது. துப்பறியும் அதிகாரி அருகே வந்து”நன்றாகப் பாருங்கள் . நீங்கள் அடகு வைத்துதானா?”என்று கேட்டார்

அவர் திறந்து பார்த்தார். வியர்வை வழிந்தது. தனக்குள் பேசிக் கொள்பவரைப் போல “ இது நேற்று எரிக்கப் படவில்லையா? என்றார். இது கானுக்கும் கேட்டது.

“நேற்று நான் எரித்திருக்கா விட்டால், இன்று நீ இங்கு வந்திருப்பாயா” கேலியாக ஹான் பதில் தந்தார்.

“அப்படியானால் ஒரே மாதிரி இரண்டு ஓவியங்கள் இருந்திருக்கின்றன.” முணுமுணுத்தார் நாயு “உனக்கு வேண்டும் என்றால் இன்று இரவும் ஒன்று தருகிறேன் “ஹான் சேர்த்துக் கொண்டார்.

நம்ப முடியாதவராக கான் “என்ன இது? நாயு !நான் பார்க்க அனுமதிப்பீர்களா” என்று தாமே கேட்டு வாங்கினார். ஓவியத்தைக் கையில் பிடித்த கானுக்கு வெட்கம் ஏற்பட்டது. முதலில் படத்தின் இடது ஓரத்தைப் பார்த்தார். விரல் அடையாளம் லேசாகத் தெரிந்தது. எரிக்கப் பட்டதை விட இது மங்கலாக இருந்தது. இரண்டையும் அருகருகே வைத்துப் பார்த்தால் கூட தன் படைப்பை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்பது கானுக்குச் சந்தேகம்தான். ஓவியத்தின் மேல் பகுதியை கூட உரித்து இரண்டாகப் பிரிக்கும் தன்மை சில கலைஞர்களுக்கு உண்டு என்று கேள்விப்பட்ட துண்டு..” ஹானால் அப்படிச் செய்திருக்க முடியுமா? “ ஆச்சரியப்பட்டார்.

“அப்படியானால் இங்கு எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை” துப்பறியும் அதிகாரி பொறுமை இழந்து சொன்னார்” எனக்குக் கொடுத்து விடுங்கள். நான் போகிறேன்.”

ஹானின் பக்கத்தில் போன நாயு குற்ற உணர்வோடு மரியாதைக்கான அடையாளத்தோடு” உங்களிடமிருந்து பாடம் கற்றுக் கொண்டேன். இருநூறு யுவான் கொடுத்து” என்றார்.

“இந்த வட்டிப் பணத்தை எடுத்துக் கொள்” அவர் கையில் கொடுத்து விட்டு ஹான் சிரித்தார்.” நீதான் அந்த ஓவியத்தை இங்கு கொண்டு வந்தாய். உன் செருப்புகள் நடந்து கிழிந்திருக்கலாம். இந்தப் பணத்தை அதற்கு உபயோகித் துக் கொள். இந்தப் போலியை தந்தவனிடம் சொல்.. .. சங்கடமான நிலையில் இருந்த காணை திரும்பிப் பார்த்தார்” என்னை முட்டாளாக்கப் பார்க்கிறானா? ஒரு கலைஞனே தன்னுடையது என்று போலியைப்

பார்த்து வியக்கும் போதுதான் வரைந்தவன் கலைஞன் என்ற தகுதி உடையவன் ஆவான். அதனால் இன்னும் சில காலம் கலையைப் படிக்க வேண்டும் என்று நான் அறிவுரை சொன்னதாக சொல்லு அவனிடம்”

வெட்கப்பட்டு, கான் தலையைக் குனிந்து கொண்டு அந்த இடத்திலிருந்து வெளியேறினார். அதற்குப் பிறகு அவர் ஹான் இருக்கும் இடத்திற்கு வருவதேயில்லை . ஹான் திறமைசாலியாக இருந்த போதும் அவருடைய முதலாளி தன் பணத்தை இழக்கத் தயாராகயில்லை. அதனால் ஹான் அடுத்த வருடம் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். இரண்டு வருடங்கள் எங்கெங்கோ வேலை பார்த்தார். கடைசியில் துண்டுப் படங்களைச் சேகரித்து விற்றுப் பிழைத்தார். கானுக்கு தற்காலிக இழப்பு இருந்தாலும் பழுதுபட்ட ஓவியங்களைத் திரட்டும் நல்ல வேலை கிடைத்தது

அவருடைய பின்னணி, நல்ல மதிப்பீடு. கொள்கை மற்றும் கட்சியின் மீதான விசுவாசம் ஆகியவை காணை சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு பழம்பொருள் வியாபார உதவித் தலைவராக்கியது.

தலைமையை பலப்படுத்த யாரோ ஹானுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்றனர். ஹானைப் பற்றி அதிகம் தெரியாததால் அதிகாரிகள் கானிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டனர். தனக்கு அவரைப் பற்றி அதிகம் தெரியாதென்று கான் மழுப்பினார் தான் விசாரித்துச் சொல்லும் வரை காத்திருக்கும்படியும் சொன்னார். வீடு திரும்பியதும் நடந்தவைகளை நினைத்துப் பார்த்தார். ஹானை ஏமாற்றுவது அவர் நோக்கம் இல்லையென்றாலும் அவரால் அதைச் சலபமாக விளக்க முடியவில்லை.” ஹான் வேலைக்கு அமர்த்தப்படா விட்டால் தனது கடந்த காலத்தைப் பற்றி யாரும் கேட்கப் போவதில்லை. அவர் வந்தால் எனக்கு எதிராகப் பேசலாம். நான் கட்சியின் உறுப்பினராக விண்ணப்பிக்கிறேன். நான் ஏன் சிபாரிசு செய்ய வேண்டும்?” என்று நினைத்தார் ஆனால் அவரால் அதிகாரிகளிடம் பொய்

சொல்லவும் முடியவில்லை. அவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டபோது” ஹான் அடகுக் கடையில் வேலை பார்த்தவர் . போலிகளை நம்பி வாழ்ந்தவர். சுதந்திரத்திற்கு முன்பு நன்றாக வாழ்ந்தவர். ஷெங் அவருடைய பிறந்த நாள் விழாவின் போது அவருடைய வீட்டில் கூட நிகழ்ச்சி நடத்தினார் “.. என்று பொதுவாகப் பேசினார்

“அவர் திறமையானவர் என்று சொல்கிறார்களே. நாம் அவரை வேலைக்கு அமர்த்துவது பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் ?”

“முடிவு உங்களுடையது. என் அரசியல் வாழ்க்கை அவ்வளவு அனுபவம் இல்லாதது “என்று மழுப்பினார்.

கடைசியில் ஹான் ஒதுக்கப்பட்டார்.

பழம்பொருள் வியாபார பழக்கப்படி ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் மதிப்பீடு செய்யவோ, வியாபாரம் செய்யவோ கூடாது . அந்த நாளுக்குப் பிறகு ஹான் மங்கியே போனார்.

பல வருடங்கள் கடந்தன. கான் குற்றம் உடையவராக தன்னை நினைக்க வில்லை. ஹாளை மறந்தே போனார்.

பண்பாட்டு புரட்சியில் கானின் எண்ணங்கள் தவறாகிப் போயின. அவருடைய சேமிப்பு பறி போய் மீண்டும் கிடைத்தது. அவருக்கிருந்த திருப்தி அவரால் பழம்பொருள் ஓவிய அறைக்குள் சென்று தன் அறிவை வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்ததுதான். ஆனால் காலம் அதையும் மாற்றியது. மக்களின் பிரதிநிதியாக அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபோது அவர் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் உடல்நலம் சீர்கெட்டுப் போகும் என்று மருத்துவர்கள் சொன்னார்கள்.

பழம்பொருள் உலகில் பல முதியகலைஞர்கள் இறந்தனர். பலர் நோய்வாய்ப்பட்டனர். சிலர் மட்டுமே திறமைசாலிகளாக இருந்ததால் திறமை யாளர்களைக் கண்டறிவது கடினமானது. சர்வதேச சந்தை சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது. ஓவியங்களை மதிப்பீடு செய்வதிலும், நகல் எடுப்பதிலும் வல்லவராக இருந்த ஹானுக்கு ஒரு சிறந்த இடம் தரப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அதற்கு பதிலாக அவர் நீக்கம் செய்யப் பட்டார்.

கான் தன் தவறுக்கு வருந்தி கட்சியினரிடம் எல்லாவற்றையும் மறைக்காமல் சொன்னார். செயலாளர் அவரைப் பாராட்டிய தோடு மட்டுமல்லாமல் ஹாளை கண்டுபிடிக்கும் படியும் சொன்னார்.

பீஜிங் மிகப் பெரிய இடம். ஹாளை எங்கேயென்று தேடுவது? டியான் கொவில் ஒரு டீ கடையில் ஹான் வேலை செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டு அங்கு போனார். அந்த கடை மூடப்பட்டுவிட்டது. ஹானும் அவர் நண்பரும் ஓரிடத்தில் தங்கி இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு போன போது வீடு அழிக்கப் பட்டிருந்தது. ஹாளை கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் ஹான் உயிரோடு இருப்பது மட்டும் தெரிந்தது.

எப்படியாவது கண்டுபிடிப்பது என்று முடிவு செய்தார். மருத்துவர்களின் எச்சரிக்கையை மீறி தெர்ரன் பார்க்கிற்குச் சென்றார். சூரியன் வராத விடியற்காலையில் சிலர் மட்டுமே அந்த ஏரியினருகே நடப்பார்கள். சிலர் பாடிக் கொண்டும்.. நடந்து கொண்டும்.. யாரை விசாரிப்பது?

அப்போது ஒரு வயதானவர் சம்பிரதாய மான உடைகளை அணிந்தபடி அவரை நோக்கி வந்தார். தனக்குள் ஆழ்ந்து பீஜிங் பாடலைப் பாடியபடி.. தன்னைச் சுற்றியுள்ள யாரையும் அவர் கவனிக்கவில்லை. பழக்கதோஷப்படி ‘அற்புதம்’ என்று பாராட்டினார் கான்.

அந்த முதியவர் நின்று பார்த்தார். “இந்த பாராட்டு எனக்குப் பழக்கப்பட்டதாகும். இதை நான் கேட்டு முப்பது வருஷங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது” என்றார்

“நானும் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால்தான் இந்த மாதிரியான குரலைக் கேட்டிருக்கிறேன்”கான் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் பேசினார். “நீங்கள் ஷெங் தானே”

“ஓ.. “அந்த முதியவர் முன்னே வந்து கானின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டார்.”ஹானுடன் என் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க வருபவர்தானே நீங்கள்?”

ஒனியம்:ஜேகே

“ஆமாம். என் பெயர் காண்ஜிகுவின் “

“நான் உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு நாள் என் நிகழ்ச்சி முடிந்த பிறகு உங்களைப் பார்க்க விரும்பினேன். நீங்கள் போய் விட்டீர்கள். முப்பது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. எப்படி இருக்கிறீர்கள்? எங்கே வேலை செய்கிறீர்கள்?”

தான் பழம்பொருள் ஸ்டூடியோவின் அதிகாரியாக இருந்ததை காண் சொன்னார். “நான் இப்போது பீஜிங் இசைநாடகக் குழுவில் இருக்கிறேன். ஜப்பானியர்கள் சரணடைந்த போது 1945 ல் என் குரலை நாள் இழந்தேன். ஆனால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு அரசு எங்கள் மீது அக்கறை காட்டி திறமைகளுக்கு ஊக்கம் தந்தது. நாள் ஆசிரியராக இருந்தேன்

ஆனால் பண்பாட்டுப் புரட்சி அதையும் தடுத்து விட்டது” என்று ஷெங் தன்னைப் பற்றி விளக்கம் தந்தார்.

“ஷெங்! “ என்று கூப்பிட்டு அவர் பேசுவதை காண் தடை செய்தார்.” ஹான் பற்றிப் பேசினீர்களே. அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்று தெரியுமா?”

“ஏன்? ஆமாம்! அவர் என்னுடன் தானிருக்கிறார்.”

“ஓ..” காண் ஆச்சரியம் அடைந்தார். சிறிது நேரம் பேச முடியவில்லை. பிறகு “ உண்மையாகவா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம். பாக்ஸிங் வருபவர்களுக்கு அவர் என்னுடன் தங்கியிருப்பது தெரியும்.

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் போது அவர் வேலை செய்த இடம் மூடப்பட்டு விட்டது. அவருக்கு வருமானம் இல்லாத போது என்னுடன் தங்கச் சொன்னேன். என் மனைவி இறந்து போனாள். மகன் வேலை மாற்றம் கிடைத்துப் போனான். தனியாக இருப்பதால் என்னோடு தங்கச் சொன்னேன். எனக்கு வருமானம் இருக்கிறவரை அவர் பசியோடு இருக்க மாட்டார். கடந்த பத்து வருடங்களாக என்னுடன்தான் இருக்கிறார்”

“இப்போதுமா? நான் உங்களுடன் வந்து அவரைப் பார்க்கலாமா?” பொறுமையிழந்து கான் கேட்டார்.

“இல்லை”

“ஏன்?”

அவர் வாத நோயால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்”

கான் பெருமூச்சு விட்டார்.

“கவலைப்படாதீர்கள். அபாயகரமான நிலையைத் தாண்டி விட்டார். ஆனால் டாக்டர்கள் யாரையும் பார்க்க அனுமதிப்பதில்லை”

கான் ஓரளவு நிம்மதியடைந்தார் “ஏன் அப்படியானது?”

“அதிக வேலைதான். கடந்த வருடம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளும்படி மருத்துவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தார். அவருடைய முன்னோர்கள் மிகச் சிறந்த கலைவல்லுனர்கள். அதனால் அவருக்கு அசல், போலி சித்திர வேறுபாடுகள் நன்றாகத் தெரியும் தான் நன்றாக இருக்கும் போது தனக்குத் தெரிந்ததை எல்லாம் எழுத விரும்பினார்.”ஷெங் பேச்சை நிறுத்தினார்.

“ஓ.. அது மட்டும் முன்பே செய்யப் பட்டிருந்தால்..”கான் பெருமூச்சு விட்டார்.

“பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தன் துறை மனிதர்களே தன்னை அவமதித்ததாகவும் அந்த நேரத்தில் தனக்குத் தெரிந்ததை மற்றவர்களுக்கு சொல்லித் தருவதை விட இறப்பதே மேல் என்று என்னிடம் புகார் செய்திருக்கிறார். இந்தக் கடந்த வருடங்களில் என் மீது

உள்ள பொய் குற்றச்சாட்டுக்கள் தீர்ந்த பிறகு எங்களுக்குச் சிறிது பணம் கிடைத்து. அவர் தன் மனதையும் மாற்றிக் கொண்டார். தன் புலமையை மறைக்கப் போவதில்லை என்றும் தனக்குத் தெரிந்ததை எழுதப் போவதாகவும் சொல்கிறார். எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி. தாள். மை, டி புகையிலை என்று எல்லாம் தருகிறேன். நான் சொல்ல மறந்தது உடம்பை பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான்.”

“கானுக்கு இதைக் கேட்டதும் புல்லரித்தது.”நீங்கள் உண்மையான நண்பனாக இருந்திருக்கிறீர்கள்”

“ஓ.. வாழ்க்கையில் நடந்தவைகளுக்காக நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். இல்லா விட்டால் என்னால் அவருக்கு உதவியிருக்க முடியாது”

கூடவே அவருடன் பாரத்தோடு நடந்த கான் “அவரால் பேச முடியுமா”என்று கேட்டார்.

“ஆனால் அவருடைய தொண்டை சில சமயம் இறுகிறது”

“அப்படியானால் இன்னமும் அவர் சரியாவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது.”கான் மகிழ்ச்சியோடு சொன்னார். ஷெங்கின் வீட்டிற்கு யாரையாவது அனுப்பி ஹானின் பேச்சை ஒலிப்பதிவு செய்ய வேண்டும். அடுத்த தேசிய மக்கள் காங்கிரஸ் கூடும் போது இந்த மாதிரியான சிக்கலைப் முன் வைக்க வேண்டும் கல்வியாளர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும் உதவிசெய்யும் நிலையைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்.

“டாக்டரின் அனுமதி கிடைத்த பிறகு நான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். நீங்கள் அவரைப் பார்க்கலாம்” கான் விடை பெறும் போது ஷெங் உறுதியளித்தார்.

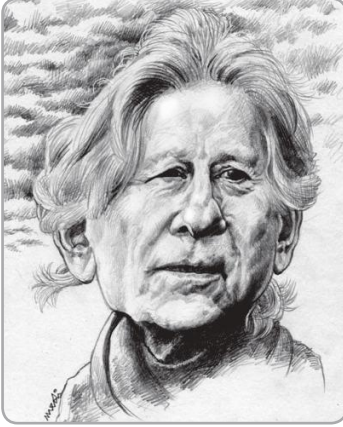
வீடு திரும்பும் போது கானுக்கு மனம் லேசாகியிருந்தது. கடைசியாகத் தன் தவறைத் திருத்திக் கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. இப்போது தெளிவான மனதோடு இறக்க முடியும்.

நீரினுள் கத்தி (knife in the water)

சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன்

இயக்குனர்களில் வாழும் ஒரு இதிகாசமாக போலந்து நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களில் கருதப்படுபவர்தான் ரோமன் போலன்ஸ்கி (Roman Polanski). போலந்தில் பிறந்து அமெரிக்காவில் குடியேறிய போலன்ஸ்கி யுடைய முதல் படமான 'நீரினுள் கத்தி' இன்றும் ஒரு கிளாசிக் திரைப்படமாக போற்றப்படுகிறது. 1962ல் வெளிவந்த

தீவிரமான கருத்துகளும், வேறுபாடுகளும், மனதில் ஏற்படும் கற்பனைகளும் இழையோடும் இந்தத் திரைப்படத்தின் கதை மிகவும் மென்மையானது ஆகும். கதாபாத்திரங்களுடைய மனவோட்டங்களும், ஆணாதிக்கத் தனத்தின் தெளிவான எடுத்துக் காட்டுகளும் பரிகாசத்துடன் இந்தப் படத்தில் போலன்ஸ்கியால் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த கறுப்பு வெள்ளைப் படம் போலிஷ் மொழியில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண் பெண் இயல்புகளையும், எண்ணங்களையும் மனோதத்துவ வழியில் படம்பிடித்துக் காட்டும் திரைப்படம் தான் 'நீரினுள் கத்தி'. தண்ணீருக்குள் ஆழமாக இறங்கும் ஒரு கத்தி நீரை இரண்டாகப் பிளக்க அல்லவா செய்கிறது? அந்த தண்ணீரின் ஆழத்தில் இருக்கும் இருண்ட முகம். கொஞ்ச நேரம் காட்டப்படுகிறது. பிறகு கொஞ்ச நேரத்தில் தண்ணீரின் அலைகள் வந்து வழக்கம் போல நிர்மலமான தண்ணீரின் சுபாவம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

பிக்னிக் போவதற்காக ஒரு ஏரிக்கரையை அடையும் தம்பதிகள் போட்டிங் போகும்போது அவர்கள் கூட ஒரு இளைஞனையும் கூட்டிக்கொண்டு செல்கிறார்கள். பயணத்திற்கு இடையில், இந்த மூன்று பேருக்கும் இடையில் ஏற்படும் தீவிரமான கலகங்கள்தான் சினிமாவை முன்னோக்கி இட்டுச் செல்கிறது. தன் சொந்த எண்ணங்களை அடுத்தவர்கள் மீது திணிக்கவும், அதை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவர்கள் அப்படியே தான் சொன்னதைப் போலவே நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கும் கணவனும், அளவுக்கதிகமான குறும்புகளும், திருட்டுத்தனங்களுமாக படகில் ஏறிப் பயணம் செய்யும் இளைஞனும், சுபாவரீதியாக இரண்டு துருவங்களில் நிற்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இடையில் ஒரு பெண் மாட்டிக்கொள்ளும்போது, சுபாவத்திலும், பழக்கவழக்கத்திலும் ஏற்படும் மாற்றங்களைத்தான் சினிமா விவரிக்கிறது.

நடுத்தர வயதுக்காரனான ஒரு விளையாட்டு சம்பந்தமான கட்டுரைகள் எழுதும் எழுத்தாளன் ஆந்தரே. அவனுடைய மனைவி கிறிஸ்டின். இவர்களுடைய திருமண உறவில் சில விரிசல்கள் வந்திருக்கிறது என்று நமக்குப் புரிகிறது. இதனுடைய விளைவாக தான் ஒரு சவால் போல தன்னுடைய சமூக

அந்தஸ்தைவிட மிகவும் கீழான நிலையில் இருக்கும் ஒரு சிறுவயதுப்பையனைக் கூட்டிக் கொண்டு போவதற்காக அவன் இந்த உல்லாசப்பயணத்திற்கு அழைக்கிறான். இவர்கள் மூன்று பேரும் உள்ள ஒரு உலகத்தில்தான் போலன்ஸ்கி தன்னுடைய கேமராவை இயக்கியுள்ளார். ஒரு அரசியந்திரம் அதிக தடைகள் இல்லாமல் முன்னோக்கிப் போக வேண்டும் என்றால் அவசியமாகத் தேவைப்படுவது இரும்பு மனம் படைத்த முதலாளித்துவங்களாகும். இப்படிப்பட்ட ஒரு இரும்புமனம் கொண்ட ஒரு முதலாளித்தனத்தைத்தான் இந்த நடுத்தர வயதுக்காரன் பிரதிபலிக்கிறான். தன்னுடைய சமயம் வரும் போதெல்லாம் அவன் கொஞ்சம்கூட தன் நிலையை விட்டு அசைவதில்லை. மற்றவன் எந்த நிமிடத்தில் அடியோடு தளர்ந்து விழுவான் என்பதைப் பார்ப்பதில் உள்ள ஒரு கொடுமான குணம் இவனுக்கு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு சமயமும் அந்த இளம் வயது வாலிபனுடன் போட்டி போட்டு ஜெயிக்கும் போது, தன்னுடைய மனைவிக்கும், இந்த பையனுக்கும் இடையே வளர்ந்துவரும் நெருக்கத்தைப் பற்றி உணரும் இவன் தன்னைப் பொறுத்தவரை தோற்றுப் போகவும்தான் செய்கிறான். மிகவும் கடினமான இந்த மனிதன் அந்தக் காலத்தில் நிலவியிருந்த அரசியந்திரத்தின் உத்தமமான

ஒரு உதாரணமாகவே திகழ்கிறான். அவனுடைய ஒரு சவாலாக இந்தப் பையன் வரும்போது மனைவியைப் பொறுத்தமட்டும் ஒரு அடைக்கலம் போலவே (இந்த இளம் வயதுப்பையன்) வருகிறான். நீண்ட நெடுங்காலமாக ஒரு இரும்புத்திரைக்குப் பின்னால் வாழ்ந்த ஒரு சமூகம் அனுபவித்த அவமானங்களையும், நிந்தனைகளையும், பரஸ்பரம் அவமானப்படுத்துவதில் உள்ள ஆவேசமும் எல்லாவற்றையும் காட்டும் ஒரு சுதாபாத்திரம் இந்தப் பெண். ஆனால் அவளை நாம் சினிமாவில் வரும் காட்சிகளில் பார்க்கும் போதெல்லாம் மிகவும் நிறைவோடும், திருப்தியோடும் வாழும் ஒரு குடும்பப் பெண்ணுடைய முகத்தோற்றத்தைத் தான் சூடிக்கொள்கிறான். படம் வளர வளர இந்த நடுத்தர வயதுக்காரனுக்கும், பையனுக்கும் இடையே வளரும் பகைமை இன்னும் அதிகமாக வலுப்பெறுகிறது. அவ்வாறு ஒரு கட்டத்தில் இவர்களுக்கு இடையே ஒரு மோதல் ஏற்படுகிறது. ஒரு கட்டத்தில் நீந்தத் தெரியாது என்று சொல்லும் இந்த சிறுவயதுப்பையனை தண்ணீருக்குள் தூக்கியெறிகிறான் நடுவயதுக் சுதாநாயகன். இளைஞனுடைய சுபாவத்தை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவன் ஒரு சாகசக்காரனாகவே காட்டப்படுகிறான். எந்த ஒரு முன்பழக்கமும் இல்லாத, தன்னைவிட உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் இரண்டு பேர் ஒரு நாள் உல்லாசப் பயணத்திற்காக அவனை கூப்பிடும்போது, அவன் உடனே கிளம்பி விடுகிறான். எல்லாவிதமான மனரீதியான அவமானங்களையும் ஏதோ ஒரு துணிச்சலில் அவன் எதிர்த்து நிற்கிறான். அதோடு வாய்ப்பு ஏற்படும் போதும், ஏற்படாத வேளைகளிலும் இந்த இளைஞன் தன்னுடைய பாக்கெட்டில் இருந்து வெளியே எடுத்துக்காட்டும் பேனாக்கத்தி.. ஒருவேளை பெரிய அளவில் எதுவும் பிரபலம் இல்லாத ஒரு அமைப்புடைய பாகமாக இந்த இளைஞன் காட்டப்படுகிறான்.

குறுகிய தூரம் மற்றும் நீண்டதூர ஷாட்டுகள் இந்த படத்தின் சிறப்பம்சம் ஆகும். திரைப்படம் வேகமாக செல்வது இந்த

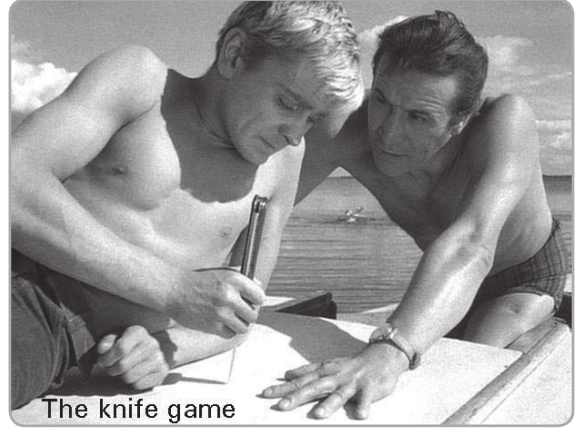

ஷாட்டுக்களால் தான். இந்தத் திரைப்படத்தில் உரையாடல்கள் மிகவும் குறைவாக உள்ளன. உரையாடல்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கும் இந்தப் படத்தில் மையக்கருத்தை மிகத் தெளிவாக நமக்குக் காட்டுவதில் இயக்குனர் இரண்டு வழிகளில் வெற்றி பெற்றுள்ளார். படம் முழுவதும் வியாபித்து நிற்கும் காட்சிகள் மூலமாக. இரண்டாவது காட்சிகள் தொகுக்கப்பட்டவிதம் மூலமாக. முதலாவதாக நாம் பார்ப்பது கதாபாத்திரங்களுடைய ஆடைகளை. அவர்கள் போட்டுக்கொள்ளும் கண்ணாடிகள். பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் பார்க்கவிரும்பாத மனிதர்கள் போட்டுக் கொள்ளும் கறுப்பு கண்ணாடிகள். இதோடு சேர்ந்து வெண்மையான மணல்பரப்பு. காய்ந்துபோய் வீசுகிற காற்று. இருபத்திநான்கு மணிநேரத்துக்குள் வரும் ஒரு மழை. இதோடு மனிதர்களுடைய உடல்மொழி. இவற்றின் மூலம் சூட்சுமமாக சுட்டிக்காட்டப்படும் செய்திகள். இந்த அளவுக்கு சூட்சுமமான காட்சிகள் நாம் பிந்தையநாட்களில் வந்த தஸ்கோவெஸ்கியுடைய படங்களில் தான். தஸ்கோவெஸ்கியுடைய படங்கள் பொருட்களுடைய விவரணைகளுக்குச் செல்கிறது என்றால் போலன்ஸ்கியுடைய படத்தில் மனிதர்களே பொருட்களாக ஆகிறார்கள்.

தொகுக்கப்பட்ட பாணி.

மிகவும் ஆழ்ந்து குவித்து எடுக்கப்பட்ட deep focus ஆக எடுக்கப்பட்ட போட்டோகிராபியை பயன்படுத்தியிருக்கிறார் இயக்குனர். அந்தப் பெண்ணுக்கும், இளைஞனுக்கும் இடையே ஆரம்பிக்கும் ஒரு நெருக்கம் அவர்களுடைய உரையாடல்கள் வழியாகவோ, பழகும்விதம் வழியாகவோ அல்ல, நாம் உணர்ந்து கொள்வது. பதிலாக, ஒவ்வொரு பிரேமிலும் இவர்கள் இரண்டுபேருடைய உடல்கள் நிற்கும் இடைவெளி அளவுகளில் காட்டப்படும் வித்தியாசம். இதுபோல சில பிரேம்களில் காட்டப்படும் இந்த நெருக்கமும், இதைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளும் அவளுடைய கணவனைப்

The knife game

பற்றியும் நாம் அறிந்து கொள்வது.

மிகவும் சிறப்பான கிளைமாக்கம் இந்த படத்தின் வெற்றியாகும். அவர்கள் திரும்பிவரும் பயணத்தின்போது அந்தப் பெண் அந்த இளைஞனைப் பற்றிப் பேசுகிறாள். அவள் எல்லாவற்றையும் மனம் திறந்து பேசுகிறாள். இப்படி ஒரு நெருக்கம் உண்டாகியுள்ளது என்றும் சொல்கிறாள். ஆனால் அதை நம்புவதற்கு அவன் தயாராக இல்லை. கார் இரண்டு பாதைகளாக பிரியும் ஒரு சந்திப்பில் வைத்து நிற்பதாக படம் முடிகிறது. ஒன்று போலீஸ்நிலையத்திற்கு செல்லும் வழியாகும். மற்றொன்று அவர்கள் வசிக்கும் இடத்தை நோக்கிய பாதை ஆகும். எந்த முடிவை இவர்கள் எடுப்பார்கள்? அந்தப் பெண்ணுக்கும், அந்த இளைஞனுக்கும், இடையே உள்ள நெருக்கமான உறவு இனி என்ன ஆகும்? அந்தப் பெண்ணுக்கும், அவளுடைய கணவனுக்கும் இடையே நிலவும் திருமண உறவு என்ன ஆகப்போகிறது? இதைப் பற்றியெல்லாம் எழும் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொண்டு போலன்ஸ்கி படத்தை முடிக்கிறார்.

மிகக்குறைவான கதாபாத்திரங்கள். ஒவ்வொரு சீனிலும் காட்டப்படும் கவனம். இவைகள்தான் இந்தப் படத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

'Knife in the Water' 'நீரினுள் கத்தி' என்ற பெயரே மிகவும் வித்தியாசமானது ஆகும். யதார்த்தத்தில் நீருக்குள் ஆழமாக இறங்கும்

ஒரு கத்தி தண்ணீரை இரண்டாகப் பிளக்க அல்லவா செய்யும்? அந்த தண்ணீரில் காணப்படும் இருண்டமுகம் சிறிது நேரம் காட்டப்படுகிறது. பின் கொஞ்ச நேரத்தில் தண்ணீர் மறுபடியும் எந்த சலனமும் இல்லாமல் ஓடுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. படத்திலும் இதுதான் நிகழ்கிறது. சிறிய சம்பவங்களின் மூலம் மனித உறவுகளின் பயங்கரமான முகங்கள் சிறிது நேரத்திற்குக் காட்டப்படுகிறது. மீண்டும் இவர்கள் மூன்றுபேரும் திரும்பப்போகும் ஒரு கட்டம் வருகிறது. இந்த மனிதர்கள் முதலில் போட்டுக் கொண்டிருந்த முகமுடிகள் எல்லாவற்றையும் மறுபடி எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு மிகவும் நாகரீகம் என்று கருதப்படும் ஒரு சமுதாயத்திற்கு திரும்பப் போகிறார்கள். இவர்களுடைய இந்த சமரசம் உண்மையில் போலன்ஸ்கி நமக்குச் சொல்வது முக்கோணத்தைப் பற்றி ஆகும். ஒரு சமபக்க முக்கோணத்தில் எந்த ஒரு கோணமும் வித்தியாசமாக இருப்பதில்லை. இதைப்போலத்தான் இந்த மூன்று கதாபாத்திரங்களும். இவர்கள் தங்களுக்குள் எழும் எண்ணங்களை அங்கீகரிக்கிறார்கள். ஆனாலும் இவர்கள் மூன்றுபேரும் தங்களுடைய பழைய முகமுடிகளைத் திரும்பப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். இந்த சமரசத்தோடு எதுவும் முடிந்துபோவது இல்லை. யதார்த்தத்தில் இவர்கள் அதை தொடர்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் இருக்கும் எல்லாவிதமான சத்தியங்களையும் மீறி மிகவும் யதார்த்தமாக இருக்கும் ஒரு உலகத்திற்கு அவர்கள் திரும்பப் போகிறார்கள். இதுதான் உலகத்தில் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும், சமுதாயத்திலும், இயற்கையிலும் நிகழ்கிறது. சின்னச் சின்னக் காயங்கள் பெரிய பெரிய உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

94நிமிடங்கள் ஓளும் இந்தப்படம் வெளியே வந்தபோது போலந்து அரசு தடை செய்தது. இதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் ரோமன் போலன்ஸ்கி பிரான்சிற்சும், பிறகு இங்கிலாந்துக்கும் ஓளட்டம் பிடிக்க வேண்டி வந்தது. தொடர்ந்து அமெரிக்காவில் தஞ்சம்

புகவேண்டி வந்தது.

1933 ஆகஸ்ட் 18ல் பாரிசில் ரோமன் போலன்ஸ்கி பிறந்தார். இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்பு போலந்துக்கு குடிபெயர்ந்தவர்கள் போலன்ஸ்கியுடைய பெற்றோர். யுத்தக் கைதிகளாக்கி இவர்களை நாஜிகள் காஞ்சன்ட்ரேஷன் (concentration) கேம்ப்புகளில் அடைத்தார்கள். சிறையில் போலன்ஸ்கியுடைய அம்மா இறந்து போனாள். அனாதையாக தெருக்களில் அலைந்து திரிந்த ரோமனை போலந்தின் கத்தோலிக்கக் குடும்பங்கள்தான் அடைக்கலம் தந்து ஆதரித்தது. நாஜி சிறையிலிருந்து மீண்டுவந்த அப்பாவை ரோமன் சந்தித்தது 1945ல். தொழில்நுட்பப்பள்ளியில் சேர்ந்த போதும், சினிமாவிலும், நடப்பிலும் போலன்ஸ்கிக்கு நாட்டம் அதிகமாக இருந்தது. லார்ட்ஸ் திரைப்படப் பள்ளியில் இருந்து கல்வி முடித்து வெளியே வந்த அவர் 1962ல் இயக்கிய முதல்படத்திலேயே உலகப்புகழ் பெற்றார். இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின் சண்டையைப் பற்றிப் பேசாத முதல் போலிஷ் மொழிப் படமும் இது தான். தொடர்ந்து பிரான்சிற்சுச் சென்ற அவர் 1965ல் 'repulsion' 'ரிபல்ஷன்', 1966ல் கல்தேஷாக், ஆகிய சினிமாக்களை இயக்கினார். இவைகள் பெர்லின் திரைப்பட விழாவில் பரிசு பெற்றன. 1968ல் போலன்ஸ்கி ஹாலிவுட்டிற்குள் பிரவேசித்தார். 'ரோசுமேரி

பேபி', 'சைனா டவுன்', 'டெஸ்' போன்ற சினிமாக்கள் அப்போது எடுக்கப்பட்டது ஆகும். 2002ல் இயக்கிய 'the pyonist', 'தி பியானிஸ்ட்' அவருக்கு ஆஸ்கர் விருதை வாங்கிக் கொடுத்தது. உலகத்தில் 26வது இயக்குனராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ரோமன் போலன்ஸ்கி காண்ஸ் திரைப்பட விழாவில் நடுவர் குழுவினரும் உறுப்பினராக இருந்தார்.

என்ன அப்படி 'Knife in the water' "தண்ணீரில் கத்தி" படத்தின் தனித்தன்மையான சிறப்புகள்? எது இந்தப் படத்தை இப்பட இவ்வளவு காலம் கழிந்த பின்னரும் பேசவைக்கிறது? அப்படி அதில் என்ன இருக்கிறது? முதலாவது படம் காட்டியவிதம். அன்றைக்கு எடுக்கப்பட்ட சினிமாக்களில் இருந்து எல்லாம் முற்றிலும் ஒரு வித்தியாசமான கதை சொல்லப்பட்ட படம் இது. மூன்றே கதாபாத்திரங்கள் மூலம் மனித மனத்தின் ஆழங்களுக்குள் இறங்கிப் போகிறார் இயக்குனர். இந்த கதாபாத்திரங்களை ஒரு வித்தியாசமான சூழ்நிலையில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி கதை சொல்லப்படுகிறது. சாதாரணமாக நிகழ்வுகள் சம்பவிக்கும் இடங்களில் இருந்து வேறுபட்டு தண்ணீரில் செல்லும் படகில் செல்லும் சூழ்நிலையில் விவரிக்கப்படும் கதாபாத்திரங்கள் சொல்லும் கதையாகும் இது. இது கதையை நகர்த்திச் செல்ல மிகவும் கஷ்டமான சுற்றுப்புறச் சூழல் ஆகும். காரணம் மொத்தமாக இருப்பது இந்த படகு பயணம், மூன்று கதாபாத்திரங்கள். அவ்வளவுதான். வேறு எங்கும் கதை செல்லவில்லை. கேமரா இங்குதான் தன் எல்லாத் திறமைகளையும் தீபம் ஏற்றிக் காட்டியிருக்கிறது.

போலன்ஸ்கி எடுத்த படங்களில் போலிஷ் மொழியில் எடுக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு திரைப்படம் இதுதான். மட்டுமல்ல. இந்த படத்தை 'masterpiece in economy' என்று விமரிசகர்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்கள். மொத்தமே மூன்றே மூன்று கதாபாத்திரங்கள். இவர்களுக்கு இடையே நடக்கும் எண்ண ஓட்டங்களை, கருத்து மோதல்களை

வர்ணிக்கும், காட்சிப்படுத்தும் ஒரு அழகான நீர்நிலையும், ஒரே ஒரு படகும், ஒரு சின்ன பேனாக்கத்தியும். இவை எல்லாம் இந்தப் படத்தில் சிறப்பாக நடித்திருக்கின்றன என்று தான் சொல்ல வேண்டும். காரணம் இவைகள் எல்லாம் சிறப்பாக கதையோடு சேர்ந்து பட்டிழைப்போல நெய்யப்பட்டு கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வெறும் ஒரு படகும், ஒரு நதியும், ஒரு சின்ன பேனாக்கத்தியும் பிரமாதமாக கதையின் பாத்திரங்களாகவே மாறியுள்ளன என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு சிறிய தளத்தில் மிகப்பெரிய மனித மன ஆழங்களை அளந்திருக்கிறது இந்தப் படம். அதுவும் மிகவும் குறைவான ஒரு செட்டிங்கில். அவருடைய பின்னாளில் வந்த படங்களை எல்லாம்விட இந்த 'Knife in the water' படத்தைப் பற்றித்தான் பேசப்படுகிறது.

கதாபாத்திரங்களின் மனஎழுச்சிகளை அறிவியல்பூர்வமாக விளக்கம் கொடுத்து உண்மையாக எந்த போலித்தனமும் இல்லாமல் காட்சிப்படுத்துகிறார் போலன்ஸ்கி. 'நீரினுள் கத்தி' ஒரு கிளாசிக் திரைப்படமாக ஆவதும் இதனால் தான். 1962ல் வெளிவந்த இந்தத் திரைப்படம் இன்றும் பார்ப்பவர்களை வசீகரிப்பதற்குக் காரணம் அந்தப் படத்தின் நிதர்சனம் தான். அதன் மொழிதான்.

1.

குதிரில் விதை நெற்கள்
ஆற்றியிருக்கின்றன.
காத்திருப்பின் எல்லை
செவ்வரையென்று விளங்கவில்லை?
தபாவதைத் திணிந்து
வெக்கையின் கொஞர் தாங்காது
அறிந்து கருகிக்கொண்டிருக்கும்
பசுமையைக்
கண்கொண்டும் காணச் சகிக்கவில்லை.
பூரிக்குள் இருக்கும் குறை பட்ச நீரையும்
உறிஞ்சித் துப்பி நீரும்
கருவேல மரங்களின் காலமாகிப்போன
கட்டாந்தரைகளாக வெறுமைத்
தின்றுகொண்டிருக்கிறது.
சீலைக்காணிகளின் வடிவிட்டாட்களின்
திரண்டு உருண்ட விடிகள்
எஞ்சிநிற்கும் நாடகங்காக்காவது
கூல்கொள்ளும் மெகங்களைத்
தேடியலைந்துக் கொண்டிருக்கின்றன!

2.

அது இல்லாவிட்டால் இது
இது இல்லாவிட்டால் அதை
ஔற்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்குத்
தாவிக்கொண்டே இருக்கும்
நிலையற்ற மனைநிலைக்கு
துறோகத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட
அன்பைத் தவிர
எந்த சமாதானத்தையும்
தந்துவிட முடியாது.
அவமானத்தால் உண்டான
வலியையும் வெறுப்பையும்
கடந்துவிட
கவிதையோ

இதையோ
ஔவியமோ
நாடகமோ
செவ்வாயினும் ஔன்றுபோதும்!
ஔருவருக்கொருவர் இணைந்து உடைத்த
வியர்வையின் வாசமாய் இருந்தது
இருவருக்குமிடையிலான அன்பு.
ஔரு மோதலுக்குப் பின்னான
மௌனத்தைக் கடத்திவிட
மௌனத்தையே முன்வைக்கும்
உன் சாதிரியம் எப்போதும்
வியப்பாயுள்ளது!
கோரைப்பற்களுக்கிடையே
கடிவாங்கிய மானின்
அறையாய் அச்சம் மூள்கிறது.

3.

இப்போதைக்கு
அத்தகைய தேவையென்றும்
இருக்கவில்லை.
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
அந்நிலையை நோக்கி
நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

தோடியொருத்தி சொல்லியிருந்தாள்.
அத்தகைய டாய்ஸ்கள்
இப்போது இந்தியாவிலும்
கிடைக்க ஆரம்பித்துவிட்டதென.
ஆன்லைன் ஷாப்பிங்
அதைச் சாத்தியப்படுத்தியிருக்கலாம்.
மோடி மஸ்தானி...
டாய்ஸ்தான் வேண்டாமென்பதில்லை.
வேறொருவனை தேடிக்கொள்ளலாந்தான்.
ஆதியிலேயே

கற்பு பஞ்சாங்கம் செல்லிச்சு போச்சு.
 அவனுக்காக சமையல்குழியைப் போடோ
 அவனுக்குப் பிடித்தவொன்றை செய்தால்
 ஜெபந்தாபின் நின்று அணைக்க
 டாய்ஸுக்குத் தெரியாதே!
 அதுவும் போக
 உயிர்ப்புள்ள நெருத்தங்களுக்கும் தர.

4.

இராப்பறவையின் கூச்சலாய்
 எந்நேரமும் தாயர் உறும்வலி
 போதைவஸ்துக்கள் எத்தனை எடுத்தாலும்
 திருப்தியடைவதில்லை.

நினைவுகளால் கட்டியெழுப்பிய பின்பத்தை
 நொடியில் கோட்டிக்காரியை
 தகர்த்துவிடும் அறம்.

அங்கிங்காய் அலைவறும் மனத்தின்
 அத்தனை வீராப்புக்களையும் அறிந்திருந்தும்
 சிணாங்கியபடியே காத்திருக்கும்
 ஜற்றை நம்பிக்கைக்காய்.

நம்பிக்கைக்கும் அதன் இன்கைக்குமான
 போராட்டத்தின் நடுவே
 வெட்கமற்றச் சேர்த்தனைத்து மடித்து
 இளைப்பாறிக் கொள்ளும்படி
 உச்சத்துடனும் ஆவேசத்துடனும்
 இறைஞ்சும் வலிக்காக
 விற்றுகிடை நேரத்தில் வாய்ப்பிற்றுத்
 தகிக்கும் உயிரின்
 நடுமண்டலையில் நச்சென ஆணியை
 இறக்குகிறது அறம்.

புஷ்பநந்தினி

ஓவியம்: ஜேகே

மு. செல்லா கவிதைகள்

வீதியைச் சமாளிக்க மாட்டாதவர்கள்

ஒரு முயற்சியை குளிர்நாளில்
விடய விடய
ஆடையின்றி அம்மொடியிருந்த
வீதியொன்று
விடிந்ததும்
ஆடை கட்டிக் கொண்டது

கோளறாகிப் போனவர்களால்
வீதி
முற்றிலும் சங்கடத்தில் நெளிகிறது
பகலில் ஆடையுடன்

பின்னிரவின் சுதந்திரத்தை
தகர்த்தெறிந்த பகலின் பகடடை
உறிஞ்சிக் குடித்து
கூடேறிய வீதியெங்கும்
பண்டங்களாய் மனித பாரம்

நெளிந்தும் வளைந்தும்
அமைதியாய்
உணர்ந்து செல்லும் வீதியொன்றில்
பொய்யை விதைத்து
அறுக்கமாட்டாத சோகத்துடன்
சோம்பிக் கிடந்தவர்கள்
மற்றொரு கிரகம் தேடி அலைகிறார்
ஒரு வீதியைச்
சமாளிக்க மாட்டாமல்

ஒரு கோப்பைத் தேநீர்

உதடு பொருத்திக் கசிந்த
காற்றின் மௌனம்
காத்திருந்தது கோப்பைகளின் விளிம்பில்
மற்றொரு உறிஞ்சலுக்காய்

ஒரு கோப்பை
தேநீரகிப் போனது வாழ்க்கை
தேயிலையோடும்
பாலோடும்
அதன் இனிப்போடும்

ஆனாலும்
வாழ்க்கையின்
வெறுமையைச் சொல்கிறார்கள்
தேநீர் வடிக்க மாட்டாதவர்கள்

நகரத்து மாடுகள்

மறந்து போன கொம்புகளுடன்
மண்டையாட்டிப் பிடைத்ததை
சுவரொட்டிகள் தின்னும்
நகரத்து மாடுகள்
சமூக மாற்றத்தின் மீது
சீற்றங் கொள்ளக் கொம்பிருந்தும்
தீயின்றி கருகிக் கிடக்கும்
கங்கற்ற பீடியின் முனையாய்த்
தெரிந்தன அவை.

உயிர் அரவம்

ஒரு

பெரு வெடிப்புக் காலத்தில்
விண்ணாயும் மண்ணாயமற்ற
மாயச் சூழலில்
யார் பால் குடிக்கப்
பிறந்தேனோ?

கருவின் சிசுவன்றி

சிசுவின் கருவாய்

நீலம், கருமை, சிவப்பு,

மஞ்சள், பச்சையென

என் விரல்கள் எண்ணிய வண்ணங்கள்
யாருடையவை?

அடர் புதர் வணந்திரங்களின்

பல்கோடி உயிர் அரவப்
பரிணாமத்தில்

வை என் மூதாதையின்
நீட்டிப்போ?

உள்ளேயும் வெளியேயும்

அகன்ற வெளியுடே

எந்தப் பட்டாவில் என்வீடு?

கூட்டிய சொந்தங்களும்

உதறிய பந்தங்களும்

புறியெங்கும் இறைந்து கிடக்க

மீண்டும் வரக்கூடியவரை

நானோ?

மு. செல்லா

கவிதைகள்

ஓவியம்: ஜேகே

அரள் வ்தை

ஸ்ரீஜா வெங்கடேஷ்

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கோயில் திருவிழாவை ஆர்வத்தோடு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் செல்வி. கல்யாணமாகி வந்து ஒரு மாதம் தான் ஆகியிருந்தது. தாலியின் மஞ்சள் மணம் கூட மாறவில்லை. புகுந்த வீடு, பக்கத்திலேயே இருக்கும் அம்மன் கோயில் அன்பான கணவன் என எல்லாமே பிடித்து விட்டது அவளுக்கு. மாமியார் இல்லாத வீடு. இவளேதான் சகலமும். மாமனார் சாப்பாட்டுப்பிரியர் என்று சொன்னார்கள். இந்த ஒரு மாதத்தில் செல்வி விதம் விதமாக ஆக்கிப் போட எப்போதும் முகத்தில் ஒரு சிரிப்புடன் வலம் வருகிறார் மாமனார் தங்னகயா. பக்கத்தில் நின்றிருந்த வசந்தியக்காவைப் பார்த்தாள். புது சினேகம். பெண்கள் இல்லாத வீட்டில் செல்வி விளக்கேற்ற வந்ததும் அவளுக்கு ஆரத்தி கரைத்து வரவேற்றது வசந்தி அக்காவும் பொன்னம்மா அத்தையும்தான். ரொம்பவும் பிரியமாக இருந்தார்கள். பாற்குடங்களைக் கொண்டு வந்து அபிசேகம் முடிந்து விட்டது. மேளக்காரர்களும், பறை அடிப்பவர்களும் அருமையாக வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது சில பெண்கள் ஆவேசம் வந்து தலையைச் சுழற்றி சுழற்றி ஆடினார்கள். அவர்கள் வாயிலிருந்து சொற்கள் கோர்வையாக வரவில்லை. தலைக்கு மேல் கைகளைத் தூக்கியபடி முன்னும் பின்னுமாகவும், கால்களை மாற்றிப் போட்டும் ஆடினர். பூசாரி அவர்களுக்கு விபூதி பூசிக் கொண்டிருந்தார். அதைப் பார்க்க பார்க்க ஏனோ மிகவும் பயமாக இருந்தது செல்விக்கு. வசந்தியக்காவின் பின்னால் ஒண்டிக் கொண்டாள்.

"என்னக்கா இப்படி ஆடுதாங்க? பார்க்கவே ரொம்ப பயமா இருக்கே?"

"என்னட்டி நீயி? சாமி ஆடுறதைப் பார்த்ததில்லையா? உங்கூர்ல திருவிழாவே நடக்காதா?"

"நடக்கும்க்கா! ஆனா எங்கம்மா என்னைக் கூட்டிக்கிட்டே போகாது. நான் படிக்குற பிள்ளைன்னு சொல்லி வீட்டுல விட்டுட்டுப் போயிடும். அதுவும் தவிர பொம்பளையாளுங்க இப்படி ஆடி நான் பார்த்ததே இல்ல" என்றாள்.

நல்லபடியாக எந்தக் குறையும் இல்லாமல் கோயில் விழா முடிந்ததில் அனைவருக்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி. வசந்தியும், பொன்னம்மாவும் செல்வி வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து முருங்கைக் கீரை ஆய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். செல்வி பூண்டு உரித்துக் கொண்டிருந்தாள். வேலை முடிஞ்சதும் எல்லாருக்கும் கொஞ்சம் கீரையும், உரித்த பூண்டும் கிடைக்கும். வேலையின் சலிப்பு தெரியாமல் இருக்க பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

"செல்வி! நேத்து ராத்திரி தூங்குனியா? இல்லை பயந்துக்கிட்டு உக்காந்திருந்தியா?" என்றாள் வசந்தி கிண்டலாக.

"இது என்னட்டி? படிச்ச பிள்ளைக்கு என்னா பயம்? எதைப் பார்த்து பயந்த நீ?" என்றாள் பொன்னம்மா முருங்கை இலையை உருவிப் போட்டுக் கொண்டே.

"அதை ஏன் கேக்கீய பெரியம்மா? நேத்தைக்கு தாயம்மாவும், வள்ளியும் சாமியாடுனாக இல்ல? அதைப் பார்த்துதான் பயந்துட்டா செல்வி. அவுக ஊருல பொம்பளையாளுங்க ஆட மாட்டாங்களாம்"

"அட! அப்படியா? நல்ல ஊரு தாம்! ஏன் பொம்பளைங்க ஆடுதாங்க? மனசில் உள்ள

பாரம் தாங்க முடியாம வெளியவும் சொல்ல முடியாம போகும்போது உணர்ச்சிங்க மனசை உடைச்சுக்கிட்டு வெளிய வருது. அதான் சாமியாடுதாக. இல்லைன்னா பொம்பளைங்க துணி நழுவுறது கூடத் தெரியாம பொது

எடத்துல ஆடுவாகளா?" என்றாள் பொன்னமா.

"ஆமா! நீங்க சொல்றதும் சரிதான் பெரியம்மா! நான் கூட ஒரு பொஸ்தகத்துல இதைப்பத்திப் படிச்சேன்."

ஒனியம்:ஜேகே

ஏனோ இந்தப் பேச்சு செல்விக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. கஷ்டம் இருக்குறவக எல்லாரும் ஆடவா செய்தாக? இவக என்னவோ பேசுதாக" என்று நினைத்துக் கொண்டாள். சற்று நேரம் மௌனமாகக் கழிந்தது. திடீரென சீ சீ தூதா என்றாள் வசந்தி. பதறியவர்களாக இருவரும் திரும்பினர்.

"கம்பளிப் பூச்சி பெரியம்மா! வேற ஓண்ணுமில்ல! " என்றாள் வசந்தி. சிரித்தனர் மூவரும். ஏதோ நினைத்துக் கொண்டாற் போல செல்வியைப் பார்த்துப் பேசினாள் பொன்னம்மா.

"உங்க மாமியா செண்பகமும் சாமியாடுனா தெரியுமா? ஒரே ஒரு தடவை தான் ஆடுனா. அவ எனக்கு அக்கா முறை ஆகணும் . மஞ்சக்கிழங்கை கழுவி வெச்சா மாதிரி அப்படி ஒரு அழகா இருப்பா. அவ தலையெழுத்து. இங்க வந்து வாக்கப்பட்டா. அவளும் மாமியா இல்லாத வீட்டுக்குத்தான் வாக்கப்பட்டு வந்தா. " என்றாள் பொன்னம்மா. அந்தக் கண்கள் யாரையோ காற்றில் தேடின.

விலாவில் ஊசி குத்தியது போல விலுக்கென நிமிர்ந்தாள் செல்வி.

"அத்த! என்ன சொல்லுதீக? அவகளுக்கு என்ன குறைச்சல்?"

"ம்ச்! என்னத்தைச் சொல்ல? வந்து ஒரு மாசம் நல்லாத்தான் இருந்தா. உன் மாமனாரும் அவ மேல அன்பாத்தான் இருந்தாரு. கல்யாணமான மறு மாசமே உண்டாயிட்டா. வந்த புதுசல இருந்த சந்தோசம் அவ முகத்துல பிறகு இல்ல! எதையோ நெனச்சுக் கவலைப் படுறா மாதிரி இருப்பா. என்னென்னு சொல்லவும் மாட்டா. பிறகு சரவணன் அதான் உன் புருசன் பொறந்தான். அவன் பொறந்து எட்டாம் மாசம் கோயில் திருவிழாவுல அவ ஆடுனா பாரு சாமி! அப்பப்பா! விழுதி பூசி வேப்பிலை அடிச்சி பூசாரியே கை ஓஞ்சு போயி உக்காந்துட்டாரு. ஆனா அவ அடங்கல்ல. அப்பம் சரவணனோட தாத்தா அதான் உன் மாமனாரோட அப்பா இருந்தாரு. அவரு அடிச்சு இழுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாரு. பிறகு

அவ அதிகமா வெளிய வரவே இல்ல!"

மனதுக்குள் ஏதோ இருள் புகுந்தது போல உணர்ந்தாள் செல்வி. ஏதேதோ சில தொடர்பில்லாத சம்பவங்கள், சில பார்வைகள் நினைவுக்கு வந்து அவளை வெருட்டின.

"எப்படி எங்க மாமியார் இறந்து போனாக? என்னமும் சீக்கா?" குரல் நடுங்கியது.

"சீக்கு உடம்புல இல்ல! மனசுல தான். பொம்பளையாப் பொறந்தா எல்லாத்தையும் தாங்கிக்கணும்னு ஆண்டவன் எழுதித்தானே அனுப்புறான் பூமிக்கு. அதுக்கு செண்பகம் மட்டும் விதி விலக்கா? என்ன துன்பமோ? என்ன கஷ்டமோ? உன் புருசனுக்கு நாலு வயசா இருக்கும் போது அரளி விதையை அரைச்சுக் குடிச்சுட்டா. ஆனா அதுக்கு முன்ன பைத்தியம் மாதிரிதான் இருந்தா. எங்கயோ வெறிச்சுப் பார்ப்பா! திடீர்னு அடிக்க வருவா! தானா சிரிப்பா அழுவா! எல்லாம் ஒரு கை அரளி விதையில முடிஞ்சி போச்சு" என்றாள்.

வேதனையைக் கீறி விழுங்கியவள் "ஆனா எங்க மாமாவும் அததை மேல் உசிரையே வெச்சிருந்தாகன்னு நினைக்கிறேன். ஏன்னா அவுக இறந்தப்பறம் கல்யாணமே கட்டிக்கிடலையே? பச்சைப் பிள்ளையைக் கூட காரணமாக காட்டலையே?"

அவளை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள் இரு பெரியவர்களும்.

"யாரும் பொண்ணு குடுக்கல்ல!" என்று சுருக்கமாக முடித்துக் கொண்டார்கள்.

செல்வியின் முகத்தோற்றத்தைப் பார்த்து விட்டு பேச்சை மாற்றி, சந்தானம், வடிவேலு என்று பேசி முடிக்கவும் வேலையும் முடிந்தது. சதா மனதில் ஏதோ சொல்லத்தெரியாத பயம் ஒன்று வந்து புகுந்து கொண்டது போல உணர்ந்தாள் செல்வி. ஏன் மாமியார் விஷம் குடித்து இறந்ததை சொல்லவில்லை? என்ற எண்ணம் ஓடியது. ஏனோ அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவளது

கணவன் சரவணன் வந்ததும் சாதம் போட்டு குழம்பை ஊற்றினன்.

"செல்வி! முன்னையெல்லாம் நான் வேலை விஷயமா வெளியூர் போனா எங்கப்பா சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வார்னு நெனச்சி நெனச்சிக் கவலைப் படுவேன். இப்ப அந்தக் கவலையே இல்ல! நீ தான் பார்த்துக்கணும்."

"நீங்க வெளியூர் புறப்படுதீகளா? நானும் வாரேனே? "

"நான் ஆபீஸ் வேலையாப் போறேன் செல்வி!"

"அப்பம் நான் எங்கம்மா வீட்டுக்குப் போயிட்டு வாரேனே? அங்க கொண்டு விடுங்க" என்றாள் செல்வி.

"சொன்னாப் புரிஞ்சிக்கிடணும்! அப்பா இங்க தனியா இருப்பாக இல்ல? இன்னமும் நீ என்ன சின்னப்பிள்ளையா? நான் ஊருக்குப் போயிட்டு வந்து உன்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன். ரெண்டே நாள்ல வந்திருவேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டான்.

அவன் கிளம்பியதும் அவ்வப்போது எட்டிப் பார்க்கும் பயம் நெஞ்சில் நிரந்தரமாகத் தங்கியது. அன்று இரவு உணவு பரிமாறும் போது மாமனார் தங்கையாவின் இளிப்பு வேறு விதமாக இருந்தது.

"செல்வி! உன் கையால நீ செஞ்சி போடுற குழம்பு அவ்வளவு ருசியா இருக்கும்மா! வெச்ச கைக்கு முத்தம் குடுக்கலாம் போல இருக்கு" என்றார். திடுக்கிட்டது மனசு. கவனிக்காதவள் போலச் சென்று விட்டாள். கடவுளே இன்னும் இரண்டு நாட்களை ஓட்டியாக வேண்டுமே? என்று கவலைப் பட்டாள். அன்று இரவு திண்ணையில் படுக்கும் மாமனார் குளிர்கிறது என்று உள்ளே படுக்க வந்தார். பயந்து போன செல்வி வாசற் கதவை வெளியில் தாளிட்டு இரவு முழுவதும் திண்ணையில் தூங்காமல் விழிந்திருந்தான். தன்னை யாரேனும் பார்த்தால் என்ன நினைத்துக் கொள்வார்கள் என்ற பயம் ஒரு புறம், மாமனாரை நினைத்து பயம் மற்றொரு ஒரு புறமாகத் தவித்தாள்.

கீழ் வானத்தில் வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித்ததும், கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். மூர்க்கமாகக் கட்டிப்பிடித்தார் மாமனார் தங்கையா. "ஐயையோ! விடுங்க மாமா!" என்று கதறினாள் செல்வி.

"உங்க மகன் வரட்டும்! சொல்றேன்! அப்பத்தான் உங்களுக்குப் புத்திவரும்!" என்று கத்தினாள். வாசலில் ஏதோ அரவம் கேட்க விட்டு விட்டார் தங்கையா.

"என்னட்டி சொல்லிடுவேன்னு பயமுறுத்துது? நீ சொல்லுததை என் மகன் நம்ப மாட்டான்லா? எங்கப்பாவைப் பத்தி உங்க அததை சொன்னப்ப நான் மட்டும் நம்பினேனா என்ன? கொஞ்சம் அரசல் புரசலாத் தெரியும்னாலும் கண்டுக்கிடலை. என்னை மாதிரி தானே இருப்பான் என் மவன்?" என்றார் சிரித்தபடியே.

கூத்தின் மூலையில் தேங்காய் தொலிக்க வைத்திருந்த அருவாளைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

"உம்ம வயசுக்காகப் பாக்கேன். பக்கத்துல வந்தீரு வெட்டிப்புடுவேன்! உம்மைக் கொன்னுட்டு செயிலுக்குப் போனாலும் போவேனே தவிர பாவத்தைச் செய்ய மாட்டேன். நீரெல்லாம் மனுசனா? மகளாப் பாக்க வேண்டியவளை இப்படி அசிங்கமாப் பாக்கேறே?" என்று கத்தினாள். ஒன்றும் பேசாமல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் போய் விட்டார். அருவாளைப் போட்டு விட்டு அழுது தீர்த்தாள். வாசலைக் கூட்டிப் பெருக்குவோம் என்று எழுந்தவளுக்கு அதிர்ச்சி! வாசற் கதவு வெளிப்பக்கமாக பூட்டியிருந்தது. இது என்ன புதுக் குழப்பம்? என்று நெஞ்சு அச்சத்தில் தவிக்க அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள். சற்றுப் பொறுத்து நான்கைந்து ஆண்களாக வந்தனர்.

"அப்படியே அருவாளை வெச்சுக்கிட்டு உக்காந்திருக்கா பாருங்க! நான் மட்டும் வெளிய ஓடலைன்னா என்னியக் கொன்னே போட்டிருப்பா" என்றார் தங்கையா.

அவருடன் ஊர்ப்பெரிய மனிதர்கள் என்று அறியப்படுகின்ற சிலர் நின்றிருந்தனர். கூடவே வசந்தியக்காவும், பொன்னம்மா அத்தையும்.

"செல்வி என்ன காரியம் செஞ்சிட்ட? உன் மாமனாரை வெட்டப் போனியா?" என்றாள் வசந்தி.

"ஆமாம்! ஆனா அவரு என்ன செஞ்சாருன்னு தெரியுமா?" அவமானத்தால் முகம் சிவக்க அப்படியே இருந்தாள்.

"நான் என்னய்யா செஞ்சேன்? ராத்திரி பூரா என்னை உள்ள வெச்சுப் பூட்டிட்டு இவ எங்கியோ போயிட்டா! அதைக் கேட்டா என்னிய வெட்ட வாரா" என்றார் விஷமமாக.

"ஆமா! அண்ணாச்சி சொல்லுறது உண்மை தான். எப்பமும் அண்ணாச்சி வெளிய தான் படுப்பாக. நேத்து காங்கல்ல! ஆனா இவக மருமகா காலக்கருக்கல்ல கதவைத் தொறந்ததை நானே என் ரெண்டு கண்ணால பார்த்தேன்" என்றான் தாயம்மாவின் புருஷன். இன்னும் சிலரும் ஒத்து ஊதினர்.

"என்னம்மா இது? கல்யாணமாகி ஒரு மாசந்தான் ஆகுது! அதுக்குள்ள நீ மாமனாரைக் கொடுமைப்படுத்துறியா? இதெல்லாம் நல்லா இல்ல! ராத்திரி பூரா எங்க போயிருந்தே? யார் கூட இருந்தேன்னு சொல்லிடு! இல்லையென்னா நீ இங்க வாழ முடியாது! உன் பொறந்த வீட்டுக்குப் போக வேண்டியது தான்" என்றார் பஞ்சாயத்து பிரசிடெண்டு.

"அதிகத்தான்யா நானும் சொல்லுதேன். என்னிய எங்க அம்மா வீட்டுக்கு அனுப்பிருங்க! இந்த மனுஷனோட நான் இருக்க மாட்டேன்" என்றாள் செல்வி.

"ஐயா வேணாம்யா! என் மருமகா சின்னஞ்சிறுக! அவ எங்க வீட்டுக்கு வந்த மகாலச்சுமி! அவ இங்க இருக்கட்டும். நான் போயிருந்தேன். என்னியக் கண்டாவே இந்தப் பிள்ளைக்கு ஆகல்ல! என் மவன் பாவம்மா! அவன் நல்லா இருக்கணும். அதான் வேணும்" என்றார் தங்கையா.

"பார்த்தியா உன் மாமனார் பேசுறதை? அது தான் பெரிய மனுசங்கிறது. நீ அவரை வேண்டாம்னு நினைக்கே! ஆனா அவரு உன்னை வாழாவெட்டியாக்கக் கூடாதுன்னு பாக்காரு. நேத்து ஏன் அவரை உள்ள வெச்சு பூட்டுன? விடிய விடிய என்ன செஞ்சு?"

"ஐயா! அது பாவம்மா! எங்கேயும் போகல்ல! இங்கயேதான் திண்ணையில உக்காந்திருந்திச்சு!" என்றாள் பொன்னம்மா.

"இது என்ன கிரகம்? புதுசால்ல இருக்கு? வயசுப்பிள்ளை எதுக்கு திண்ணையில படுக்கணும்?"

"என்னவோ தெரியல்லைங்க ஐயா! இந்த வீட்டுக்கு வாக்கப்பட்டு வார பொம்பளைங்க எல்லாம் பைத்தியமாவே தான் இருக்கு. என் தலையெழுத்து மாதிரியேதான் என் மகன் தலையெழுத்தும் போல இருக்கு. நான் பார்த்துக்கிடுதேன். நாளைக்கே எனக்கு ஒண்ணு ஆனா என் மகன் கிட்ட நீங்க சொல்லணும் பாருங்க! அதான் உங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்" என்றார் செல்வியின் மாமனார்.

ஆளாளுக்குப் புத்தி சொல்லிவிட்டு போய் விட்டனர் அனைவரும்.

"இதப்பாரு புள்ள! என்னியப் பகைச்சுக்கிட்டு உன்னால இந்த வீட்டுல வாழவே முடியாது. மருவாதியா ஒத்துக்கோ!" என்றார்.

மறு நாள் சரவணன் திரும்பி வந்த போது ஒன்றும் பேசாமல் விழிகளைக் கூட அசக்காமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள் செல்வி. அவளது கண்கள் எங்கோ வெறித்தன. அவ்வப்போது மெல்லிய சிரிப்பு இதழ்க்கடையோரம் வந்தது. உடனே அது அழுகையாக மாறியது. உதடுகள் பொருள் இல்லாத, விளங்காத வார்த்தைகளை உச்சரித்தன.

"இவ எப்ப அரளி விதையைத் தேடப் போறாளோ?" என்று பொன்னம்மா வசந்தியிடம் சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

காலைச் சுற்றிய பூனை

பொன்.குமார்

ஒரு குழந்தை வளர்ப்பதற்கு

ஒப்பானது

ஒரு பூனை வளர்ப்பது

வீட்டுக்குள்

எங்குச் சொன்றாலும்

காலைச் சுற்றிச் சுற்றியே

வரும்.

தாங்கும்போது

வயிற்றினடியில்

வந்த பருத்துக் கொள்ளும்

உட்காந்திருந்தாலே

மடியில்

அடைக்கலமாகி விரும்

எப்பகுதியில் இருந்தாலும்

மியாவ் என்றால் போதும்

ஒரு நொடிக்குள் முன்னிற்கும்

பூனை இருப்பதால்

எட்டிப் பார்ப்பதே இல்லை

எலிகள்

படுகி விட்டதால்

பாலிதைத் தீண்டாத பண்பு

பாராட்டத் தக்கது.

ஆறுக்கும் பூனைக்கும்

அடையாளம் மீசை.

ஆண் என்பதால்

அடர்த்தியாகவே இருந்தது

ஆசையாகவும் இருந்தது

குரும்ப அடையடையில்

இடம் பெறும் அளவிற்கு

ஒன்றியது.

ஒரு வாரமாக காணவில்லை

ஒரு பெண் பூனை

உலவியதாக தகவல்

நியாயத்தின் கடைசியக்கம்

செறிவூட்டப்பட்ட இருளின் கற்றைகள்
மெனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டுள்ளன

ஆயுதங்கள் மற்றுப் எவ்விதப் பாதுகாப்பும்
அற்றுப்போன சுற்றுச் சூழலில்
குனிந்த தலையுடன்
தனித்த நிலையில் நான் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன்.

பாதிபாவங்களையும் வஞ்சகங்களையும்
நிரப்பிக் கொண்டவர்கள்
பரவலாக நின்றுகொண்டு
கொலைசெய்யும் பார்வையுடன் உள்ளனர்

சலிக்கபடாத கடற்கரை மணல்
ஊமையாய்க் கிடக்கும் பூங்காவை
திரையரங்கின் ஓட்டிய இருக்கைகள்
பேருந்து நிலையங்களில் நெரிசல்
தலைக்கவசம் அணிந்த சாலைப் பயணிகள்
அங்கும் இங்கும் எங்கும்
சாட்சிக்கு வராத வெற்றிடம்

கீருடைகள் கதைத்த காலணிகள்
ஏதோ சொல்ல முயல்கின்றன

எனது கடைசி வாக்குமூலம்
நிலம் அகழ்ந்து புதைக்கப்படுகிறது.

நீதி தேவதையின் மன்றத்தில்
எனது தூக்கத்துடன் கூடிய நியாயம்
தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

கிரீச் என்ற சத்தத்துடன் திறக்கப்படுகிறது
எனக்கான சிறைக்கூடத்தின்
இருட்டறை!

● பூ.அ. இரவீந்தரன்

பார்பனின் கவிதைகள்

இருட்டை உடைத்தும்
மலைகளைத் துளைத்தும்
ஆட்கடலைப் பிளந்தும்
சூரியன் எழுவதைப் போல்
என்னைப் புரட்டி
எனக்குள்ளிருந்து எழுகிறாய்
நீ...!

உன் மின்னல்
கீற்றுப் பார்வையால்
சிறுகச் சிறுக
உடைந்து கொண்டே வருகிறது
என் வாழை.
இது கடைசி முத்தமென்று
கொடுத்தப் பிரிகிறாய்.

இன்னொரு முத்தத்திற்கு
ஏங்கித் தவிக்கும்
மனசு.

என் கழுத்தை
இறுகப் பற்றியிருக்கிறாய் எனினும்.
உயிரைப் பறிக்க
உனக்கு விருப்பமில்லை
இதுவொரு அச்சுறுத்தல்
இந்த விளையாட்டு
முடியப்போவதும்
தெரியும்.

ஒரு சொல்லை
ஒடித்து மடித்ததும்
முற்றுபெறக்கூடும்
இக் கவிதை.

ஒவியம்:ஜேகே

நாய்களைப் படிக்காதவன்

வளவ. துரையன்

ஆறுமுகத்துக்கு நாய்களைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்லை. நான்கு கால்களும் ஒரு வாலும் உள்ள பூதமாகப் பிசாசாக அவன் நாயை உருவகப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். அது தன்னைத் துரத்துவது போல ஆறுமுகம் உணர்ந்து கொண்டேயிருந்தான். மேலும் அதன் பிடியில் அகப்பட்டுவிட்டால் அதன் குணங்கள் தனக்கும் வந்துவிடுமோ என்று அச்சம் கொண்டான்.

இத்தனைக்கும் பள்ளியில் நாய் நன்றி உள்ள பிராணி என்று கற்பித்தது அவன் மனத்தில் பதிந்திருந்தது. ஆனால் அவன் பார்த்த, பழகிய நாய்களெல்லாம் தனது நன்றிகளை மாற்றிக் கொண்டே இருந்தது அவனுக்கு மிகவும் விசித்திரமாய் இருந்தது. நாயின் குணம் மாறிக் கொண்டே இருப்பது என்பது தெரியவந்தபோதுதான் அவன் நாய்களை விட்டுவிடக்கூட தலைப்பட்டான்.

முதலில் அவன் நாய்களோடு மிகவும் நெருக்கமானதற்கு ஆறுமுகத்தின் அப்பாவே முழுமுதற்காரணம். அவன் செய்யும் சிறு தவறுகளுக்கெல்லாம் அவர் அவனை 'நாயே, என்றுதான் விளிப்பார். "எந்துருடா நாயே! படிடா நாயே! துன்னுடா நாயே! தூங்குடா நாயே! கடைக்குப் போயிட்டு வா நாயே" என்றெல்லாம் அவர் அழைப்பது வழக்கமாகப்போக அவனுக்கும் அவன் பெயர் ஆறுமுகம் என்பதே மறந்துபோய்விட்டது.

படிதாண்டாப் பத்தினியான, கணவன் வழியே தன் வழி என்று கருதும் அவன் அம்மாவும், அவன் அப்பா வைத்த புதுப்பெயராலேயே அவனை அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

அது காரணமாக அவனுக்கும் தான் நாய்தான் என்ற எண்ணம் தோன்றி விட்டது. கடைக்கு ஓடிப்போய் வரும்போதும், கபடி ஆட்டத்தில் எதிரணியிடம் பிடிபட்டு வெளிவரும்போதும், அவனை நண்பர்களும் "ஏண்டா ஓனக்கு நாய் மாதிரி எறைக்குது" என்று கேட்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அன்று பள்ளியின் கடைசிப் பிரிவில் கணக்கு ஆசிரியரும் "அறிவிருக்காடா நாயே! இது கூடத் தெரியலியேடா நாயே! ஓனக்குப் படிப்பு ஏறாதுடா நாயே" என்று சொல்லிவிட அவன், தான் முழுமையாக இந்த உலகில் நாயாக மாறிவிட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்தான். அன்று பள்ளிவிட்டு வரும்போது வீதியின் ஓரத்தில் குப்பைத் தொட்டிப் பக்கத்தில் நாயொன்று சுருண்டு படுத்திருந்தது.

அதைப் பார்த்த ஆறுமுகம், 'நாயே' என்று அதைப் பார்த்து அழைத்தான். உடனே அது தலையை உயர்த்திக் காதுகளைத் தூக்கி 'என்ன' என்று கேட்டது. நாய்கள் கூடப் பேசும் என்று தெரிந்து கொண்ட ஆறுமுகம் மிகவும் வியப்படைந்தான். இத்தனை நாட்கள் அவற்றுடன் பேசாதிருந்தது தன்னுடய பிழை போலிருக்கிறது என்றுணர்ந்தான்.

"நீயும் நானும் ஒண்ணுதானே?" என்று ஆறுமுகம் மேலும் கேட்டான். 'ஆமாம்' என்று தலை ஆட்டியது நாய். ஆறுமுகம் 'எப்படி' என்று கேட்டான். அது எழுந்தது. வாலை ஆட்டியது. கால்களால் மண்ணைப் பிறாண்டியது.

"என்னா ஓனக்கு என்னைப்போல வாலு இல்ல; நாலு காலு இல்ல; ஆனா

ஒனியம்:ஜேகே

நீயும் என்னைப்போல்தான் தின்னற; கத்துற; படுக்கற; தூங்கற; வெளியில சுத்தற; ஒண்ணுக்குப் போற; வெளிக்குப் போற; ஆனா ஒன்ன மாதிரி நான் துணி போட்டுக்கல; பள்ளிக் கூடம் போகல;

எனக்கும் ஆசைதான்” என்றது.

வீட்டிற்குள் நுழையும்போதே “வாடா நாயே; பள்ளிக்கூடம் எப்பவோ விட்டுடுச்சு; இவ்ளோ நேரம் நாயிமாதிரி எங்க சுத்திட்டு

வரே?” என்ற அப்பாவின் வசைதான் வரவேற்றது.

“சுத்தல நயினா; ஒரு நாயிகிட்ட பேசிட்டு வந்தேன்” என்றவன் பதில் கூற அப்பா அவனை வியப்புடன் பார்த்தார்.

உள்ளிருந்து வந்த அவன் அம்மா “மத்தவங்கள் எல்லாம் நாயின்னு சொல்லக் கூடாது.” என்று சொல்ல அவன் அம்மாவை உற்று நோக்கினான்; அடுத்து கேட்டான்.

“நாயை நாயின்னு சொல்லாம வேற என்னன்னு சொல்றது?”

ஆறுமுகத்தின் பெற்றோருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. மௌனமாகவே இருந்தனர். அவன் அப்பா உள்ளே போக அவன் அம்மா அருகே வந்து நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் கவலை குடிகொள்ள, “ஓடம்புக்கு என்னாடா செய்யுது?” என்று கேட்டாள். “ஒண்ணும் இல்லம்மா” என்றான் ஆறுமுகம்.

அவன் அம்மா அவனை விசாரித்ததைவிட நாயுடன் பேசியது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. மறுநாளிலிருந்து அவனுக்கு ‘நாய்மொழி’ மிகவும் அத்துபடியாகிவிட்டது. மற்றவர்களுக்குக் குரைப்பது போலவும், இவனுக்கு அக்குரைப்பின் மூலம் செய்தி சொல்வது போலவும் இருந்ததை யாருமே அறியவில்லை. தெருவில் நாய்களுடன் பேசிவந்தவன். வீட்டு வாசலில் கட்டப்பட்டிருக்கும் அல்லது கட்டப்படாமல் திரிந்து கொண்டிருக்கும் நாய்களுடனும் இப்போது பேசத் தொடங்கினான்.

“ஓனக்கு சொந்த ஊரு எது? இங்க எப்படி வந்து சேர்ந்தே? எவ்வளவு நாளாச்சு? என்றெல்லாம் அவற்றிடம் கேட்டு அறிவதில் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

அதிலும் சில நாய்கள் இவனிடம் பேச மறுத்ததுண்டு. பதில் பேசாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டதுமுண்டு. “பேசாமல்

போயேண்டா” என்று கத்தியதும் உண்டு.

நாய்களில் பலவகைகளையும் ஆறுமுகம் பத்தாவது படிக்கும்போதுதான் முழுமையாக உணர்ந்தான். ஒல்லியானவை, குண்டானவை, குள்ளமானவை, உயரமானவை என்பதோடு அவற்றிலும் பல சாதிகள் உண்டு என்பதையும் அறிந்து கொண்டான்.

அவன் பத்தாம் வகுப்பில் மிக மோசமாகத் தோல்வி அடைந்தான். அவன் பள்ளிக்குச் சரியாகப் போகாமலும், அவ்வப்போது நாய்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததுமே அதற்குக் காரணம் என்று தெருக்காரர்களும் உடன் படித்தவர்களும் சொல்ல ஆறுமுகத்தின் அப்பா ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

“இந்த நாயிக்கு இனிமே படிப்பு ஏறாது; ஏதாவது வேலையில கொண்டு போய் விட வேண்டியதுதான்”

ஆறுமுகத்தின் அப்பா ஒரு பணக்காரரிடம் காரோட்டியாக இருந்தார். ஆறுமுகத்தை அழைத்துக் கொண்டு அவன் அப்பா தன் முதலாளியிடம் போனார்.

அதுபோன்ற பெரிய வீட்டை ஆறுமுகம் அப்போதுதான் முதல்முதலாகப் பார்க்கிறான். வீட்டின் முன்னால் மிகப்பெரிய தோட்டம்; அதனுள் உட்கார்ந்து காற்று வாங்க சிறு இருக்கைகள்; வீடும் மூன்று அடுக்குகள் உடையதாக இருந்தது. அப்போதுதான் வீட்டுத் தோட்டத்தில் இருந்த பெரிய கருப்பு நிற நாயைப் பார்த்தான். ஒரு பெரிய எருமைக் கன்று உயரத்திற்கு வாட்டசாட்டமாக இருந்த அது செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தது. “வாடா நாயி, என்னா வேடிக்கை பாக்கற? என்று அவன் அப்பா அதட்டவும், வீட்டு முதலாளி வெளியில் வரவும் சரியாக இருந்தது.

வாசல் போர்டிகோ ஊஞ்சலில் அவர் உட்கார்ந்துகொள்ள ஆறுமுகத்தின் அப்பா “வணக்கம் மொதலாளி” என்று கூறிக் கொண்டே அருகில் சென்றார்.

“என்னடா காலையிலேயே அதிசயமா இருக்கு?” என்று அவர் கேட்க “டேய் நாயி அய்யா கால்ல உழுந்து கும்பிடுடா” என்றார் அவன் அப்பா.

”இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்; யாருடா இது?”

“எம்மொவந்தான் மொதலாளி; இந்த நாயிக்கு நீங்கதான் ஏதாவது ஒரு வழி காட்டணும்; கொஞ்ச நாளு இங்கியே கெடக்கட்டும்.

“ஏண்டா பெரிய பையனாட்டம் இருக்கறான்; படிப்பு ஏறலயா?” என்று முதலாளி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தக் கருப்பு நிற நாய் உரிமையாய் வந்து அவர் பக்கத்தில் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டது.

“இல்லீங்க மொதலாளி; படிக்கறதைத் தவிர எல்லா வேலையும் நல்லாவே செய்வான்; கொஞ்ச நாள் இங்க வச்சிருந்து வேற வேல எங்கியாவது சேர்த்து உடுங்க”

“அப்படியா சொல்ற” என்று சொன்னவர் சிறிது யோசித்தார். பிறகு உள் பக்கம் பார்த்து, ‘கோகிலா’ என்றழைத்தார். உள்ளே இருந்து உடல் வெளுப்பான ஒரு பெண்மணி வெளியே வந்தார். கையில் இருந்த பாத்திரத்தையும் சில டம்ளர்களையும் கருப்பு நாயிடம் கொடுத்து ‘ஊத்திக் கொடு’ என்றார். அவர் உத்தரவின்படி கருப்பு நாய் எல்லாருக்கும் தேநீர் கொடுத்தது. ஆறுமுகம் ஏறக்குறைய திரைப்பட நடிகை போல ஒப்பனை செய்து கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்மணியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“யாருங்க இது?” என்று தன் கணவனைப் பார்த்து அவள் கேட்க, “என் புள்ளங்க; டேய் வணக்கம் சொல்லுடா” என்றார் ஆறுமுகத்தின் அப்பா. உடனே ஆறுமுகம் அவர் முகத்தைப் பார்த்து ‘வணக்கம் அம்மா’ என்று சிரிக்க, அவளும் சிரித்துக் கொண்டே ‘நான் அம்மா இல்லடா; அத்தை’ என்றாள்.

“இவனை இங்கே வேலக்கு வைச்சிக்கணுமாம்” என்று முதலாளி கூற உடனே அவள் “இங்க என்னா வேல கெடக்குது; நாங்க ரெண்டு பேருதான்; புள்ளங்க ரெண்டுமே ஆஸ்டல்லதான் தங்கிப் படிக்குது; பத்தாததுக்கு இங்க ஏற்கெனவே வேற ஒரு நாயி இருக்குது” என்று அவள் கருப்பனைப் பார்த்தாள். அது தலையைக் குனிந்துகொண்டது.

ஆறுமுகத்தின் அப்பாவோ கெஞ்சம் குரலில், “ஒண்ணோட ரெண்டா இருக்கட்டுங்க; கொஞ்ச நாள் வைச்சுக்கங்க” என்று கேட்க, “இருக்கட்டும் கோகிலா, நானும் வாரத்துல ரெண்டு மூணு நாள் வெளியூரு போயிடுவேன்; ஒனக்குத் தொணையா இவனும் இருக்கட்டுமே; இவன் வெளி வேலையைப் பாக்கட்டும்; அவன் உள் வேலையைப் பாக்கட்டும்” என்று முதலாளி கூறினார்.

“சரிங்க” என்று கூறிய கோகிலா உள்ளே சென்றதை இரண்டு நாய்கள் பார்ப்பது போல் ஆறுமுகத்திற்குத் தோன்றியது.

வேலை என்று வீட்டில் பெரியதாக ஒன்றும் இல்லை; கடைக்குப் போவது, சாமன்கள் வாங்கி வருவது, மின்கட்டணம் கட்டுவது, காரைத் துடைப்பது போன்ற வேலைகளைத்தாம் அவன் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

வீட்டு முதலாளியின் குடும்பம் மாடி அறைகளில் தங்கிக்கொள்ள இவர்கள் வீட்டிற்குக் காவலாய்க் கூடத்தில் படுத்துக் கொண்டார்கள். முதலாளியும் அவர் மனைவியும் இவர்களுக்கு வீட்டில் முழு உரிமையும் கொடுத்திருந்தனர். வீட்டின் பழக்க வழக்கங்களெல்லாம் சரியாகப் புரிய பத்துப் பதினைந்து நாட்கள் ஆயின.

அன்று மாலை காய்கறிகள் வாங்கிக் கொண்டுபோய்க் கூடத்தில் வைத்துவிட்டு வந்த ஆறுமுகம், மாடியை நோக்கி ‘அத்தே’

என்று குரல் கொடுத்தான். மாடிக்கு மட்டும் யாரும் போகக்கூடாதென்பது எழுதாத விதியாக இருந்து வந்தது.

“அங்கியே வச்சிட்டு வா; நான் இங்க இருக்கேன்” என்று தோட்டத்திலிருந்து குரல் வந்தது. வெளியில் வந்த ஆறுமுகம் குரல் வந்த திசையை நோக்கினான். பச்சை நிற மெல்லிய புடவையில் இருந்த முதலாளியம்மா தோட்டத்துப் பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண்டு கீழே இருந்த கருப்பனிடம் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன் இன்னும் அருகில் செல்லும்போது கருப்பன் அத்தையின் கால்களைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க முடிந்தது. இவன் மிக அருகில் வந்தபோதும் அவன் நிறுத்தவில்லை.

“என்னா ஆறுமுகம் பாக்கறே? காலை ரொம்ப வலிக்குது அதான்; கருப்பன் நான் என்ன சொன்னாலும் செய்வான். நீ வாணா இந்தக் காலைப் புடிச்சுக்கோ” என்று அவன் அடுத்த காலைக் காட்டினான். கருப்பன் நிமிர்ந்து ஆறுமுகத்தைப் பார்த்த பார்வையில் பொறாமை இருந்தது. “என்னடா எனக்குப் போட்டியா? என்று அது கேட்பதாக ஆறுமுகம் தெரிந்து கொண்டான்.

கருப்பனின் போக்கே ஆறுமுகத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. முதலாளி கொடுத்த உரிமையை அவன் தவறாகப் பயன்படுத்துவதாக ஆறுமுகம் எண்ணினான். வெளியில் பார்க்கும் எல்லா நாய்களையும் சந்தேகத்தோடு பார்க்கத் தொடங்கினான். அவற்றுடன் பேசுவதையும் நிறுத்திவிட்டான். நாய்களைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் சித்திரவதை செய்வது சரியே என எண்ணினான். ஒரு சில நாய்களின் செயல்களினால் நாய்ச் சமூகத்திற்கே கெட்ட பெயர் என்று வருத்தமுற்றான்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி அடித்தபோது விழித்துவிட்ட ஆறுமுகம் பக்கத்தில் கருப்பனைக் காணவில்லை என்றறிந்தான்.

திசைப்படைந்த அவனுக்கு மாடியிலிருந்து வந்த சத்தம் அவன் அங்கு இருப்பதுபோல் தெரிந்தது. பயந்துகொண்டே படிகளில் ஏறினான். அத்தை குளியலறையிலிருந்து சத்தம் கேட்டது. அந்த அறைக்கதவு தாளிடப்படாமல் முழுவெளிச்சத்தில் இருந்தது. கதவு வழியே பார்த்த ஆறுமுகம் அதிர்ந்து போனான்.

ஆறுமுகம் பயந்து இறங்கி வந்துவிட ஒருமணிநேரம் கழித்து வந்த கருப்பன் படுத்த உடன் தூங்கிப்போக இவனுக்கு மட்டும் தூக்கமே வரவில்லை.

மறுநாள் தாமதமாக எழுந்த ஆறுமுகத்திடம், ‘என்னா தூக்கம் வரலியா? பால் குடிக்கறியா?’ என்று தேநீருக்குப் பதிலாகப் பால் கொண்டுவந்து கொடுத்தான் அத்தை. அத்துடன் அருகில் வந்து மெல்லிய குரலில் ‘நீ பாத்ததை நானும் பாத்தேன்’ என்று சிரித்துக் கொண்டே சொல்ல, அவனுக்குப் ‘பகீர்’ என்றது.

நல்ல வேளையாக அன்று மதியம் வந்த முதலாளி, அவனை மாலையே கொண்டுபோய் பெரிய துணிக்கடையில் வேலையில் சேர்த்துவிட்டார்.

அங்கும் நிறைய ஆண் நாய்களும், பெண்நாய்களும் இருந்தன. கடை முதலாளியும் யாரும் பார்க்காதபோது அவை உடலின் கண்ட இடங்களிலெல்லாம் விளையாடின. இப்போதெல்லாம் ஆறுமுகத்திற்கு நாய்களைக் கண்டாலே பிடிப்பதில்லை.

நான்கு கால்களும் ஒரு வாலும் உள்ள பூதமாகப் பிசாசாக அவன் அவற்றை உருவகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

பொன்முட்டையிடும் வாத்துக்களும் எலிகளின் ஓட்டப்பந்தயமும்

லாவண்யா சத்யநாதன்

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை. வள்ளுவர் சொன்ன வாழ்க்கை நிஜம். காலங்களால் மாறாத யதார்த்தம். 'ஆடுவதும் பாடுவதும் காசுக்கு. ஆளடிமையாவதும் காசுக்கு'. 'ஆசை பாசம் நேசம் யாவும் காசுமுன் செல்லாதடி குதம்பாய்'. இப்படித் திரைப்படங்கள். காசின் அருமை சொல்லும். காசை விரும்பாதவன் காட்டில் துறவியாகத்தான் வசிக்க வேண்டும். துவராடை கட்டியவர்களே துட்டுக்குப் பேயாய் அலையும் காலம். அனைவரும் பொருளீட்டித்தானாகவேண்டும். எப்படி? எப்படியாவதா? ஏய்த்தா? உழைத்தா? ஏய்த்துப் பிழைப்பவர்களைப் பற்றி இங்கு பேச்சில்லை. சராசரி மனிதர்களைக் குறித்துத்தான். ஒரு சராசரி மனிதன் நேர்மையாகப் பொருளீட்ட திறமை, முயற்சி, உழைப்பு மூன்றும் அவசியம்... ஒரு சராசரி மனிதன் நேர்மையாக எவ்வளவு பொருளீட்டமுடியும்? ஒரு பெருவணிகனின்

பிள்ளை, ஒரு அரசியல்வாதியின் வாரிசு, பெரும் உயரதிகாரியின் வழித்தோன்றல் அடையும் வளர்ச்சியை ஒரு சராசரி மனிதன் அடைவது சாத்தியமா? பெரும்பாலும் முடியாது.

அவரவர் வாழ்க்கைச் சூழல், திறமை, படிப்பு, அறிவுக்கூர்மை, உழைப்பு வாய்ப்புகள், நல்லாழ் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பத்தான் பொருளீட்ட முடியும். (எல்லோரும் விமானம் வாங்க முடியாது.) மேற்கூறியவைதான் நம் சம்பாத்தியத்துக்கு அளவுகோல்களாக இருக்க முடியும். இப்படிச் சொல்வது அவநம்பிக் கையோ அல்லது தோல்விமனப்பான்மையோ அல்ல. நடைமுறை யதார்த்தம்... ஆனால் சராசரி மக்களுக்கு என்ன ஆசை? பிர்லா ஆகிவிட வேண்டும். பில்கேட்ஸ் ஆகிவிட வேண்டும். அப்படி ஆசைப்படுவதில் தவறில்லை. அதுவும் நாளைக்கே ஆகிவிட வேண்டுமென நினைப்பதும் செயல்படுவதும்

தவறான மனோநிலை. இன்றைக்கு விதை விதைத்து நாளைக்கு பழம் தின்னும் ஆசை விபரீத ஆசை. இந்த விபரீத ஆசையினால் Quick Money Easy Money வாழ்க்கைத் தத்துவமாகிக் கொண்டு வருகிறது இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமென்ற வாழ்க்கைநெறி உதறியெறியப்பட்டு எப்படியாவது வாழலாமென்ற கோட்பாடு மக்கள் மனதில் வேருன்றிக் கொண்டிருக்கிறது. எதை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் நியாயப்படுத்தலாமென்னும் 'துணிச்சல்' நாளுக்கு நாள் நம் சமூகத்தில் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் விளைவுதான் இன்று நாம் காணும் பேட்டை ரௌடிகள், கட்டை பஞ்சாயத்துகள், மோசடிகள், நிலஅபகரிப்புகள், சைபர்க்ரைம்கள், லஞ்ச ஊழல்கள் அனைத்தும். (எதையும் எப்படையும் நியாயப்படுத்தலாமென்ற தத்துவத்தை தமிழ்நாட்டில் அரசியல் வழியே சமூகத்தில் பரவலாக்கிய பெருமை அரசியல் தலைவர்கள் சேருமென்பதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை) நன்றாக நினைவில் வையுங்கள். நூறுபேருள்ள ஒரு சமூகத்தில் பத்துப்பேர் ரகசியமாகக் குற்றங்கள் புரிவதும் ஆயிரம் பேருள்ள ஒரு சமூகத்தில் 100பேர் பகிரங்கமாகக் குற்றங்கள் புரிவதும் ஒன்றல்ல. விகிதாசாரம் ஒன்றுதான். ஆனால் விளைவுகள் விபரீதமானவை. அதுதான் இன்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அதற்குத் தீனி போடுகிறது வணிகக் கலாச்சாரம். அதன் இரட்டைக் குழந்தைகளான நுகர்வுக் கலாச்சாரமும் மந்தைக் கலாச்சாரமும். எப்படி?

2

ஓவ்வொரு சமூகத்திலும் அதிகாரக் கும்பல்கள் சில கருத்துக்களை முதன்மைப் படுத்துகின்றன. உன்னதப் படுத்துகின்றன. வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவதென்பது குபேரனாவது தானென்ற கருத்து இன்று மக்கள் மனதில் விதைக்கப்படுகிறது. மக்களிடையே நிலவுகிறது. தத்துவஞானிகளை, விஞ்

ஞானிகளை, இலக்கியவாதிகளை மருத்துவ நிபுணர்களை இந்த சமூகம் முதன்மைப் படுத்துகிறதா? ஏன் செய்வதில்லை? அப்படிச் செய்தால் பெரும்பான்மை மக்கள் அதிகாரக் கும்பலின் கருத்தடிமைகளாக மாட்டார்கள். வாரன் ப்பேவையும், பில்கேட்சையும், அம்பானியையும் முதன்மைப் படுத்தினால்தான் பெரும்பான்மை மக்கள் ஆகாயக் கோட்டைகள் கட்டுவார்கள். அவற்றைக் கட்ட மாயவலைகளில் விழுவார்கள். சாண் ஏறி முழும் சறுக்கிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். மாயவலை விரித்தவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள். அரசியலிலும் அப்படித்தான். பாரதியின் பாடல்களை காலணாவுக்குப் புத்தகம் போட்டு சுதந்திர இயக்கத்துக்காக பாடுபட்ட பரலி.சு.நெல்லையப்பர் முதுமையில் எவ்வளவு சிரமப்பட்டார் என்பதை நான் வாலிபனாக இருந்தபோது பார்த்திருக்கிறேன் வாரன் ப்பே பங்குச் சந்தையில் எவ்வளவு சம்பாதித்திருக்கிறாரோ அவ்வளவு பணத்தைத் தொலைத்துமிருக்கிறார். இந்தத் தகவலை எவனாவது சொல்கிறானா? சொன்னால் பங்குச் சந்தை பக்கம் எவனாவது போவானா? பங்குச் சந்தை திமிங்கிலங்கள் நிறைந்த கடல். கிரிக்கட் மேட்ச் பிக்சிங் போல. சென்னை கிண்டியில் நடக்கும் குதிரைப் பந்தயம்போல.. சாதாரண மக்களின் பணத்தைப் பறிப்பதுதான் இவற்றின் அடிப்படை நோக்கம்.

வெள்ளிக்கிழமை வந்தால் போதும். வங்கியில் என்னோடு பணிபுரிந்தவர்கள் பலர் டிசுஷனரியைப் போன்ற ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு அதில் மூழ்குவார்கள். அதில் குதிரைகளைப் பற்றிய விவரங்களிருக்கும். ஒரு குதிரையின் அப்பா, அம்மா, அதன் வயது, அது முதலில் ஓடிய பந்தயம் அது முதலில் வந்த பந்தய விவரம், அதை ஓட்டிய ஜாக்கியைப் பற்றிய தகவல்கள், அந்தக் குதிரையின் சொந்தக்காரர் எல்லாமிருக்கும். அதை வைத்துக்கொண்டு ஜாக்பாட்டுக்காக ஐந்து ஏழு குதிரைகளைத் தேர்வு செய்து சனிக்கிழமை மதியம் பரபரவென்று

வேலையை முடித்து கிண்டிக்குப் பறப்பார்கள். திங்கட்கிழமை காலையில் ஒவ்வொருவர் முகமும் தொங்கிப் போயிருக்கும். குதிரைப் பந்தயம் போலத்தான் பங்குச் சந்தையும். பங்குச் சந்தையின் பின்னணி நிகழ்வுகள் சாதாரண மக்களுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லை. பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்தால் ஏதோ கூரையைப் பிய்த்துக் கொண்டு கோடிகள் கொட்டுமென்ற நினைப்பு பலரிடமும் இருக்கிறது. அது எந்தளவு மாயை என்பதைப் பின்வரும் பத்திகளில் தெரிந்து கொள்ளலாம் ஹர்ஷத் மேத்தாவின் புகழ் அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவர் என்ன செய்தார்? ஏசிசி சிமெண்ட், அபோலோ டயர்ஸ், ரிலையன்ஸ் கம்பெனிகளின் பங்குகளை செயற்கையாக பங்குச் சந்தையில் உயர்த்தினார். கிட்டத்தட்ட 5000 கோடி ரூபாய்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளின் பணம் பங்குச்சந்தை தரகர்களின் கைக்குச் சென்றது. இந்தியாவின் மிகப்பெரிய வங்கி ஒன்றுக்கு அவர் சாத்திய நாமம் 812 கோடி ரூபாய்கள். (ரிசர்வ் வங்கி அறிக்கை). இருபது வருடங்கள் கழித்து நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்குப் பிறகு, சமீபத்தில் அவருடைய

சொத்துக்கள் விற்கப்படுகின்றன. கேதன் பரேக் என்றொரு சுறாமீன். இவர் பின்னால் ஒரு குழு. ரான்பாக்கி சத்யம் கம்ப்யூட்டர்ஸ் கம்பெனிகளின் பங்குகளை இந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே வாங்குவார்கள். விற்பார்கள். பங்குச் சந்தையில் இந்தக் கம்பெனிகளின் பங்குகள் சுறுசுறுப்பாக விற்பதாக செய்திகள் வரும். உடனே சிறு முதலீட்டாளர்கள் தாங்களும் அந்தப் பங்குகளை வாங்கி விலையேறியதும் விற்று லாபம் பார்க்க நினைத்து வாங்கினார்கள். ஏமாந்து போனார்கள். காரணம் பங்குச் சந்தையில் நிகழ்ந்தது பொய்யான விலையேற்றம். இந்தமோசடிக்கு பயன்பட்டது வடநாட்டிலுள்ள மாதவ்புரா வங்கியின் 800 கோடி ரூபாய்கள். சத்யம் கம்ப்யூட்டர்ஸ் 2008ல் உண்மையான லாபத்தைவிட பத்துமடங்கு அதிகமாக தன்னுடைய வருடாந்தர லாப நஷ்டக் கணக்கில் காட்டியது. பேலன்ஸ் ஷீட்டில் (வருடாந்தர கடன் சொத்து விவரங்கள்) தனக்கு வரவேண்டியதாக பெருந்தொகையைக் காட்டியது. இதற்கு விண்டோ ட்ரஸ்ஸிங் என்று பெயர். இதை நம்பி முதலீட்டாளர்கள் உண்மையான மதிப்பற்ற பங்குகளை வாங்கினார்கள். பணத்தைப் பறி கொடுத்தார்கள். இந்த மோசடித் தொகை ஏற்குறைய 8000 கோடி ரூபாய்கள்.. சஹாரா என்ற நிறுவனம் 3 கோடி முதலீட்டாளர்களிடம் டிபென்சர்களை (திருப்பித் தரவேண்டிய கம்பெனியின் கடன்களில் முன்னுரிமை பெறுவது) விற்றது. முதலீட்டாளர்களின் பணம் என்னவாயிற்றென்பது தெரியவில்லை. சம்பள உயர்வு கேட்ட வடிவேலுக்கு சத்யராஜ் சொன்ன கணக்கானது முதலீட்டாளர்களின் பணம். இதில் தொலைந்த தொகை 20000 கோடி. (சமீபத்தில் நீதிமன்றம் முதலீட்டாளர்களுக்கு 10000 கோடியைத் திருப்பித்தருமாறு ஆணையிட்டது.).

பங்குச்சந்தை முதலீடுகள் பொன் முட்டையிடும் வாத்துகளாக வர்ணிக்கப்படுவது வெறும் ஜோடனை. பாசாங்கு. பங்குச்சந்தை முதலீடுகள்

மேற்கூறிய மார்கெட் ரிஸ்க் நிறைந்தவை. வங்கி டெபாசிட்டுகளுக்கு மார்கெட் ரிஸ்க் இல்லை. ஆனால் சிதம்பரனார் நிதியமைச்சராக இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் வங்கிகளின் டெபாசிட்டுகளுக்கான வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்து மத்திய தர வர்க்கத்து முதலீடுகள் பங்குச்சந்தைக்குத் திரும்பவழி செய்தார். கம்பெனி முதலாளிகளின் மீது அத்தனை பாசம்! யூனிட்ரஸ்ட் ஆப் இந்தியா ஒரு அரசு நிறுவனம். புதிய முதலீட்டாளர்களின் பாதுகாப்புக்காக உருவாக்கப்பட்டது, இந்த நிறுவனம் தன் பங்குகளை யூனிட்டுகளென்ற பெயரில் முதலீட்டாளர்களுக்கு விற்று அந்தப் பணத்தை முதலீடு செய்து, வந்த லாபத்தை முதலீட்டாளர்களுக்கு டிவிடெண்டாக கொடுத்துவந்தது. இதன்மீது பெரும் புகார்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஆனால் சீர்திருத்த சிகாமணி டாக்டர் மன்மோகன்சிங் ஆட்சியில் மத்தியஅரசு தன் பிரதிநிதிகளாக இருந்த இயக்குநர்களை திரும்பப்பெற்றுக் கொண்டது. யூனிட் ட்ரஸ்ட் நிறுவனம் தனியார் மயமாக்கப்பட்டது. விளைவு 9000 கோடி ரூபாய் மோசடி நிகழ்ந்ததாக செய்திகள் வந்தன. இவை 2000லிருந்து 2010 வரை. தாராள மயமாக்கல் நாடகத்தின் நடுவே திரைக்குப் பின்னால் நிகழ்ந்து நாற்றமெடுத்தபிறகு அம்பலமானது. இந்த மோசடிகள் கம்பெனி முதலாளிகளின் கூட்டோ பின்னணித் துணையோ இல்லாமல் நடந்திருக்குமா? பணிநிமித்தமாக அயல்நாட்டுப் பங்குச் சந்தைகளுடன் தொடர்புள்ள ஒருவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அவர் சொன்ன தகவல் மிகவும் பயனுள்ள தென்பதால் அதை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

‘பொன்முட்டையிடும் வாத்துக்கள் எதுவுமில்லை. தொழில் நுட்பம் வளர வளர வணிகம் தொழில் செய்யத் தேவைப்படும் முதலீட்டுத் தேவை அதிகமாகிறது. அதனால் முதலீட்டாளர்கள் குறிவைக்கப் படுகிறார்கள். சிறு முதலீட்டாளர்கள் குறுகியகால லாபத்துக்கு மட்டும்தான் பங்குச் சந்தையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். முதல் நட்டமானாலும்

தாக்குப் பிடிக்க முடிகிற தொகையை மட்டும்தான் பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்யவேண்டும். எல்லா முட்டைகளையும் ஒரே கூடையில் வைக்கக்கூடாது, ஐந்து வருடம் பங்குச் சந்தையில்வந்த லாப நட்டக் கணக்குகளைப் பார்த்தால் 8% லிருந்து 13% க்கு மேல் வந்திருக்காது. ஆனால் பங்குச் சந்தை சீட்டாட்டம் மாதிரி. இந்த ஆட்டத்தில் விட்டதை அடுத்த ஆட்டத்தில் பிடிக்கலா மென்று விளயாடுவதைப்போலத்தான். விலக மனசு வராது! அவர் சொன்னதை என் அனுபவ உரைகல்லில் உரசிப் பார்த்தேன். 14% லாபம் வருமென்று ஒரு ம்யூசுவல் பண்ட் துண்டுப் பிரசுரத்தில் குறிப்பிட்டது. ஒரு சிறு தொகையை செலுத்தினேன். 9% லாபம்தான் வந்தது. ம்யூச்வல்பண்டுகளில் பழங்கும்பணத்தில் சில லட்சம் கோடிகள் அந்நியநாட்டுக் கம்பெனிகள் நிர்வகிக்கின்றன என்பது கூடுதலான தகவல். ஒரு தனியார் ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனம் யூனிட்லிங்க்ட் இன்சூரன்ஸ் பாலிசியில் 20% லாபம் வருமென்று வர்ணித்தார்கள். மூன்று வருடங்கள் கழித்து கணக்குப் பார்த்தால் 1% க்கே துணுகிறது.

பொன் முட்டையிடும் வாத்துக்களில்லை யென்பது உறுதியானது. ஆனால் பொன் முட்டையிடும் வாத்துக்களை நம்பி கைக்காசை இழந்த சிறுமுதலீட்டாளர்கள் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காது.

3

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல் இல்லாகிச் தோன்றக்கூடும் என்றார் வள்ளுவர். கெட்டவர்கள் நிறையப் பேரைப் பார்த்திருக்கிறேன். சில உண்மைகள் நிரந்தரமானவை. அவற்றில் மேற்சொன்ன குறளும் ஒன்று. அளவுக்குள் வாழாதவன் என்ன செய்வான்? கடன் வாங்குவான். பெரும் மருத்துவச் செலவு, பெண்களின் திருமணம், நிலம், வீடு வாங்குதல் போன்றவை நியாயமான கடன்கள். தவிர்க்க முடியாதவை. ஆடம்பரச் செலவு, டாம்பீக்ச் செலவுகளுக்காக கடன் வாங்குவதுபோல் ஒரு கிறுக்குத்தனம் இன்னொன்றில்லை. எனக்குத் தெரிந்தஒருவர்

ஆடம்பரமாக இருப்பார். ஒரு மத்திய தர வர்க்கத்துப் பின்னணியுள்ளவர். எனக்கு வியப்பாக இருக்கும். எப்படி இவரால் இப்படி தாம்தாமென்று செலவு செய்ய முடிகிறது? பிறகுதான் தெரியவந்தது. அவரைச் சுற்றிலும் கடன். அவர் மனைவிதான் தன் சம்பளத்தில் குடும்பத்தை நடத்திவந்தாரென்ற விஷயம் பிறகு தெரிந்தது. கவர்மெண்டே கடன் வாங்குது. நான் கடன் வாங்கினா என்ன தப்பு என்பது அவருடைய வேடிக்கையான வாதம். 'இவருக்கு அண்ணன் என் நண்பர் இன்னொருவர். அவருடையத் தத்துவம் வேறுவிதம். 'எங்கப்பா காலத்துலே கடன் வசதியெல்லாம் கிடையாது. சொந்தக்காரன் தெரிஞ்சவன் கிட்டே கையேந்தணும். இல்லாட்டி ஜவுளிக் கடைக்காரன், மளிகைக் கடைக்காரன் கிட்டே கடன் சொல்லி பல்லிளிக்கணும். இப்ப அப்படியில்ல பாரு. தெனோம் கடன் வேணுமானு கேட்டு ரெண்டு போன் கால் வருது. கிரெடிட் காட்டு இருந்தா கடைக்காரன் ராஜ மரியாதை தர்ரான்... ரெட்லைட் ஏரியாவுக்குத் தவிர மீதி எல்லாத்துக்கும் ஈ.எம்.ஐ வந்துடுச்சு... யூஸ் பண்ணிக்க வேண்டியதுதான். ஆயி போறதுக்கே ஆறு லட்சரூபாய்க்குக் கோடுவரப்போவது. அதுவே களுவி வுட்டுரும். நீ வேணும்னா பாரு. அது மார்கெட்டுக்கு வந்ததும் வாங்கப்போற மொத ஆளு நானாத்தான் இருப்பேன்.. அதுக்கு கடன் தர எவனாவது மாட்டுவான்..."

இவர்களுடைய மனோபாவம்தான் இன்றைய பொது மனோபாவம். எப்படியாவது பணம் பண்ணவேண்டும். எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழ்க்கை நடத்தலாம். சந்தையில் விற்பது புண்ணாக்காயிருந்தாலும் புதுப் புண்ணாக்கை வாங்கவேண்டும். இது வணிகக்கலாச்சாரம் வளர்க்கும் மனோபாவம் (mindset). வணிகக்கலாச்சாரம் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தை வளர்க்கிறது. தேவை, செளகரியம், வசதி, ஆடம்பரம் என்ற எந்த பாசுபாடுமில்லாமல் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையைத்

தூண்டுகிறது. இந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ள பணம் தேவைப்படுகிறது. எப்படியாவது, பணம்பண்ண வேண்டுமென்று மக்களின் வாழ்க்கை நெறிகளை அழிக்கிறது. மக்களைப் பொருட்கள் மீது போதை கொள்ளச் செய்கிறது. நுகர்வோர் கலாச்சாரம் மந்தைக் கலாச்சாரமாக மாறுகிறது. இதற்கு உதவுபவை கேப்பையில் நெய் ஒழுகும் விளம்பரங்கள்.

4

மனிதர்கள் பொருட்களை விரும்ப வேண்டும். இருப்பது போதுமென்ற மனோநிலை அவர்களுக்கு வரக்கூடாது.. மனிதர்களுக்கு இன்னும் இன்னும் என்ற ஆசையை வளர்க்க வேண்டும். அவர்கள் கையலிருப்பதை விட உயர்ந்ததாய் வேறொன்றைக் காட்ட வேண்டும்.. அந்தப் பொருள் இன்றியமையாததென்ற பிம்பத்தை வளர்க்க வேண்டும். அதை வாங்க வைக்க வேண்டும். இதற்குத்தான் விளம்பரங்கள்.. டேபிள்மேட் விளம்பரம் இதற்குச் சரியான உதாரணம். முதலில் டேபிள் மேட்டின் வசதி குறித்து, பயன் குறித்து இந்த விளம்பரம் தொலைக் காட்சியில் வரும். பொருளை விளம்பரப் படுத்துவதில் தவறில்லை. அடுத்து ஒருவர் (சொல்லுங்கண்ணே நிகழ்ச்சியை நகைச் சுவையாக நடத்தி யவர்) வருவார். அவர் கேட்பார். டேபிள் மேட் அடுத்த வீட்டிலே இருக்கு. எதிர்வீட்டிலே இருக்கு. கீழ் வீட்டிலே இருக்கு. உங்க வீட்டிலே டேபிள்மேட் இருக்க வேண்டாமா? இந்த விளம்பரம் ஒரு நுகர்வுக் கலாச்சாரத்தை எப்படி வளர்க்கிறதென்று கவனியுங்கள். பிறர் வீட்டிலிருப்பது நம் வீட்டிலிருக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? நம் வீட்டிலிருப்பதெல்லாம் அடுத்த வீட்டிலும் எதிர்வீட்டிலும் இருக்கவேண்டிய கட்டாயமென்ன?. இந்த

விளம்பரம் அடுத்த வீட்டிலிருப்பதெல்லாம் நம் வீட்டிலிருக்க வேண்டுமென்ற மனோதத்துவத்தை வளர்க்கிறது. அதாவது ஒரு மந்தைக் கலாச்சாரத்தை வளர்க்கிறது. ஏன்? நுகர்வுக் கலாச்சாரம், மந்தைக் கலாச்சாரம் இரண்டும் வளர்ந்தால்தான் சந்தைப் பொருளாதாரம் வலுப்பெறும். அடுத்து இலவசம் குறித்த விளம்பரம். நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் ஒரு விதி நிபந்தனையான விற்பனையை வணிகர்கள் செய்யக்கூடாதென்பது. அதாவது ஒரு பொருளை வாங்கினால்தான் இன்னொரு பொருளை விற்பெனென்று வணிகர்கள் சொல்லக்கூடாது. சமையல் எரிவாயு சிலிண்டர் வந்த காலத்தில் கேஸ் ஏஜன்சிகள் கேஸ் ஸ்டவ் வாங்கினால்தான் கேஸ் சிலிண்டர் இணைப்பு தருவோ மென்றார்கள். அதுபோன்ற நிபந்தனையான வணிகத்தை நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டம் தடை செய்கிறது. இதை வணிகர்கள் எப்படி மீறுகிறார்களென்று பார்ப்போம்.

ஒரு சட்டை வாங்கினால் ஒரு சட்டை இலவசம் என்று ஒரு விளம்பரத்தை பார்க்கிறீர்கள். கடைக்குள் நுழைகிறீர்கள். சட்டையின் விலை ரூ.2300 அந்தச் சட்டையை வாங்கினால் இன்னொரு சட்டை இலவசம். கடைக்காரர் சொல்கிறார். இலவசமாக வருவதை யார் விடுவார்கள்? சட்டையை வாங்குகிறீர்கள். இலவசமாய் ஒரு சட்டை கிடைத்த சந்தோஷத்தில் புளகாங்கிதமடைகிறீர்கள். ஆனால் நடந்தது என்ன தெரியுமா? நீங்கள் வாங்கிய சட்டையின் விலை ரூ.1150 இரண்டு

சட்டைகளின் விலை ரூ2300 நீங்கள் 2 சட்டை வாங்கவேண்டும் என்பது கடைக்காரரின் நிபந்தனையான விற்பனை. நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி நிபந்தனையோடு கூடிய விற்பனை செய்யக் கூடாது. அதற்காக 2 சட்டைகளின் விலையை ஒரு சட்டையில் ஏற்றினார். ஒரு சட்டை இலவச மென்றார். நிபந்தனையில்லாத வியாபாரம்தானே? அதேபோல் ஒரு ஷாம்பூ வாங்கினால் ஒரு டீத் பேஸ்ட் இலவசமென்று விளம்பரம். தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் பதவிச் சண்டையும். சொத்து பணத்துக்காக சகோதரச் சண்டைகள் நடக்கிற காலத்தில் 50கிராம் டீத் பேஸ்டை உங்களுக்கும்தான் எனக்கும் இலவசமாகத் தர டீத் பேஸ்ட் கம்பெனி என்ன தர்மசத்திரமா நடத்துகிறது? இப்போது நீங்கள் ஷாம்பூ டப்பாவைப் பார்த்தீர்களானால் அதில் புதிதாய் ஒரு ரசாயனம் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. அது அழுக்கு நீக்குவதில் முன்பை விட சிறப்பாய் வேலைசெய்யும். இப்படி ஏதாவது ஒரு வாசகம் இருக்கும். அது எதற்கென்றால் டீத் பேஸ்ட் காசை ஷாம்பூவின் விலையில் கூட்டி விற்கத்தான். ஷாம்பூ கம்பெனி டீத் பேஸ்ட் கம்பெனிக்கு ஒரு தொகையைத் தரும். இது டைஅப் விற்பனை. கவனியுங்கள். ஷாம்பூ கம்பெனி உங்களுக்கு எந்த நிபந்தனையும் விதிக்கவில்லை. டீத் பேஸ்ட் வாங்கினால்தான் ஷாம்பூ விற்போமென்று சொல்லவில்லை. பிள்ளயார் பிடிக்கப்போய் குரங்கான கதையாய் நீங்கள் ஷாம்பூ வாங்கப்போய் இலவசமென்ற பேரில் டீத் பேஸ்டுக்கான காசையும் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து நிற்கிறீர்கள். மளிகைசாமான் லிஸ்டில் நான் ஏற்கெனவே

இரண்டு ட்யூப் பேஸ்ட் வாங்கிவிட்டேன். மூன்றாவது எதற்காக வாங்கி வந்திருக்கிறீர்கள்? இப்படி தண்டச் செலவு செய்வீர்கள். இரண்டு வருஷமாய் கேட்கிறேன். ரெண்டு ஜோடி தங்க வளையல். வாங்கித் தர உங்களுக்கு மனசு வராது.' உங்கள் மனைவி சமயம் பார்த்து கொட்டுவார். அசடு வழிவீர்கள். நீங்கள் மட்டும்தானா? வீட்டுக்கு வீடு வாசப்படி!

நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியம்தேடி நலமொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடி பூப்பிளக்க வருகின்ற புற்றீசல்போல புலபுலவெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர் காப்பதற்கும் வகையறியீர். கைவிடவும் மாட்டீர் கவர்பிளந்த மரத்துளையில் கால் நுழைத்துக் கொண்டே ஆப்பதனை அசைத்து விட்ட குரங்கதனைப் போலே அகப்பட்டீர் அகப்பட்டீர் கிடந்துழல அகப்பட்டீரே

நம் நிலைமையை பட்டினத்தார் எப்படிப் பாடினார் பார்த்தீர்களா?

தள்ளுபடி விளம்பரங்கள்: தருமமிகு சென்னை என்றார் வள்ளலார். அதைத் தள்ளுபடி சென்னையாக்கிய பெருமை வணிகர்களைச் சேரும். வருடம் முழுதும் தள்ளுபடி. 10%லிருந்து 30% வரை தள்ளுபடி. இத்தகைய விற்பனை பொருட்களின் ஷெல்ப் தங்கலைக் குறைக்கவும். பணவரவை அதிகரிக்கவும் செய்யப்படுகின்றன. எந்த வியாபாரியும் நஷ்டத்துக்கு வியாபாரம் செய்யமாட்டான். 30% தள்ளுபடிக்குப் பிறகும் லாபமிருக்கிறதென்றால் தள்ளுபடிக்கு முந்தைய விலையில் எவ்வளவு லாபம்? யோசிக்கிறோமா? செய்கூலி சேதாரம் தள்ளுபடி; இது நகைக் கடைக்காரர்களின் கோஷம்.

இந்தியா ஆண்டொன்றுக்கு 10000 டன் தங்கம் இறக்குமதி செய்கிறது. தனியார் வியாபாரிகள் செய்கிறார்கள். தங்கம் இறக்குமதி வெளிப்படையாகவும் கறுப்புப் பண ஏற்றுமதி மறைமுகமாகவும் நடப்பதாக பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தகவல்கள் வெளிவந்தன.. இதை எப்படிச் செய்கிறார்கள்?

விதேசி வியாபாரி அனுப்பிய தங்கத்தின் விலையைவிட அதிகமான விலையை பில் செய்து அனுப்புவான். சுதேசி வியாபாரி இறக்குமதியான தங்கத்தின் விலையைவிடக் கூடுதலாக பணம் அனுப்புவான்.. அவர்களுக்குள் ரகசிய ஏற்பாடு இருக்கும். அதன்படி கூடுதல் பணம் வேறு கர்ன்சியாக மாறி கண்காணாத இடத்தில் நம்நாட்டு வணிகனின் கணக்கில் கூடும். 100 நாட்களில் கறுப்புப் பணத்தை மீட்பேனென்று வீரவஜனம் பேசிய நிதியமைச்சர் ஜேட்லி இதைத் தடுக்க என்ன சீர்திருத்தம் செய்தார்? மீண்டும் தள்ளுபடிக்கு வருவோம். கடைக்குப்போன பிறகுதான் தெரியும். பழைய நகையைப் போட்டு புது நகை வாங்கினால்தான். செய்கூலி சேதாரம் தள்ளுபடி யென்பது. ஒரு சவரன் தங்கம் ரூ20000 ஒரு சவரனுக்கு ஒரு கிராம் சேதாரம். ரூ2500. செய்கூலி ஒரு சவரனுக்கு ரூ500. ஆக ஒரு சவரனுக்கு ரூ3000 தள்ளுபடி. மூன்று சவரன் நகை வாங்குகிறோம். தள்ளுபடி எவ்வளவு? ரூ9000. அதாவது ரூ 60000 நகைக்கு 9000 தள்ளுபடி. கிட்டத்தட்ட 15% தள்ளுபடி. பெண்கள் கூட்டம் அலைமோதிகிறது. (அட்சய திரிதியை அன்று நகை வாங்காவிட்டால் தலை வெடித்து விடுமே) அவ்வளவு வியாபாரத்துக்கு 15% தள்ளுபடி கொடுத்தால் கடைக்காரர் திவாலாகி விடமாட்டாரா? உங்கள் பழைய நகையை உருக்கி புது நகைதான் செய்யமுடியு மென்பார் கடைக்காரர். அதற்கு சேதாரம் கணக்கிடுவார். உருக்குக் கூலி போடுவார். பழைய நகையின் மதிப்பு குறைகிறது. உங்கள் 26 கிராம் நகை 23 கிராம் நகை மதிப்பைப் பெறும். நீங்கள் வாங்கப்போவது 24 கிராம் தங்கம். ஒரு கிராமுக்கு நீங்கள் பணம் தரவேண்டும். நீங்கள் மட்டுமல்ல. நாணும் என் மதுரை மீனாட்சியும் கடைக்கு வந்திருந்தோம். நாங்களும் வாங்கினோம். கடைக்காரர் கொடுத்த தள்ளுபடி ரூ9000. பழைய நகையின் சேதார மதிப்பு ரூ5000 + ஒரு கிராம் தங்கத்துக்கு கொடுத்த ரொக்கம் ரூ2500. கடைக்காரருக்கு கொடுத்த மொத்த

மதிப்பு ரூ7500 ரூ9000 ரூ7500 ஆக கடைக்காரர் நமக்கு கொடுத்த நிகர தள்ளுபடி எவ்வளவு? ரூ500. ரூ60000 வியாபாரத்துக்கு கடைக்காரர் கொடுத்த தள்ளுபடி 4%. (அதற்குப் பிறகும் லாபமிருக்கிறது.) மீனாட்சியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் கடல். என்ன, அங்கேயும் அப்படித்தானே? நகை வணிகர்களை பில் தரச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம். நாம் பில் கேட்டால் விற்பனை வரி தரவேண்டுமென்பார்கள். நாமும் பின்வாங்கி விடுவோம்.

இது கணக்கில் வராத வியாபாரம். கருப்புப் பணமாக்கும் வியாபாரம். கருப்புப் பணம் உற்பத்தியாகும் இடத்திலேயே அதை மீட்கலாமே? சீர்திருத்த சிகாமணி இது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளை முடுக்கி விட்டாரா? நடவடிக்கை எடுத்தாரா? நிதியமைச்சரின் சீர்திருத்தப் பம்மாத்து வணிக நலன்களைக் காப்பாற்றுவதுதானே தவிர பெரும்பான்மை மக்கள் நலன் சார்ந்ததல்ல என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஆன்லைன் வர்த்தகம் உணவுப் பொருட்களுக்கான ஆன்லைன் வர்த்தகத்தால் உணவுப் பொருட்களின் சந்தை விலையேற்ற இறக்கங்கள் அபரிமிதமாக நிகழ்கின்றன. இதை நான் சொல்லவில்லை. தமிழ்நாட்டில் வணிகச்சங்கத் தலைவரே சொல்கிறார். அந்நியச் செலாவணிச் சந்தையில் பார்வர்ட் ட்ரேடிங் என்று ஒரு வழக்கமுண்டு. அதாவது மார்ச் 15, 2016ல் நான் உங்களுக்கு 1000 டாலர்கள் தருவதாய் 23 நவம்பர் 2015ல் ஒரு உடன்படிக்கை செய்துகொள்வேன். அன்றைய தேதியில் ஆயிரம் டாலர்களுக்கு நீங்கள் தரும் இந்திய ரூபாய்கள் அதிகமாக இருக்குமென்ற கணிப்பில். அதேபோல உணவுப் பொருட்களிலும் பார்வர்ட் ட்ரேடிங் நடக்கிறது. உதாரணத்துக்கு இன்று வெங்காயத்தின் விலை கிலோ ரூ 65.என்று வைத்துக் கொள்வோம். இன்று 1000 கிலோ ஏற்றுமதி செய்ய எவ்வளவு பணம் தேவைப்படும்? 65000. வெங்காய அறுவடை, மார்கெட் போக்குகளின்படி. மார்ச் 15 2016ல் வெங்காயம் கிலோ 20க்கு கிடைக்குமென்று

வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது எவ்வளவு 3250 கிலோ ஏற்றுமதி செய்யமுடியும். வணிகர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? மார்ச் 15 2016ல் 3250 கிலோ ஏற்றுமதி செய்வதாக ஏற்றுமதி ஒப்பந்தம் ஆன்லைனில் செய்துகொள்கிறார்கள். மார்ச் மாதம் வெங்காயம் அறுவடையானதும் ஏற்றுமதி யாகிவிடும். உள்நாட்டில் வெங்காயத்துக்கு தட்டுப்பாடு வரும். அப்போது. விலை கிலோ 100 ரூபாயைக் கொடுத்து நாம் வாங்குவோம். வடக்கே வெங்காயத் தட்டுப்பாடு வந்தபோது ஏற்றுமதியைத் தடைசெய்யுமாறு பலரும் குரல் கொடுத்தார்கள். ஆனால் அப்போதிருந்த விவசாய அமைச்சர் தடை செய்ய மறுத்தார். மாறாக இறக்குமதி செய்தார். அதிலென்ன ரகசியமோ, யாருக்குத் தெரியும்? நுகர்வோர் ஒருவர் வாங்கிய பொருள் தரக்குறைவாகவோ அல்லது பழுதானதாக இருந்தாலோ திருப்பித் தந்து பணத்தைக் கேட்கும் உரிமையை ஆன்லைன் ஷாப்பிங்கிலோ டெலிஷாப்பிங்கிலோ நுகர்வோர் ஒருவர் கோரமுடியாது. காரணம் இவை மின்னஞ்சல் முகவரிகளை அல்லது தொலைபேசி எண்களை மட்டுமே தருகின்றன. தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு பாருங்கள். நீங்கள் அழைத்த தொலைபேசி எண் தற்சமயம் பிசியாக இருப்பதால் பிறகு தொடர்பு கொள்ளவுமென்று பதில் வரும். இவர்களின் அலுவலக முகவரியை இணையதளத்தில் வெளியீடவேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டு வரப்பட வேண்டும். ஆன்லைன் ஷாப்பிங்கின் மூலமாக டெலிவரி செய்யப்படும் பொருளை அதன் மேலுறையைப் பிரித்துப் பார்த்து திருப்தியாக இருந்தால் மட்டுமே வாங்கவேண்டும். இல்லையென்றால் திருப்பி அனுப்பிவிடலாம் டெலிஷாப்பிங்; ஒரு கிராமத்து விவசாயி மாடு வாங்கப் போகிறாரென்று வைத்துக் கொள்வோம். சந்தைக்குப் போய் அவரென்னென்ன பார்ப்பார்? என்னென்ன கேட்பார்? முதலில் மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்ப்பார். பல்லின் எண்ணிக்கையை வைத்து மாட்டின் வயதை அறிவார். திமிலை

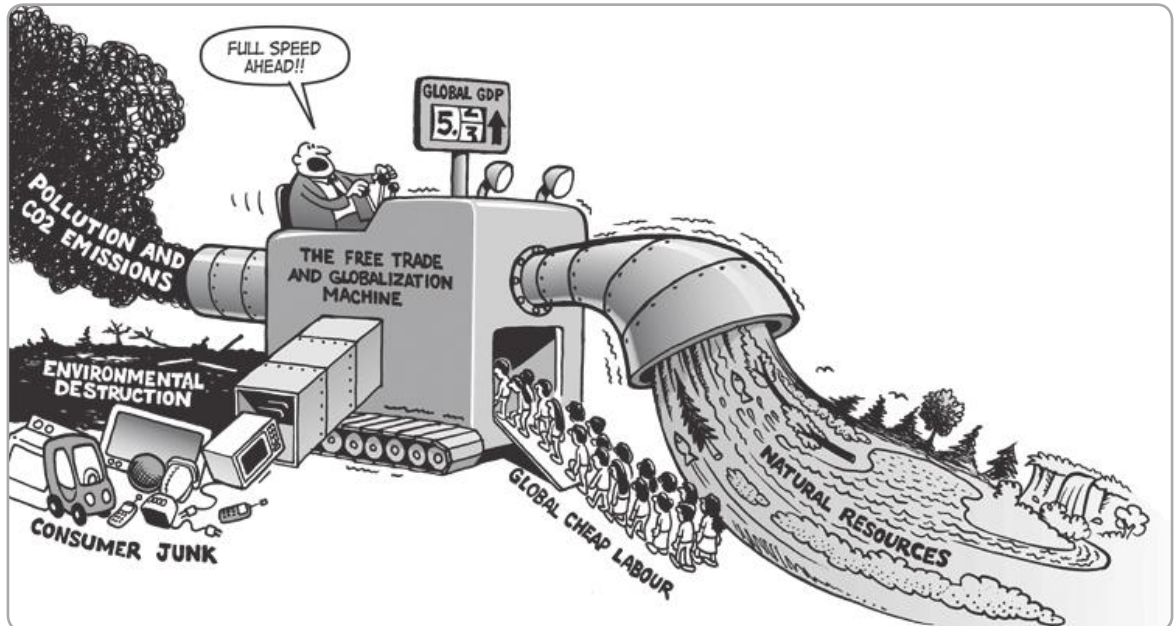
வைத்து மாட்டின் இளமையை, வலிமையைக் கணிப்பார் பிறகு விற்பவரிடம் மாடு உழவு செய்யுமா, சாலிறைத்திருக்கிறதா, வண்டியில் பூட்டமுடியுமா, எதிரே வாகனங்கள் வந்தால் மிரளமா, வண்டியில் எந்தப்பக்கம் பூட்ட வேண்டும், என்று கேட்பார். மாட்டின் குளம்புகள் தேய்ந்திருக்கிறதா, லாடம் அடித்திருக்கிறதா, அது கரைசலாகச் சாணி போடுகிறதா இத்தனையும் பார்த்துதான் ஒரு முடிவுக்கு வருவார். இதற்குப் பதிலாக மாட்டை டி.வி. முன்னால் நிறுத்திவிட்டு ஒரு டெமோ + ரன்னிங் காமெண்டரி கொடுத்து மாடு வாங்கச் சொல்வதுதான் டெலிஷாப்பிங். இது தேவையா?

5

இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட விஷயங்களில், எங்கேனும் நுகர்வோர் மற்றும் பெரும்பான்மை மக்களின் நலன் பாதுகாக்கப் படுகிறதா? ஆனால் நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் ஷரத்துகள் ஒவ்வொன்றும் வணிகர்களால் சாமர்த்தியமாக மீறப்படுகின்றன. இந்த விதிமீறல்களை வணிகர்கள் நடைமுறையாக்குகிறார்கள்.

சட்டத்தை இயற்றியதோடு அரசின் வேலை முடிந்துவிட்டதா? அரசின் அதிகாரிகள் அமுலாக்கத்தை கண்காணிக்கிறார்களா? எங்காவது சோதனைகள் நடந்திருக்கிறதா? இதுவரை எனக்குத் தெரிந்து அப்படியொரு செய்தியைப் பார்க்கவில்லை. சரி, தனிநபர் ஒருவர் நுகர்வோர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்கீழ் வணிக நடைமுறைகளுக்கெதிராக பொதுநல வழக்கு தொடுக்க முடியுமா? முடியாது. அதனால்தான் ஏமாற்றுகள் நிறைந்த வணிக நடைமுறைகள் பெருகி பொன்முட்டையிடும் வாத்துகளைத் தேடி நாம் ஏமாந்து போகிறோம் நுகர்வுக் கலாச்சாரத்துக்கும் மந்தைக் கலாச்சாரத்துக்கும் ஆட்பட்டு பூனைகள் எலிகளுக்காக நடத்தும் ஓட்டப் பந்தயத்தில் எலிகளாய் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இத்தகைய தில்லுமுல்லுகள் நிறைந்த வணிக நுகர்வுக் கலாச்சாரத்திலிருந்து விடுபட, மக்களிடம் எதிர்சிந்தனை (எதிர்மறை சிந்தனையல்ல) (counter-thinking and not negative thinking) வளரவேண்டும். CONSUMER RESISTANCE உருவாகவேண்டும். உருவாக்குவோம்.

பாதி மனிதர்கள்

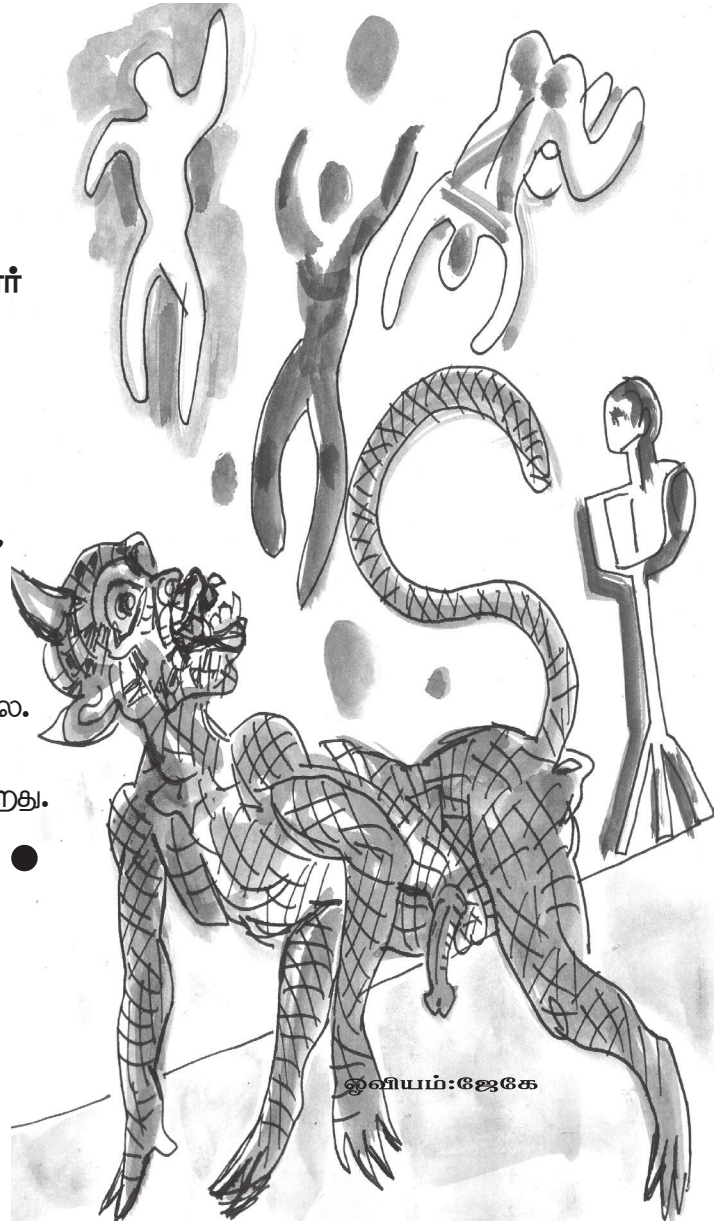
மலையாள மூலம் - S.ஜோசப்
 தமிழில் - சிதம்பரம் ரவிச்சந்திரன்
 பாதி மனிதர்களாக ஜடக்கப்பட்ட
 ஜென்மங்கள் உண்டு இன்னும்..
 அவர்களுக்கு இடையில் பாதி மனிதனாக நானும்..
 மறுபாதி மிருகமாக ஆக்கப்பட்டேன்..
 மனிதனாக சம்மதிக்கவில்லை..
 அதனால் முழுமிருகமாக ஆனேன்..

சோம்பேறித்தனமான வாழ்க்கை

மலையாள மூலம் - எம்.ஸ். சுனில்குமார்
 தமிழில் - சிதம்பரம் இரவிச்சந்திரன்
 எல்லா செயல்களையும்
 நேரம் தவறாமல் செய்வான்
 ஒரு திருடன் என்று எனக்கு தெரியும்..
 பிறக்காத குடந்தையுடைய அப்பாவாகவும்,
 இல்லாத நாட்டுடைய அதிகாரியாகவும்
 இப்போதும் நான்
 பெருமையுடையவன் ஆகின்றேன்..
 நண்பா.. அத்தனை சூலமொனது இல்லை.
 அறாஜகத்துக்கான கடைசி வண்டி
 அறண்டமையையில் இருந்து புறப்பட இருக்கிறது.

கண்ணாடி சூண்ணிர்

மலையாள மூலம் - பவித்ரன், திக்குன்னி.
 தமிழில் - சிதம்பரம் இரவிச்சந்திரன்
 கண்ணாடி இல்லாத காலத்தில்
 வீட்டில் இருந்தது
 அனாதையாக்கப்பட்ட பனைய
 ஒரு ஆட்டுக்கல்லுடைய குடியில்
 கண்ணாடி தண்ணீர்..

ஒளியம்:ஜேகே

ஒருத்த மகனாய்ப் பூந்து

செ.க. கார்த்திக்

மதுவோட இருக்குற வாழ்க்க எனக்குப் புளிச்சுப்போச்சி. அத நான் அவகிட்ட எத்தணையோ முறை, மறைமுகமா சொல்லிட்டேன். இப்ப நேராவே சொல்லிட்டேன். ஒரு உணர்ச்சியே இல்லாத மனுசிய யாருமே நேசிக்கமாட்டாங்க. அதுவும் குறிப்பா, ஒருதல பட்சமா, யாரோ ஒருசிலர் கிட்ட மட்டும், உணர்ச்சியே இல்லாத மாதூரி நடக்குறவங்களை நிச்சயம் நேசிக்கமாட்டாங்க. ஆனா நான் சொல்ற எல்லாத்துக்குமே மதுகிட்டேந்து வர ஒரே பதில் மொளனம் தான். மது ஒரு நிழலே தராத மலட்டு மூங்கில் மரம். இப்பக்கூட அவ மூஞ்சில எந்த பாவமும் கெடயாது. எந்தோளுல சாஞ்சிக்கிட்டு அமைதியா அந்த நெல்லிமரத்தையே பாத்துகிட்டு இருந்தா. எனக்கு அவமேல இருக்குறது கோவமா காதலானே தெரியல”.

இதுவரைக்கும், இத நான் யார்கிட்டயும் சொன்னதேயில்ல. ஒங்கிட்டதான் முதல்ல சொல்றேன்னு யாராவது சொன்னா, நீ தான் அவங்க சொன்னதக் கேட்டுருக்கன்னு அர்த்தம். அவங்க முழுசா பேசவிட்டுருக்கன்னு அர்த்தம். திரும்பத் திரும்ப அவங்க ஒங்கிட்ட எதையாவது வேர் பண்ணிகிட்டாங்கனா, உண்ணைத்தவிர வேறயாரும் அவங்க பேசுறதக் கேட்கவே மாட்டேங்குறாங்கன்னு அர்த்தம். அதபத்தியெல்லாம் அவங்களுக்கு அக்கறை இல்லன்னு அர்த்தம்.

என்னோட கட்டில், ரொம்பச் சின்னது. குறுகலானது. மதுவுக்கும் அப்படி இருக்குறது தான் ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது. எப்பவுமே, மெழுகு பிசுறு, என்னோட மேசையில நிரம்பியிருக்கும். அந்த வெளிச்சம், ஒரு தனி வலி. இரசிக்கக்கூடிய வலி. எதையுமே தெளிவாக் காட்டாத, ஒரு மங்கலான

வெளிச்சம், ஏதோ மடிஞ்சிபோன ஒரு ஆசைய ஞாபகப்படுத்திகிட்டே இருக்கும். உருகிப்போற அந்த மெழுகு, அந்த ஆசையில ஏங்கிப்போன மனச பிரதிபலிக்கிறமாரி இருக்கும். எனக்கு அந்த வெளிச்சம் பிடிக்கும். அதனாலேயே மதுவுக்கு என்ன ரொம்பப் பிடிக்கும். காத்தோட அசைவு அதிகம் இல்லாத என்னோட அறையுல, மெழுகு தீபம் சலனமே இல்லாம எரிஞ்சிட்டே இருக்கும். அரவமற்ற அந்த இடத்துல நேரங்காலமெல்லாம் ஒஞ்சிபோய் நிக்ருமாரி இருக்கும்.

எத்தன தலையண இருந்தாக்கூட, மதுவோட மடிமாதூரி எனக்குத் தெரிஞ்சது எதுவுமில்ல. மது அதிகம் பேசமாட்டா. அதுவும் கொஞ்ச நாளா அவ பேசுன மாரி நியாபகங்கூட எனக்கு இல்ல. ஆனா அவ தல மேல கைவச்சி வருடும் போதெல்லாம், நெஞ்சக்குள்ள அவ எத்தணையோ விசியம் பேசுவா. என் வாழ்க்கையில எனக்கு தோணுன எண்ணமெல்லாம், அவ மடில கெடந்ததுதான். ஆனா இன்னிக்கு அவகிட்ட நான் எதுவும் பேசல. பேசுறதாவும் இல்ல. காலலேந்து நான் வேலைசெய்யுற இடத்துல நடந்த நிகழ்வுகளெல்லாம் மனசுல திரும்பத் திரும்ப ஓடிட்டே இருக்குது. ஏன்னு தெரியில. ஏதோ மதுகிட்ட சொல்லணும்னு தோணுச்சு. ஆனா நாங்க இப்பவெல்லாம் முன்ன மாரி பேசிக்கிறதே கெடயாது. மதுவ புரிஞ்சிக்கிறதுக்கு எனக்கு ரொம்ப நான் ஆச்சு. மொதல்லலாம் அவள பாத்தாலே எனக்குக் கோவங் கோவமா வரும். இவ ஏன், என் வாழ்க்கைக்குள்ள வரான்னு. ஆனா, சிபியோட சாவுக்கப்பறம் நான் இயல்பு நிலைக்கு வரக்காரணம் மதுதான். மது இல்லனா நான் இல்ல. ஆனா மது அவளோ அறிவாளியுங்

கெடயாது. நான் என்ன முடிவு எடுத்தாலும் தலையாட்டுவா. சரி தப்புன்னு சொல்ல மாட்டா. நான் ஏதாவது சரியாச் செய்யுறேனா, இல்லத் தப்பாச் செய்யுறேனான்னு எனக்கேத் தெரியாது. அவ்ளோ முட்டாள்தான் நானு. ஆனா, மது எனக்குமேல ஒரு முட்டாள். நான் தப்பான முடிவு எடுத்தேன்னா, வேடிக்கப் பாத்துட்டு, அப்புறம் என்கூடவே உட்காந்து என்னத் தேத்துவா. அவளமாரி ஒரு நிவாரணியும் எதுவுமில்ல, அவளமாரி ஒரு இம்சையும் எதுவுமில்ல.

நான் வேலைசெய்யுற இடத்துல, ஒரு பருந்து வந்து மாட்டிக்கிச்சி. அது ஒரு பேப்பர் பாக்கரி. ரொம்ப உயரமான, பரந்து விரிஞ்சு மேற்கூர கொண்ட, ஒரு எடமது. மெசின கொண்டு வரத்துக்காக அன்னிக்கு ஒரு பெரியக் கதவத்தொறந்து வெச்சிருந்தோம். எங்கப் பாக்கரி கொஞ்சம் தனியா, ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத, ஒரு பொதர்பக்கம் இருக்கும். எப்பவுமே ஓங்கி ஓசரப் பறக்குற அந்தப் பருந்து, அன்னிக்குன்னுப் பாத்து ஏன் இந்தப் பாக்கரிக்குள்ள வந்துச்சின்னுத் தெரியல. ஏரைய தொரத்திக்கிட்டே உள்ளப் போயிடுச்சோ என்னமோ. அப்புடி உள்ளப் போன அந்தப் பருந்துக்கு வெளியே வரத் தெரியல. உள்ளவே கூடத்துக்குக் கீழ், ஓட்டுமொத்தப் பாக்கரியையும் வட்ட மடிச்சுக்கிட்டே இருந்துச்சி. அது ரொம்பப் பெரியப் பருந்து. அவ்ளோ பெரியப் பருந்த நான் பாத்ததே இல்ல. கூடத்தத் தாங்கிப் பிடிக்குறச் சட்டத்துக்கு நடுவுல, வேகமா பறந்துபோய்கிட்டே இருந்துச்சி. வழிதெரியாம பறக்குறதப் பாக்கவே பாவமா இருந்துச்சி. எங்களால அங்கத் தொடர்ந்து வேலையும் செய்யமுடியல. அந்தப் பருந்து தொடர்ச்சியா மேல பறந்துட்டு இருந்ததுனால, மேல படிஞ்சிருந்த தூசியும் தும்பும் கௌம்பி, மெசினு மேல விழுந்துட்டே இருந்துச்சி. திடீர்னு கொஞ்ச நேரம், கூரையத் தாங்குற அந்த சட்டத்து மேல அப்புடியே அமைதியா உட்காந்துடுச்சி. எடவெளி விட்டு விட்டு வட்டமடிச்சிட்டே இருந்துச்சி. நான் அங்க வேலைக்குப் புதுசு. அங்க பத்து வருசத்துக்கு

மேல, வேல பாத்துட்டு இருக்க எங்க ப்ளோர் சூப்பர்வைசர், இதே மாதிரி தான் ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்னால ஒரு பருந்து உள்ள வந்து சிக்கிக்கிச் சின்னும், மறுநாள் வந்து பாத்தா, ஓய்வறைக்குப் பக்கத்துல, விழுந்து செத்து கெடந்ததுன்னும் சொன்னாரு. கேட்கவே ரொம்பக் கவலையா இருந்துச்சி. இன்னிக்குக் கூடத்துக்குள்ள வந்திருக்குறப் பருந்து ரொம்பப் பெருசு. அதோட சிறகு ரொம்ப நீளமா இருந்துச்சி. கூடாரத்துக்குள்ள ஒரு குட்டி விமானம் பறக்குற மாரி அது இருந்துச்சி. இளப்பாறி இளப்பாறி, மேலேயே வழி தெரியுமானு பாத்துகிட்டே அது பறந்துட்டு இருந்துச்சி. அப்பப்ப அங்கங்க இருக்குறக் குறுகலான சட்டத்துக்குள்ள எந்த கஷ்டமும் இல்லாம ரொம்ப அசாதாரணமா வளைஞ்சி நெளிஞ்சிப் பறந்துச்சி. ஆனா அவ்வளவு பெரிய ரெக்கைகள் அதுக்குள்ள அவ்ளோ சுலபமா போகல. ரெக்கையோட ஒவ்வொரு மொனையும், திரும்பும் போதெல்லாம், சட்டங்கள இடிக்குறச் சத்தம், பயங்கரமா கேட்டுச்சி. அந்த பாக்கரி வேற கொஞ்சம் பெருசு. ரெக்க இடிக்குறச் சத்தம் நல்ல எதிரோலிச்சிப் பலமா கேட்டுகிட்டே இருந்துச்சி. ஆனா அந்தப் பருந்து ஒரு மொறக்கூட கத்தவே இல்ல. வேல செய்யுற எல்லாரும் அத அப்படி வேடிக்கப் பாத்துட்டு இருந்தாங்க.

எங்க பாக்கரி மேனேஜர், கொஞ்ச நேரத்துல நிலமையக் கேள்விப்பட்டு வந்தாரு. மெசினு ஓடுற பாக்கரில, இப்படி இன்னொரு வாட்டி பருந்து வர அளவுக்குக் கவனக் கொறவா கதவத் தொறந்து வச்சி வேல பாத்ததுக்கு எல்லாரையும் திட்டுனாரு. அப்புறம் கொஞ்ச நேரங்கழிச்சி, அவரோட கேமுராவுல பருந்தப் போட்டோ புடிச்சுகிட்டாரு. என்னைய கூட்டு இன்னும் நெறையப் படம் பிடிக்கச் சொன்னாரு. அதோட உடல் வாகுக்கும், பறக்குற அழகுக்கும் பின்னாடி பெரிய அறிவியல் இருக்குன்னு சொன்னாரு. வேலையெல்லாம் நிறுத்திட்டு, கதவ எல்லாத்தையும் தொறந்து வெக்கச் சொல்லிட்டு அவரு போயிட்டாரு. அதுக்கப்பறமும், எவ்வளவோ நேரமாகியும்,

அந்தப் பருந்து வெளியவே போகல. அன்னிக்கு ஒரு நாள் பொழுது எந்த வேலையையும் செய்யாம, இந்தப் பருந்தப் பத்தியே எல்லாரும் பேசிக்கிட்டு இருந்தாங்க. யாருக்கும் அத வெளியே அனுப்புறத்துக்கான வழிதெரியல.

வேல நேரம் முடிஞ்சிடுச்சி. சாயிங்காலம் பாக்கடரிய மூடணும். அந்தப் பருந்து இப்ப ரொம்ப அமைதியா ஒரு சட்டத்துல உட்காந்துட்டு இருந்துச்சி. நாங்க எல்லாரும், வாசல் வழியா போறத பாத்துக்கிட்டே இருந்துச்சி. கதவ மூடுறதுக்கு முன்னாடி ஒருத்தர் சொன்னாரு, காலைல எந்த மெசினு மேல விழுந்து செத்துகெடக்குமோன்னு. அவருக்குப் பாவம் அவர் பிரச்சன. செத்து விழுந்தா, அள்ளிப்போட்டுச் சுத்தம் பண்ண பொறுப்பு அவருது தான். கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாடி வேற பாக்கடரிக்குள்ள ஒரே எலிப் பிரச்சன. வெசம்வெச்சி கொன்னாப் போச்சின்னு எல்லாரும் முடிவு பண்ணாங்க. ஆனா, வெசம் சாப்ட எலி அங்கங்க மெசினுக்கு நடுவுல செத்துப்போய் கெடந்துச்சி. அத சாப்புட எறும்பு, பூச்சின்னு வர, மறுநாள் ஒரே சிக்கலான கழுவுற வேலையாப் போச்ச. இதுல அழுகிப்போன வாட வேற. நான் உட்பட, பலபேர் வாந்தி எடுத்து, அத வேறக் கழுவ வேண்டிதாப் போச்ச. இப்பவும் அந்தப் பருந்து எங்கனையேத்தான் பாத்திட்டு இருக்கு. கதவ மூடறதுக்கு, மூடுற மெசின ஆன் பண்ணேன். சட்டத்துக்கு மேல சோர்வா இருந்தாலும், கம்பீரமா உட்காந்திட்டு இருந்துச்சி அந்தப் பருந்து. மூடுற கதவையே குனிஞ்சி பாத்துட்டு இருந்தது, சட்டுன்னு தலைய தூக்கி நேரா வேற எதையோபாக்க ஆரம்பிச்சுடுச்சி. ஒரு நிரபராதிய தூக்குல போடப்போற சோகம் எனக்குள்ள. ஒரு போராளியா வீர மரணம் அடையப்போறத் திமிரு அதோட முகத்துல. கதவ முழுசா மூடிட்டோம். எல்லாம் முடிஞ்சிது. காலைல வந்துப் பொணத்த அள்ளிப்போடணும். ஆனாஅது என் வேலையிலல்.

என் மனசு வீடு வந்தும் ஆசுவாசப்படல. மதுவுக்கு இதெல்லாம் புரியுமானும் எனக்குத்

தெரியல. என்னிக்கும் போல இன்னிக்கும் அவ என்னெ மட்டும் பேச விட்டுட்டு அமைதியாவே இருந்தா. திடீர்னு எனக்கென்னமோ சர்ச்சுக்குப் போவணும்போலத் தோணுச்சி. மதுவுக்கு சர்ச்சனாலே பிடிக்காது. பட்டுன்னு எழுந்து போய்டுவா. அன்னிக்கு பாதரோடப் பிரசங்கம், ரொம்பச் சிறப்பா இருந்துச்சி. ஏசையா 40:31, வசனத்த எடுத்துப் பேசிக்கிட்டு இருந்தாரு. அடுத்த வாரம் ஈஸ்ட்டர் வேற. சர்வீஸ்காக சர்ச்ச ரொம்ப அழகா சுத்தப்படுத்தி வெச்சிருந்தாங்க. அன்னிக்கு விவிலியத்து ணலேந்து பாதர் பேசன வசனம் எதோ எனக்குனே சொன்னமாதூரி இருந்துச்சி. “கடவுளுக்காகக் காத்திருப்பவர்களோ, புது பலனை அடைந்து, பருந்துகளைப்போல, இறக்கைகள் அடித்து மேலெழும்புவார்கள். அவர்கள் ஓடினாலும் இளைப்படைவதில்லை. நடந்தாலும் சோர்ந்துப் போவதில்லை”. எதோ ஒரு ஆறுதல அந்த வசனம் எனக்குத் தந்துச்சி.

எப்பத் தூங்கப்போனேன், எப்ப எழுந்தேன்னே எனக்குத் தெரியல. காலைல முழிக்கும் போதெல்லாம், மது என் பக்கத்துல இருந்ததே கெடயாது. நானும் அவள ஒரு நாள் கூட காலைல தேடுனது கெடயாது. இன்னிக்குக் காலைல என் எண்ணமெல்லாம் அந்த செத்துப்போய் இருக்கப்போற அந்த பருந்தப் பத்தித்தான். காலைல போனவுடனே அந்தப் பருந்தோடப் பொணத்த எல்லா எடத்துலயும் தேடுனோம். ஆனா எந்த சத்தமும் இல்லாம சீரா இயல்பா அது மேல பறந்துட்டு இருந்துச்சி. எல்லாருக்கும் ஒரே அதிர்ச்சி. மறுபடியும் எல்லா கதவையும் தொறந்துவெச்சி அது வெளிய போகுமான்னு பாத்திட்டு இருந்தோம். அது ஓய்வேடுகுறதுமா, பறக்குறதுமா இருந்துச்சி. எனக்கு ஒரு பக்கம் மகிழ்ச்சி, ஒரு பக்கம் வருத்தம். இன்னிக்கு இந்த பருந்து வெளியப் போகலன்னா நாளைக்கு கண்டிப்பா இது செத்துரும்.

காபி குடிக்குறதுக்காக எல்லாரும் கேண்டன் போயிட்டாங்க. எனக்கு எல்லாரோடையும் போய் காபி குடிக்குறப் பழக்கம் கெடயாது. பாக்கடரிக்கு வெளிய, ஒரு நெல்லிக்கா

மரமிருக்கு. அது நல்ல நிழல் தரும். அதுக்கு கீழ் கொஞ்ச நேரம் போய் உட்காந்து அந்தப் பருந்து நெனப்பாவே இருந்தேன். மதுவும் கூட வந்திருந்தா. நான் நேத்து பேசினது ஒருவேள மதுவுக்கு புரிஞ்சிருக்குமோ. மதுவோட மடில தல சாஞ்சி படுத்துகிட்டேன். சிபி கனவுல அடிக்கடி வருவான். ஆனா என்னால நிம்மதியா தூங்க முடியிறதில்ல. காபி குடிச்சா என் தூக்கம் இன்னும் கெட்டுடும். சிபி என்கிட்ட என்னமோ ரொம்ப நாளா கனவுல சொல்ல முயற்சி பண்ணுறான். ஆனா, என்ன சொல்ல வரான்னுதான் புரியவே மாட்டேங்குது. சிபி உயிரோடு இருக்கும் போது அவன் மனசுல எதையாவுது நெனச்சாலே நான் கண்டுபிடிச்சிருவேன். அவனும் அப்படித்தான். நான் என்ன நெனைக்குறேனோ அத உடனே சொல்லிடுவான். அவ்ளோ நெருக்கம். ஒருவேள அவன் உயிரோட இல்லாததுனாலையோ என்னமோ, எனக்கு அவன் சொல்லவரது புரியவே மாட்டேங்குது. அவன் என்ன சொல்ல வரான்னு மதுவுக்கு ஒருவேள புரியுமோ. மதுவோட மடில நான் தூங்கிட்டேன்.

சிபியும் நானும், அஞ்சி வருசத்துக்கு முன்னாடி, செமஸ்டர் எக்சாம் முடிச்சிட்டு வீட்டுக்குப் போயிட்டு இருந்தோம். அடுத்து எங்க வேல செய்யப்போறோமுன்னு நெறையா விவாதிச்சிட்டு இருந்தோம். படமெடுக்கணும்னு, பாட்டு ரெகார்ட் பண்ணணும்னு எங்க ரெண்டு பேருக்கும் நெறையா ஆச. ஏதாவது ஒரு வேலையுல சேந்துகிட்டு, இதெல்லாம் பண்ணணும்னு நெனச்சிட்டு இருந்தோம். தூக்கத்துல ஒரு திருப்பத்துல எங்க பஸ் டிரைவர், நின்னுகிட்டு இருந்த ஒரு லாரியோட பக்கத்துல வேகமா போய் இருச்சிட்டாரு. சிபி என்கிட்ட ஒரு திட்டமிருக்குன்னும், நாம ரெண்டு பெரும் சேந்து செஞ்சா, ரெண்டு வருசத்துல படம் பண்ணிடலாம்னு சொல்லியிருந்தான். அவன் மூஞ்சி நான் பாத்திட்டு இருக்கும் போதே நசுங்கிடுச்சி. வெறும் தாடை மட்டும் எதோ சொல்லுற மாரி கொட்டுன ரத்தத்தோட நசுந்துட்டு இருந்துச்சி. எனக்கு பயங்கரமா

தல வலிச்சது. எடது புறம், ஜன்னல் சீட்ல உட்காந்திருந்த எல்லாரும், ஓடம்பு நசுங்கி செத்துட்டாங்கன்னு, ஆசுபித்திரில ஒரு போலீஸ்காரர் பேசினது காதல கேட்டுச்சி. சிபிய என்னப் பண்ணாங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. நானும் யார்கிட்டயும் போய் கேட்டுக்குல. சிபி ஒரு சுதந்திரமான பறவை. யாருக்கும் கெட்டது நெனைக்காதவன். ரொம்ப தெறமையான கதாசிரியர். கலைனா என்னன்னு ஒருத்தர்கிட்ட இருந்து ஒருத்தர் கத்துக்க எப்பவும் முயற்சி பண்ணிகிட்டே இருப்போம். சிபி ஏதோ சொல்ல வந்தான். இப்பவும் எனக்குள்ள ஏதோ சொல்லிக்கிட்டு இருக்கான். ஆனா என்னாலதான் முழுசா தெரிஞ்சிக்கவே முடில. நான் தூங்கணும். நிம்மதியா தூங்குனாதான் கனவு வரும். கனவுல சிபி வருவான். அப்ப நான் தெரிஞ் சிப்பேன், அவன் என்ன சொல்லவந்தான்னு. ஆனா எனக்குத் தூக்கம் வரவே மாட்டேங்குது. மது வந்தப்புறம் நான் தூங்கஎனக்கு நெறையா மாத்திர கொடுப்பா. கனவே இல்லாம தூங்குவேன். ஒரு முழுசா கனவுள்ள தூக்கம் வேணும்.

அன்னிக்குத் தர தொடைக்குறவங்க, எனக்கும் மதுவுக்கும் பக்கத்துல, அதே நெல்லிக்கா மரத்துநெழலுல காபி குடிச்சிட்டு உட்காந்துட்டு இருந்தாங்க. ப்ளோர் சூப்பர்வைசர் அவங்கள வேலைக்கு வர சொல்லிக் கத்துனாரு. அவரு கத்துன கத்துல எனக்கு வந்த தூக்கமும் போச்சி. எல்லாரும் வேலைக்குத் திரும்ப, பாக்டரிக்குள்ள போனோம். கொஞ்ச நேரத்துல, பரபரப்பா மேல பாத்தமாரி, எல்லாரும் பேசிகிட்டே இருந்தாங்க. என்னா நடக்குதுன்னு என் ழம்குள்ளேர்ந்து வெளியவந்து பாத்தா, சட்டத்து மேல இப்ப ரெண்டு பருந்து உட்காந்துட்டு இருந்துச்சி. எங்க யாருக்கும் என்ன பண்ணுறதுனே தெரியல. கதவ தொறந்து வெச்சபடியே அந்த ரெண்டு பருந்தும் போகாதான்னு காத்துகிட்டே மத்த வேலைய செஞ்சிட்டு இருந்தோம். நெறைய மெசின்ன ஓட்டவே இல்ல. இதுனால பாக்டரி அன்னிக்கு கொஞ்சம் நடந்தான்.

ஒளியம்:ஜேகே

மதிய சாப்பாடு மதுவோட. ரெண்டு பெரும் அந்த நெல்லி மரத்தப் பாத்துகிட்டே எதிர்ல இருக்க அரசமரத்தடி திண்ணையில

உட்காந்து சாப்புக்கிட்டு இருந்தோம். வேல செய்யுற அம்மா ஒருத்தி அவங்க பையன கூட்டிட்டு வந்திருந்தாங்க. அவன் அந்த நெல்லி

மரத்துக்காய எடுத்து பக்குவமா சாப்பாட்டு டப்பாவுல சேத்துகிட்டு இருந்தான். அவங்க அம்மா அவனுக்கு நல்ல நெல்லிகாய எப்புடி பாத்து எடுக்கணும்னு சொல்லிக் கொடுத்திட்டு இருந்தாங்க. அம்மாவும் பையனும் மாறிமாறி நெல்லிக்காவ கடிச்சிட்டு ஒருத்தர் மாத்தி ஒருத்தர் முக பாவன செஞ்சுகிட்டாங்க. நான் அவங்கள பாக்குறது மதுவுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கல. அவமொகத்த வேற பக்கம் திருப்பிக்கிட்டா.

மதுவோட இருக்குற வாழ்க்க எனக்குப் புளிச்சுப்போச்சி. அத நான் அவகிட்ட எத்தனையோ முறை, மறைமுகமா சொல்லிட்டேன். இப்ப நேராவே சொல்லிட்டேன். ஒரு உணர்ச்சியே இல்லாத மனுசிய யாருமே நேசிக்கமாட்டாங்க. அதுவும் குறிப்பா, ஒருதல பட்சமா, யாரோ ஒரு சிலர் கிட்ட மட்டும், உணர்ச்சியே இல்லாத மாதிரி நடிக்குறவங்களை நிச்சயம் நேசிக்கமாட்டாங்க. ஆனா நான் சொல்ற எல்லாத்துக்குமே மதுகிட்டேந்து வர ஒரே பதில் மௌனம் தான். மது ஒரு நிழலே தராத மலட்டு மூங்கில் மரம். இப்பக்கூட அவ மூஞ்சில எந்த பாவமும் கெடயாது. எந்தோளால சாஞ்சிக்கிட்டு அமைதியா அந்த நெல்லிமரத்தையே பாத்துகிட்டு இருந்தா. எனக்கு அவமேல இருக்குறது கோவமா காதலானே தெரியல.

வேலை செய்யுற அம்மா, அவங்க பையன மடில போட்டுத் தட்டிக்குடுத்துத் தூங்க வெச்சுகிட்டு இருந்தாங்க. அவன் இந்த உலகத்தையே மறந்து அந்தம்மா மடில தூங்கிப்போனான். கைக்கெட்டுற தூரத்துல விழுந்து கெடக்குற நெல்லிக்காவ அந்தம்மா பொறுக்கி, தூசி தட்டி, மடில எடுத்துப் போட்டுட்டு இருந்தாங்க. இன்னொரு கையால அந்தபையனோட நெஞ்சில தட்டிக் கொடுத்திட்டே இருந்தாங்க. ஒருத்தர் கைய ஒருத்தர்இறுக்கிப் பிடிச்சிட்டு மதுவும் நானும் அத பாத்துகிட்டே இருந்தோம். ப்னோர் சூப்பர்வைசர் கையத்தட்டி எல்லாரையும் எழுந்து வேலைக்குப் போவ சொல்லி சொன்னான். அந்தக் கொழந்தை தூக்கம்கெட்டு, கலக்கத்துல அப்புடியே,

அம்மா கையைப் புடிச்சுகிட்டே பின்னடியே போச்சு. கையில இருந்த நெல்லிக்கா டப்பாவ அந்த சூப்பர்வைசர் புடிங்கிக்கிட்டான். அதுல இருந்த நெல்லிக்கா ஊறுகாய்க்கு ஆகுமுன்னு புடிங்கி வெச்சுகிக்கிட்டான். அந்தம்மாவும் பெருசா அதுக்கு வருத்தப்படல. ஆனா அந்தப் பையன்தான் பாவமா, எல்லா நெல்லிக்காவும் போயிடுச்சாமானு ஏக்கத்தோடக் கேட்டான். அவங்கம்மா என் ருமுக்கு முன்னாடி நின்னு, யாராவது பாக்குறாங்க ளான்னு சுத்திமுத்திப் பாத்துட்டு, மடியில முடிஞ்சி வெச்சிருந்த நெல்லிகாவக் காட்டுனா. ரெண்டு பெரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சத்தமே வராம சிரிச்சுகிட்டாங்க. உள்ளப்போய் வேலைய ஆரம்பிக்குறதுக்கு முன்னாடி, மேல சட்டத்துல பருந்து இருக்கானு பாத்தேன். ரெண்டுமே இல்ல. வேல ஆட்கள் எல்லாரையும் பருந்து கீழ விழுந்துடுச்சானு பாக்கச் சொன்னேன். எல்லாரும் தரைய சல்லடப்போட்டுத் தேடுனாங்க. கூர மூலையில இருக்குற சட்டத்துலேந்து எல்லா எடத்துலயும் பாத்தாச்சு. எங்கயும் இல்ல. எப்புடி உள்ள வந்துச்சின்னும் யாரும் பாக்கல. எப்படி வெளிய போச்சுன்னும் யாரும் பாக்குல. ரெண்டு பருந்தும் வெளிய போச்சென்றதே எனக்கு நிம்மதியா இருந்துச்சி. இருக்குற கதவெல்லாத்தையும் வேகமா மூடுனோம். பொழுது முடிஞ்சி வீட்டுக்குப் போகும் போது பாதர் சொன்ன வசனம் என் காதுக்குள்ள கேட்டுட்டே இருந்துச்சி.

கட்டிலுக்குப் பக்கத்துல மது அமைதியா படுத்திட்டு இருந்தா. அவ மூஞ்சி ரொம்ப மங்கலாத தெரிஞ்சிது. ரும்ல மெழுக்கு முழுசா உருகி தீபம் அணஞ்சிருந்தது. கொஞ்ச நேரத்துலையே ஸ்கைப்ல கால் வர சத்தம் கேட்டுச்சி. குரு கால் பண்ணான். ட்யூப்லைட்ட ஆன் பண்ணிட்டு, குருவோட பேசுகிட்டு இருந்தேன். ரெண்டுநாள் எப்புடிடா போச்சி பரதேசின்னு அவன் கேட்க, அவன்கிட்ட பாக்கரில நடந்த கதையப்பத்தி சொல்லிக்கிட்டு இருந்தேன். பேசுகிட்டேத் திரும்பிப்பாத்தேன். கட்டிலுல மது இருந்ததுக்கான தடமே தெரியல. ●

இஷ்ட்டி (சுயத்தைத் தேடி) -சமஸ்கிருத மொழியில் முதல் சமூக சினிமா
மு. ஞானசூரியன்

பிரபா அவர்களின் (ஆங்கிலமொழி பேராசிரியர் (ஓய்வு) லயோலா கல்லூரி) இயக்கத்தில் வந்துள்ள 'இஷ்ட்டி'. சுயத்தை தேடி எனும் இப்படம் சுமார் இரண்டு மணிநேரம் இயல்பான வேகத்தில் செல்கிறது. மூத்த நம்பூதிரியாக நெடுமுடி வேணு சிறப்பாக நடித்திருக்கிறார். மற்ற பாத்திரங்கள் ஏற்று நடித்தவர்களும் நன்றாக நடித்திருக்கிறார்கள் என்பதை சொல்லவேண்டும். இயக்குனர், அவர்களை நடையங்கள் என்று சொல்ல வில்லை மாறாக இயல்பாக இருங்கள் என்று இயக்கியது போல உள்ளது. அது அவர்களுக்கு கைகூடி வந்துள்ளது. படத்தில் நம்மை கவரும் அம்சம் பின்னணி இசை இளைய நம்பூதிரி

நனைக்கும் போது ஏற்படும் ஓசை மழையின் ஓசை, என்று சிறப்பாக உள்ளது. சாதாரணமாக மலையாள படங்களை பார்க்கும் போது பாதி தமிழ் படம் பார்த்த உணர்வு ஏற்படும். ஆனால், இந்த சமஸ்கிருத மொழி படத்தை பார்க்கையில் மொழி கடந்த ஓர் படத்தை பார்க்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. நம்பூதிரிகளின் வாழ்க்கை முறை, விடுதலைக்கு முந்தைய காலகட்டத்தை சொல்லும் இத்திரைப்படம் ஒரு விடயத்தை ஞாபகப்படுத்துகிறது. நம்பூதிரிகளின் எண்ணிக்கை வெகுவாக குறைந்து வருவதால் அவர்களுக்கு சிறுபான்மை அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இப்போது எழுவது பற்றி மட்டுமே

இரவில் தனது வைப்பாட்டியின் வீட்டிற்கு செல்லும் போது எடுத்துச் செல்லும் பச்சைத் தழை தீப்பந்தம் சடசடக்கும் ஒலி, அதை நீரில்

இந்தப்படம் பேசுவதாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. கோணத்தின் அத்தனை சமூகப்பரப்பையும் பாதித்திருந்த, ஆதிக்கம்

செலுத்தியிருந்த வர்ணாஸ்ரம தர்மமானது எவ்வாறு தூக்கி யெறியப்பட்டதோ, அவ்வாறே சீர் குலைவதையும் காட்டுவதாகவேக் காண் கிறோம். இந்தப் படம் காட்டு போக்குகள் வழக்கங்கள் நீடித்துக் கொண்டிருந்தால், சில காலம் கழித்து நம்புதிரிகள் என்பவர்கள் ஆவணங் களில் மட்டுமே இருப்பார்கள் என்ற சேதியைத்தான் இந்த படம் சொல்கிறதோ!

சுருக்கமான வசனங்கள், இயற்கை சூழலில், ஒளி ஒலி பதிவுகள் கொண்ட இந்த சமஸ்கிருத மொழி படம் ஒரு வித்தியாசமான அனுபவம்தான்.

ஒருமூத்தநம்புதிரி அவருக்கு இருமனைவிகள். ஒரு தம்பி. இளைய நம்புதிரிக்கு, அவர்கள் குல வழக்கப்படி ஒரு நம்புதிரி பெண்ணை மணம் முடிக்க முடியாது. ஆகையால் நாயர் பெண்ணுடன் உறவு வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டவர். நம்புதிரிகளிடையே அங்கீகரிக்கப்பட்ட உறவாக உடல் சார்ந்த உறவாக மட்டுமே உள்ளது. வழக்கமாக இருக்கிறது. குடும்பச்சொத்தில் உரிமை ஏதும் கோரமுடியாது. நம்புதிரி குடும்பத்தில் இளைய நம்புதிரியாக பிறப்பது சாபக்கேடு. மூத்த நம்புதிரி வேத விற்பன்னர். சோமயாகம் நடத்தி சோமையாஜிபட் என்று அழைக்கப்படுபவர். அடுத்த மேல்நிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ள முனைபவர். சோமயாகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தீயினை பாதுகாத்து வைத்திருக்க வேண்டும். இந்த தீயானது அந்த நம்புதிரி அல்லது அவரது மனைவி இருவரில் யார் முதலில் இறக்கிறார்களோ அவர்களை மயானத்தில் எரியூட்டும் தீயாகும். இந்த சம்பிரதாய சடங்குகள் காரணமாக ஏற்படும் செலவுகள் அக்குடும்பத்தின் செல்வத்தை சிறிது சிறிதாக கரைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்நிலையில் இளைய நம்புதிரியின் வாரிசாக முடியாத மகனுக்கு உடல்நலம் சரியில்லாமல்

போக, கையில் பணமில்லாமல் சிகிச்சை செய்யக்கூட முடியாது இறக்கிறான். உரிமை ஏதுமற்ற குடும்பத்தைவிட்டு வெளியேறத் துணியும் தம்பி தனது அடையாளமாக உள்ள பூணூலை அறுத்து நெருப்பிலிட்டு பொசுக்கிவிட்டு வெளியேறுகிறார். மூத்த நம்புதிரிக்கு இந்நிகழ்வு மன வருத்தம் கொடுத்தாலும் தனது குலஆசார வாழ்க்கையை விட்டு விலகத் தயாரில்லை. இந்நிலையில் தனது சடங்கு சம்பிரதாய வாழ்க்கையை தொடர்வதற்குத் தேவையான செல்வத்தை பெற மூன்றாம் திருமணம் செய்வது மூலம் வரதட்சணையாக பெறுகிறார். இத்திருமணம் நடக்கும் போது நம்புதிரிக்கு வயது 71. மூன்றாம் மனைவிக்கு வயது 17 தனக்கு 27 வயதில் ஒரு மகனும் 16 வயதில் மகனும் இருக்கையில் இத்திருமணத்தால் குடும்பத்தில் சிறு சலனம் வெளிப்படுகிறது. கல்வியறிவு இல்லாத குடும்பத்தில் கல்வி பெற்ற பெண்ணின் வருகை முகச்சளிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

இல்லத்தில் இருக்கும் பாத்திரம்பண்டம் மாடு என விற்பறும், சூழும் வறுமையை போக்க ஒரு கட்டத்தில் தனது இளைய மகளை ஓர் வயதான நம்புதிரிக்கு பணத்துக்காக மணமுடிக்க எண்ணும் மூத்த நம்புதிரியின் முயற்சியை மகன் எதிர்த்ததுடன் அல்லாமல், பெண் கேட்டு வந்த நம்புதிரியை

அவமானப்படுத்தி வெளியேற்றுகிறான். இந்த சூழலில், சமாதானம் செய்ய வந்த மூன்றாம் மனைவியை தொட நேரிடுகிறது. தவறு ஏதும் நடக்கவில்லை என்றாலும், மூத்த நம்பூதிரியின் இரண்டாம் மனைவி வைக்கும் பொய்யான குற்றச்சாட்டினை எதிர்த்து வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறான். குலவழக்கப்படி நம்பூதிரிகளின் விசாரணை நடக்கிறது. இந்த விசாரணைக்கு உட்பட மறுத்து, மூன்றாம் மனைவியாகிய அந்த இளம் பெண் தனது தாலியை அறுத்து நம்பூதிரியின் கையில் கொடுத்து விட்டு வீட்டை விட்டு, வெளியேறுகிறான். இந்த நிகழ்வுகளால் அதிர்ந்து போன மூத்த நம்பூதிரிக்கு மேலும் பேரதிர்ச்சியாக, யாகத் தீக்குண்டங்களில் நெருப்பு அணைந்து சாம்பலாகி இருக்கிறது. தான் உயிருடன் இருக்கும்போதே இறந்தவனாகி விட்டேனா என்ற அதிர்வில் உறைந்து போகிறார். வீட்டை விட்டு வெளியேறிய மூன்றாம் மனைவி 'நம்பூதிரியின் மனைவி' என்பதற்கு அடையாளமான தாழங் குடையை வீசி எறிந்து விட்டு செல்வதை அந்த வீட்டின் இளைய மகள் சன்னல் கம்பிவழியே வழியற்று பார்ப்பதுடன் படம் முடிகிறது.

1930-களில் நம்பூதிரிஇனத்தவரிடையே நிலவிய சமூகசூழல், குடும்பநிலை, ஆண், பெண் உறவுகள் முதலானவை பற்றி 'இஷ்டி' சமஸ்கிருத சினிமா பேசுகிறது. நம்பூதிரி

ஆண்களின், குறிப்பாக தலைமகனாகப் பிறப்பு காரணமாக குடும்பத் தலைவனாகவும் எல்லாவற்றையும் நிர்வகிக்க வேண்டியுள்ள நிலவரங்கள் இப்படத்தில் தெளிவாகப் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

'இஷ்டி' ஏன் மலையாள மொழியில் பேசாமல் சமஸ்கிருதத்தில் பேசுகிறது? மலையாள மொழியை சமஸ்கிருத மயப்படுத்தியதில் நம்பூதிரிகளின் பங்கு பற்றியே, ஆணும் பெண்ணும் அண்டி வாழும் இனத்தாரும் சமஸ்கிருத மொழியில் பேசுபவர்களாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. படத்தின் நோக்கத்தை உணர்த்துகிறதானது. ஒதப்பட்டு, ஒதி வாழ்ந்து மறையும் நம்பூதிரிகள் கல்விக்கு எதிரான மனநிலை உடையவர்களாக இருப்பது அதிர்ச்சி அளிப்பது.

சமஸ்கிருத மொழிப்படம் என்றில்லாமல் சிறந்த சமகாலப் படம் என்றில்லாமல், ஒரு புது இயக்குனரின் முதல்படம் என்றுகூட இஷ்டி தெரிவு செய்யப்படவில்லை என்பதை அறியும்போது, இப்படத்தின் தாக்கம் எத்தகையது என்பதை மேலும் உணரமுடிகிறது. கேரளம் முழுவதிலும் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதிலும் இப்படம் திரையிடப்பட வேண்டும், பார்க்கப்படவேண்டும் என்பதே சினிமா, சினிமா மொழி அறிந்தவர்களின் கோரிக்கை.

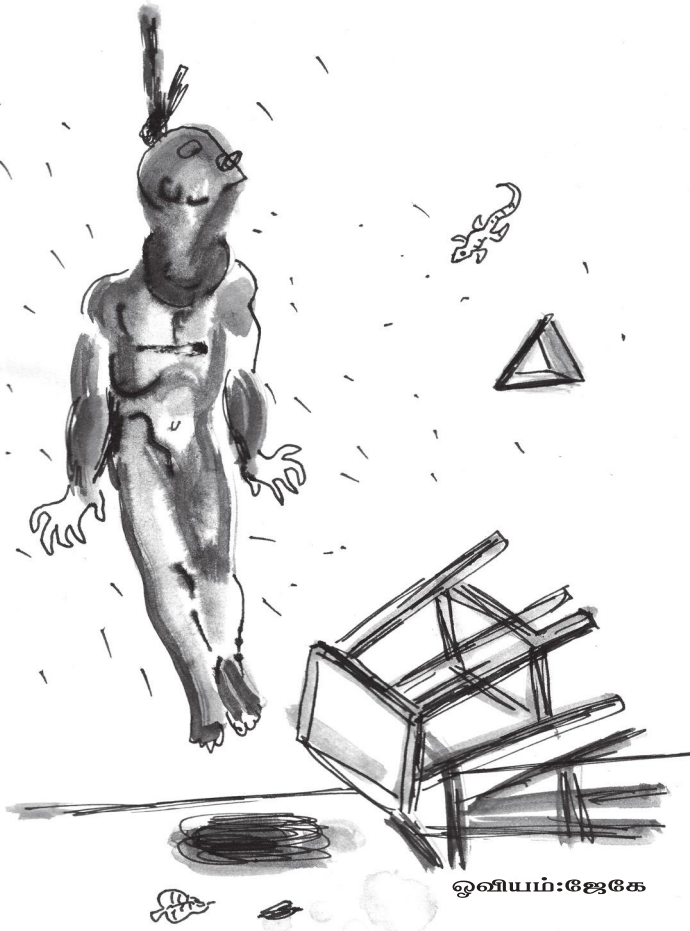
என் அறையின் முகத்தல்

சுவ அாசனெ

நீங்கள் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த
 ஒரு தற்கொலையில் கயிற்றில்
 ஒரு பிணம் வாய்திறக்கிறது
 அது,
 என் ஆதிநாவின் இறுதிமொழியை
 அறைசவர்களில் முகங்களில் பூசுகிறது
 என் வாழ்நாள் சூன்யத்தை
 ஒரு கடிதத்தில் நிரப்புவதுதான்
 தற்கொலையில் சுவையென நினைக்கிறேன்
 எல்லா ரகசியங்களையும்
 ஒரு காகிதத்தில் தெரிந்துகொள்ள இருக்கிற நீங்கள்

அதிருபன்

ஆழ்மன வீரியம் மிக்கவந்தான்
 மனம் வலித்து அடிகிற
 கடைசித் துளியின் இருப்பு
 தற்கொலையாகத்தான் இருக்கிறது
 ஒருபோதும் வாழ்வின் நீதியை
 இந்தக்கயிறு ஏற்றுக்கொள்ளாது
 அநீதிகளின் கசப்புத்தன்மையில்
 ஒரு விஷமிடர் கலந்திருப்பது
 மரணத்தை சுவைக்கத்தான்
 யாமம் அச்சுறுத்துகிற
 இந்தப்பேய் இரவின் பம்ரிய வெளிச்சத்தில்
 என் ஆன்மா அலைந்து திரிவதை
 நீங்கள் காணக்கூடும்
 அது
 உணர்ந்துகிற பயத்தின் உச்சம்
 உங்கள் உயிர் பற்றிய
 இருதயத்தாடிப்புதான்
 கழிவறையின் நுலாம்படையில்
 தொங்கிக் கொண்டிருக்கிற
 டெருக்கால் பூச்சியின் வயிற்றுப்பகுதியில்
 என் ஆன்மா மறைந்தே வாழும்
 கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள்
 இலைகள் சுருகாகும் காலத்திற்குள்
 ஒரு கடடல் உதைக்கப்படும்
 கதவுகள் உடைக்கப்படும்

ஒனியம்:ஜெகே

கதை, வசனம்

தாஜ்

'தமிழ்த் திரை உலகின் முன்னேற்றப் பயணம் சரியான கோணத்தில் இல்லை. சினிமா குறித்த தீர்க்கமான ஆளுமை கொண்டவர்கள் அங்கே நுழைய பல தடைகள் இருக்கிறது. வெளியில் இருக்கும் அந்தத் திறமையாளர்களின் பிரவேசத்தால்தான் தமிழ்ச் சினிமா அடுத்தக் கட்டத்திற்கு நகரும்!' இன்றைக்கு நமது சினிமா கணிப்பாளர்கள் தமிழ்ச் சினிமாவின் முன்னேற்றம் பற்றி பேசுகிறபோது இப்படித் தான் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்களது கூற்றுபற்றி யாரேனும் என்னிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டால், என் பதில் 'Yes!'

நான் சட்டென பதில் அளித்தது உங்களுக்கு வியப்பைத் தரலாம்! என்னைத் தெரியவராததினால்தான், அத்தகைய வியப்பு உங்களுக்கு! சினிமாவும் நானும் என்பது குறித்து 'ஒன் லைன் ஸ்டோரி' சொல்வதானால், 'சினிமா விருட்சத்தின் தரிசனத்திற்காக, முப்பது வருடக் கனவுகளோடு இன்னும் சோராதிருப்பவன்' என்று சொல்லலாம். தமிழ்ச் சினிமா அடுத்தக் கட்டத்திற்கு நகர, திறமையாளர்களின் வரவைப்பற்றி கணிப்பாளர்கள் சிரத்தையோடுதான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். யோசிக்கிறபோது, அப்படியானவர்களில் ஒருவனாக நானும் இருப்பேன் என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. அப்படித்தான் நம்புகிறேன்! மிதமிஞ்சிய நம்பிக்கையே என்றாலும், அப்படியான நம்பிக்கைக்கொள்வது தவறில்லை என்றே கருதுகிறேன். இத்தனை காலத்திற்கு எத்தனை பெரிய இயக்குனராக வந்திருக்க வேண்டியவன் நான்! குறைந்த பட்சம், பரவலாக பேசப்பட்டிருக்க வேண்டிய 'கதை, வசனகர்த்தா' என்றேனும் பெயர் போட்டிருக்க வேண்டும்! காலத்தின்

கோலம், இன்னும் நான், அதைப் பற்றிய நம்பிக்கையாளனாக மட்டுமே இருக்கிறேன்!

அந்தத் துறையில் நுழைய பலதடைகள் இருப்பதென்பது நிஜம்தான்! நிழலை நிஜமாக்கிக்கொண்டிருக்கும் இடமது! தொழில்ரகசியம் காக்கப்படத்தான் வேண்டும். தடைகளுக்கும் அவசியம் இருக்கிறது. மார்பே இல்லாத, பின்புல கனம் காணாத நாயகிகளுக்கு, அதை உருவாக்கும் ரகசியங்கள் வெளிப்பட்டு விடக்கூடாதுதான்! கதையே இல்லாது படம் எடுக்கப்படும் போதும், கடைசிவரை அதன் கதை காக்கப்படத்தான் வேண்டும். இன்னொரு தயாரிப்பாளன் கிஞ்சித்தும் அந்தக் கதையை கண்டு அறிந்துவிடக் கூடாது! பலவித ஜாக்கிரதைகள் பொருட்டு அந்தத் துறைக்கு தடைகள் நிச்சயம் வேண்டிதான் இருக்கிறது.

இங்கே பிரச்சனை என்பது சினிமாவை தேடிப் போகும் திறமையாளர்களுக்கு அதன் கதவு திறக்காத தடைகளைப் பற்றிதான். சினிமாவை மும்முரமாய் தேடி, கோடம்பாக்கத்தை சுற்றிச் சுற்றி நான் வலம்வந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. அப்பவும் அங்கே நுழைய இதே கெடுபிடிகள்தான்! நெருங்கவே முடிந்ததில்லை! அந்த அடைபட்ட கதவைக் கண்டு பெருமூச்சு விட மட்டுமே முடியும்! அதைதான் செய்து வந்தேன். ஆனால் தன்னை காவு கொடுக்க முன் வருபவர்களுக்கு அந்தக் கதவு திறக்கும்! அங்கே செல்லும் ஒருவன், தனது அடிப்படைகளை தயக்கற இழக்க வேண்டிவந்தால், இழக்கவேண்டும்! தயக்கம் ஆகாது. கொஞ்சமும் யோசிக்கக் கூடாது. குறிப்பாய், முரண்படுதலை முற்றாய் களையவேண்டும். யோசிக்கிறபோது, யோசிக்கத்தகுந்த எவனுக்கும் அது எளிதல்ல! “கதாநாயகியோடு சின்ன டிஸ்கசன் இருக்கிறது நீ கொஞ்சம் வெளியே நில்!” என்று இயக்குனர் சொன்னால், ஆரம்பகால கலைஞன் இரண்டு தரம் தலை அசைத்து, தாழ்ப்பாளர் இடப்படும் ருமுக்கு வெளியே நின்றே ஆகவேண்டும். “தயாரிப்பாளர் கெஸ்ட் ஹவுஸில் இவளை மீண்டும் கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வா!” என்று அவன் சொன்னால், நடுநிசியையும் பொருட்படுத்தாது கிளம்பிவிட வேண்டும்!

மக்களின் கண்டெடுப்பாக, வெகுஜன அங்கீகாரத்துடன் சினிமாவுக்குள் வருபவர்களுக்கு, காவே இல்லாமல் அந்தக் கதவு திறக்கிறது! மறுக்க முடியாது. வாழும் உதாரணங்கள் நிறைய உண்டு! தேர்ந்த நாடக நடிகர்கள், வீதி நாடக கலைஞர்கள், பிரபலமான எழுத்தாளர்கள், சபையை கிறங்கடிக்கும் பாடகர்கள், இசைக் கலைஞர்கள், உலக அழகியாக தேர்வு கொண்டவர்கள் என்று பலர்! இயக்குனர்கள், தயாரிப்பாளர்கள், நடிகர்கள், அரசியல் வாதிகள் போன்றோர்களின் சின்ன/பெரிய வீட்டுப் பிள்ளைகள் பின் கேட்டின்

வழியே, வலியே இல்லாமல் உள்ளே வந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பது தனி கதை! அவர்கள் வருவதை தடுக்கமுடியாது, தடுக்கவும் கூடாதுதான். ஆனால், அவர்கள் உள்ளே வருகிற வேகத்தை நீங்கள் பார்க்க வேண்டுமே! வீட்டில் பொங்கிச் சாப்பிட அரிசி, புளி, சமையல் சாமான்களை இங்கே சம்பாதித்து வாங்கிப் போனால்தான் ஆச்சு என்கிற அசாதாரணமான வேகமாக இருக்கும்! சினிமா என்பது கலை சார்ந்த துறை என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அவர்கள் கவலைப்படுவதே கிடையாது. படிக்கும் படிப்பை பாதியில் விட்டுவிட்டு வருபவர்கள். அவர்களுக்கு, கலை என்கிற பதத்தின் கன பரிமாணம் பிடிபட சான்றே இல்லை.

அசல் பைத்தியங்கள் சிலர், கண்டதைக் கத்திக் கொண்டு, ‘டக்கு புக்கு கொட்டாங்கச்சி’ பாட்டு பாடியபடி, திரையுலக பெருங்கதவை கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்தாது, சுவர் தாண்டிக் குதித்து சர்வ சாதாரணமாக சினிமா நீரோட்டத்தில் சங்கமித்து விடுவார்கள்! அங்கே உள்ளவர்களாலும் இவர்களை அடையாளம் கண்டு தெளிய முடிவதில்லை. நம்மை மாதிரி இன்னொருவன் என்று தழுவிக் கொள்கிறார்கள். இந்தக் கிறுக்குகளைப் பற்றி, நான் ஏனோதானோவென குறிப்பிடுவதால் நீங்களும் அவர்களை அப்படி கருதிவிடக் கூடாது. சினிமா பற்றிய நுட்பங்கள் அவர்கள் அறியவராத சித்து என்றாலும், அடுக்கு மொழி வசனத்திற்கு உலக உரிமை கொண்டவர்கள் அவர்களிலே உண்டு!

எனது தமிழ்மக்கள் முயன்றால் என்னைக் கண்டெடுத்து, அங்கீகரித்து சரியான திக்கில் உந்தி உயர்த்திவிடலாம்! ஆனால், அவர்களுக்கு என்னை யாரென்று எப்படி தெரியும்? நான் என்ன அத்தனைக்கு பிரபலமானவனா? ஆனால், எனக்குள் வலுவானதோர் சினிமா படைப்பாளி உறங்குவது என்னவோ உண்மை! அதனை நானே வலிய பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது! மக்களாலும் அதை அறிந்துணர

இயலாதுதான்! உடன் வாழும் நண்பர்களே என்னை இன்னும் முழுமையாக அறிய வராத போது, மக்களை நொந்து என்ன செய்ய? எப்பாடு பட்டேனும் முதலில் நான் மக்களிடம் போய் சேர்ந்தாகணும். அதற்கு ஏதேனும் நான், கலா பூர்வமான வித்தைகள் நிகழ்த்த வேண்டும். முயற்சிக்கத்தான் செய்கிறேன். கதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், நாடகமென என் எழுத்தால் என்னென்னமோ செய்கிறேன். ஆனால், மக்கள் இன்னும் என்னை திரும்பிப் பார்த்ததாகவே தெரியவில்லை! எந்நேரமும் விழிப்பிலும் தூக்கம் கொண்டவர்களை, எந்த வித்தைக்காரனாலும் என்ன செய்துவிட முடியும்?

‘என்னை இன்னும் முழுமையாய் அறியவராதவர்கள்’ என நான், எனது எல்லா நண்பர்களையும் ஒருசேரக் குற்றம் சாட்டிவிட முடியாது. விதிவிலக்கு உண்டு. ‘சுப்ரமணியன்’ என்கிற ‘மணி’ அப்படியான ஒரு நண்பர்! கொஞ்ச காலம், நான் துபாய்க்கு பிழைக்கப் போனபோது அங்கே வைத்து இவரைச் சந்தித்தேன். என்னை விட சினிமா துறையை அதிகம் நேசிப்பவர். நான் அதைக் கனவாகக் கொண்டவன் என்றால், அவர் அதை தன் இரத்தத்தில் பாய்ச்சிக் கொண்டிருப்பவர்! இத்தனைக்கும் அவரது கனவு, அவரை மாதிரியே எளிமையானது! ‘ஒரு தமிழ்ப் படத்தில் ஒரு பாடலாவது எழுதிவிட வேண்டும் சார்!’. இதைவிடப் பரிதாபமான கனவு வேறேதும் உண்டா? குடித்த சாராயத்தின் போதை இறங்குவதற்குள் மூன்று படங்களுக்கு, ‘மூவாறு பதினெட்டு’ப் பாடல்களை எழுதிவிடும் கவிஞர்கள் உள்ள ஒரு துறையில் இவரது கனவு இப்படி! எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது, நிச்சயம் இவரது கனவு பலிக்கும்! அந்தச் சினிமா கவிஞர் களுக்கே உரிய விசேஷ தகுதியெனக் கருதப்படும் ஒன்று இவரிடம் வலுவாக உண்டு! ஒரு ‘ஃபில்’லுக்கு அவர்கள் தலை சாய்த்துவிடுவார்கள் என்றால், நண்பர் அப்படியே நிமிர்ந்து நிற்பார்!

நாங்கள் இரண்டு பேரும் சந்தித்துக் கொள்ளும்போது, எங்களுக்குள் பேச சினிமாவைத் தவிர வேறு பேச்சே இருக்காது. கலைப்படம், கத்திரிக்காய் படம் என்றிருந்த என் சிந்தனைத் தூசிகளை எல்லாம் சுத்தப்படுத்தி கண்களைத் திறந்த மனிதர் அவர்! ‘படம் என்றால், மசாலா படம்தான் படம்!’ எத்தனை தீர்க்கமான பார்வை! “மாஸ் சினிமாவை மனசில வைத்துக் கொண்டு ஒரு கதை எழுதுங்கண்ணே!” என்று மணி வற்புறுத்தவும், வேலைக்கு மூனு நாட்கள் ‘சிக்’ லீவ் போட்டேன். பிறகுதான் தெரிந்தது அது வேஸ்ட் என்று. அரை மணியில் கதை ரெடி! மணி ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். எனக்குத் தெரியும் இந்தக் கதைக்கு அரை மணி நேரமே அதிகம்! இந்தக் கதை கிடக்கிறது, என்னை புரிந்துக் கொண்டாரே! அது எத்தனை பெரிய விசயம்! எனது ‘விசா’ பிரச்சனையால் சில மாதங்களிலேயே அவரைப் பிரிந்து ஊர்வர வேண்டியதாகிவிட்டது. கலைஞர்களை காலம் என்றைக்கும் சந்தோசமாய் இருக்கவே விடுவதில்லை! அவன் கதற வேண்டும், நசிய வேண்டும், பிச்சை எடுத்து படாதபாடு பட வேண்டும். அப்பவும் போதாது அதற்கு! ஆனால், பஞ்சைப் பராரிகளின் வயிற்றில் அடிக்கும் லேவாதேவிகாரர்களுக்கு சிகப்புக் கம்பளம் விரிக்கும்! காலம்தான் எத்தனை குரோதமானது!

ஊர் வந்த பிறகு மீண்டும் என் நம்பிக்கை கொஞ்சமும் சோராதிருந்தது. மணி மாதிரி இன்னும் சில மகத்தானவர்கள் என்னை அடையாளம் காணமாட்டார்களா என்ன? தொடர்ந்து வெகு ஜனம் என்னைப் புரிந்துகொள்கிற நிலை விரிவடையாமலா போகும்? நிச்சயம் நடந்தேறும். ஆனாலும், அநியாயத்திற்குதான் தாமதப்படுத்துகிறார்கள்! ஒருகலைஞன் எத்தனை ஆண்டுகள் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு சும்மாவே இருக்க முடியும்? கொண்ட தாகமும் வற்றிவிடாதா?

தொழில்

நிமிர்த்தமாகவும்,

நிமிர்த்தமில்லாமலும் ஊரில் மக்களோடு மக்களாகத் திரியும் நேரங்களிலும் கூட, என் கனவுகள் விடுபடாமல்தான் இருக்கிறேன்! தென்படும் பெட்டிக்கடைகளின் ஒட்டுத் திண்ணையில் ஒதுங்கும் நேரமும், பலரும் பார்க்க மோட்டுவளையை பார்த்தபடி, சிகரெட் புகையோடு ஆழ்ந்துவிடுகிறேன். சின்ன ஓய்விலும், ஆழ்மனதில் உருவாகும் காட்சிகளை, இடம் பொருள் பாராது, உடனுக்குடன் மௌன நிலையில் அதை ஓட்டிப் பார்ப்பவனாகவே இருக்கிறேன். அந்நிலையில் என்னை, எத்தனை இடத்தில் எத்தனை பேர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள்! ஒருவருக்கேனும் நான் ஏன் இப்படியெனத் தோண வேண்டாமா? சினிமாக்காரனைத் தவிர வேறு யார், அப்படியேயார் மோனநிலை கொள்ள முடியும்? இதையெல்லாம் மக்களுக்கு நான் சொல்லிக் கொண்டா இருக்க முடியும்? அவர்களாகவே அல்லவா கண்டு கொண்டு மெச்ச வேண்டும்! சினிமாவை உயிராகக் கொண்டாடும் மண்ணின் மக்கள் விசேஷ ஈர்ப்போடு இருக்க வேண்டாமா? பொதுவில் இன்றைக்கு, நல்ல சினிமா வேண்டும் என்பவர்கள் நாட்டில் குறைந்து விட்டார்கள். இல்லாத பட்சம், என்னை இன்னேரம் கண்டுகொண்டிருக்க மாட்டார்களா! ரசிகர்கள், சினிமாவில் இப்போதெல்லாம் கிராபிக்ஸ் தண்டனை அனுபவிக்கிறார்கள் என்றால் சும்மாவா?

என்ன யோசிக்கிறீங்க, நான் கொஞ்சம் உளறுவது போல தோணுகிறதா? என் கூற்றுகளில் பைத்தியக்காரத்தனம் நெளிகிறதா? அப்படி சிலர் கிசுகிசுப்பதை நான் அறிவேன். ஏன், எனக்கே தெரியும்! ஆனால், எப்போது நான் தெளிவாகப் பேசுகிறேன், எந்த இடத்தில் நான் நொடித்துக் கொள்கிறேன் என்பதுதான் விளங்குவதில்லை! 'விசனம் கொண்டவனுக்கும், வித்தைக்காரனுக்கும் உறக்கம் வராது' யென கீதை சொல்வதாக நம்ம சிவாஜி, கௌரவத்தில் அழுத்தம் திருத்தமாக காதடைக்க கத்தி, கேட்டு இருக்கிறேன்! அதுதான் எத்தனை சரி! படுத்தவுடன்

நான் தூங்கி நாளாச்சு! தலையணையில் தலை சாய்த்தால், சினிமாவுக்கு கதையெழுத சிந்தனை வியாபித்து விடும்! ஒவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு கதை!

திங்கள் தியாகம், செவ்வாய் பாசம், புதன் காதல், வியாழன் தாலி செண்டிமெண்ட், வெள்ளி தங்கை செண்டிமெண்ட், சனி சண்டை அதாவது அதிரடி, ஞாயிறு காமெடி. பின் எப்படி படுத்தவுடன் நான் தூங்குவதாம்? சினிமா சினிமாவென்றே தூக்கத்தை சிதைத்துக் கொண்டவனும், விசனம் கொண்ட வித்தைக்காரனும் நான்தான்! நானேதான்! பைத்தியம் பாய்ந்துப் பற்ற இது போதாதா? சரி, யார்தான் பைத்தியமில்லை? நீங்கள் வாழ்க்கைக்குள் வந்துவிட்டவரா? போதுமே! 'I.S.I.' முத்திரை பெற்றவராச்சே! அதிர்ச்சியாக இருக்கிறதா? என்ன வேண்டுகிடக்கிறது அதிர்ச்சி? உங்களுக்கு காதல் அரும்பும் பருவத்தே, 'ஏக தேசமாக அந்த நீரோட்டத்தில்' நீங்கள் கலந்து விடுகின்றீர்கள்! அதை விளங்கிக் கொள்ளத்தான் தாமதமாகும்! வாழ்க்கை என்கிற தாம்பத்தியத்திற்குள் வந்து, கால் கட்டெல்லாம் சரியான இறுக்கத்தில் முடிச்சாகி விட்டால், ஒரு நேரம் இல்லாவிட்டாலும் ஒரு நேரம்... நிச்சயம் அது உங்களுக்கே விளங்க வரும்.

நம்பிக்கைத் தரும் புத்தகங்களை தேடித்தேடி வாசித்ததினால் என்னவோ, ஆசைகளைக் கனவில் விரித்து, அதை எண்ணங்களாக்கி அசைபோடும் பழக்கம், வெகுகாலமாய் என்னை தொற்றிக் கொண்ட சங்கதிகளில் ஒன்று! 'எண்ணம்தான் எல்லாம்! எண்ணமே மஹா சக்தி! நம்பிக்கைக் கொண்டு அதை அணுக வேண்டும். எண்ணம் மங்காமல் பாதுகாக்கப் படுமானால் உங்களது கனவு ஒரு நாள் மெய்ப்படும்!' மெத்தப் படித்த அந்தப் புத்தகங்களின் ஆசிரியர்கள் அப்படிதான் அடித்து சத்தியம் செய்கிறார்கள்! நம்பாமல் எப்படி? அதே வரிசையில் வாசித்த இன்னொரு புத்தகம் ஒருபடி மேலே போய், 'உன் ஆசைகளை நீ, ஒரு நோட்டில் திரும்பத்

திரும்ப எழுதிக் கொண்டிரு! நாள் தவறாது ஆழ்மனதில் அதைப் பதியவை! நிச்சயம் அது பலிக்கும்! என்கிறது. நம்பினேன். நம்பினேன்.

சினிமாவை மோகித்து நான் கனவுகள் கண்டாலும், என் ஆசை அளவோடானது. கதாநாயகன் அந்தஸ்திற்கோ திரைக்கதை, இயக்குனர் என்கிற ஸ்தானத்திற்கோ ஆசை கொண்டதல்ல. அது! ஆனால், அதல்லாம் கூடிவரும் பட்சம் தவிர்க்க முடியாது போகலாம்! அது வேறு விசயம். இப்போதைக்கு எனக்கு கைவரும் சங்கதிகளை ஓட்டிய சினிமா வாய்ப்பு கிட்டினாலே போதும். 'கதை, வசனம்' என்கிற டைட்டிலோடு என் பெயரை திரையில் கண்டுவிட வேண்டும். சினிமா குறித்த என் ஆசையின் நீள, அகலமே அவ்வளவுதான்!

இரண்டு குயர் வெள்ளைத் தாள் நோட்புக் வாங்கி, பக்கத்திற்கு இருபது தடவைக்கு குறையாமல் 'கதை, வசனம்' என்றெழுதி கீழே என் பெயரை எழுதுவது கடந்த பதினேழு வருடங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. மாதத்திற்கு இரண்டு நோட்புக்! வருடத்திற்கு இருபத்தி நாலு! பதினேழு வருடத்திற்கு? கணக்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள்! வருடா வருடம் அவைகளை கட்டி பரண்மீது ஏற்றி, பரண் ரொம்பியதுதான் மிச்சம்! இந்த முயற்சிக்கு செயல் விளைவுகள் கிட்டா விட்டாலும், எதிர் விளைவுகள் நிகழாமல் இருந்திருக்கலாம்! விதி யாரை விட்டது.

“எப்பப் பார்த்தாலும் கணக்கு வழக்கு எழுதுறமாதிரி, அந்த நோடல் என்ன எழுதிகிட்டே இருக்கிங்க?” ன்னு என் மனைவியும், “எங்கிட்டே கூடப் பேசாமே அப்படி என்னத்தா... என்னமோ கிறுக்கிக்கிட்டே... இருக்கிங்க?” ன்னு என் மகள்களும் கேட்க, என்னால் எதுவும் சொல்லமுடியாத நிலை. ஆசைகளை கனவில் வியாபகமாக்கி, வியாபித்த அந்தக் கனவுகளை எண்ணங்களாக்கி,

அந்த எண்ணங்களின் மீது நம்பிகையைப் பாய்ச்சி, வெற்றியை நோக்கி அதை நகர்த்த, ஒருமுகப்படுத்தும் எழுத்துப் பயிற்சி இதுன்னு அவர்களிடம் சட்டென சொல்லி விளக்க முடியுமா என்ன? அப்படியே விளக்கினாலும் “பைத்தியம் மாதிரி உங்க அத்தா பேசுது பாரு” ன்னு என் மனைவியும், “அத்தா எப்பவும் அப்படித்தான்! புரியிறமாதிரி எதையும் செய்யாது!” ன்னு மகள்களும் கட்டாயம் சொல்வார்கள். தெரியும். இந்தச் சொல் எனக்கு தேவையா?

என் மனைவியிடமோ, என் மகள்களிடமோ நான் எதுவும் சொல்லவில்லைதான். ஆனாலும் அவர்கள் அந்த நோட்டை எடுத்து திறந்துப் பார்க்க முடியாதவர்களா? படிக்கத்தான் இயலாதவர்களா? அதுதான் நடந்தது. என் மகள்கள் அந்த நோட்டுக்களை எடுத்தார்கள், திறந்தார்கள், படித்தார்கள். “என்ன இது! பக்கத்திற்கு இருபது தடவை 'கதை, வசனம்' 'கதை, வசனம்' என்று எழுதி, அதுக்கும் கீழே, அதுப் பேரை போட்டுகிட்டே வந்துருக்கு! அத்தாவுக்கு பைத்தியம் கிய்த்தியம் பிடிச்சிப் போச்சா?” என்று அவர்களது கோணத்தில் அனுமானித்த நொடி தொட்டு என்னை அவர்கள் புதுப்பார்வை கொண்டு பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்!

இரண்டொரு நாட்கள் கழித்து, தெருவில் நான் போகும் போதும், வரும் போதும் சின்னப் பிள்ளைகள் பின்னாடியே வந்து, “கதை, வசனம்” யென ஒரு பிள்ளையும், என் பெயரை இன்னொரு பிள்ளையும் உரக்கச் சொல்லிற்று. பாக்கிப் பிள்ளைகள் ‘கொல்லெனச் சிரித்தார்கள். நிஜமாகவே முதலில் எனக்கு அது, மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. தமிழ் மக்கள் என்னைக் கண்டு கொள்ளத் தொடங்கி இருக்கிற அடையாளமாகவே நினைத்தேன்! பிள்ளைகள் என் மீது கல் வீசுவதும், அவர்களை நான் துரத்துவதும், பின்னால் சில நாட்கள் கழித்து நடந்தது.

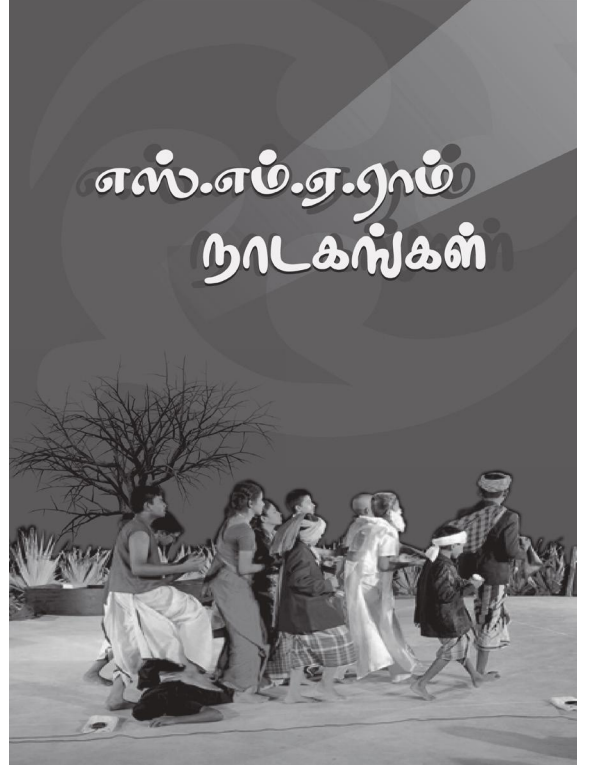

எஸ்.எம்.ஏ.ராம் நாடகங்கள்

வெளி ரங்கராஜன்

எஸ்.எம்.ஏ.ராம் 70 களின் இறுதியில் தமிழ் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமானவர். நவீன இலக்கிய வாசிப்பும், கரிச்சான்குஞ்சு போன்ற இலக்கியப் படைப்பாளிகளுடன் தொடர்பும் கொண்டவர். சிறுகதை, நாவல் என எழுதத்துவங்கி மத்தியவர்க்க போலி மதிப்பீடுகள் மற்றும் சநாதன மனப்பான்மை குறித்த கோபங்களை தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியவர். 1975ன் அவசரநிலை காலகட்ட சூழலில் நாடகம் கருத்து சுதந்திரம் மற்றும் சமூக உரையாடலுக்கான முக்கிய தளமாக பயன்பட்ட நிலையில் வீதி போன்ற தெருநாடக இயக்கங்களுடன் இணைந்து செயல்பட்டவர். அந்த காலகட்டத்தில் காந்திகிராமம் நாடகப் பட்டறை மற்றும் பாதல்சர்க்கார் பயிற்சிப்பட்டறை மூலம் ஒரு புதிய நாடக எழுச்சிக்கான சூழல் உருவான நிலையில் அவருடைய நாடக எழுத்துக்கள் மேலும் உந்துதல் பெற்றன. மத்திய வர்க்கத்தின் கேளிக்கை மனப்பான்மையிலிருந்து நாடகத்தை விடுவித்தல், மரபை கேள்விக்குட்படுத்துதல், செவ்வியல் இலக்கியங்களின் மறுவாசிப்பு, புதிய அரங்க உத்திகள் ஆகியவை இவரது படைப்புகளில் அதிக அழுத்தம் பெற்றன.

இத்தகைய பார்வையில் வெளிப்பட்ட இவரது ஐந்து நாடகங்கள் தற்போது

இத்தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளன. இன்று தமிழில் மாற்று நாடகம் பல்வேறு கட்டங்களை கடந்து வந்திருந்தாலும் செவ்வியல் மறு வாசிப்பு என்பது நாடகத் தளத்தில் என்றும் அர்த்தம் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. அவ்வகையில் இத்தொகுப்பில்

ஆசிரியர்: எஸ்.எம்.ஏ.ராம்

வெளியீடு: எஸ்.மோகன் அனந்தராமன் (எஸ்.எம்.ஏ.ராம்)

7A, மாருதி ஃப்ளாட்ஸ், சரோஜினி முதல் குறுக்குத் தெரு, ராஜாஜி நகர், பல்லாவரம், சென்னை-600043.

தொலைபேசி எண்கள்: 044-22660816, 98405 50097 / மொத்தப் பக்கங்கள் : 208 / விலை : ரூபாய்.150/-

இடம்பெற்றுள்ள 'சுயதர்மம்' நாடகம் ஆண்மையப் பார்வைகளையும், நடைமுறைகளையும் கேள்விக்குட்படுத்தும் ஒரு பெண்ணியக் குரலாக ஒலிக்கிறது. தன்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி பங்கிட்டுக் கொள்ள நினைக்கும் பாண்டவர்களின் மனநிலையை திரௌபதி கேள்விக்குட்படுத்துகிறாள். ஆண்களின் தர்மங்களை சார்ந்தே வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படும் பெண்ணின் மனோதர்மம் மற்றும் இருப்பு குறித்த கடுமையான கேள்விகளை எழுப்புகிறாள். பெண்ணின் சுயதேர்வுகள் குறித்த விவாதங்கள் பெருகிவரும் நிலையில் இந்தக் கேள்விகள் அதிக முக்கியமும், சமகாலத் தன்மையும் பெறுகின்றன. அதேபோல் 'மூடிய அறை' நாடகம் ஒரு வெற்று பாரம்பரியத்தை கேள்வி கேட்காது பின்பற்றும் சநாதனத்துக்கு எதிரான ஒரு கலகக் குரல். ஏதோ இருக்கிறது என்று பாதுகாத்த ஒரு பாரம்பரியத்தின் வெற்றுத்தன்மை ஒரு அறிவார்ந்த விசாரணையில் அம்பலமாகிறது. ஆனால் அதற்கு ஒரு தலைமுறை தயாராக இல்லை. 'எப்போ வருவாரோ' நாடகம் *Waiting for Godot* உத்வேகத்தில், ஆனால் முற்றிலும் நம்முடைய சூழலின் பிரத்யட்சங்களுடன் நிரந்தரமாக காத்திருக்கும் மனிதர்கள் பற்றியது. 'ஆபுத்திரனின் கதை' சடங்கின் உயிப்பலி குறித்த கேள்விகளுடன் பசிபோக்கும் அறம்

பார்த்தீப ராஜா இயக்கிய 'ஆபுத்திரனின் கதை'யிலிருந்து...

பென்னேஸ்வரன் இயக்கிய 'எப்போ வருவாரோ'யிலிருந்து...

குறித்த பெருங்கதையாடலாக மணிமேகலை காப்பியத்தின் உள்ளுறைப் பகுதிகளில் பயணிக்கிறது.

'மணிமேகலையின் கண்ணீர்' நாடகம் சுயநலத்துக்கான போராட்டத்தில் சகமனிதர் மேல் கரிசனமற்ற காப்பிய மாந்தர்களை சாடி மானுடப் பசிவின் முன் வற்றிப்போன அட்சய பாத்திரம் குறித்த மணிமேகலையின் கையறுநிலையை பேசுகிறது.

இந்த நாடகங்கள் புனைவும் நாடகத்தன்மையும் கொண்டிருந்தாலும் மூடிய அறை, எப்போ வருவாரோ, ஆபுத்திரன் கதை ஆகிய நாடகங்களே நிகழ்விடம் குறித்த உணர்வுடன் காட்சித்தளத்தில் இயக்கம் கொள்கின்றன. உரையாடல் தன்மை மேலோங்கிய நிலையிலும் ஒரு சமகாலப் பார்வையுடன் விரிவுகொள்ளும் சாத்தியங்களை இவை கொண்டுள்ளன. சிறுகதையாடல்களின் காலகட்டமாகிய இன்று காப்பிய மறுவாசிப்பு என்பது கூடுதலான புரிதலுக்கும், விசாரணைக்கும் இடமளிக்க வேண்டிய தேவை உள்ளது.

ஆசிரியருக்கு.

படைப்புத் தளத்தில் தன்னை முன்னிறுத்திக் கொள்ளாது. சிறந்த படைப்புக்களை தந்து மறைந்த சார்வாகன், அட்டையை அலங்கரித்திருந்தார். கணையாழி இதழ்களில் சார்வாகன் எழுத்துக்களைப் படித்து ரசித்தவன் நான். எனது இதழ்கள் சேகரிப்பில் கணையாழி இதழ்கள் நிரல்படுத்தப்பட்டு இதழ்கத்தில் பாதுகாக்கப் பெறுகிறது. எழுத்துக்களில் மட்டுமின்றி, வாழ்க்கையிலும் எளிமைகாட்டி, அமைதி காத்தவர் சார்வாகன். தொழில் தர்மம் காத்த மருத்துவ நிபுணர். தனது கதைகளை எழுத்தை வாழ்வினை தானே கேள்விக்குள்ளாக்கும் சார்வாகனை, சார்வாகர்களை முன்னிறுத்துவதைக் கடமை என தளம் கருதுகிறது என்ற ஆசிரியரின் அகவுரை அவருக்கு உரியவாறு அஞ்சலி செலுத்தியிருப்பதை நிரூபணம் செய்கிறது. சார்வாகனுக்கு தெரிந்த நான்கு எழுத்தாளர்களில் பாரவியும் ஒருவர் என்பதை அறிந்தபோது வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒரு சேரத் தோன்றுகிறது. எளிய மக்களை அலட்சியம் செய்வதால் சமூகம் எவ்வளவு தூரம் தன்னையே அழித்துக்கொள்கிறது என்ற அதிர்ச்சியான செய்தியை இயல்பாகச் சொல்லுகிறது சார்வாகனின் கதைகள் என்ற எஸ்.வைதீஸ்வரனின் பதிவு நன்று!

பத்மவிருது மருத்துவர் படைப்பாளி என பல பரிமாணங்களில் மிளிர்ந்தவர் என்பதை ஆய்வு நோக்கில் சார்வாகனின் கதைகளை முன்வைத்து எழுதியிருக்கிறார் கு. அழகர்சாமி.

கி.ரா.வின் அமரபண்டிதரும் சார்வாகனின் வாழ்வின் யதார்த்த நிகழ்வுகளை, தான் அவரைச் சந்தித்த தருணங்களை உருக்கமாகச் சொல்லி, வாசகர்களை நெகிழ்சு செய்த கட்டுரையாகும். உரியவாறு கொண்டாடப்பட வேண்டிய எழுத்தாளர் சார்வாகன் அவர்களுக்கு நிறைவான வகையில் அஞ்சலி செலுத்தியிருக்கும் ஆசிரியருக்குப் பாராட்டுகள்.

—நவீன்குமார், நடுவீக்கோட்டை.

பதிவு செய்திருக்கிறார். சுமார். கதைகள் மீது விருப்பம். கிணைகள் மீது ஒரு கவனிப்பைக் கொண்டு. சமூக சமூக சிந்தனை. கதைகள் மீது ஒரு கவனிப்பைக் கொண்டு. சமூக சமூக சிந்தனை. கதைகள் மீது ஒரு கவனிப்பைக் கொண்டு.

இறப்பு என்பது பொதுவானாலும் சார்வாகன் போன்ற ஆளுமைகளின் இறப்பு உண்மையிலேயே இலக்கியத்திற்கு பெரும் இழப்பாகி விடுகிறது. அவரின் இறப்பு எத்தகைய இழப்பு என்பதை இதழில் வெளியாகியுள்ள கட்டுரைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கதை கட்டுரை கவிதை எதானாலும் நம்மைப் பற்றித்தான் நாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோம்? சார்வாகனை, சார்வாகர்களை தளம் முன்னிறுத்துவது தவறில்லை. சார்வாகனை மற்றவர்கள் எழுத்தால் அடையாளப்படுத்தி இருந்தால், நான் அறிந்த சார்வாகன் என கோடுகளால் அடையாளம் காட்டியுள்ளார் கவிஞரும் ஓவியருமான எஸ்.வைதீஸ்வரன். சமூகப் பிணியை எழுத்தால் சிகிச்சைச் செய்தவர் ஒரு தொழுநோய் மருத்துவராகவும் இருந்துள்ளார் என்பது பாராட்டுக்குரியது. அவரின் பன்முக ஆற்றலையும் அறியச் செய்துள்ளது. சார்வாகனின் இறப்பிதழ் என்பதை விட அவரின் சிறப்பிதழாகவும் தளம் அமைந்துள்ளது.

சுசீலாவிற்சாக எழுதிய கடிதத்தின் பாதியை வைத்து கவிஞர் பிரபாகரன் ஒரு கவிதை எழுதியுள்ளார். சுசீலா என்றால் நகுலன் நினைவிற்கு வருவது போல இனி பிரபாகரனும் நினைவிற்கு வருவார்.

அம்பேத்கர் என்றாலே தலித்துகளுக்காக போராடிய தலைவர் என்பதே எல்லோருக்கும் நினைவிற்கு வரும். அவர் பெண்

விடுதலைக்காகவும் குரல்கொடுத்தவர் என்பதை மறுக்க முடியாது. பெண்களுக்காகவும் அவர் போராடியுள்ளார். அம்பேத்கரின் பெண் விடுதலை ஒரு பரிசீலனை என்னும் கட்டுரை மொழி பெயர்ப்பாக இருந்தாலும் தற்போதைக்கு அவசியமான ஒன்றே. அவரின் எண்ணமும் சிதையாமல் மொழியும் சிதையாமல் அழகாக மொழி பெயர்த்துள்ளார் கிருஷ்ணங்கினி.

வாழ்வலின் விதி, துயரத்தின் பாடல்கள் ஆகிய மனுஷியின் கவிதைகள் பறவைகளை முன் வைத்து மனிதர்களுக்காக எழுதப்பட்டுள்ளன. இரண்டிலுமே விடுதலையே பிரதானமாக உள்ளது.

எழுத்தாளர் வைகை அனிஷ் அவர்களின் மறைவு உண்மையிலேயே வருத்தம் அளிக்கிறது. அவரின் கட்டுரைகள் அதிர்வை ஏற்படுத்தும் வகையில் இருந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர் தளத்திற்கு எழுதிய கடைசி கட்டுரையான ஊர் விலக்கம் கட்டுரையும் எழுத்தாளர்களை புறக்கணிக்கும், விலக்கும் சமூகத்தைப் பற்றியதானது. எழுத்தாளன் என்பவன் சமூகத்திற்காக எழுதி வருபவன் ஆவான். அந்த எழுத்தாளனையே சமூகம் விலக்குவது வருத்தத்திற்குரியதாகும்.

கே.ஏ.குணசேகரன் மறைந்து ஒருமாதத்திற்குப் பிறகு அவரைப் பற்றிய கட்டுரையை எழுதினாலும் அவரின் மைமயப் புள்ளியை, அவரின் செயல்பாட்டை, நிலைப்பாட்டை கட்டுரையில் கொண்டுவந்துள்ளார் பா.இரவிக்குமார் அவரின் பன்முகங்களைக் காட்டியுள்ளார்.

-ஓபன். குமார், சேலம்.

தீவிர நவீன இலக்கியச் சிற்றிதழ்களில் மறைந்த சார்வாகனுக்குத் தளம் அளவுக்கு எந்த இதழும் அஞ்சலி செலுத்தவில்லை. அஞ்சலி என்பது வெறும் இரங்கற் குறிப்புகள் வெளியிடுவது அன்று. இதுபோல அவரின் முழு ஆளுமையையும் வெளிப்படுத்துவதே ஆகும். புதுவாசகர்கள் மற்றும் படைப்பாளிகள் சார்வாகனைப்பற்றி அறிய தளம் நல்ல வழியைக்காட்டி இருக்கிறது. தொழுநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களைக் குணப்படுத்தும்

மருத்துவ அறுவையாளர் அவர் என்பது ஒரு சிலருக்கு ஆச்சரியமாகக்கூட இருக்கலாம். எனது தொழில் அவர்களைக் குணப்படுத்துவதுதானே ஒழிய அவர்களைப்பற்றி எழுதிச் சம்பாதிப்பது இல்லை என்ற அவரது பதில் எழுத்து நேர்மையைக் காட்டுகிறது.

கே.ஏ.குணசேகரன் பற்றிய கட்டுரை அவரின் முழு வாழ்வையும் பருந்துப்பார்வையாகக் காட்டுகிறது. அவரின் வீர்யமிக்க சில கவிதைகளைப் படிக்கும்போதே நெஞ்சில் துணிவு பிறக்கிறது. ஆனால் சரியான ஓர் அங்கீகாரம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

சொல்வேறாய் செயல்வேறாய் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. கொடுமை சிறுகதை. பெரும்பாலும் இது முற்போக்கு முகாமில் நடப்பதுதான் வேதனை.

-வளவ. துரையன், கடலூர்.

நம் தளம் இதழின் நான்காமாண்டு தொடக்க இதழ் எழுத்தாளர் சார்வாகன் சிறப்பிதழாக மலர்ந்திருக்கிறது. மருத்துவராகவும், எழுத்தாளராகவும் அறியப்படும் சார்வாகன் அவர்களை பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை வரைந்து பார்க்க நம் இதழ் உதவுகிறது. அவரது அரிய புகைப்படங்கள் இதழுக்கு மேலும் மெருகூட்டுகிறது.

சார்வாகன், சொற்கொல்லன், ஹரி ஸ்ரீனிவாசன் என பல பெயர்களில் எழுதி வந்திருந்தாலும் சார்வாகன் எனும் பெயரே நிலை பெற்றுவிட்டது. இருப்பின் வலியையும் மானுட மகத்துவத்தையும் முன்னிறுத்தும் அவரது படைப்புகள் எவ்வித இசங்களுக்குள்ளும் அடங்காதவை. இயல்பின் தன்னெழுச்சி மிக்கவை மறுப்பு கவிதை யும்கூட இயல்பின் மீது கடும் பாய்ச்சல் நிகழ்வோர் மீதான மறுப்பு. தன் சுயம் காக்கும் மறுப்பு என எழுதிக்கொண்டே போகலாம்.

தொழுநோய் மருத்துவத்தில் அவர்காட்டிய அர்ப்பணிப்பும், விளிம்புநிலைமனிதர்களைவிட கீழானவர்களாக சமூகத்தால் நடத்தப்படும்

தொழுநோயாளிகளிடம் அவர்காட்டிய அக்கறையும் அவருக்கு நோயாளி ஒருவர் எழுதிய கடிதத்திலிருந்து அறியமுடிகிறது. நோயாளிகளிடம் கடுமை யாக மருத்துவர் நடந்துகொள்ளும் இக்கால கட்டத்தில் அவர்களின் அன்பிற்கு பாத்திரமாக ஒரு மருத்துவர் விளங்குவது அவ்வளவு எளிதல்ல என்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. மருத்துவம், இலக்கியம் என தொடர்ந்து இயங்கி வந்த சார்வாகன் அவர்கள் நவீன இலக்கியத்தின் கால்தடம் தேடுவோர் கடந்துபோக முடியாத இலக்கியவாதி. மிரட்டலும் அதட்டலுமாக நோயாளிகளை நடத்தும் மருத்துவர்கள் வாசிக்க வேண்டிய பேரேடு சார்வாகன். ஓரிரு அமைப்புகளின் விருது கிடைத்தவுடனேயே சுயதம்பட்டம் அடிக்கும், குறுங்குழு கூட்டம் நடத்தி பாராட்டுகளை குவிக்கும் நம் தமிழ்ச் சூழலில் WHO நிறுவனம் அவரது கண்டுபிடிப்பை Srinivasan Technique என்று பாடப்புத்தமாக்கி பெருமைப்பட்டபோதும், பத்மஸ்ரீ விருது பெற்றபோதும் சுயபேரிகை கொட்டி முழங்காதவர். அவரை ஒவ்வொரு முறை வாசிக்கும்போதும் மருத்துவர்கள் மகத்தான எழுத்தளர்களாக விளங்குவதற்கு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. ஆண்டன் செகாவ், ஏ.ஜே.கிரானின், சாமர்செட் மாம் எனத் தொடங்கி சார்வாகன் வரைக் கூறலாம் எனக் கூறும் எழுத்தாளர் அசோகமித்திரனிக் கூற்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஈடு இணையற்ற மனிதர் அவர் அவரது படைப்புகளை பரந்த வாசகத் தளத்திற்கு கொண்டு செல்ல வேண்டியது நம் கடமை. குரல்வளை நெரிக்கும் அதிகாரங்கள் வலுப்பெறும் வேலையில் தளம் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதுபோல அதிகார மையங்களை கேள்விக்குள்ளாக்கும் சார்வாகன்கள் இணைந்தெழுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

-அதங்கோடு அனிஷ்குமார், திருச்சி.

இலக்கியச் சிந்தனைக்காக “கனவுக்கதை” என்ற சிறுகதையை சுந்தரராமசாமி தேர்ந்தெடுத்தார் என்ற செய்தி படித்து இப்போதும் அக்கதையை உடனே எடுத்து மீண்டும் படித்துப் பார்த்தேன். அந்த முடிவின் மூலம் என்ன சொல்கிறார் என்பது எனக்கு இன்றும்

புரியவில்லைதான். நான் அவ்வளவுதானோ...!

அது “எதுக்குச் சொல்றேன்னா...” என்ற தொகுதியில் உள்ள சார்வாகனின் முதல் கதை. சார்வாகனைப் பற்றி எழுத்தாளர் கர்ணன் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் வாயில் நுழைந்து புறப்படாத பழம்பெரும் படைப்பாளிகள் எவருமில்லை எனலாம். க்ரியாவின் வெளியீடான மேற்கண்ட சிறுகதைத் தொகுப்பு, அரதப் பழசாக எனக்கு மதுரை சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணையில் கிடைத்தது. பொக்கிஷம் கிடைத்தது அன்று. பதினெட்டுச் சிறுகதைகளைக் கொண்ட அத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் எல்லாம் அறுபதுகள், எழுபதுகளில் தீபம், கணையாழி, தாமரை, குருச்சேத்திரம், ஞானரதம், சதேசமித்திரன், சதங்கை ஆகிய இதழ்களில் வந்தவை. 1991 ல் இந்தியா டுடேயில் வந்த ஒரு கதையும் கடைசியாக அதில் உள்ளது. ஓரிரு கதைகளைப் படித்துவிட்டு வழக்கம்போல் அடுத்தடுத்த புத்தகங்களுக்குத் தாவிவிட்டேன். அவ்வப்போது எழுதும் பழக்கம் வேறு உள்ளதே...! விட்டுத் தொலைக்கவா முடிகிறது?

இப்பொழுது “தளம்” இலக்கிய இதழ் திரு சார்வாகன் அவர்களை அட்டைப்படம் போட்டுக் கௌரவித்து, உள்ளே அவர் நினைவுகளைச் சில கட்டுரைகள் மற்றும் பேட்டியின் மூலம் பகிர்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது மனசு வெட்கிப் போகிறது. எத்தனையோ படைப்பாளிகளை விழுந்து விழுந்து படித்த என் வாசிப்புப் பழக்கம், இந்தப் புத்தகத்தில் மட்டும் எப்படி விடுபட்டுப் போனது என்பதை நினைக்கும்போது ரொம்பவும் வேதனைதான் மிஞ்சுகிறது.

எதுக்கு எழுதணும்? யார் படிக்கிறாங்க இப்போ? என்று சார்வாகன் கேட்டது இப்படி அவர் புத்தகத்திற்கே என் சார்பாய் வந்து விடியும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இந்த உந்துதலில் உடனே எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்து, அந்த கனவுக்கதையைத் தான் மீண்டும் முதலில் படித்தேன்.

மனசை என்னவோ செய்கிறதுதான் இந்தக் கதை. ஆனால் என்ன சொல்ல வருகிறார்

என்பதைத் துல்லியமாய்ப் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலை.. சிறுகதைகளின் இலக்கணமே, முழுவதையும் விலாவாரியாய்ச் சொல்லாமல், வாசகர்களின் ஊகத்திற்குப் பலவற்றையும் விட்டுவிடுவதுதான். அதுதான் அதற்கு அழகு. அந்த அழகு இதில் உள்ளதுதான். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாய் ஊகித்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பு உள்ளது தானே...! இலக்கியச் சிந்தனையின் எந்த வருடத்தில் சு.ரா.வால் இக்கதை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது என்பது தெரிந்தால், அப்புத்தகத்தில் இக்கதையின் தேர்வுக்கான காரணத்தை அவர் சொல்லியிருப்பாரல்லவா? அதிலிருந்தாவது புரிந்து மூளையில் ஏற்றிக் கொள்ள ஆசை.

உங்கள் சிறுகதைகளைப் பிரசுரிக்க முடியாது என்று இதழ்கள் ஏதும் மறுத்து திருப்பி அனுப்பினால், அவற்றை ஞானரதத்திற்கு உடனே அனுப்புங்கள். ஞானரதம் ஏற்று, பிரசுரிக்கும் என்று எழுத்துச்சிங்கம் ஜெயகாந்தன் அவர்கள் கூறியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது அந்தக் காலத்திலேயே சார்வாகனின் எழுத்து எத்தனை மதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர் தொடர்ந்து எழுதாமல் போனதுதான் வருத்தமே!

தளம் இதழ்தான் அவரை கௌரவமாய் கௌரவித்திருக்கிறது. அறியாத பல வாசகர்கள் நிறைய அவர் படைப்புக்கள்பற்றி அறியக் கூடும். நற்றிணை பதிப்பகத்தின் சார்வாகன் முழுத் தொகுதி அனைவரும் வாங்கி அவசியம் படிக்க வேண்டிய ஒன்று.

உழன்றும் உழவே தலை.....!

- உஷாசீபன், மதுரை.

சார்வாகனின் கோட்டோவியம் அட்டையில் உள்ள தளம் இதழ் வந்தது. வழக்கம்போல் தஹிஸர் செல்லும் மின் வண்டியில் அமர்ந்ததும் படிக்க ஆரம்பித்தேன். சார்வாகனை ஒரு முறைதான் சந்தித்திருக்கிறேன். பிரக்ஞை நண்பர்களும் நானுமாய் போய் அவரைப் பார்த்தோம். ஒரு நாளை அவருடனும் அவர் மனைவியுடனும் கழித்தோம். பாரவிதான் கூட்டிக்கொண்டுபோனான். அருமையான நாளாக அமைந்தது அது. அவர் கதைகளைப் படித்திருந்தேன். நேரில் சந்தித்தபோதுதான்

அவர் தொழுநோய் சம்பந்தமான மருத்துவ சாதனைகள் பற்றித் தெரிந்துகொண்டேன். தளம் இதழ் பல கட்டுரைகளில் அவருடைய பன்முக ஆளுமை பற்றிக் கூறுகிறது. பத்ம விருது வாங்கும்போது கூட இருவரை அழைத்து வர அனுமதி கிடைத்தபோது தன் மனைவியையும் தான் FRCS படிக்க உதவிய 92 வயது முதிய பெண்மணியையும் அழைத்துப் போகிறார். அந்த உதவியை அளித்த அந்த தூரத்து உறவினரை மறக்கவில்லை. பத்ம விருது குறித்து மகிழ்ச்சி இருந்தாலும் 'என் கட்சியின் தலைவர் தரையைப் பெருக்கச் சொன்னால் கூடப் பெருக்குவேன்' என்று கூறிய ஜனாதிபதியிடமிருந்து (வேறு யார், ஜைல் சிங்க்தான்) பெறுவதில் மகிழ்ச்சி இல்லை என்று கூறினாராம். எள்ளலும் நகைச்சுவையும் மனைவியிடம் மாளாக் காதலும் மனித நேயமுமாக அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. கவிஞர் வைதீஸ்வரனைப் பார்க்கப் போகிறார். 'எனக்குத் தெரிந்ததே நான்கு எழுத்தாளர்கள்தாம். ஒன்று பாரவி. இரண்டாவது நீங்கள். மூன்றாவது மறந்துவிட்டது. நான்காவது நானேவாகக் கூட இருக்கலாம். ஹஹஹ..!' என்று கூறிச் சிரிக்கிறார். தினம் காலையில் 'வாக்கிங் போங்கள்' என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் தூங்கிவிடும் மனைவி சொல்லாமலே நடக்கப்போகும் வழக்கம் வருகிறது. ஒரு நாள் வழக்கம்போல் எழுந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனைவி மேல் போர்வையைச் சரியாகப் போர்த்திவிட்டுப் போகிறார். மனைவிக்கு நல்ல உறக்கம். இரண்டுமணி நேரம் கழித்துத்தான் தெரிகிறது அவர் உறக்கத்திலேயே மரணமடைந்துவிட்டார் என்று. மனைவி ரகசியமாக இறந்துவிட்டாலும் தன்னால் அப்படிச் செய்ய முடியவில்லை. எல்லோரும் எதிர்பார்க்கும் ஒன்றாகிவிட்டது தன் சாவு என்று கூறிச் சிரிக்கிறார். அந்த வயதிலும் தளம் இதழுக்கு அருமையான பேட்டி தருகிறார்.

அவர் கவிதைகள் ஒரு தொகுப்பாக வர வேண்டுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டார். பாரவி என்னிடம் அவரைக் கூப்பிட்டுப் பேச என்றான். ஆனால் தயக்கமாக இருந்தது.

அவருடன் தொடர்பில் இருக்கவில்லை நான். அவருக்கு என்னை நினைவிருக்குமா என்றொரு தயக்கம். நான் அவருடன் பேசவில்லை. இப்போது அவருடன் பேசியிருக்கலாம், அவர் இயல்பாகவே பேசியிருப்பார் என்று தோன்றுகிறது.

தஹிஸருக்கு முன்னால் போரிவிலி வரும். அப்போதே படித்து முடித்துவிட்டேன் சார்வாகன் குறித்த கட்டுரைகளை. தஹிஸர் ரயில் நிலையத்தில் வடக்குப் பகுதியில் ஒரு தொழுநோயாளிப் பிச்சைக்காரர் உண்டு. அவரைக் கடக்கும்போதெல்லாம் விசாரிப்பேன். சில சமயம் பணமும் சிலசமயம் பொங்கல் அல்லது உப்புமா செய்துகொண்டுபோய்க் கொடுப்பேன். சில நாட்கள் அவர் வரவில்லை. நீரிழிவும் இருந்ததால் காலை வெட்டிவிட்டார்கள் என்றார் அவரை மீண்டும் பார்த்தபோது. புது செயற்கைக் கால் கிடைக்கப்போவதாகவும் கூறியிருந்தார். அதன்பின் அவரைக் காணவில்லை. அன்று வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் அவர் இருக்கிறாரா என்று பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. வடக்குப் பக்கம் போய்ப் பார்த்தேன். அவர் வழக்கமாக அமரும் இடம் காலியாக இருந்தது.

-அம்பை சி.எஸ். லக்ஷ்மி, மும்பை. (முகூல் வழி)

தளம் ஜன-மார்க்சு இதழ் பல்வேறு படைப்புக்கள் மற்றும் தகவல்களின் அரங்கமாக வெளிவந்துள்ளது. எனது மகிழ்ச்சியும், வாழ்த்துக்களும். சார்வாகன் என்ற எழுத்தாளுமை, ஹரி ஸ்ரீனிவாசன் என்ற கவிஞர், மனிதாபிமான மருத்துவ ஆய்வாளர் மற்றும் சிறந்த மக்கள் மருத்துவராகவும் திகழ்ந்து மறைந்த சார்வாகன் அவர்களுக்கு ஆகச்சிறந்த அஞ்சலி செலுத்தியுள்ளீர்கள் நன்றி!

நல்ல கவிதைகள் சிறுகதைகள் மற்றும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என தொட்ட பக்கமெல்லாம் தளம் சிறப்பாக உள்ளது. தளம் எழுத்துப் பரப்பில், வாசக தளத்தில் என்னையும் இணைத்துக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன்.

-மு. செல்லா, மதுரை.

'தளம்' தன் தரம் குறையாது, மூன்று ஆண்டுகள் முடித்து, நான்காம் ஆண்டில் அடியெடுத்து வைப்பது, தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றுப் பக்கங்களை அதிகப்படுத்துகின்ற ஒரு அருமையான நிகழ்வு. வாழ்த்துக்கள்.

ஜனவரி-மார்ச் 2016 இதழில் இருபெரும் நாடக ஆளுமைகளான மறைந்த பேரா. இராமானுஜம், பேரா.குணசேகரன் ஆகியோர் பற்றிய கட்டுரைகள் நன்கு அமைந்திருந்தன. இருவராலும் இயக்கப்பட்டவன் நான், மதுரையில் எண்பதுகளில் நிஜநாடக இயக்கம் சார்பில் நடைபெற்ற புரிசை கண்ணப்ப தம்பிரானின் நவீன பாஞ்சாலி சபதம் தெருக்கூத்துப் பயிற்சி பட்டறையில் பங்கு கொண்டு நான் பாஞ்சாலி வேடமேற்று நடித்த போது எனக்கு மிகுந்த உற்சாகமளித்தவர். தோழர். குணசேகரன்.

'வந்தானே தன்னைப் பாருங்க, கட்டியங்காரன் வாரானே தன்னைப்பாருங்க என கட்டியங்காரன் வண்ண உடையில் அவர் கட்டியங்காரனாக வலம் வந்த காட்சி மனதை விட்டு அகலாத ஒன்று. 'ஆட்காட்டி ஆக்காட்டி எங்கே நீ முட்டையிட்டே...' என்ற அவரின் வரிகள் எத்தனையோ இதயங்களை ஈரமாக்கி இன்னும் கிராமப்புறங்களில் ஒலித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

எளிய குடும்பத்திலிருந்து வந்த, அவரது தற்சார்பு உணர்வு, பல்கலைக்கழக மாணவராய் இருந்த காலம் தொட்டே அவரைப் பலருடன் முரண்பாடு கொள்ள வைத்தாலும், முகவரி தேடும் பல இளம் கிராமிய பாடகர்களுக்கு அவர் கலங்கரை விளக்கமாய் அமைந்தவர். மரணத்திற்கு பின்பு, மடித்து எறியும் காகிதமாய் ஆக்காமல் இந்த அரும்பெரும் நாடக ஆளுமைகளுடன் டாக்டர் சார்வாகன் போன்ற ஆளுமைகளையும் புதிதாய் அறிந்து கொள்ள உதவிய தளத்தின் தளம் இன்னும் பரந்து விரியட்டும். எமது வாழ்த்துக்கள்.

- தேடல் இராஜமதிவாணன், பாளையங்கோட்டை.

பார்வைக்கும் படிப்புக்கும் - புதிய புத்தகங்கள்

டைசங் நகரில் ஒரு புத்தர் கோயில்
சிறுகதைகள் தொகுப்பு
ஆசிரியர்: கணேஷ் வெங்கட்ராமன்
வெளியீடு:
காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்.,
669, கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் - 629001.
தொலைபேசி: : 04652-278525
மின்னஞ்சல்: publications@kalachuvadu.com
விலை ரூ.190/-

யாருமில்லாத கோயில்,
பிரம்மாண்டமான சிலை, உலவும்
பூனை, அலைவுறும் மீன்கள்
- இவைதானா? கவனமாற்றும்
விளைவிக்காத புரியா மொழி பேசும்
அன்னியநாடு, ...

கைராட்டைக் கோபம்
சிறுகதைகள் தொகுப்பு
ஆசிரியர்: தஞ்சாவூர்க் கவிராயர்
வெளியீடு: எழுத்து
3சி, எஸ்டோராடோ,
112இ நுங்கம்பாக்கம் ஹைரோடு, சென்னை-34.
தொலைபேசி: : 044-282288675
மின்னஞ்சல்: ezhuttu@gmail.com
விலை ரூ.150/-

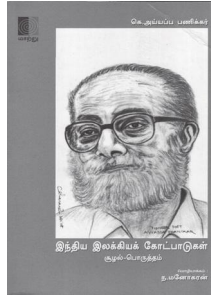
உதயா என்னை நெருங்கி ஒரே ஒரு
சிறிய வாக்கியத்தை சொல்லிவிட்டு
போனார்.

"ஜிப்பாவும் உங்க முஞ்சியும்!"

நான் ஜிப்பா தரித்த முதல்தினம்
நினைவுக்கு வந்தது.

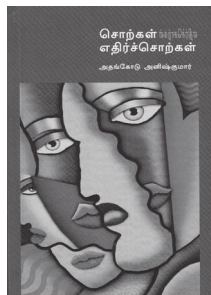
என் மனைவி பெயர் உதயா
இல்லை..

இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள்
குழல் பொருத்தம்
ஆசிரியர்: கெ. அய்யப்ப பணிக்கர்
தமிழில் : ந. மனோகரன்
வெளியீடு: மாற்று வெளியீட்டகம்.
96, ஜெ பிளாக், நல்வரவு தெரு,
எம்.எம்.டி.ஏ. காலனி,
அரும்பாக்கம், சென்னை-106
தொலைபேசி: : 93828 53646
விலை ரூ.200/-

தென்னிந்திய வரலாறு,
பண்பாடு, கலை இலக்கியங்கள்
பற்றி ஏராளமான நூல்கள்
வெளிவந்துள்ளன எனினும்
பெரும்பாலானவற்றிலும் திராவிட
இலக்கியச் சிந்தனை பற்றி ஒரு
எழுத்துக்கூடப் பதிவானதில்லை -
பதிவு செய்யப்பட்டதில்லை
- படவில்லை.

சொற்கள் எதிர்சொற்கள்
கட்டுரைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்: அதங்கோடு அனிஷ்குமார்
வெளியீடு: மயூரா பதிப்பாக்கம்
36, தொட்டராயன் கோவில் வீதி,
காட்டூர், கோயமுத்தூர் 641 009.
தொலைபேசி: : 93607 89001
விலை ரூ.85/-

வன்முறைக்குட்படுத்தும்
வரையறைகளை மீறி எல்லைகளை
மீறிய எல்லைகளை உருவாக்கியபடி
தன் விருப்பமற்று படரும்
விரல்களை விலக்கி கொண்டு
எழுகிறது. பெண்ணுடல் தனக்கான
மொழியோடும் உயிர்ப்போடும்.

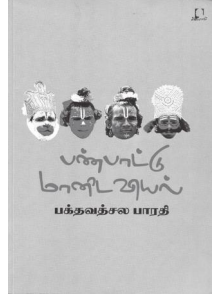
பார்வைக்கும் படிப்புக்கும் - புதிய புத்தகங்கள்

பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்ட சிறுவன்
விளிம்புநிலை குழந்தைகளுக்கான உலகத்
திரைப்படங்கள்
ஆசிரியர்: யமுனா ராஜேந்திரன்
வெளியீடு: பிரக்ஞை
10/2, (8/2) போலீஸ் குவார்ட்டர்ஸ் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-17.
தொலைபேசி: 99400 44042
மின்னஞ்சல்: publications@pragnai.com
விலை ரூ.130/-

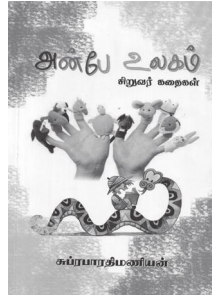
புரட்சியின் இடையில் வாழ
நேர்ந்த புரட்சியில் பங்கேற்ற
பெற்றோர் குறித்த நினைவுகளை,
குழந்தைகளாகத் தமது
சந்தோஷங்களை துயர்களை தமது
வளர்தலை, பெற்றோர்களுடனான
தமது முணுண்களை, தமது
தோல்விகளை விமர்சனங்களை...

பண்பாட்டு மானிடவியல்
கட்டுரைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்: பக்தவத்சல பாரதி
வெளியீடு: அடையாளம்
1205/1 கருப்பூர் சாலை,
புத்தாந்தம்-621310, திருச்சி மாவட்டம்.
தொலைபேசி: 04332 273444
மின்னஞ்சல்: info@adaiyaalam.net
விலை ரூ.140/-

பண்பாடு என்னும் சொல்
மனிதனோடு மட்டுமே
தொடர்புடையது - இதுவே பிற
உயிரினங்களிடமிருந்து மனிதனைப்
பிரித்துக் காட்டுகிறது - மனிதன்
மட்டுமே பண்பாட்டைக் கொண்ட
விலங்காவான்.....

அன்பே உலகம்
சிறுவர் கதைகள்
ஆசிரியர்: சுப்ரபாரதிமணியன்
வெளியீடு:
நண்பர்கள் உதவிக்குழு அறக்கட்டளை
14/இ6, பிரபுநகர், 2வது வீதி,
திருப்பூர் - 641606
தொலைபேசி: 98944 82752
விலை ரூ.50/-

பறபறவென்று மற்றவர்கள்
அறையை விட்டு வெளியே
வந்தார்கள்.

"ஒருத்தன் வந்து வலது கையில்
ஏறிக்குங்க.. இன்னொருத்தன்
இடது கையில் ஏறிக்குங்க....
இன்னொருத்தன் தோள்லே....."

ஒளி ஓவியம்
கட்டுரைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்: சி.ஜெ. ராஜ்குமார்
வெளியீடு: டிஸ்கவரி புக் பேலஸ் (பி) லிட்.
கே.கே. நகர் மேற்கு, சென்னை-600 078.
தொலைபேசி: 044-6515 7525
மின்னஞ்சல்: discoverybookpalace@gmail.com
விலை ரூ.350/-

ஒளியை ஓவியமாகத் தீட்ட
ஒளிப்பதிவாளருக்கு உதவும்
ஒளிப்பதிவு கருவிகள் அவற்றின்
செயல்முறை விளக்கங்கள்
பயன்பாடுகள் பற்றி மட்டுமல்லாமல்,
இளைய தலைமுறையினர்
பயன்பெற ரெம்பர்ஸ்ட்,
கியாரஸ்க்யூரோ, ஸ்பிளிட் லைட்டிங்
ஆகிய ஒளியமைப்பு முறை.....

தளம் நான்காமாண்டு சிறப்பிதழ் வெளியீடு, திருச்சி

- அதங்கோடு அனிஷ்குமார்

தளம் கலை இலக்கிய இதழின் நான்காமாண்டு தொடக்க சிறப்பிதழ் திருச்சி புத்தகக் கண்காட்சி சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பதிப்பக அரங்கில் 12-03-2016 அன்று வெளியிடப்பட்டது. திருச்சி மாவட்ட எழுத்தாளர் சங்க மக்கள் தொடர்பு அலுவலர் எழுத்தாளர் E.சேவியர் இதழின் முதல் பிரதியை வெளியிட திருச்சி அரசுக் கல்லூரி பேராசிரியர் எழுத்தாளர் பெ.பகவத்கீதா பெற்றுக் கொண்டார். நிகழ்விற்கு தலைமையேற்று பேசிய திருவரங்கம் இராசவேலர் செண்பகத் தமிழரங்கின் பொறுப்பாளர் இராச. இளங்கோவன், தளம் இதழ் எழுதும் எல்லோருக்குமானகளமாக இருந்து வருகிறது. வெளிவரும் படைப்புகளையாவும் சமுதாய மேம்பாட்டை முன்னிறுத்துகின்றன. இதழின் சிறப்பம்சமாக பழைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் தற்போதைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் ஒரு சேர படிக்கும் விதமாக உருவாக்கப்படுவதுதான் என்றார். இதழினை பெற்றுக் கொண்ட பேராசிரியர் பெ.பகவத்கீதா, தளம் இதழின் நோக்கும் போக்கும் பாராட்டப்பட

வேண்டியதாக உள்ளது என்றார். இதழினை அறிமுகப்படுத்திப் பேசிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பேராசிரியர் அதங்கோடு அனிஷ்குமார், பன்முகப் படைப்புகளுக்கான களமாக தொடர்ந்து வெளிவரும் தளம் இதழின் நான்காமாண்டு சிறப்பிதழ் அண்மையில் மறைந்த சார்வாகன் நினைவு இதழாக மலர்ந்திருக்கிறது. தொழுநோய் மருத்துவத்தில் சிறந்த சாதனை படைத்தமைக்காக பத்மஸ்ரீ விருதுபெற்ற சார்வாகனின் படைப்புகள் மனிதர்களின் அக உணர்வுகளை, சலனங்களை, ஏக்கங்களை வெளிப்படுத்துபவை. மனிதர்கள் மீது நாம் கொண்ட நம் பார்வையை மீள்பார்வை செய்ய வலியுறுத்துபவை என்றார். நிகழ்வில் சி.செல்வநாயகம், மணச்சநல்லூர், அய்யன் திருவள்ளுவர் பேவைப் பொறுப்பாளர் சுசுமாரன் ஆகியோர் சிறப்பு அழைப்பாளர்களாகக் கலந்துகொண்டு சிறப்பித்தனர். சிக்ஸ்த்சென்ஸ் பதிப்பகத்தினர் நிகழ்ச்சிக்கான ஏற்பாடுகளை சிறப்பாக செய்திருந்தனர்.

தளம் - தனி அடையாளம் தனி பாணி

- கார்த்திகேயன் புகழேந்தி

தளம் இதழின் நான்காம் ஆண்டு தொடக்கக் கூட்டம் மயிலாப்பூர் பரிசல் புத்தக நிலையத்தில் மே 1 அன்று நடைபெற்றது. பேராசிரியர் துரை சீனிச்சாமி, அஜயன் பாலா, ஞான சூரியன், கிருஷ்ணங்கிணி, சுபாஷிணி, பி.லெனின் உட்பட. புதிய வாசகர்கள் சிலரும் தங்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டனர்.

இதுவரை காலாண்டு இதழாகவே நீடிக்கக் காரணம் என்ன, கருப்பு வெள்ளை என்ற அடையாளம் எதற்கு, ஏன் இவ்வளவு செறிவான உள்ளடக்கம் கொண்ட ஒரு இதழ் குறைந்த விலையில் எந்தவித சமரசமுமின்றி வாசகர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும், இதுவரை தளம் எத்தனை புதிய எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டுள்ளது, யார் சார்பும் இன்றி எப்படி சமூகத்தின் மீதான விமரிசனங்களை முன்வைத்துள்ளது போன்ற விடயங்கள் பற்றிய கலந்துரையாடலாகத் தொடங்கி, இனி வரும் நாட்களில் மாத இதழாக தளம் வெளிவர சாத்தியம் உண்டா, புதிய வாசகர்களை அடைவது எப்படி, மாவட்டம் வாரியான வாசக தளங்கள் அமைப்பது, மின்பதிப்பாக தளம் போன்ற அடுத்தகட்ட முன்னெடுப்புகள் பற்றியும் விவாதிக்கப்பட்டன.

நாம் வெகுஜனத்தை சென்றடையும் நோக்கு இல்லாத போதிலும், சமூகத்தின் மையக் கருத்தோட்டத்தை பாதிக்கும் சக்தியாக எப்படி மாறுவது, அண்டை மாநிலங்களான கேரளா, கர்நாடகாவில் அது சாத்தியம் எனில் நம்மாலும் அது முடியும் என்று ஆசிரியர் பாரவி நம்பிக்கை தெரிவித்தார். இனி பங்குகொண்டோர் கருத்துச்சுருக்கம்:

ஜி.ஆர்.சுரேந்தர்நாத்: தளத்தின் பக்க வடிவமைப்பு சற்று அந்நியமாகத் தெரிகிறது, உள்ளடக்கம்

கனமாக உள்ளது. என்பது என் அபிப்பிராயம். வண்ணத்தில் கொண்டு வரலாமே!

உ.பாலசுப்ரமணியம் (உபா) : என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தவை தளத்தின் நேர்காணல்களும், ஓவியங்களும் தான். சிற்பி ராஜனின் பேட்டி அருமை. மருதகாசி கட்டுரை மிகவும் ரசித்த பாடல்களை மீண்டும் நினைவூட்டின. ஓவியர் ஜே.கே எழுதிய ஜெயகாந்தன் பற்றிய கட்டுரை மற்றும் எஸ்.வி.ஆர் அவர்களின் அக்ஸர் அலி இன்ஜினியர் பற்றிய கட்டுரை என் நினைவில் நிற்றவை. கவிதைகளுக்கான ஓவியங்கள் நிறைவாக இருக்கின்றன. கதைகளும் சிறப்பாக இருக்கின்றன. நாட்டியப் பேரொளி சந்திரலேகா பற்றிய கட்டுரை வந்திருக்கலாம், பாடகர் டி.எம்.கிருஷ்ணா பற்றிய பதிவும் தேவை. தளம் அப்பணியை செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்

மேகலன்: தொடர்ந்து தளம் வாசகனாக இருப்பது என் நாட்டம். ஆழமான கட்டுரைகள் எழுத்துலகின் முக்கியமான ஆளுமைகளிடமிருந்து வருவது செறிவான பதிவு. மனுஷியின் கவிதைகள் தனித்தன்மையுடையனவாக இருக்கின்றன. ஆனால் சில நேரங்களில் ஓவியங்கள் அவ்வளவு எடுப்பாக அமைவதில்லை. ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் தளத்துடன் இணைந்து செயல்பட, என்னாலான பங்கை ஆற்ற விரும்புகிறேன். சிறுகதைகளை சற்று திருத்தமாக குறைந்த பக்கங்களில் கொண்டுவரலாம் என்பது என் கருத்து.

வைரமுத்து: இதழ் குறிப்பிட்ட சில இடங்களைத் தவிர பரவலாகக் கிடைக்கச்செய்ய வேண்டும். புதிய வாசகர்களைச் சென்றடைய வேண்டும்